KAT-TUN

CEL MAI NOU ROMAN DE LA AUTOAREA
BESTSELLERULUI *REȚEAUA ALICE*

KATE QUIN

N

CEL MAI NOU ROMAN DE LA AUTOAREA
BESTSELLERULUI *REȚEAUA ALICE*
KATE QUINN

CEL MAI NOU ROMAN DE LA AUTOAREA
BESTSELLERULUI *REȚEAUA ALICE*
KATE QUINN

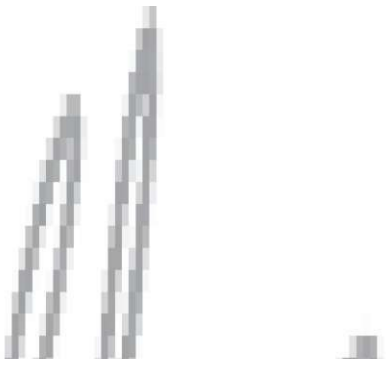

KATE QUINN

NUME DE COD:

TRANDAFIRUL

Traducere din limba engleză şi note GABRIELA GHIRCOIAŞ

LITERA
București

The Rose Code

Kate Quinn

Copyright © 2021 Kate Quinn

Toate drepturile rezervate

Ediţie publicată prin înţelegere cu William Morrow

Paperbacks, un imprint al
HarperCollins Publishers
Credit foto: Lee Avison / Arcangel Image

s

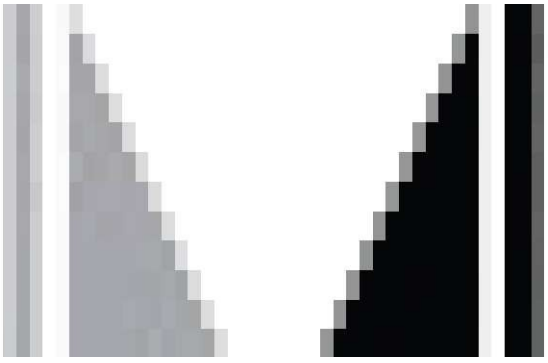

LITERA

*Editura Litera Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90;

031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Nume de cod: Trandafirul Kate Quinn

Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Raluca Chiriac Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare şi prepress: Ana Vârtosu
Seria de ficţiune a Editurii Litera este
coordonată de Cristina Vidraşcu Stürza

.ISBN 978-606-33-8082-2 ISBN EPUB 978-606-33-8229-1

Veteranilor de la Bletchley Park - voi aţi schimbat lumea

Introducere

în toamna anului 1939, înaintarea armatei lui Hitler părea de nestăvilit
în armata germană, comunicaţiile se efectuau prin cifruri de mână, telex şi, mai presus de toate, prin Enigma, maşini de criptare compacte, care generau ordine cifrate pentru a putea fi transmise în Morse prin radio, apoi descifrate
pe câmpul de luptă.

Chiar dacă Aliaţii interceptau ordinele cifrate, acestea nu puteau fi decodate de nimeni. Germanii credeau că Enigma era imbatabilă.

S-au înşelat

.Prolog

8 noiembrie 1947 Londra

Enigma a sosit cupoşta de la amiază, într-un plic sigilat, murdar şi într-o stare jalnică.

Osia Kendall, douăzeci şi şase de ani, brunetă, cu gropiţe în obraji, stătea încruntată în mijlocul unui mic apartament din Knightsbridge, care arăta de parcă fusese aruncat în aer de iuncheri. în afară de furoul din dantelă franţuzească, etala doar proastă dispoziţie în timp ce se uita la mormanele de rochii din mătase şi din satin azvârlite oriunde vedeai cu ochii. Douăsprezece zile până la nunta secolului, anunţase ediţia de dimineaţă a ziarului Tatler. Osia

lucra pentru Tatler şi fusese nevoită să scrie tot articolul ăla scârbos. „Ce ai de gând să porţi?"
Osia a ridicat o rochie de seară trandafirie, din satin, cu aplicaţie de mărgele din cristal.
„Pe tine?", întrebă ea, ţinând în mâini rochia şi privind-o. „O să sugerezi că voi arăta pur şi simplu răvăşitor şi că puţin îmi pasă că se însoară cu alta?"
Ce naiba porţi la o nuntă când vrei ca ţinuta să spună „Nu o pot eclipsa pe blestemata aia de mireasă, dar aş da orice"? Lecţiile de etichetă la

pension nu menţionau niciodată aşa ceva. Orice ar fi purtat, toată congregaţia ar fi ştiut că, înainte să apară mireasa, Osia şi mirele fuseseră...
Bătea cineva la uşă. Osia şi-a tras un halat pe ea ca să răspundă. Apartamentul era micuţ, atât îşi permitea din salariul de la Tatler dacă voia să locuiască singură şi să fie în miezul tuturor lucrurilor. „Draga mea, nu ai menajeră? Nici portar?" Mama ei fusese de-a dreptul revoltată. „Mută-te cu mine până îţi găseşti un soţ. Nu ai

nevoie de slujbă." Numai că, după ce împărţise dormitorul cu colegele de muncă în timpul războiului, Osia ar fi locuit şi într-o debara, numai să fi fost a ei.
- A venit poştaşul, domnişoară Kendall! Cu tenul ei acneic, fiica proprietarei stătea în uşă şi numaidecât i-au fugit ochii la rochia trandafirie atârnată pe braţul Osiei. O, asta o să purtaţi la nunta regală? Arătaţi straşnic în roz!

„Nu ajunge să arăt straşnic", şi-a spus Osia, luându-şi teancul de scrisori. „Vreau să eclipsez o prinţesă, o prinţesă adevărată, născută să poarte tiară, şi adevărul este că nu am cum."
„încetează!", s-a admonestat îndată ce a închis uşa în nasul fetei. „Nu te lăsa pradă disperării, Osia Kendall!"
în toată Anglia, femeile îşi pregăteau ţinuta pentru cel mai impresionant eveniment de la Ziua Victoriei în Europa încoace. Londonezii urmau să stea la

coadă cu orele, să vadă trecând caleştile de nuntă încărcate de flori, iar Osia fusese invitată chiar la ceremonia de la Westminster Abbey. Să nu fi fost recunoscătoare pentru asta, ar fi însemnat că nu s-ar fi deosebit câtuşi de puţin de nesuferitele alea din Mayfair, care bodogăneau întruna, lamentându- se cât de obositor era să participi la evenimentul social al secolului, câtă caznă să scoată diamantele din seiful băncii şi, vezi Doamne, ce năpastă să fii atât de privilegiată!

„O să fie extraordinar!", a scrâşnit Osia din dinţi, întorcându-se în dormitor şi aruncând rochia trandafirie peste o veioză. „Pur şi simplu, extraordinar!" într- o Londră care defila cu drapele şi confetti şi care se lepăda prin febra nunţii atât de frigul lui noiembrie, cât şi de mohorâta atmosferă postbelică, mariajul de basm al prinţesei Elizabeth Alexandra Mary cu frumosul locotenent Philip Mountbatten (fost prinţ Philip al Greciei) avea să marcheze zorii unei noi epoci, poate chiar una

lipsită de raţii, în care puteai să-ţi pui cât unt voiai pe tartine. Osia era întru totul de acord să întâmpine această nouă epocă cu o petrecere somptuoasă. în fond, conform standardelor oricărei femei, îşi dusese propriul basm către un final fericit. O slujbă onorabilă în timpul războiului, chiar dacă nu putea vorbi niciodată, dar niciodată despre asta, un apartament în Knightsbridge plătit cu propriul salariu, un şifonier plin cu rochii după ultima modă, un post la Tatler, unde scria articole de

divertisment... A, şi un logodnic care-i pusese un smarald scânteietor pe
deget, să nu uităm de el! Nu, Osia Kendall nu avea nici o scuză să fie amărâtă. în fond, relaţia cu Philip se terminase cu mulţi ani în urmă.
Dacă ar fi putut totuşi să găsească o scuză ca să plece din Londra, să fie geografic în altă parte (în deşertul Sahara, în pustietatea de la Polul Nord, oriunde) în clipa în care Philip îşi înclina ciuful

blond şi îşi spunea jurămintele faţă de viitoarea regină a Angliei, Osia ar fi făcut-o fără preget. Trecându-şi mâna prin buclele negre şi dezordonate, s-a uitat prin scrisori. Invitaţii, facturi, alte invitaţii... şi un plic pătrat şi pătat. Fără nici o scrisoare în el, doar o foaie ruptă pe care erau înşirate litere scrise anapoda.
Preţ de o clipă, i-a fugit pământul de sub picioare, după care Osia s-a întors în timp, la mirosul cuptoarelor de cocs şi al puloverelor de lână ude, în

locul celui de lac de mobilă şi al şerveţelelor, la scrâşnetul creioanelor pe hârtie, în locul claxoanelor din traficul londonez. „Os, ce înseamnă Klappenschrank? Cine are dicţionarul german?"
Osia a clipit, întorcându-se în prezent. Nu s-a obosit să se întrebe cine trimisese mesajul - i s-au activat numaidecât sinapse care, pe vremuri, spuneau vehement: „Nu pune întrebări, treci la treabă". Deja urmărea cu degetele literele alambicate din pătrat.

A durat puţin până să îşi amintească, iar atunci, încă o dată, i-a fugit pământul de sub picioare.
„Cifrul Vigenere", îi explica vocea blândă a unei femei. „Uite cum se sparge cu cheie. Cu toate că se poate şi fără."
„Eu nu pot", a mormăit Osia.
Nu se numărase printre geniile care spărgeau cifruri cu un capăt de creion şi ceva deducţie.
Pe plic era un timbru pe care nu-l recunoştea. Nici o semnătură. Nici o adresă. Literele cifrului erau aşa

grabnic notate, că putea fi scrisul oricui, doar că Osia a întors bucata de hârtie pe dos şi a văzut un antet, ca şi cum pagina ar fi fost ruptă dintr-un carneţel oficial.

SANATORIUL CLOCKWELL

„Nu, nu...", a şoptit Osia, dar scotea deja un capăt de creion din primul sertar. Altă amintire, o voce care râdea intonând: Cu creionul, pe hârtie, de la Bletchley ţi-au vestit mândrele noastre şi declinul, şi zdrobirea, însă tu n-ai auzit![1]

Osia ştia care va fi cheia cifrului: MÂNDRELE.
S-a aplecat cu creionul asupra hârtiei şi, încet-încet, cifrul şi-a dezvăluit secretele.
„Stonegrove 7602"
Osia a tras aer în piept, în vreme ce vestea îşi croia drum de-a lungul cablurilor telefonice până la Yorkshire. Uluitor cum poţi recunoaşte o voce din două vorbe, chiar dacă nu ai auzit-o de mulţi ani.

- Eu sunt, a spus Osia în cele din urmă. Ai primit?

Tăcere.

- Pa, Osia! a spus cu răceală vechea ei prietenă.

- Nu-mi închide, doamnă... Mă rog, cum te-o mai chema acum.

- Poartă-te frumos, Os! Eşti indispusă că nu cu tine se însoară prinţul în două săptămâni?

Osia şi-a înfipt dinţii în buză, ca să nu muşte şi ea.

-Să ştii că nu mă bag în seamă aiurea. Ai primit

scrisoarea sau nu?

- Ce să primesc?

- Cifrul Vigenere. Al meu te menţionează.
- Abia m-am întors acasă după un weekend la mare. încă nu am verificat poşta. Se auzea un foşnet de hârtie la celălalt capăt. Auzi, de ce mă suni? Nu...

- Este de la ea, pricepi? De la azil. Şoc şi tăcere

absolută.

- N-are cum, a venit apoi răspunsul.

Osia ştia că amândouă se gândeau la fosta lor prietenă. Cel de-al treilea vârf al stelei care strălucise în război.

Alt foşnet, un sunet de hârtie ruptă, apoi Osia a auzit o răsuflare şi a ştiut că departe, în Yorkshire, încă un mesaj codificat scosese capul din plic.

- Descifrează-l, aşa cum ne-a învăţat. Cheia este „mândrele".

- Cu creionul, pe hârtie, de la...
A tăcut, înainte să citească următorul cuvânt. Secretomania era un obicei mult prea împământenit la amândouă ca să spună ceva semnificativ la telefon. După şase ani şi jumătate cu contractul de confidenţialitate ca un laţ de gât, te obişnuiai numaidecât să-ţi disimulezi orice cuvânt sau gând. Osia auzea creionul pe hârtie la celălalt capăt şi s-a trezit că se fâţâia prin cameră, trei paşi înainte, trei înapoi. Mormanele de rochii aruncate de-a valma

prin dormitor arătau ca prada neînsemnată a unui pirat, ţipătoare şi pe jumătate cufundate într-o mare de bucăţi de hârtie şi de cutii de carton, de amintiri şi de vremuri apuse. Trei fete care râdeau în timp ce-şi încheiau nasturii una alteia într-o cameră de oaspeţi burduşită: Se ţine dans la Bedford, vine o trupă americană care cântă toate piesele noi ale lui Glenn Miller...
Vocea de la Yorkshire s-a făcut auzită într-un final, înfrigurată şi căpoasă.

- Nu ştim că-i de la ea.
- Nu fi toantă, evident că de la ea este. Hârtia are antetul de la... Osia şi-a ales cu grijă cuvintele. Cine altcineva să ne ceară ajutorul?

Răspunsul s-a întors cu furie, pur şi simplu.

- Nu-i sunt datoare nici cu un capăt de aţă.
- Şi totuşi, ea are o cu totul altă părere.
- Cine ştie ce-i în capul ei? Doar e nebună, ai uitat?
- A avut o cădere nervoasă. Asta nu înseamnă că este într-o ureche.

- Stă în azil de trei ani şi jumătate. Nici o emoţie în glas. Habar nu avem cum o fi acum. Cert este că pare într-o ureche, chestiile astea pe care le vehiculează...
Nu aveau cum să spună la telefon ce vehicula fosta lor prietenă. Osia şi-a lipit vârfurile degetelor de ochi.

- Trebuie să ne întâlnim. Altfel nu putem vorbi

despre asta. Fosta ei prietenă scuipa vitriol:

- Arză-te-ar iadul, Osia Kendall!

- Ai uitat că acolo am făcut toate armata?
în celălalt capăt al Angliei s-a trântit receptorul.
Osia a lăsat şi ea receptorul cu calm, dar

tremurând. „Trei fete şi-un război", şi-a spus.
Cândva, cele mai bune prietene.
Până în Ziua Z, cea fatală, când s-au rupt una de alta şi au rămas două fete care nu se mai suportau între ele şi încă una, care dispăruse într-un azil de nebuni.
în interiorul ceasornicului
în depărtare, o femeie sfrijită se uita pe fereastra celulei şi se ruga să fie crezută. Nu prea trăgea

nădejde. Locuia în casa celor ţicniţi, unde adevărul devenea nebunie şi nebunia adevăr.
Bun venit la Clockwell.
Aici, viaţa era ca o ghicitoare - o ghicitoare pe care o auzise în timpul războiului, într-o Ţară a Minunilor, pe nume Bletchley Park:
- în ce direcţie se rotesc limbile ceasului?
- Ăăă... în sensul acelor de ceasornic? răspunsese frustrată.
- Nu şi dacă eşti în interiorul ceasornicului.

„Acum sunt în interiorul ceasornicului"[2], se gândea. „Unde totul merge invers, iar nimeni nu crede o iotă din ceea ce spun."
în afară, poate, de cele două femei pe care le trădase, care o trădaseră la rândul lor, care-i fuseseră însă cândva prietene.
„Vă rog", implora femeia din azil, privind spre sud, unde zburaseră mesajele ei cifrate asemenea unor păsări fragile din hârtie, „credeţi-mă".

Poezie scrisă de Dilly Knox, savant britanic criptograf care a lucrat la cifrurile Enigma, pentru a celebra victoria de la Matapan cu ocazia înfrângerii lui Mussolini

Joc de cuvinte. Numele instituţiei conţine cuvântul „ceasornic"

.Cu opt ani în urmă

Decembrie 193

9Capitolul 1

- „Aş vrea să fiu o femeie pe la treizeci şi şase de ani, îmbrăcată în satin negru şi cu un şirag de perle la gât", citea Mab Churt cu voce tare. Ăsta-i primul lucru raţional pe care l-ai spus până acum, nătăfleaţă ce eşti.
- Ce citeşti? a întrebat mama ei, răsfoind o revistă veche.
- *Rebecca, Daphne du Maurier. Mab a dat pagina.*
Făcea pauză de la lista ei cu colţuri îndoite, 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată, nu

că Mab nu ar fi fost o doamnă foarte cultivată, dar intenţiona să fie şi una, şi alta. După ce intrase cu avânt în numărul 56, întoarcerea băştinaşului (bleah, Thomas Hardy), Mab şi-a spus că îşi câştigase dreptul să citească ceva mai plăcut, cum ar fi Rebecca. Eroina este o insipidă, iar eroul, unul dintre bărbaţii ăia visători care te terorizează, iar chestia asta ar trebui să te atragă. Cumva însă, n-o pot lăsa din mână. Poate doar din cauză că, atunci când Mab se închipuia pe sine la treizeci şi şase de

ani, se vedea purtând, fără îndoială, satin negru şi perle. Tot în această fantezie, la picioarele ei se lungea un labrador, într-o cameră plină cu cărţi care-i aparţineau, nu doar exemplare cu paginile îndoite, împrumutate de la bibliotecă. Şi Lucy era în visul ăsta, îmbujorată, cu un sarafan de culoarea prunei, de genul celor pe care le purtau fetele care se duceau la şcolile de bogătani şi călăreau ponei. Mab a ridicat ochii din carte ca să se uite la surioara ei, care sărea cu degetele peste garduri imaginare:

Lucy, patru ani, prea slăbănoagă pentru gustul lui Mab, îmbrăcată cu un pulover şi o fustă soioase, trăgându-şi tot timpul şosetele din picioare.

- Lucy, încetează! I-a tras şoseta la loc în picior. Este prea frig să umbli desculţă ca orfanii lui Dickens. Mab îl studiase pe Dickens cu un an în urmă, de la numărul 26 până la 33, citind avidă în pauzele de prânz. Ce prostie, Martin Chuzzlewit.

- Poneii nu poartă şosete, a spus cu severitate Lucy.

Era înnebunită după cai. în fiecare duminică, Mab o ducea în Hyde Park să se uite la călăreţi. Oh, ce ochi făcea Lucy văzând fetiţele cu numai câţiva ani mai mari decât ea când treceau la trap, în pantaloni şi cu cizme de călărie. Mab tânjea s-o vadă pe Lucy călare pe un Shetland frumos ţesălat.

- Poneii nu poartă şosete, dar fetiţele, da, i-a răspuns. Altfel, răcesc. Nu le mai da jos, Lucy!

- Tu te-ai jucat toată viaţa desculţă şi nu ai mai răcit, zise mama lui Mab, clătinând din cap.

Moştenise de la ea înălţimea de un metru şi optzeci, dar Mab îşi ţinea capul sus şi umerii drepţi, pe când doamna Churt stătea mereu gheboşată. I se legăna ţigara între buze când s-a apucat să lectureze cu voce tare din mult uzata revistă Bystander: „Două debutante ale anului 1939, Osia Kendall şi distinsa Guinevere Brodrick, au făcut conversaţie cu Ian Farquhar între curse".

- Ia te uită ce blană de nurcă poartă Kendall asta...

Mab a aruncat un ochi pe pagină. Mamei ei totul i se părea fascinant - nu ştiu ce fiică a Lordului X a făcut plecăciune în faţa reginei, nu ştiu ce soră a lui Lady Y a apărut la Ascot în tafta violet - însă Mab studia paginile sociale ca pe un manual de instrucţiuni: ce ţinută se putea imita la bugetul unei vânzătoare?

- Mă întreb dacă la anul se mai ţine sezonul[3] cu războiul ăsta.

- Cred că majoritatea debutantelor se vor înrola în Wrens[4]. Cele ca noi au parte doar de Armata femeilor[5] sau de ATS[6], în vreme ce fetele sofisticate se duc toate la Marina Regală. Cică însuşi Molyneux a creat uniforma, ăla de le îmbracă pe Greta Garbo şi pe ducesa de Kent.
Mab s-a încruntat. în perioada aceea vedeai uniforme pretutindeni - singurul semn până atunci că începuse războiul. Stătea în acelaşi apartament din estul Londrei şi fuma încordată, împreună cu

mama ei, cu o senzaţie de răceală ciudată, în timp ce ascultau la radio anunţul făcut din strada Downing, atunci când vocea frântă a lui Chamberlain[7] a anunţat: „Ţara este în război cu Germania", dar de atunci, nici o veste de la nemţi.
Mama ei citea din nou cu glas tare:
- „Distinsa Deborah Mitford, stând în acelaşi padoc cu Lord Andrew Cavendish". Uită-te ce dantelă, Mabel...
- Mab, mamă...

Dacă tot o chema „Churt"[8], a naibii să fi fost dacă avea de gând să tolereze şi numele „Mabel". Când trecuse prin tragediile lui Shakespeare (prima lectură pe lista lui Mab), dăduse peste replica lui Mercutio: „Văd că te-a vizitat regina Mab", astfel că pe loc şi-a însuşit numele: „regina Mab". Suna a nume de fată care purta perle, îi cumpăra surorii mai mici un ponei şi se mărita cu un gentleman. Nu că Mab visa la duci deghizaţi sau la milionari cu iahturi în Mediterană, doar viaţa nu era un roman

precum Rebecca. Nici un erou misterios şi înstărit nu avea să curteze o fată din Shoreditch, oricât de cultivată ar fi fost ea. Dar un domn, un bărbat amabil, plăcut, cu o educaţie acceptabilă şi o profesie bună, da, un astfel de soţ era la îndemână. Era el undeva. Mab nu trebuia decât să-l cunoască.

- Mab! Mama ei a clătinat amuzată din cap. Cine te crezi, atunci?

- Cineva care poate ajunge mai departe decât

Mabel.

- Tu şi pretenţiile tale. Ce-i destul de bun pentru noi

nu este şi pentru tine?
„Nu", şi-a spus Mab, ştiind că nu era cazul să o spună cu glas tare, pentru că învăţase că oamenii nu

te plăceau când îţi doreai mai mult decât aveai. Era a cincea dintre cei şase copii, îngrămădiţi cu toţii în acest apartament infim, care duhnea a ceapă prăjită şi a regret, cu un closet pe hol, pe care trebuiau să-l împartă cu alte două familii - a naibii să fi fost dacă s-ar fi ruşinat vreodată cu asta, dar şi mai a naibii dacă i-ar fi fost îndeajuns. Era chiar aşa îngrozitor să-şi dorească să facă mai mult decât să muncească într-o fabrică până se mărita? Să îşi dorească de la soţul ei să fie mai mult decât unul

dintre muncitorii de la fabrică, care probabil ar bea prea mult şi care, până la urmă, ar da bir cu fugiţii ca tatăl ei? Mab nu încerca niciodată să le spună alor ei că puteau mai mult. Pe ea nu o deranja dacă ei se mulţumeau cu ceea ce aveau, aşa că ei de ce nu puteau s-o lase în pace?

- Te crezi prea preţioasă ca să munceşti? o întrebase mama ei atunci când, la paisprezece ani, Mab protestase, refuzând să se lase de şcoală. Cu atâţia copii şi cu taică-tău plecat...

- Nu sunt prea preţioasă ca să muncesc, răbufnise Mab. Dar voi lucra pentru ceva.
Chiar şi la paisprezece ani, când muncea la băcănie şi se ferea de angajaţii care o ciupeau de fund, tot spre viitor privea. învăţase să se poarte şi să privească omul în ochi când vorbea. Apoi a primit de lucru ca vânzătoare şi a început să urmărească felul în care vorbeau şi cum se îmbrăcau clienţii mai de soi. După ce s-a uitat un an la fetele care lucrau la magazinele Selfridges, a intrat pe uşa dublă de pe

strada Oxford, într-un costum ieftin şi cu pantofii buni cumpăraţi cu salariul pe şase luni, şi s-a angajat imediat ca vânzătoare la raionul de cosmetice şi parfumuri.
- Ce noroc pe tine! spusese mama ei, de parcă nu făcuse nici un efort pentru asta.
Iar Mab mai avea încă multe de făcut. Tocmai terminase un curs rapid de secretariat şi intenţiona să înceapă noul an la un birou frumos, scriind după dictare, înconjurată de oameni care ştiau să salute o

fată cu „Bună dimineaţa, domnişoară Churt", nu cu „Salut, Mabel".

- Ce-ai de gând cu toate planurile astea? voia să ştie mama ei. Să-ţi faci rost de un iubit sofisticat, care să-ţi plătească cina la restaurant de câteva ori?

- Nu mă interesează iubiţii sofisticaţi.

în ceea ce o privea pe Mab, poveştile de dragoste erau bune pentru romane. Nu dragostea era scopul, nici măcar căsătoria nu era scopul. Un soţ bun ar fi fost cea mai rapidă metodă de ascensiune spre

siguranţă şi prosperitate, dar nu şi singura cale. Mai bine să rămână fată bătrână la un birou frumos şi cu un salariu în bancă, câştigat cu mândrie prin sudoarea frunţii, decât să sfârşească dezamăgită şi îmbătrânită înainte de vreme, din cauza nesfârşitelor ore la fabrică şi a prea multor naşteri.
Orice era mai bun de-atât.
Mab s-a uitat la ceas. Trebuia să plece la muncă.
- Pupă-mă, Luce. Ce-ţi face degetul? Mab a pupat articulaţia pe care i-a întins-o Lucy, cea în care îi

intrase o aşchie în urmă cu o zi. Ca nou. Doamne, ce murdară eşti! a continuat ea, ştergând obrajii fetei cu o batistă curată.
- Mâine-i ziua de baie, a spus doamna Churt.
- îţi fac eu baie când mă întorc acasă.
Mab a pupat-o, încercând să nu se enerveze pe mama ei. „Este obosită, atâta tot." Mab încă se strâmba când îşi amintea ce furioasă fusese mama că trebuia să suporte încă o progenitură atât de târziu, când deja se chinuiau cu cinci copii.

- Sunt prea bătrână să mai alerg după copii, suspinase maică-sa, privind-o pe Lucy, care se târa ca un rac pe jos.
Totuşi, nu era ca şi cum aveau altceva de ales decât să se descurce.
„Cel puţin încă o vreme", s-a gândit Mab. Dacă se alegea cu un soţ ca lumea, s-ar fi dat bine pe lângă el să-i ajute sora, încât Lucy să nu fie nevoită să se lase de şcoală pentru a munci de la paisprezece ani.

Dacă el accepta, Mab nu i-ar mai fi cerut nimic altceva.
Imediat ce a ieşit grăbită în stradă, frigul a lovit-o direct în obraji. Mai erau cinci zile până la Crăciun, dar nu ninsese încă. Două fete în uniforme ATS au trecut în grabă pe lângă ea, iar Mab se întreba unde s-ar fi înrolat în cazul în
care armata ar fi devenit obligatorie.

- Ai chef de o plimbare, dragă? Pe lângă ea a început să meargă un tip în uniformă RAF[9]. Sunt în permisie, oferă-mi puţină distracţie.
Mab i-a aruncat privirea pe care o perfecţionase la paisprezece ani, una feroce, pe sub sprâncenele foarte negre şi foarte drepte, după care a grăbit pasul. „Te-ai putea înscrie în WAAF"[10], şi-a spus, văzând uniforma tipului şi amintindu-şi că RAF avea o divizie de femei. Mai bine decât la WLA, unde ar fi

ajuns să strângă cu lopata balega de vacă din Yorkshire.
- Haide, nu-i frumos să te porţi aşa cu un bărbat care se duce la război. Dă-mi un pupic...
A cuprins-o cu braţul de mijloc, strângând-o de şold. Mab simţea duhoare de bere, pomadă de păr şi, din abisul amintirilor, a scos capul un crâmpei oribil de odinioară, pe care l-a alungat pe loc, mârâind mai fioros decât şi-ar fi dorit:
- Cară-te!

Şi i-a tras pilotului un şut în fluierul piciorului, iute şi eficient. Omul a ţipat, clătinându-se pe piatra cubică alunecoasă. Mab i-a smuls mâna de pe şold şi a pornit spre metrou, ignorând înjurăturile şi înfiorându-se din pricina amintirii. Partea bună - erau străzile pline de soldaţi care pipăiau fete, dar mulţi dintre ei voiau să ducă fata la altar, nu doar în pat. Nunţile pripite erau o consecinţă a războiului. Mab observase deja în Shoreditch: miresele îşi spuneau jurămintele fără să mai aştepte rochia de

nuntă la mâna a doua, făceau orice ca să capete inelul înainte să le plece logodnicii pe front. Iar domnii eruditi dădeau fuga la război la fel de repede ca bărbații din Shoreditch. Nu avea de gând să spună că războiul era un lucru bun, îi citise pe Wilfred Owen și pe Francis Gray, chiar dacă poezia de război fusese considerată prea nedelicată pentru 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată, dar ar fi trebuit să fie idioată să nu își dea

seama că războiul urma să-i schimbe lumea dincolo de raţiune.
Poate că, în fond, nu trebuia să aibă nevoie de un post de secretară. Oare era de lucru undeva în Londra pentru o fată care excela în dactilografié şi stenografie, un post de unde Mab să-şi poată aduce contribuţia faţă de rege şi de ţară, unde să cunoască un bărbat drăguţ sau doi şi să aibă grijă de familia ei?'

Dintr-odată, uşa unui magazin s-a deschis, iar dinăuntru a răsunat colindul „The Holly and the Ivy" la radio. Până la Crăciunul lui 1940, şi-a spus Mab, lucrurile se puteau schimba semnificativ. Anul acesta, lucrurile urmau să se schimbe cu certitudine.
Războiul presupunea schimbare.
în epoca victoriană, prezentarea la Curte a tinerelor („debutante") care se lansau în societate însemna că ele deveneau disponibile pentru măritiş.

Women's Royal Naval Service, divizia femeilor din Marina Regală britanică
WLA, Women's Land Army, organizaţie, care încuraja femeile să lucreze în agricultură şi în fabrici, în locul bărbaţilor plecaţi pe front
Serviciul teritorial auxiliar, branşa femeilor voluntare din Armata britanică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

Neville Chamberlain, prim-ministrul Angliei între

1937 şi 1940

„A pârţâi", în argoul limbii engleze

Royal Air Force, Forţele Aeriene Regale

Women's Auxiliary Air Force, divizia femeilor din RA

FCapitolul 2

„Am nevoie de o slujbă." Ăsta fusese primul gând al Osiei când se întorsese în Anglia, la sfârşitul lui '39.

- Draga mea, nu trebuia să fii în Montreal? exclamase Sally Norton.

Osia şi distinsa ei prietenă Sarah Norton aveau acelaşi naş şi fuseseră prezentate la Curte la un an diferenţă. Sally fusese prima persoană pe care o sunase Osia când păşise pe pământ englezesc. Parcă

te trimisese maică-ta la verii tăi când a izbucnit războiul.
- Sal, chiar crezi că mă ţinea pe mine ceva să mă fofilez înapoi acasă?
Şase săptămâni, după ce mama ei o trimisese la Montreal, scrâşnise de furie şi pusese la cale întoarcerea. Flirtase cu neruşinare cu câţiva bărbaţi influenţi pentru a obţine permisele de călătorie, îşi minţise cu imaginaţie verii canadieni, făcuse un picuţ de fraudă acolo - biletul de avion de la

Montreal la Lisabona stătea mult mai bine în mâinile Osiei decât ale proprietarului de drept - şi, după un drum cu vaporul din Portugalia, voilâ[11]!
- Adio, Canada! cânta Osia, azvârlindu-şi valiza în portbagajul maşinii lui Sally.
S-o fi născut Osia în Montreal, dar nu-şi amintea mai nimic dinaintea sosirii în Anglia, când avea patru ani şi călca pe urmele proaspăt divorţatei mame, a cuferelor şi a scandalului. Canada era frumoasă, dar Anglia era casa ei. Mai bine sub

bombardamente, acasă, printre prieteni, decât la adăpost, putrezind în exil.

- Am nevoie de o slujbă, i-a spus Osia lui Sally. Mă rog, mai întâi am nevoie de o coafeză, pentru că am luat păduchi pe vaporul de la Lisabona şi arăt îngălat. Abia pe urmă am nevoie de o slujbă. Maman este furibundă şi m-a
lăsat fără alocaţie, dar n-o învinuiesc. Şi-apoi, trebuie să ridicăm miza şi să punem umărul şi noi la război. Pentru regescul tron şi-acel ostrov măreţ în

vreme de restrişte, şi aşa mai departe. Nu aveai cum să fii dat afară din atâtea internate, ca Osia Kendall, fără să înveţi un pic de Shakespeare.
- Wrens...
- Mai lasă aiurelile, Sal, toată lumea aşteaptă de la fete ca noi să se înroleze înWRNS.
Osia era prea obişnuită să fie numită „debutantă prostuţă" ca să o mai afecteze şi „frumuşica expansivă", „vampă", „bombonica distinsă". Ei bine, bombonica asta avea să le arate tuturor că o tânără

mondenă îşi putea murdări mâinile. Hai să ne înrolăm în WLA. Sau să facem avioane, ce zici?
- Aveţi cea mai vagă idee cum se fac avioanele? râsese Sally, imitând-o pe supraveghetoarea nesigură de la fabrica Hawker Siddeley din Colnbrook, unde se duseseră câteva zile mai târziu.
- Ştiu să scot braţul rotativ al unui automobil ca să nu-l fure nemţălăii dacă ne invadează, a răspuns Osia impertinent.

Şi una-două au băgat-o într-o salopetă şi i-au pus burghiul în mână, ca să înceapă formarea profesională, opt ore pe zi în fabrică, alături de alte cincisprezece fete. O fi fost munca plictisitoare, dar câştiga un salariu şi era independentă pentru prima oară în viaţă.

- Mă gândeam că o să lucrăm la Spitfire[12] şi că o să flirtăm cu piloţii, s-a plâns Sally, de peste bancul de lucru, în ajunul revelionului. Nu doar că o să dăm toată ziua cu burghiul.

- Nu vă mai plângeţi, le-a avertizat instructorul, auzindu-le. Parcă nu ştiţi că-i război.
Numai asta spunea toată lumea în ultimul timp, observase Osia. Nu mai ai lapte? Este război! Ţi s-au găurit ştrampii? Este război!
- Nu-mi spune că nu-ţi displace chestia asta, a murmurat Sally, bătând în
foaia de aluminiu, iar Osia s-a uitat la a ei cu scârbă. Durol era folosit la fabricarea învelişului exterior al avioanelor Hurricane, cu care zburau escadrilele

RAF (asta în cazul în care escadrilele RAF chiar aveau vreo misiune în acest război, în care aparent încă nu se întâmpla nimic) şi, de două luni, Osia învăţa să îl sfredelească, să-l şlefuiască şi să-l nituiască. Metalul se împotrivea, scuipa şi o bombarda cu aşchii care îi intrau peste tot, în păr şi în nas, de înnegrea apa când se spăla. Nu bănuise că ar fi putut nutri o ură atât de profundă pentru un aliaj, dar iată...

- Ai face bine să salvezi viaţa unui pilot speriat când vei ajunge pe aripile unui Hurricane, spuse Osia îndreptând burghiul spre foaia de aluminiu, ca un pistolar într-un film cu cowboy.
- Slavă Domnului că diseară avem liber să petrecem de revelion! a zis Sally, când a bătut în sfârşit ora şase seara şi toată lumea a pornit spre ieşire. Ce rochie ţi-ai adus?
- Pe cea verde din satin. Pot să mă schimb în apartamentul mamei de la Claridge.

- Te-a iertat că ai fugit din Montreal?
- Mai mult sau mai puţin. Zilele astea o mulţumeşte orice, întrucât are un nou amorez.
Osia spera doar să nu fie al patrulea tată vitreg.
- Apropo de admiratori, i-am promis unui tip superb că i te prezint. Sally şi-a arcuit sprânceana spre Osia. Este ce trebuie.
- Sper că-i brunet. Blonzii, pur şi simplu, nu sunt de încredere.

S-au hlizit ieşind pe poarta fabricii şi pornind la drum. Având doar douăzeci şi patru de ore libere la fiecare opt zile, nu avea rost să piardă nici o clipă din acele preţioase ore, ducându-se în vizuinile lor. Au făcut autostopul şi s-au dus direct la Londra, cu un Al vis antic, care avea farurile prevăzute cu măşti crestate, aşa cum cerea regulamentul de camuflare[13], condus de doi locotenenţi deja afumaţi bine. Au cântat cu toţii „Anything Goes" până a ajuns maşina la Claridge şi,

în timp ce Sally flirta de zor, Osla a urcat treptele în fugă spre portarul care, de câţiva ani, era şi majordom, şi unchi, şi secretar totodată.
- Salutare, domnule Gibbs!
- Bună seara, domnişoară Kendall. Aţi venit cu domnişoara Norton? Lord Hartington întreba de ea.
Osla a coborât tonul.
- Sally îmi face lipeala cu cineva. Ajută-mă să-mi fac o idee.

- Aşteaptă înăuntru. Salonul principal, uniformă de cadet al Marinei Regale. Domnul Gibbs părea uns cu toate alifiile. Cred că vă potriviţi. Să-i spun că veţi coborî într-o oră, după ce vă schimbaţi?
- Dacă nu mă place în salopetă, nu merită să mă împopoţonez pentru el.

Sally a venit degrabă şi a început să-l interogheze pe Gibbs în legătură cu Billy Hartington, iar Osla a intrat agale. O cam distrau privirile înţepate ale bărbaţilor la frac şi ale femeilor în rochii de seară

din satin, în timp ce ea trecea ca o boare prin sala art déco în salopeta soioasă. „Uitaţi-vă la mine!", îi venea să strige. „Tocmai am terminat o zi de opt ore într-o uzină de avioane, iar acum o să dansez conga la Café de Paris până în zori! Uitaţi-vă la mine, Osia Kendall, optsprezece ani şi în sfârşit utilă!"
L-a zărit la bar în uniforma de cadet, cu spatele întors, încât nu-i putea vedea chipul.
- Nu cumva cu tine am întâlnire? l-a întrebat pe bărbatul al cărui spate arăta splendid. Domnul

Gibbs aşa zice, şi oricine a trecut vreodată pe la Claridge ştie că domul Gibbs nu se înşală.
El s-a întors, iar primul ei gând a fost: „Sally, nenorocito, ai fi putut să mă avertizezi!" De fapt, ăsta a fost al doilea gând. Primul a fost că, în ciuda faptului că nu-l mai văzuse vreodată, ştia exact cine era. îi văzuse numele în
Tatler şi în Bystander. Ştia cine era familia lui şi gradul de rudenie cu regele. Ştia că avea exact vârsta ei, că era cadet la Dartmouth şi că se

întorsese de la Atena la cererea regelui când izbucnise războiul.

- Bănuiesc că tu eşti Osia Kendall, a spus prinţul

Philip al Greciei. -Zău?

îi venea să-şi aranjeze părul, dar s-a abţinut. Să fi ştiut că avea întâlnire cu un prinţ, ar fi făcut un mic efort să-şi scoată aşchiile metalice din bucle.

- Domnul Gibbs spunea că trebuie să apari, iar domnul Gibbs nu se înşală niciodată. Prinţul s-a sprijinit de bar. Avea un bronz auriu, un păr sclipitor ca o coroană şi ochi foarte albaştri, care te priveau fix. S-a uitat la salopeta ei murdară şi, până la urmă, a zâmbit ştrengăreşte. „Mamă-mamă, ce mai zâmbet!", şi-a zis Osia. O ţinută absolut superbă, a spus el. Asta se poartă anul ăsta?
- Asta poartă Osia Kendall anul ăsta. A luat poziţie de revistă, refuzând să regrete că nu purta rochia

verde de satin pe care o avea în geantă. Nu mă las prinsă în cercul strâmt al năravurilor unei ţări...
- Henry V, a exclamat el pe loc.
- O, cunoaştem Shakespeare...
- Mi-au băgat un pic pe gât la Gordonstoun. A dat din cap spre barman, iar la cotul sprijinit pe bar al Osiei s-a materializat o cupă de şampanie înspumată. Când nu făceam drumeţii sau navigam.
- Evident că navighezi...
- De ce evident?

- Arăţi ca un viking. Sigur ai dat ceva la vâsle... Ai ancorat corabia după colţ?
- Doar Vauxhallul unchiului Dickie. îmi pare rău că te dezamăgesc.
- Văd că vă înţelegeţi de minune, a râs Sally, ivindu-se lângă ei. Os, naşul nostru, Lord Mountbatten, este unchiul lui Phil, iată legătura! Unchiul Dickie zicea că Phil nu cunoaşte pe nimeni în Londra şi dacă ştiu eu o fată cumsecade care să-l însoţească.

- O fată „cumsecade", a mormăit Osia, luând o duşcă de şampanie. Nimic mai letal decât să fii considerat „cumsecade".

- Eu nu te consider cumsecade, a spus prinţul.

- Debordezi de amabilităţi... îşi dădu capul pe spate.

Şi atunci cum?

- Cel mai drăguţ lucru în salopetă.
- Să mă vezi cum nituiesc.
- Când doreşti, prinţesă!
- Dansăm sau nu? s-a plâns Sally. Hai sus să ne schimbăm, Os! Prinţul Philip părea curios.

- Dacă te-aş provoca...

- Ai grijă! l-a aţâţat şi Osia pe loc. Nu mă dau înapoi de la provocări.

- Este vestită pentru asta, a spus Sally. La Miss Fenton, fetele mai mari o provocau să pună praf de scărpinat în chiloţii directoarei.

De la înălţimea de un metru optzeci şi trei cât avea, Philip s-a uitat în jos la Osia, rânjind din nou.
- Ai făcut-o?
- Fireşte. Pe urmă i-am furat jartiera, m-am căţărat pe acoperişul capelei şi am agăţat-o de cruce. Ce mai tărăboi a ieşit... Tu ce propui?
- Să vii la dans aşa cum eşti, a provocat-o prinţul, cu ochii la salopetă. Nu îţi pune ce-oi avea tu de satin în geanta aia.
-S-a făcut!

Osia a dat pe gât restul de şampanie şi au ieşit hohotind din salonul principal. Domnul Gibbs i-a făcut cu ochiul Osiei în timp ce deschidea uşa. A luat o gură de aer rece în noaptea înstelată - în bezna camuflării se vedeau stele pe tot cerul Londrei - şi s-a uitat peste umăr la prinţul Philip, care se oprise şi el să privească cerul. Simţea şampania curgându-i în sânge şi a băgat mâna în geantă.

- Pe ăştia pot să-i port? A scos încălţările de dans: sandale verzi din satin, cu sclipici. Prinţesele nu pot dansa fără condurii de cleştar.
- îţi îngădui.

Prinţul Philip i-a smuls sandalele, i-a luat mâna şi i-a aşezat-o pe umărul lui. Copăcel... S-a pus în genunchi chiar acolo, pe treptele hotelului Claridge, ca să-i desfacă Osiei şireturile botinelor, apoi aşteptând ca ea să se descalţe şi scoţându-i şosetele de lână. în lumina palidă a lunii, mâinile lui bronzate

îi încheiau sandalele de satin pe gleznele ei albe. S-a uitat apoi în sus la ea, cu ochii umbriţi.
- Hai, serios... Osia a rânjit, privindu-l de sus. Cu câte fete ai încercat asta, băiete?
A râs şi el, neputând rămâne sobru prea mult. Mai să se prăbuşească de râs, şi-a sprijinit o clipă fruntea de genunchiul ei, iar ea i-a atins părul auriu. încă îi ţinea cuprinsă glezna cu mâna lui caldă în noaptea rece. Osia vedea cum se holbau trecătorii la fata în salopetă, pe treptele celui mai bun hotel din

Mayfair, şi la bărbatul în uniformă care stătea în genunchi în faţa ei şi l-a lovit uşor, în joacă, peste umăr.

- Gata cu privirile languroase. El s-a ridicat.

- Cum doreşti.

Au intrat în noul an dansând, împleticindu-se pe scara cu covoare scumpe a clubului subteran Café de Paris.

- Bravo, măi! a şoptit Sally. Majoritatea fetelor ar face orice să i se vâre pe sub piele lui Phil. Oribilă chestie, se plictiseşte de moarte cu ele.

„Cu mine nu se plictiseşte", şi-a spus Osia, dănţuind în braţele lui Philip. Era un dansator agil şi teribil de bun.

- Nu ştiam că dansaţi foxtrot în Grecia! a strigat Osia, încât să acopere sunetul trombonului.

- Nu sunt grec.

A rotit-o, însă Osia obosise deja prea tare ca să continue până să se tempereze muzica într-un vals romantic. Philip a luat-o mai încet, aranjându-şi părul răvăşit înainte s-o apuce pe Osia cu un braţ de

mijloc. Osia şi-a aşezat mâna într-a lui şi şi-au sincronizat imediat ritmul.
- Cum adică nu eşti grec? a întrebat.
De jur-împrejurul lor, perechile se izbeau de ei şi râdeau. Café de Paris avea o intimitate plăcută, ca nici un alt club de noapte din Londra, poate pentru că era la şase metri sub pământ. Aici, muzica părea mereu mai tare, şampania mai rece, sângele mai cald şi şoaptele mai directe.
Philip a ridicat din umeri.

- M-au scos din Corfu într-o ladă de fructe când n-aveam nici măcar un an, chiar înaintea sosirii unei hoarde de revoluţionari. N-am petrecut prea mult timp acolo, nu prea ştiu limba şi nu am nici un motiv s-o învăţ.
Se referea la faptul că nu urma să fie rege, Osia ştia asta. Avea vagi cunoştinţe despre monarhii greci care-şi recâştigaseră tronul, însă Philip era prea departe în succesiune, dar cu bunicul şi unchiul

englezi, arăta şi vorbea ca oricare alt verişor princiar.
- Pari să fii mai englez decât mine.
- Tu eşti canadiancă...
- .. .lucru de care au insistat să-mi amintească toate fetele cu care am fost la Curte. însă, până la zece ani, aveam accent german.
- Eşti spion neamţ? A ridicat din sprânceană. Nu deţin secrete militare pentru care să merite să mă seduci, dar sper că asta nu te descurajează.

- Eşti foarte obraznic pentru un prinţ. O reală ameninţare.
- Ca toţi cei buni. De ce accent german?
- Mama a divorţat de tata şi a venit în Anglia când eram mică. Osia a făcut o piruetă sub mâna lui şi i s-a întors la piept. M-a lăsat cu o guvernantă nemţoaică la ţară, unde lunea, miercurea şi vinerea vorbeam doar germană, iar marţea, joia şi sâmbăta, doar franceză. Până m-am dus la internat, vorbeam

engleză doar o zi pe săptămână, şi asta o făceam cu accent german.
- O fată din Canada cu accent german, care locuieşte în Anglia. Philip schimbă şi el în germană. Şi ce ţară a pus stăpânire pe inima Osiei Kendall?
- *England fur immer, mein prinzi*[14]*, a răspuns Osia, revenind la engleză înainte să fie acuzaţi că erau spioni nemţi în acea încăpere plină de londonezi patrioţi şi beţi. Vorbeşti perfect germana. Ce limbă vorbeşti acasă?*

A râs, dar nu era râsul lui.
- Cum adică „acasă"? Momentan, locuiesc temporar în sufrageria unchiului Dickie. Acasă înseamnă o invitaţie undeva, poate la un verişor.

- Ştiu cum e. Părea sceptic.

- în momentul ăsta, locuiesc cu Sally. înainte de asta, am locuit în Montreal la nişte veri înfiorători, care nu mă voiau. Iar mai înainte de asta, m-a lăsat naşul meu să stau la el în timpul sezonului londonez.

Osia a ridicat din umeri. Mama are un apartament permanent la Claridge, unde sunt de trop[15] dacă rămân mai mult de-o noapte, iar tata a murit acum câţiva ani. Nu aş şti să-ţi spun unde mi-e casa. A zâmbit extrem de vesel. Dar n-am de gând să mă frământ pentru asta! Toate prietenele mele care locuiesc cu părinţii abia aşteaptă să se mute, aşa că cine are noroc?
- în clipa asta? Philip a cuprins-o de mijloc. Eu.

Au dansat tăcuţi o vreme, cu trupurile în perfect tandem. Ringul de dans era lipicios de la şampania vărsată, cântăreţii tărăgănau. Era aproape patru dimineaţa, dar ringul era în continuare plin. Nu voia nimeni să se oprească, nici măcar Osia. S-a uitat peste umărul lui Philip şi a văzut un afiş pe perete, unul dintre obişnuitele afişe care apăruseră precum ciupercile după ploaie în toată Londra, pretinzând victoria: I-AM ÎNVINS O DATĂ, ÎI ÎNVINGEM ŞI DE DATA ASTA!

- Aş vrea să înceapă mai repede războiul, a spus Osia. Aşteptarea asta... Ştim că ne vor ataca. într-un fel, aş vrea s-o facă odată. Cu cât începe mai repede, cu atât se termină mai repede. A ridicat ochii la el. Nu vrei să înceapă şi să se termine?
- Ba da, a răspuns laconic, apoi şi-a luat ochii de la ea, lipindu-şi obrazul de părul ei. îi venea să-şi tragă una. Foarte bine, zici că vrei să înceapă războiul, însă tu, reprezentantă a sexului delicat, nu vei lupta pe front.

Osia considera că toată lumea trebuia să lupte pentru rege şi pentru ţară, dar era perfect conştientă că poziţia era una pur teoretică dacă erai femeie.

- Vreau să lupt, a spus Philip, citindu-i parcă gândurile. Să mă duc pe mare, să-mi aduc contribuţia. Mai mult decât orice, ca să nu se mai întrebe oamenii dacă nu cumva sunt neamţ de fapt.

- Poftim?

- Trei dintre surorile mele s-au măritat cu nazişti. Nu că erau nazişti când s- au cunoscut... Mă rog. Aş vrea să le închid gura ălora care cred că sunt uşor suspect din cauza simpatiilor rudelor.
- Eu aş vrea să le închid gura celor care cred că o debutantă ameţită nu poate face nimic util. Pleci curând pe mare?
- Nu ştiu. Unchiul Dickie încearcă să-mi găsească un post de ofiţer cadet pe o navă de război. Poate mâine. Poate peste un an.

„Sper că peste un an", s-a gândit Osia, simţindu-i umărul ferm şi rigid sub palmă.
- Aşadar, tu te duci să vânezi submarine germane, iar eu o să nituiesc în Slough - nu-i de colo pentru o mondenă prostuţă şi un prinţ uşor suspect.
- Ai putea face mai mult decât să nituieşti. A tras-o mai aproape, fără să-şi dezlipească obrazul de părul ei. L-ai întrebat pe unchiul Dickie dacă nu există vreun post la departamentul de război pentru o fată cu talentele tale lingvistice?

- Mai bine construiesc avioane şi mă murdăresc pe mâini. Prefer să fac ceva mai important în război decât să dactilografiez într-un birou.
- Război... De-asta ai fugit din Montreal după ce ai fost trimisă acolo?
- Dacă îţi este ţara în pericol şi ai vârsta la care s-o poţi apăra, asta faci, a declarat Osia. Nu profiţi de paşaportul canadian...

- Sau de cel grecesc...

- .. .şi pleci spre un port de escală mai sigur. Nu se face.

- Perfect de acord.

Valsul s-a terminat. Osia a făcut un pas în spate şi a ridicat ochii la prinţ. El a coborât privirea, cu ochii din nou umbriţi.

- Ar trebui să mă duc acasă, a spus ea mâhnită. Sunt ruptă de oboseală.

Philip le-a dus cu maşina pe Osia şi pe Sally, care căsca încontinuu, la Old Windsor, conducând la fel de sălbatic precum dansase. A ajutat-o pe Sally să coboare din spate, ea l-a pupat adormită pe obraz şi a traversat cu grijă strada întunecată. Osia a auzit-o însă călcând într-o baltă şi ţipând, strigându-i apoi amărâtă:

- Ai grijă la pantofi, Os, avem ditamai balta la uşă.

- Ar fi bine să-mi pun botinele la loc, a râs Osia, ducând mâna la catarama sclipitoare, dar Philip a luat-o numaidecât pe braţe.
- Prinţesă, nu putem să punem în pericol condurii de cleştar.
- Nu mai spune, l-a luat ea peste picior, înconjurându-i gâtul cu braţele. Cât de viclean să fii, băiete?
Mai că-i simţea rânjetul în vreme ce o purta pe braţe în beznă. Atârnate de cot, botinele şi poşeta

de seară se loveau de spatele lui, iar el mirosea a loţiune după bărbierit şi a şampanie. Părul lui Philip era răvăşit şi transpirat de la dans, iar buclele i se înfăşurau pe degetele întrepătrunse la ceafă. A călcat în baltă şi, înainte să o aşeze pe Osia pe treaptă, ea l-a sărutat uşor.

- Ca să scăpăm, a spus ea cu neruşinare. Ca să nu stăm stângaci în faţa uşii şi să ne întrebăm dacă o să se întâmple sau nu.

- Până acum nu m-a sărutat nici o fată ca să scape de asta. Zâmbea cu gura lipită de a ei. Cel puţin fă-o ca lumea...
A sărutat-o din nou, prelung şi pe îndelete, fără s-o lase din braţe. El avea gust de mare albastră încălzită de soare, iar la un moment dat, Osia a scăpat botinele în baltă.
în cele din urmă, a lăsat-o pe treaptă şi au rămas o clipă pe întuneric, timp în care Osia încercă să îşi recapete respiraţia.

- Nu ştiu când plec pe mare, a zis el în cele din urmă. Dar înainte s-o fac, aş vrea să te mai văd.
- Nu-i mare lucru de făcut aici. Când nu batem aluminiu, eu şi Sal mâncăm terci şi ascultăm muzică la gramofon. Nimic interesant.
- Nu cred că eşti atât de neinteresantă. De fapt, fac pariu că din contră. Pun rămăşag că pe tine nu te uită nimeni aşa uşor, Osia Kendall.
îi veneau nenumărate replici neînsemnate de flirt. Flirtase toată viaţa,

instinctiv, defensiv. „Şi tu joci acelaşi joc", şi-a spus uitându-se la Philip. „Eşti şarmant cu toată lumea ca să nu te ataşezi." întotdeauna apărea cineva dornic să se apropie de o brunetă frumoasă, al cărei naş era Lord Mountbatten şi al cărei tată îi lăsase o grămadă de acţiuni la compania canadiană de căi ferate. Iar Osia putea să pună rămăşag că erau şi mai mulţi dornici să se împrietenească cu un prinţ frumos, chiar şi unul cu imaginea şifonată de cumnaţii nazişti.

- Philip, poţi să vii în orice seară, a spus Osia simplu, fără să se joace, şi i-a săltat inima când el a salutat cu degetele la pălărie şi s-a întors la maşină. începea anul 1940, iar ea dansase tot revelionul într-o salopetă de fabrică şi în sandale de satin cu un prinţ. Se întreba ce urma să mai aducă anul. Iată (în limba franceză, în original)
Avioane de vânătoare britanice, Supermarine Spitfire

Acoperirea surselor de lumină, ca protecţie împotriva vizibilităţii inamicului pe timp de noapte
Anglia pe veci, prinţul meu (în limba germană, în original) în plus (în limba franceză, în original

)Capitolul 3

Iunie 1940

Mab făcea tot posibilul să se piardă în Bâlciul deşertăciunilor, luată de la bibliotecă, dar nici

măcar când Becky Sharp arunca un dicţionar pe fereastra trăsurii nu putea fi atentă, având în vedere că trenul care pleca din Londra era foarte aglomerat, iar bărbatul care şedea pe bancheta din faţa ei se mângâia prin buzunarul pantalonilor.

- Cum te cheamă? croncănise el, după ce Mab a urcat în tren cu valiza maro de carton, iar ea i-a aruncat cea mai rece privire pe care o putea afişa. Fusese silită să se bage într-un colţ când se umpluse compartimentul de bărbaţi în uniformă, majoritatea

ţinându-se plini de nădejde după o brunetă superbă, îmbrăcată în mantou cu guler de blană. Numai că, pe măsură trenul ce ieşea prin nordul Londrei, compartimentul s-a golit la fiecare staţie de soldaţi, iar când au rămas doar Mab şi bruneta, onanistul a început să croncăne din nou.

- Ia zâmbeşte frumos, drăguţă!

Mab nu l-a băgat în seamă. Pe jos era un ziar călcat în picioare şi murdar de noroi, pe care încerca să-l

ignore, al cărui titlu anunţa cu litere mari „Dunkirk" şi „dezastru".
- Ne-a venit rândul, se pronunţase mama lui Mab la prăbuşirea Danemarcei, a Norvegiei, a Belgiei şi a Olandei, una după alta, ca bolovanii care se rostogolesc inexorabil de pe stânci. Apoi a picat blestemata Franţă, iar doamna Churt a scuturat şi mai sumbru din cap. Ne-a venit rândul, declara oricui îi dădea ascultare, de-i venea lui Mab să-i sucească gâtul. „Mamă, nu vrei să nu mai vorbeşti

despre nemţălăi care ucid şi violează şi despre ce or să ne facă?" Fusese mare tărăboi prima dată când încercase Mab s-o convingă
pe maică-sa să plece cu Lucy din Londra. „Doar pentru o vreme", îi ceruse, dar replica maică-sii fusese: „Plec din Shoreditch doar cu picioarele înainte".
Şi acel tărăboi fusese cu atât mai rău, cu cât Mab primise cu o săptămână în urmă un ordin ciudat legat de un post la Buckinghamshire. Lucy nu prea

înţelegea cum e cu plecarea surorii ei. Când Mab a strâns-o în braţe în acea dimineaţă înainte să plece la gară, înclinase capul într-o parte şi spusese „seara", care însemna „Ne vedem diseară".
„Nu ne vedem diseară, Luce." Mab nu mai plecase peste noapte fără Lucy, nici măcar o dată.
Ei bine, avea să ia trenul spre Londra în prima zi liberă. Indiferent ce fel de post era, sigur oferea zile libere, chiar şi pe timp de război. Şi poate că traiul ei în orăşelul ăsta - indiferent cum se chema el -

avea să fie destul de decent încât să-şi mute şi familia acolo, la ţară. Mai bine în pustietatea câmpurilor verzi decât în Londra, care urma să fie bombardată în scurt timp. Mab s-a cutremurat şi a revenit la Bâlciul deşertăciunilor, unde şi Becky Sharp pleca la ţară pentru un post nou, fără să-i pese prea mult că propria ţară era invadată. Dar pe vremea lui Becky era Napoleon, iar Napoleon nu avea nenorocitele alea de avioane Messerschmitt, nu?

- Cum te cheamă, drăguţă? între timp, onanistul îşi îndreptase atenţia către bruneta minionă cu mantou îmblănit, singurul alt pasager din compartiment în acel moment. Mâna a început să i se joace în buzunar. Doar un zâmbet, frumoaso...
Roşind, bruneta a ridicat ochii din carte, iar Mab se întreba dacă era cazul să intervină. în mod normal, respecta regula strictă a londonezilor care spunea să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, dar bruneta părea un miel rătăcit în pădure. Exact genul

de femeie pe care Mab o şi detesta puţin, dar pe care o şi invidia - cu haine scumpe, sigură pe ea, minionă şi frumuşică, aşa cum îşi doreau toate femeile să fie şi la care pofteau toţi bărbaţii, cu genul de ten pe care proza romantică îl descria ca fiind de alabastru. Pe scurt, genul de debutantă prostuţă pe care o vedeai pe toate drumurile, care crescuse călărind ponei şi care nu ar fi fost nevoită să ridice un deget ca să se aleagă cu un soţ înstărit şi educat, dar care altminteri era complet inutilă.

Orice fată din Shoreditch se descurca în tren cu un destrăbălat, dar puicuţa asta putea fi mâncată de vie.
Pufnind, Mab a lăsat cartea din mână, iritată de onanist şi de bruneta neajutorată. Numai că înainte să apuce să se răţoiască cu „Uite care-i treaba, măi...", a glăsuit bruneta.
- Vai, mie, ia te uită câtă măciuca ai în pantaloni! Nu cred că am mai văzut ceva atât de evident. Majoritatea bărbaţilor găsesc o soluţie creativă să

se acopere cu pălăria când ajung în halul ăsta.
Individului i-a încremenit mâna în buzunar. Bruneta şi-a înclinat capul, mărind ochii inocent. S-a întâmplat ceva? Doar nu te doare, nu? Băieţii par mereu că se chinuie când ajung în punctul ăsta, a naibii să fiu dacă ştiu de ce...
Onanistul, a remarcat Mab, roşise până-n vârful urechilor şi îşi scosese mâna din buzunar.
- Serios, ai nevoie de doctor? Pari absolut terminat...

Insul a fugit mormăind din compartiment. Bruneta minionă s-a uitat la Mab cu ochii scânteind.
- I-am arătat eu lui...
încălţată cu ciorapi de mătase, şi-a pus un picior peste celălalt cu o satisfacţie vădită.
- Bravo! a felicitat-o Mab, fără să vrea. Deci, nu era o păpuşică chiar atât de neajutorată, cu toate că fata nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Eu, dacă trebuie să scap de un astfel de tip, mă

bazez pe privirea glacială şi pe un şut în fluierul piciorului.
- Nu-mi pot salva viaţa cu o privire glacială. Faţa mea refuză să se încrunte. Dacă încerc, bărbaţii spun că sunt adorabilă şi nu-i nimic mai enervant decât să ţi se spună că eşti adorabilă când eşti nervoasă. Tu eşti evident înaltă şi ai sprâncene de împărătească, aşa că nu mă îndoiesc că ştii să te uiţi foarte urât.
Şi-a înclinat capul, lansând parcă o invitaţie.

Mab se pregătea să se apuce din nou de citit, dar nu s-a putut abţine. Şi-a arcuit sprânceana, şi-a privit vârful nasului şi a strâmbat din gură.

- O uitătură impecabilă, care face să-ţi îngheţe sângele-n vene! Eu doar dau din gură şi fac pe proasta şi merge de minune, dar durează o veşnicie.

Bruneta a întins mâna. Osia Kendall.

Mab i-a strâns mâna, mirată să simtă bătături.

- Mab Churt.

- Mab, nemaipomenit! Osia era mulţumită. Aş fi pariat pe Boadicea sau Scarlett O'Hara. Cineva care

ştie să mâne o şaretă în timp ce mânuieşte pumnalul sau să împuşte yankei pe scări. Eu m-am ales cu „Osia", pentru că mama s-a dus la Oslo şi a zis că era mult, mult prea frumos. Voia să spună că acolo m-a conceput. Aşa că m-a botezat după un oraş invadat de germani, dar încerc să nu o iau ca pe o profeţie.

- Se putea şi mai rău. Dacă ai fi fost concepută în Birmingham? Mab încă încerca să-şi dea seama ce era cu mâinile aspre ale fetei, atât de diferite de

vorbirea ei tărăgănată din Mayfair. Sunt sigură că bătăturile alea nu au apărut la absolvirea şcolii.
- Află că am diplomă de mecanic de aeronave. Osia a salutat. Cel puţin, asta am fost. Cine ştie ce o să fiu acum. Am fost chemată la un interviu la Londra. Habar n-am cum au dat peste mine... După interviu, am primit cel mai straniu ordin, în care mi se cerea să mă duc la gara Bletchley.
- Păi, acolo merg şi eu!

Tresărind, Mab a scos scrisoarea din poşetă, şi mai nedumerită decât atunci când o primise în Shoreditch. întorcându-se, a văzut o scrisoare identică în mâna Osiei. Au pus hârtiile una lângă alta.
Scrisoarea Osiei cuprindea următoarele:
Vă rugăm să vă prezentaţi în şapte zile la Staţia X din localitatea Bletchley, Buckinghamshire.
Adresa dumneavoastră este Cutia Poştală 111, via Ministerul de Externe. Asta este tot ce trebuie să ştiţi.

Comandantul Denniston
Cea a lui Mab era mai oficială:
Secretarul-şef doreşte să vă informez că aţi fost selecţionată pentru funcţia de angajat temporar... trebuie să vă prezentaţi la datorie în patru zile, venind cu trenul de 10.40 dimineaţa, plecare din Londra (Euston), trei staţii (până la Bletchley)...
Destinaţia era evident aceeaşi.

- Mai curios şi mai curios.[16] Osia căzuse pe gânduri. Ei bine, mă declar învinsă - n-am auzit nici de Bletchley, nici de Staţia X.
- Şi eu, a rostit Mab, dorindu-şi să fi spus „nici eu". Timbrul rafinat al Osiei şi jargonul ei degajat o făceau să se sfiască. Şi eu am avut interviu la Londra, m-au întrebat despre dactilografié şi stenografie. Probabil au dat de mine prin cursul de secretariat pe care l-am făcut anul trecut.

- Pe mine nu m-au întrebat nimic despre dactilografié. O femeie cu o mutră de criminal mi-a testat germana şi franceza, după care m-a trimis acasă. La două săptămâni după interviu, primesc asta. Osla a bătut în scrisoare. Ce ar putea vrea de la noi, când nici măcar nu ne-au testat aceleaşi competenţe?
Mab a ridicat din umeri.
- Sunt la dispoziţia lor cât timp ţine războiul şi voi lucra ce vor ei. Important

este să câştig bani pentru a trimite familiei şi să fiu destul de aproape de Londra, încât să mă duc acasă în ziua liberă.

- Fără glumă, parcă pătrundem în propria poveste scrisă de Agatha Christie, Misterul de la Staţia X... Mab o adora pe Agatha Christie.

- Crimă la Staţia X: un mister dezlegat de Hercule Poirot.

- Eu o prefer pe Miss Marple, a spus hotărât Osia. Seamănă perfect cu guvernantele celibatare pe care

le-am avut. Doar că ea dezleagă misterele crimelor, nu scrie cu creta pe tablă.
- Mie-mi place Poirot. Mab s-a aşezat turceşte, conştientă că pantofii ei, oricât i-ar fi lustruit, păreau ieftini pe lângă cei ţesuţi de mână ai Osiei. „Cel puţin am picioare la fel de frumoase ca ale ei", şi-a spus Mab fără să vrea. Ba chiar mai frumoase. Părea o meschinărie şi o răutate, dar Osia Kendall era cu siguranţă o fată care le avea pe toate. Hercule Poirot ar da ascultare unei fete ca mine, a

continuat ea. Cele ca Miss Marple îmi aruncă o privire şi decid că sunt fufă.
Când, în sfârşit, a oprit trenul în cea de-a treia gară, Osia a chiuit:
- Pe cai!
După mai puţin de un kilometru de târât valiza dinspre gara mohorâtă şi aglomerată, au ajuns la un gard din plasă, înalt de doi metri şi jumătate, cu sârmă ghimpată în vârf. Doi paznici plictisiţi stăteau de strajă la poartă.

- Nu puteţi intra! le-a anunţat unul, în timp ce Mab căuta actele. Nu aveţi permis.
Mab şi-a dat părul din faţă. De dimineaţă îşi făcuse cu cleştele Kirby nişte bucle perfecte, care acum se pleoşteau, iar ea mai era şi transpirată şi iritată.
- Să ştiţi că habar n-avem ce facem aici...
- Atunci, aţ' venit la locu' potrivit, a spus paznicul cu un accent rural pe care
abia îl desluşea. Majoritatea par să nu ştie un' se află şi 'mniezău ştie ce fac aci.

Mab i-a aruncat o privire glacială, dar Osia a făcut un pas în faţă, cu ochii mari şi buzele tremurând, iar paznicul în vârstă s-a înduplecat.

- Vă conduc până la clădirea principală. Dacă vreţi să ştiţi unde vă aflaţi, sunteţi la Bletchley Park, a adăugat.

- Dar ce-i aia? voia Mab să ştie. Paznicul mai tânăr a

chicotit.

- Este cel mai mare azil de nebuni din Anglia.

Conacul dădea spre o mare pajişte verde şi un lac mic - în stil victorian, din cărămidă roşie, cu dom verde din cupru, doldora de ferestre şi frontoane, ca o budincă de Crăciun înţesată cu cireşe glasate.

- Lavabou gotic.

Osia s-a înfiorat, dar Mab se uita încântată, luând-o aiurea spre lac. O casă ca lumea de ţară, cu teren ca la Thornfield Hali sau la Manderley, de tipul celor pe

care le închiriau burlacii buni de însurătoare în romane. Totuşi, chiar şi aici, războiul lăsase asupra conacului şi a personalului amprenta urâtă a lucrurilor produse în masă. Peste tot vedeai barăci din prefabricate, iar oamenii mergeau iute şi anapoda pe alei - erau mai puţini bărbaţi în uniformă decât vedea Mab la Londra şi, cu siguranţă, mai multe femei decât se aştepta. Distraţi sau încruntaţi, forfoteau între barăci şi conac.

- Zici că s-au rătăcit cu toţii într-un labirint fără ieşire, a remarcat Osia, mergând în urma lui Mab spre lac, în timp ce paznicul aştepta nerăbdător pe alee.
- Exact. Unde crezi că am...?
S-au oprit amândouă. Din lac, ud şi tapetat cu frunze de trestie, se târa un bărbat dezbrăcat, cu o cană de ceai în mână.

- Ei, salutare! a strigat vesel. Recruţi noi? Era şi timpul. Du-te înapoi, David! i-a strigat paznicului nerăbdător. Le conduc eu la Conac.
Mab a observat uşurată că bărbatul nu era complet dezbrăcat, ci purta lenjerie de corp. Avea pieptul concav şi pistruiat, braţe subţiri, un chip precum un gargui prietenos şi părul, deşi ud leoarcă, roşu ca focul.
- Eu sunt Talbot, Giles Talbot, s-a prezentat, cu accent de Oxbridge, ducându-se spre mormanul de

haine de pe mal, în timp ce Osia şi Mab s-au prezentat şi ele, mormăind şi încercând să nu se uite prea atent la el. Am sărit în lac după cana lui Josh Cooper. A aruncat-o în stuf în timp ce-şi bătea capul cu o problemă. Pantalonii, a mormăit Giles Talbot, scuturându-şi hainele, mi i-au ascuns iar măgarii ăia de la Baraca 4...

- Ne poţi spune unde ar trebui să mergem? l-a întrerupt Mab, iritată. Trebuie să răspundă cineva de casa asta de nebuni.

- Aşa ai zice, nu? Giles Talbot şi-a încheiat nasturii, apoi şi-a tras pe el un sacou în carouri uzat. Comandantul Denniston ar fi oarecum şeful. Bine, atunci, haideţi!
Sărind de pe un picior pe altul ca să-şi pună pantofii direct pe piele, a pornit spre Conac, cu cămaşa fluturând peste lenjeria udă şi peste pulpele albe. Mab şi Osia s-au uitat una la alta.

- Asta-i de ochii lumii, a şoptit Osia. Vom fi drogate îndată ce punem piciorul în casa aia hidoasă şi pe urmă vândute ca roabe, stai să vezi!
- Dacă aveau de gând să ne tragă pe sfoară, trimiteau pe cineva mai apetisant decât barza asta despuiată, a spus Mab. De fapt, ce naiba înseamnă roabe?
Holul principal al Conacului era spaţios, cu camere pe fiecare parte şi cu un tavan despre care Osia mormăia că semăna foarte mult cu o cascadă de

sâni. Pe un panou era agăţat un exemplar din Times, venea apoi o seră plină cu birouri în loc de plante, o scară mare... Giles le-a uşuit pe scări într-un birou plin cu dulapuri şi duhnind a fum de ţigară, unde un bărbat micuţ şi chinuit, cu frunte de cărturar, a ridicat privirea de la masă. N-a comentat nimic despre picioarele goale ale lui Giles, ci a remarcat:

- Ai găsit cana de ceai a lui Cooper?

- Şi recruţi noi, proaspăt sosiţi cu trenul de la Londra. Nu-i aşa că vin din ce în ce mai frumoase?

Domnişoarei Kendall, aici de faţă, sigur îi pică toţi la picioare. Giles radia uitându-se la Osia, apoi a ridicat ochii la Mab, care era cu jumătate de cap mai înaltă. Doamne, ce-mi plac femeile înalte! Sper că nu tânjeşti după vreun pilot, nu? Nu-mi frânge inima!

Mab se întreba dacă să-i arunce privirea glacială, însă nu era cazul. Toată atmosfera era pur şi simplu mult prea ciudată ca să se supere.

- Cine vorbea de frumuseţe, Talbot... Zău dacă am văzut ceva mai neapetisant ca voi, savanţii schilozi de la Cambridge.
Comandantul Denniston - cel puţin Mab bănuia că el era - a clătinat din cap uitându-se la picioarele albe ale lui Giles, înainte să verifice documentele şi scrisorile Osiei şi ale lui Mab.
- Kendall, Churt, nu sunteţi specialiste în limba italiană, aşa-i?

- Franceză şi germană, a spus Osia. Este posibil ca naşul meu, Lord Mountbatten, să vă fi dat numele meu.
Omul s-a relaxat vizibil.
- Atunci, domnişoara Churt este cea recrutată din domeniul secretariatului din Londra. S-a ridicat, dându-le actele înapoi. Bun. Aţi fost amândouă recrutate pentru Bletchley Park, sediul GC&CS.

„Ce-i aia?", se întreba Mab.

Citindu-i parcă gândurile, Giles le-a explicat:

- Clubul de golf, brânză şi şah.[17]

Comandantul Denniston avea aerul unui om suferind, dar a continuat:

- Vi se va aloca o baracă, iar şeful barăcii vă va spune ce aveţi de făcut, înainte de asta, treaba mea este să vă menţionez foarte clar că veţi lucra în cel mai secret loc din Marea Britanie şi că toate activităţile de aici sunt esenţiale pentru soarta războiului.
S-a oprit. Mab încremenise şi o simţea şi pe Osia la fel de inertă. „Mama dracului! Ce este locul ăsta?", s-a întrebat Mab.

- Munca prestată aici este atât de secretă, încât veţi afla doar ceea ce este necesar să ştiţi şi nu veţi încerca niciodată să aflaţi mai mult decât ceea ce vi se spune. Pe lângă respectarea securităţii de ordin intern, veţi fi atente şi la cea de ordin extern. Nu veţi menţiona niciodată numele acestui loc, nici familiei, nici prietenilor. Veţi vedea, colegii voştri îl numesc BP şi veţi face la fel. Mai presus de toate, nu veţi dezvălui niciodată, nimănui, natura muncii

prestate aici. Cel mai mic detaliu poate pune în pericol întreaga desfăşurare a războiului.
S-a lăsat încă o dată tăcerea. „Ne instruiesc să devenim spioni?", s-a întrebat Mab uluită.
- Veţi spune familiei şi prietenilor că faceţi muncă de birou obişnuită. Trebuie să pară plictisitoare. Cu cât mai plictisitoare, cu atât mai bine.
„în cazul ăsta, probabil că nu ne paraşutează în Franţa", şi-a spus Mab, uşurată brusc, în timp ce Osia a intervenit:

- Domnule, ce anume vom face?
- Doamne, Dumnezeule, fato, tu auzi ce spun aici?

Glasul lui Denniston trăda nerăbdarea. Nu ştiu exact ce veţi face şi nu vreau să ştiu. A deschis un sertar din care a scos două coli de hârtie gălbuie, punând câte una în faţa fiecăreia. Acesta este Legea pentru protecţia informaţiilor clasificate. Specifică în mod clar că, dacă procedaţi altfel decât v-am instruit, dacă dezvăluiţi cea mai mică informaţie care ar fi utilă inamicului, veţi fi acuzate de trădare.

Linişte mormântală.
- Iar pentru trădare puteţi fi condamnate şi să primiţi cele mai severe sentinţe, a încheiat comandantul Denniston blajin. Nu ştiu în momentul ăsta dacă asta înseamnă eşafod sau plutonul de execuţie.
Mai linişte de-atât nu se putea, iar Mab simţea că liniştea asta devenea palpabilă. A tras adânc aer în piept.

- Domnule, avem voie să... refuzăm postul? El a tresărit.
- Nu vi se pune pistolul la tâmplă. Nu suntem la Berlin. Puteţi refuza şi veţi fi scoase de pe proprietate, cu instrucţiuni stricte să nu menţionaţi vreodată acest loc.

„Şi nu voi şti niciodată ce se petrece aici", şi-a spus

Mab. El a aşezat două stilouri în faţa lor.

- Vă rog să semnaţi. Sau nu.

Mab a tras aer în piept din nou şi a semnat în partea de jos. A văzut că şi Osia făcea la fel.

- Bun venit la BP! a spus comandantul Denniston, zâmbind mulţumit pentru prima oară.

Şi uite aşa s-a terminat interviul. Giles Talbot, tot cu cămaşa udă plesnindu-i picioarele goale, le-a condus pe hol. Osia a apucat-o de mână pe Mab imediat ce s-a închis uşa după ele, însă Mab nu a fost deloc mândră s-o strângă şi ea.

- în locul vostru nu aş lua-o prea în serios.

Incredibil, Giles chicotea. Prima dată când auzi discursul, ţi se înmoaie genunchii. Denniston nu era aici când mi-a venit mie rândul, iar discursul mi l-a ţinut un colonel care a scos pistolul din sertar şi a

zis că mă împuşcă dacă divulg orice secret etc. Dar te obişnuieşti. Haideţi să vi-l prezint pe ofiţerul care se ocupă de cazare.
Mab s-a oprit lângă scară, încrucişându-şi braţele la piept.
- Uite care-i treaba, chiar nu putem afla nimic despre ce se petrece aici?
- Nu e limpede? Părea mirat. GS&CS - îi spunem Clubul de golf, brânză şi şah pentru că forfotesc numai campioni la şah de la Cambridge şi membri ai

consiliului de la Oxford, dar este cartierul general al comunicaţiilor guvernamentale. Probabil că Mab şi Osia păreau zăpăcite, căci el a rânjit. Spargem cifrurile germanilor.
„Curiouser and curiouser", replica incorectă gramatical din Alice în Ţara Minunilor
Government Code and Cypher School (GC&CS), sediul principalei organizaţii de

criptanaliză a Regatului Unit, numit şi „Golf, Cheese and Chess Society

"Capitolul 4

în ziua în care la Bletchley Park trebuiau să ajungă chiriaşele, Beth Finch rătăcise o oră în faţa unui trandafir.

- Zău, Bethan, mai strig mult după tine? De când adulmeci floarea aia?

„Nu o adulmecam", şi-a spus Beth, fără să o corecteze pe mama ei. Să adulmeci o floare era cel

puţin firesc, iar trandafirii miroseau frumos, toată lumea era de acord cu asta. Totuşi, nu toată lumea se uita la un trandafir şi rămânea cuprins de admiraţie, nu doar de miros, ci de fractal în sine, de felul în care se suprapuneau petalele, unduind spre interior, din ce în ce mai adânc, îşi trecuse uşor degetul de-a lungul spiralei, spre centru, numai că în mintea ei nu era un centru cu stamină şi polen. Era doar o spirală infinită. Suna foarte poetic: „Ce

se află în centrul unui trandafir?", dar nici poezia, nici mirosul nu o fascinau pe Beth. Ci fractalul. Până una-alta pierduse o oră, iar mama ei părea supărată.

- Trebuie să sosească din clipă-n clipă şi uită-te în ce hal este camera! Doamna Finch a luat vaza micuţă de la Beth, a aşezat-o pe policioară şi a potrivit-o puţin mai la stânga. Şterge oglinda, îndreaptă covorul! A ridicat pămătuful abandonat de Beth. Oricine ar fi fetele astea, să nu aibă de ce se

plânge în casa noastră. Deşi, cine ştie ce fel de fete se duc să stea în gazdă, departe de casă? Să-şi lase familia pentru o slujbă...
- Este război, a murmurat Beth, însă doamna Finch era într-o continuă stare de agitaţie de când aflase că, fiind în posesia unei camere în plus, cu două paturi înguste, li se cerea să găzduiască două femei care lucrau în apropiere, la Bletchley Park.

- Mai lasă-mă cu războiul. Sunt fete nestatornice care caută orice scuză ca să fugă de-acasă şi să dea de necaz.
Doamna Finch făcea mişcări iuţi şi inutile prin cameră, îndreptând milieul de pe noptieră, aranjând faţa de pernă. Ea şi Beth aveau acelaşi păr blond-cenuşiu, aceleaşi gene şi sprâncene aproape invizibile, însă Beth era zveltă şi stătea cu umerii aduşi, pe când mama ei era impunătoare,

prezentabilă, cu bustul ca o proră. Ce-o să facă ele pentru război de la Bletchley?
- Cine ştie?
Războiul făcuse valuri în cătunul lor adormit: înrolarea tinerilor, pregătirile pentru camuflare noaptea, prezenţa supraveghetorilor de la Apărarea Civilă împotriva atacurilor aeriene. Bletchley Park, pe aceeaşi stradă, devenise dintr- odată un furnicar cu activităţi misterioase. Toată lumea era curioasă, mai ales că de-acum veneau şi femei la muncă, nu

doar bărbaţi. în acea perioadă, femeile porneau în tot soiul de aventuri, ziarele erau pline de poveşti cu fete care se înrolau în FANY[18] ca infirmiere sau plecau peste hotare cu femeile din Wrens. Ori de câte ori încerca Beth să îşi privească patriotismul dintr-un astfel de rol, o lua cu transpiraţii reci. Ştia că trebuia să-şi aducă şi ea contribuţia la război, dar ar fi trebuit să se ofere voluntar într-o muncă de culise, unde să facă ceva ce nici măcar un idiot nu ar fi putut strica. Poate la primul-ajutor la ARP, unde

să pregătească bandaje de tifon şi ceai. Beth nu se pricepea la mai nimic. Asta auzise toată viaţa, şi aşa şi era.
- Sper că aceste chiriaşe sunt fete decente. Doamna Finch nu mai avea stare. Dacă ne trezim cu două fufe de la Wapping?
- Nu cred, a liniştit-o Beth.
Nici măcar nu ştia ce-i aia fufă. Era un reproş universal, pe care mama ei îl făcea oricărei femei care se dădea cu ruj, mirosea a parfum franţuzesc

sau citea romane. Complet vinovată, Beth simţea în buzunar greutatea ultimei cărţi împrumutate de la bibliotecă. Bâlciul deşertăciunilor.
- Bethan, dă fuga la poştă! Doamna Finch era singura care-i spunea pe numele întreg. Presimt că mă ia durerea de cap. îşi masa tâmplele. Dar mai întâi fă-mi o compresă. După poştă, dă fuga la prăvălie cu lista.
- Da, mamă!
Doamna Finch a bătut-o pe umăr cu drag.

- Cine-i salvatoarea mea mică?
Şi asta auzise Beth toată viaţa: „Beth este mica mea salvatoare", se lăuda doamna Finch prietenelor. „Mare mângâiere să ştiu că-mi va fi alături la bătrâneţe."
- Poate se mărită totuşi, spusese văduva din vecini, la ultima şedinţă de la Institut[19]. Beth făcea atunci ceai în bucătărie, dar şoaptele bătrânei tot i-au ajuns la urechi. Douăzeci şi patru de ani, nu-i chiar imposibil. Nu prea deschide ea gura, dar asta nu

sperie bărbaţii. Poate ţi-o ia totuşi vreun soldat de pe cap, Muriel.
- Nu vreau să mi-o ia nimeni „de pe cap", încheiase doamna Finch într-un mod ferm şi tăios, care făcea ca totul să pară predestinat.
„Cel puţin nu sunt o povară", şi-a reamintit Beth. Majoritatea fetelor bătrâne erau o pacoste pentru familie. Ea era o alinare, avea locul ei, era de mare ajutor pentru mama. Era o norocoasă.

Trăgând de coada subţire, împletită care-i atârna peste umăr, Beth s-a dus să pună de ceai, storcând o cârpă înmuiată în apă rece, aşa cum îi plăcea mamei. S-a dus cu ea la etaj şi a coborât degrabă să îşi vadă de drumuri. Toate surorile lui Beth se mutaseră la casele lor din afara oraşului când se măritaseră, dar nu trecea nici o amiază fără ca Beth să fie trimisă la poştă cu o scrisoare plină de sfaturi materne sau cu un decret matern. Astăzi, Beth a trimis un pachet pătrăţos surorii celei mai mari care

tocmai născuse: una dintre tăbliţele mamei, cu o coroniţă de trandafiri roz în jurul cuvintelor „Un loc pentru tot şi totul la locul lui". O tăbliţă identică atârna deasupra patului lui Beth şi deasupra patului fiecărui nou-născut din familia Finch. Mama zicea că nu era niciodată prea devreme să întipăreşti cuiva noţiunile cuvenite, ca să ştie fiecare unde îi este locul.

- Au sosit chiriaşele? a întrebat dirigintele. Ciudaţi oameni mai sunt ăştia. Doamna Bowden de la hanul

Shoulder of Mutton are un grup de oameni de ştiinţă de la Cambridge, care vin şi pleacă la orice oră! Beth a încuviinţat mută. E ceva în neregulă cu cea mai tânără fată Finch, i-a şoptit dirigintele funcţionarului când s-a întors ea cu spatele, iar Beth şi-a dat seama că s-a făcut roşie ca racul.
De ce nu reuşea să facă cea mai banală conversaţie? Nu ajungea că era proastă (şi Beth ştia că era), trebuia să mai fie şi sensibilă, şi penibilă? Alte fete, chiar şi cele mai toante, păreau capabile să se uite

în ochii oamenilor când li se vorbea. Una era să nu vorbească, alta era să înlemnească în orice adunare socială, ca un iepure speriat. Numai că Beth nu avea ce face.
A dat fuga acasă, la timp cât să ia ceainicul de pe foc. Cel puţin familia Finch se asigurase că va primi fete, nu bărbaţi. Dacă viaţa ar fi fost un roman, misterioasele chiriaşe ar fi fost de fapt nişte tineri burlaci de ispravă, care s-ar fi bătut numaidecât pe

mâna lui Beth, iar ea nu-şi putea imagina ceva mai cumplit.
- Beth, a strigat absent domnul Finch din fotoliul lui, unde dezlega rebus. „Peşte de apă dulce din familia crapului", cinci litere.

Beth şi-a aruncat coada peste umăr, pregătind

ceaiul.

- Linul.

- Mă gândeam la brama.
- Brama presupune un „B" pe 17 vertical. Beth s-a întins spre ceainic, văzând perfect cu ochii minţii rebusul la care aruncase un ochi dimineaţă, când punea ziarul lângă farfuria tatei. Iar 17 vertical este „codifica".

-17 vertical... „A sistematiza şi a reuni într-un cod normele juridice", opt litere - exact, „codifica". Tatăl ei a zâmbit. Nu ştiu cum reuşeşti.
„Singurul meu talent", şi-a spus Beth, mâhnită. Nu ştia să gătească, nu ştia să tricoteze, nu ştia să facă nici conversaţie, dar, slavă Domnului, putea termina rebusul de duminică în opt minute, fără nici cea mai mică greşeală!
- „Nenorocos sau nenorocit", nouă litere... începuse tatăl ei, dar, înainte ca Beth să spună „nefericit", s-

au auzit paşi la uşă şi chiriaşele intrau, trăgând zgomotos valizele după ele.
Domnul Finch a ţinut uşa, doamna Finch a ţâşnit la parter ca un copoi în vizuina iepurelui şi, până să se ocupe Beth de ceainic, se făceau deja prezentările. Două fete, ambele mult mai tinere decât Beth, au intrat în bucătăria imaculată, părând pe loc să absoarbă tot aerul. Ambele erau brunete, dar în rest nu aveau nimic în comun. Una avea gropiţe, era frumoasă, îmbrăcată cu un mantou cu guler de

blană şi vorbea cu un accent foarte sofisticat. Cealaltă avea un metru optzeci, trăsături severe, un ruj roşu impecabil şi sprâncene negre pronunţate, arcuite ca săbiile cavaleriei. Beth s- a pleoştit toată. Fetele astea erau exact genul care o făceau să se simtă stângace, proastă şi, ei bine, nefericită.

- Sunt extrem de încântată să vă primesc în casa mea, a spus doamna Finch în cele din urmă, cu buzele ţuguiate.

A măsurat-o din cap până-n picioare pe bruneta înaltă, care i-a răspuns cu o privire glacială. „Fufă", asta gândea mama lui Beth. Nu era clar în privinţa celei cu gropiţe, dar cea cu sprâncenele sigur fusese băgată la categoria „fufe" înainte să scoată o vorbă.
- Suntem foarte mulţumite că ne-au trimis aici, a spus fata cu gropiţe, cu un entuziasm exprimat până şi de genele ondulate. întotdeauna îţi dai seama când ai de-a face cu oameni cumsecade, nu-i aşa?

Am ştiut încă din clipa în care am zărit superba grădină de legume.
Beth îşi dădea seama că maică-sa începea să se topească în faţa sofisticatei pronunţii.
- Sperăm că vă veţi acomoda de minune aici, a spus, adoptând brusc un accent ceva mai nordic. Veţi avea o cameră lângă a fiicei mele, la primul etaj. Toaleta - adică buda - se află în capătul grădinii.

- Afară?

Bruneta minionă a tresărit. Cea înaltă i-a aruncat o privire amuzată.

- O să te obişnuieşti, Osia Kendall. Nu am avut niciodată toaleta înăuntru.
- Ia mai taci, regină Mab!

Doamna Finch s-a încruntat.

- Fetelor, ce veţi face la Bletchley Park?

- Muncă de birou, a rostit Osia netulburată. Mare plictiseală. Altă încruntătură, însă mama lui Beth a lăsat-o baltă de data asta.

- Stingerea la zece. Băi calde lunea, fără să o lungim în cadă. Avem telefon - a spus-o cu mândrie, puţine case din sat aveau - dar numai pentru urgenţe. Dacă vreţi să urcaţi...
Bucătăria părea să reverbereze după ce au ieşit nou-venitele. Tata, care nu scosese o vorbă după ce strânsese mâinile chiriaşelor, s-a aşezat la loc cu ziarul. Beth s-a uitat la tava cu ceai, frecându-şi mâinile în susul şi în josul şorţului.

- Bethan... Doamna Finch s-a întors iute în bucătărie. Nu sta aşa, du ceaiul sus!
Beth a evadat, bucuroasă să scape de discursul pe care, fără îndoială, avea să- 1 ţină maică-sa în urma studierii musafirelor. S-a oprit în faţa uşii camerei de oaspeţi, făcându-şi curaj să bată, şi a auzit foşnetul lucrurilor pe care le despachetau.
- .. .o baie pe săptămână? Era vocea lui Mab, tăioasă şi dispreţuitoare. Câtă zgârcenie! Nu vreau

apă caldă, nu mă deranjează să mă spăl cu apă rece, dar vreau să am părul curat, orice-ar fi.

- Măcar avem chiuvetă. Bună! a exclamat Osia Kendall, când a intrat Beth. Ceai, splendid! Eşti o scumpă!

Beth nu-şi amintea să-i mai fi spus cineva că era o scumpă.

- Vă las, a murmurat, dar apoi a dat cu ochii de Bâlciul deşertăciunilor, scoasă dintr-o valiză, şi a exclamat fără să vrea: o, este foarte bună!

- Ai citit-o?
Beth s-a făcut roşie toată.
- Nu-i spuneţi mamei.
- Nici vorbă! Osia a luat o brioşă de pe aproape cel mai bun set de porţelan al doamnei Finch. Nimeni nu ar trebui să dezvăluie mamei mai mult de o treime din orice face. Acum, spune-mi...
Fără să ştie cum de s-a întâmplat, Beth s-a trezit cocoţată la capul patului Osiei. Nu a fost cine ştie ce conversaţie, că abia dacă a scos două vorbe în timp

ce fetele trăncăneau vrute şi nevrute despre Thackeray şi dacă să întemeieze un club de lectură, dar din când în când îi zâmbeau amândouă, aruncându-i priviri încurajatoare.
Poate că, până la urmă, nu erau atât de înspăimântătoare.
Oare nu există mici capitole în viaţa fiecăruia care par a nu avea nici o noimă şi totuşi afectează restul istoriei? Beth citise asta în Bâlciul deşertăciunilor chiar de dimineaţă.

Greu de spus, era prea devreme, dar poate că acesta urma de fapt să fie unul dintre ele.
First Aid Nursing Yeomanry - unitate independentă de femei şi organizaţie de caritate britanică
British Women's Institute, organizaţie comunitară britanică pentru feme
i12 zile până la nunta regală
8 noiembrie 194
7în interiorul ceasornicului

Trei fete şi o carte, aşa a început totul. Cel puţin aşa i se părea femeii de la azil, care zăcea în celula ei, unde se lupta cu cocktailul de letargie ce-i fusese pompat în vene.

- Avem o instituţie progresistă, spusese un medic chelios când o aduseseră scuipând şi mârâind aici, la sanatoriul Clockwell. Cu trei ani şi jumătate în urmă, pe 6 iunie, ziua în care fusese invadată Normandia, ziua în care începuse eliberarea Europei şi propria încarcerare. Poate aţi auzit

poveşti despre pacienţi legaţi cu lanţurile de ziduri, udaţi cu furtunul cu apă rece şi aşa mai departe. Aici credem în blândeţe, în moderaţie şi în sedative pentru calmarea nervilor, domnişoară Liddell.

- Nu aşa mă cheamă, mârâise la el. O ignorase.

- Luaţi-vă pastilele, ca o fată cuminte.

Pastile dimineaţa, pastile seara, pastile care-i fumegau în vene şi îi înţesau craniul cu vată. Cui îi

mai păsa atunci de „moderaţie"? De jur-împrejurul imensei clădiri cenuşii din piatră erau unelte boante pentru grădina de trandafiri, în salonul principal se împleteau coşuri, existau şi romane cu pagini lipsă, dar foarte puţini pacienţi foloseau toate aceste lucruri. Prizonierii de la Clockwell se plimbau în derivă prin salon, moţăiau în fotolii, şedeau afară clipind la soare, indiferenţi şi visători, din cauza pâclei pe care o înghiţeau în fiecare dimineaţă sub formă de tabletă.

„Tratament progresist". Era un loc în care nu se punea problema de lanţuri sau de şocuri electrice. Nici de bătăi, nici de băi reci. Era un borcan de studia

tinsecte, un devorator de suflete.
în prima săptămână aici, refuzase să înghită orice îi dădeau doctorii. în schimb, o ţintuiseră infirmierii ca să-i facă injecţii, după care se întorsese clătinându-se în celula ei. Aceştia îi ziceau cameră, dar orice încăpere încuiată doar din exterior era de fapt o celulă: ferestre cu grilaj, pat pironit în podea, un tavan atât de înalt, încât să nu ajungă să se spânzure de lampă.
Chiar în acea primă săptămână se gândise să se spânzure, dar asta ar fi însemnat să se dea învinsă.
- Arătaţi bine azi! Doctorul radia la vizita de astăzi. încă mai tuşiţi puţin de la pneumonia din primăvară, nu-i aşa, domnişoară Liddell?
Femeia înregistrată cu numele „Alice Liddell"[20] nu se mai obosea să-l corecteze. îşi înghiţea cuminte pastilele, apoi, imediat ce pleca el, se ducea la vasul de plastic pe care-l folosea ca oală de noapte. îşi băga degetele pe gât, vărsa tabletele cu bilă cu tot, după care vâra degetul mare cu indiferenţă în vomă şi strivea totul, ca să nu bage de seamă infirmierele. învăţase câteva lucruri în trei ani şi jumătate. Cum să vomite pastile. Cum să prostească doctorii. Cum să se strecoare pe lângă infirmierii nesuferiţi şi să îşi facă prieteni printre cei amabili. Cum să rămână întreagă la cap printre nebuni, pentru că ar fi fost simplu, extrem de simplu, să îţi pierzi cu adevărat minţile aici.
„Nu este cazul meu", îşi spunea femeia de la Bletchley Park. Era adevărat că stătea într-o celulă la azilul de nebuni, lividă şi tuşind, dar nu fusese aşa dintotdeauna.
„Voi supravieţui. Voi ieşi de-aici. Voi ţine minte cine sunt."
Nu că ar fi fost uşor. Zidurile din jurul instituţiei Clockwell erau înalte şi prevăzute cu sârmă ghimpată. Mersese pe lângă ele de o mie de ori şi văzuse cum se înălţau ameninţătoare. Toate intrările - porţile mari din faţă, uşile mai mici de acces folosite de personal - erau încuiate, iar cheile, bine păzite. Şi, chiar dacă ar fi putut trece de acel zid, cel mai apropiat oraş era la câţiva kilometri distanţă, dincolo de mlaştinile sterpe din Yorkshire. O femeie în papuci şi halat de spital nu avea nici o şansă. Ar fi rătăcit aiurea printre tufele
de orz sălbatic până o prindeau din nou.
Ştiuse din a doua săptămână a ei aici că, dacă era să iasă, avea nevoie de ajutor.

Cu o săptămână în urmă, izbutise să transmită mesajele cifrate. Două misive disperate, lansate în gol, asemenea unor mesaje în sticlă, trimise către două femei care nu aveau nici un motiv să o ajute.

„M-au trădat", i-a şoptit un gând.

„Tu le-ai trădat pe ele", i-a răspuns şoapta.

Oare primiseră scrisorile?

Londra

în furoul de dantelă şi în halat, Osia stătea şi se uita la mesajul care tocmai îi pusese beţe-n roate. încă răsuna ecoul receptorului trântit la celălalt capăt, în Yorkshire, odată cu vocea gâtuită a fostei ei prietene: „Arză-te-ar iadul, Osia Kendall!"

în colţ ticăia un ceas, iar o rochie albastră de satin a alunecat din mormanul de pe pat. Ce urma să poarte când avea să se uite cum se căsătorea prinţesa Elizabeth cu fostul ei iubit părea acum cea mai stupidă problemă din lume. Osia a aruncat pe jos bucata de hârtie, iar soarele a scânteiat peste liniile de cod cu raze verzui, reflectate din uriaşul smarald pe care i-l pusese logodnicul ei pe mâna stângă cu patru luni în urmă.

Orice altă femeie, se gândea Osia, ar fi dat fuga la logodnicul ei dacă primea scrisori de ameninţare din partea unui prizonier al azilului de nebuni. Era genul de lucru despre care ai fi vrut să ştie logodnicul, în cazul în care ai fi fost ameninţată de un ţicnit, doar că Osia ştia că nu avea să spună nimănui. Câţiva ani la Bletchley Park transformau orice femeie într-o cochilie ermetică.

Uneori, Osia se întreba câte femei ca ea mai erau în Anglia, care să îşi mintă familia toată ziua, în fiecare zi, în legătură cu ceea ce făcuseră în război, fără să declare vreodată: „Oi fi eu gospodină acum, dar pe vremuri spărgeam cifruri germane în Baraca 6" sau „Oi arăta eu ca o mondenă fără creier, dar am tradus ordine navale în Baraca 4". Câte femei... Până la sfârşitul războiului în Europa, Bletchley Park şi punctele sale de lucru din afara moşiei aveau patru femei la un bărbat, sau aşa părea când vedeai voluminoasele bucle victoriene şi hainele utilitare care se iveau din toate părţile la schimbarea turei. Unde erau acum toate femeile acelea? Câţi

dintre bărbaţii care luptaseră în război îşi citeau ziarul de dimineaţă fără să ştie că femeia care lua micul dejun cu ei luptase şi ea? Poate că doamnele de la BP nu înfruntaseră gloanţe sau bombe, dar luptaseră - o, da, luptaseră! Iar acum erau lăsate la vatră ca gospodine, profesoare, debutante prostuţe, iar ele îşi muşcau limba şi îşi ascundeau rănile, pentru că doamnele de la BP îşi luaseră şi ele porţia de vătămare în război.
Femeia care-i trimisese codul Vigenere Osiei nu era singura care clacase şi sfârşise într-o casă de nebuni, incoerentă de stres.

Trebuie să mă scoateţi de-aici. îmi sunteţi datoare.

Mesajul mai spunea şi alte lucruri...

Când a ţiuit telefonul, Osia s-a speriat de moarte. A înşfăcat

receptorul.

- Te-ai răzgândit în legătură cu întâlnirea?

Se mira şi ea cum se uşurase dintr-odată. Era limpede că ea şi fosta ei prietenă nu se mai înghiţeau, dar dacă avea cu cine să înfrunte chestiunea de faţă...
- Ce întâlnire, domnişoară Kendall? Era o voce de bărbat mieroasă, mai năclăioasă decât pomada din părul unui vânzător de pantofi din Cheapside. încotro? Ai rendez-vous cu logodnicul princiar, poate?
Osia s-a îndreptat de spate, iar starea de nervozitate a cedat în faţa aversiunii nemascate.
- Nu mai ştiu pentru ce fiţuică de scandal scrii, dar nu mai bate câmpii şi scuteşte-mă!
A trântit receptorul. Disperaţii o hăituiseră de când fusese anunţată logodna regală. Era irelevant că nu aveau ce afla, voiau scârnăvii. Cu o oră în urmă, căuta orice scuză să scape de ei, de isteria nunţii, de toată Londra...
A auzit din nou vocea furioasă de la telefon: „Arză-te-ar iadul, Osia Kendall!"
- Ia, gata! a exclamat Osia cu voce tare, brusc hotărâtă. Vin să vorbim, fie că vrei, fie că nu.

Pentru că despre femeia de la casa de nebuni nu se putea vorbi la telefon, iar fosta ei colegă de cameră locuia în York acum. Departe, foarte departe de Londra.
Doi iepuri dintr-o lovitură.
Numele fetiţei care l-a inspirat pe Lewis Carroll să scrie Alice în Ţara MinunilorCu şapte ani în urmă
Iunie 194
0Dragă Philip, lucrez într-o adevărată casă de nebuni... Asta îşi închipuia Osia că-i scria prinţului ei blond, nu că i-ar fi putut da detalii despre noul loc de muncă în scrisorile pe care le trimitea pe nava lui Philip, dar se obişnuise să vorbească în gând cu el, transformând rutina zilnică în nepreţuite povestiri distractive. Este o casă de nebuni mai mică într-una mai mare. Cea mare este Bletchley Park, cea mică este Baraca 4. Baraca 4 sfidează pur şi simplu orice descriere.
Se prezentase la prima ei tură la nouă dimineaţa, după ce semnase contractul de confidenţialitate, peste măsură de încântată că făcea ceva mai important decât să nituiască foi de aluminiu. Tot ce îşi dorea pe lumea asta era să se facă remarcată, să demonstreze o dată pentru totdeauna că o gâsculiţă din Mayfair, cu perle şi pene, care făcuse plecăciuni în faţa regelui, putea să ridice miza pe timp de război şi să fie la fel de utilă ca oricine altcineva. Ba chiar să facă ceva semnificativ.
Ei bine, să pună cap la cap un avion putea fi util, dar asta era o cu totul altă categorie. Osia deja jurase că va rămâne aici până la capăt, oricât de greu ar fi fost. îi părea rău doar că ea şi Mab nu vor lucra împreună.
Dragă Philip, colega mea de cameră este pur şi simplu divină şi îţi interzic să o cunoşti vreodată, pentru că probabil te vei îndrăgosti pe loc de ea, iar atunci va trebui să o urăsc. Nu pe tine, tu nu te-ai putea abţine. Mab ar ridica din superba ei sprânceană la tine şi ar fi îndeajuns, dar nu-mi pot permite s-o urăsc, căci este limpede că voi avea nevoie de aliaţi dacă e să supravieţuiesc în casa Teribilei doamne Finch. Despre ea, cu altă ocazie.
în acea dimineaţă însorită de iunie, Osia şi Mab ajunseseră agale la porţile de la Bletchley Park, unde Mab era consemnată la Baraca 6, iar Osia la 4
.- Ia să văd aici un singur burlac bun de însurătoare şi n-avem nici o problemă.

Osia spera ca Mab să fie întâmpinată de un specimen mai atrăgător decât tipul care a răspuns când a bătut ea la uşă: scund şi îndesat, chelios, purtând un pulover cu model multicolor.
- Departamentul naval german, a întâmpinat-o acesta pe Osia, care a intrat în clădirea lungă şi vopsită în verde, arătând ca o broască lângă conac. Eşti cu germana, deci?
- Mă întrebi dacă ascund ceva în poşetă? a glumit Osia. Mi-e teamă că nu, dragule.
A privit-o inexpresiv. Ea a suspinat, recitând Schiller în impecabila ei Hochdeutsch[21]. El i-a făcut semn să se oprească.
- Bine, bine. Vei ajuta la registre, sortare radiotelegrafică, telex...
A invitat-o în baracă şi i-a arătat două camere mari, separate doar de o uşă, o cameră mică în capăt, altă cămăruţă după aceea, care fusese şi ea subîmpărţită. Mese lungi cu hârtii şi atlase, scaune rotative, dulapuri cu multe compartimente, fişete din oţel verde... Era înăbuşitor de cald, iar bărbaţii stăteau în cămăşi, în timp ce femeile îşi tamponau feţele năduşite cu batista. Preocupat, i-a aruncat un „Vezi tu!" şi i-a pasat-o pe Osia unei femei mămoase între două vârste, care a primit cu un rânjet nedumerirea vădită a celei proaspăt sosite.
- N-ai înţelege nimic nici dacă ţi-ar explica. Ăştia de la Oxbridge nu se pricep să explice nimic.
Dragă Philip, am pătruns în lumea criptanalizei cu un „Vezi tu".
Femeia între două vârste s-a prezentat ca fiind domnişoara Senyard şi i-a făcut cunoştinţă cu ceilalţi: câteva fete ca Osia, toate cu jargonul de Mayfair şi cu perle, câteva care purtau în frunte ştampila universităţii, toate eficiente şi prietenoase în timp ce-i arătau fetei celei noi ceea ce avea de făcut. Unele sortau radiotelegrame, altele strângeau coduri navale germane necunoscute şi identificau indicatoarele de apel şi frecvenţele mâzgălind cu creionul. Osia a
primit un vraf uriaş de hârtii neprinse între ele şi un perforator.
- Draga mea, ia indicatoarele astea şi leagă-le bine, ca să poată fi îndosariate. Sunt de la începutul transmisiunilor navale ale Enigmei, iar dulapurile bietului domn Birch dau pe dinafară, de-asta trebuie să le îndosariem.
Osia s-a uitat atent la foaie: un soi de raport, tradus neinteligibil din germană, de parcă nu ajunseseră toate bucăţile frazei.

- De ce asta este în germană şi aia nu? a întrebat-o pe fata de lângă ea, dând din cap spre fişele cu chei şi indicatoare de apel, majoritatea de neînţeles.
- Astea nu au fost descifrate. Le înregistrăm, le clasificăm şi pe urmă ajung la geniile de la navală care le sparg. Geniile sunt ăia deştepţi, a spus cu admiraţie. Cine ştie ce fac sau cum o fac, dar chestiile nedescifrate se întorc la noi într-o germană inteligibilă.
-Ah!
Aşadar, acolo se făcea munca importantă. Osia se chinuia cu perforatorul, încercând să nu se pleoştească şi mai mult. Să dea găuri ca să prindă nişte hârtii între ele şi să le bage în dulapuri - era oare acesta cel mai bun mod în care-şi putea folosi competenţele lingvistice? Reuşise din nou să ajungă într- un loc în care adevărata muncă o făcea altcineva? Nu că ar fi făcut mare caz că ea era importantă, dar voia să fie folosită cu cap.
„Lasă...", s-a dojenit ea. „Totul este important. Şi este abia prima ta zi."
- Şi pe urmă ce facem cu toate rapoartele şi indicatoarele? în afară de faptul că le băgăm în cutii.
- Totul se traduce, se înregistrează, se analizează. Cutiile cu dosare ale domnişoarei Senyard conţin copiile fiecărui indicator al forţelor aeronavale germane - din când în când, vine cineva în mare grabă şi cere un raport sau altul. Iar noi trimitem criptogramele decodificate în formă brută la amiralitate şi raportăm la telefon. Avem linie directă. Hinsley sună, că el este ofiţerul de legătură. Pe urmă ei îl trimit la plimbare, iar el înjură o oră după aceea.
- De ce îl trimit la plimbare?
- Păi, tu ce-ai crede dacă un slăbănog din mijlocul pustiului, student la Cambridge, te-ar suna să-ţi spună unde se află haitele de submarine[22] şi, când îl întrebi cum a obţinut informaţia, să-ţi răspundă că „nu este treaba ta"?
Dragă Philip - amiralitatea, care ia în acest moment decizii pentru iubita ta forţă maritimă, bâjbâie printre umeri ridicaţi, cutii de pantofi şi ignoranţă. Să fie tot războiul condus de idioţi? Asta explică motivul pentru care o să fim invadaţi dintr-o clipă în alta. Nu că i-ar fi scris vreodată ceva atât de direct lui Philip. Osia prefera scrisorile vesele şi distractive. Ultimul lucru de care avea nevoie un bărbat pe front era tristeţea de-acasă. Dar, în sine, în mintea ei, nu o deranja pesimismul.

Era din ce în mai dificil să ţină capul sus în vreme ce îşi imagina cum ar fi arătat Londra odată ce veneau nemţii şi schimbau numele străzilor din Piccadilly şi St. John's Wood în germană, iar Cămăşile brune făceau paradă pe Rotten Row. Era posibil. Nu o spunea nimeni, dar cu toţii erau stresaţi că se putea întâmpla.

Americanii nu săreau în ajutor. Cea mai mare parte din Europa cedase. Franţa se clătina şi ea pe picioare şi, după ce se prăbuşea, urma Anglia. Asta era crunta realitate.

„Este posibil să aflu vestea aici", şi-a spus Osia, întinzând mâna spre alt raport. Putea afla înaintea oricui din ţară - înaintea lui Churchill, înaintea regelui - când erau invadaţi, pentru că următorul raport descifrat putea conţine ordine ca o haită de distrugătoare să se îndrepte spre Dover. Doar pentru că băieţii geniali de-aici puteau descifra mesajele dintre nazişti, asta nu însemna că îi şi puteau opri.

„Nu ştiu ce faceţi acolo, dar grăbiţi-vă!" Osia vorbea în gând cu geniile care spărgeau coduri pentru haitele de submarine ce vânau nave precum cea a lui Philip.

Chiar era curioasă.

- Dacă aici este departamentul naval, putem căuta propriile nave în rapoartele decriptate, ca să vedem dacă le-au semnalat germanii în transmisiuni? Cum ar fi HMS Ramillies, care escorta convoaie de nave destinate transportului de
trupe australiene şi neo-zeelandeze, care se îndreptau spre Egipt. Sau nu avem voie să punem astfel de întrebări?

Ordinele fuseseră să nu discute cu nimeni dincolo de Bletchley şi să nu vorbească cu nimeni înăuntru sau afară despre munca lor, dar acele instrucţiuni lăsau mereu zone incerte. Osia nu avea de gând să încalce contractul de confidenţialitate încă din prima zi. Dragă Philip, voi fi spânzurată pentru trădare, poate chiar împuşcată de plutonul de execuţie.

- Cu toţii vorbim în barăci, a liniştit-o răspunsul. Este în regulă dacă tot ceea ce afli rămâne în baracă. Poţi încerca să cauţi o navă dacă ai pe cineva la bord, dar nu poţi transmite nimic din ceea ce afli mamei lui, oricât de îngrijorată ar fi.

Asta nu ar fi o problemă, se gândea Osia. Philip nu-i vorbise despre mama lui. Vorbea despre surori, despre cele care se căsătoriseră cu nazişti şi cărora nu le mai putea scrie, despre sora care murise

într-un accident aviatic împreună cu toată familia ei, cu câţiva ani în urmă, şi chiar îl menţionase pe tatăl de mult înstrăinat, însă niciodată pe mama lui.
- Şi? Cine este amicul de la bord? întrebarea a venit însoţită de un ghiont. Logodnicul?
- Ah! Doar un iubit, a murmurat Osia, ţăcănind perforatorul.
Avusese iubiţi de la şaisprezece ani, îndrăgosteli obişnuite, la dans, târziu în noapte, şi câte un sărut pe bancheta din spate a taxiului. Nimic serios.
Philip plecase pe mare în februarie. Se ştiau abia de şase săptămâni, mai dansau la Café de Paris când avea Osla o seară liberă de la fabrica de avioane, seri lungi când o ducea cu maşina la apartamentul comun, unde stătea cu capul în poala ei, în timp ce ascultau discuri la gramofon şi vorbeau despre una-alta.
- Te îndrăgosteşti de frumosul tău prinţ? a tachinat-o Sally Norton într-o seară, după ce plecase Philip, aproape de miezul nopţii.
- Nu-i prinţul meu, răspunsese Osia. Caută şi el o fată cu care să se distreze înainte să plece la război. Pentru mine este un iubit oarecare.
Numai că Philip era singurul care o făcea să se topească. Primele săruturi din viaţa ei care i se păruseră periculoase.
Ştiuse atunci că era mai bine să nu se complice, mai ales că el pleca aşa curând la război, dar cu o seară înainte să plece pe Ramillies, îi strânsese mâna mai tare decât de obicei când îi urase „noapte bună" şi spusese brusc:
- O să-mi scrii, Os? Dacă îmi scrii, îţi scriu şi eu. Zău că n-am cui altcuiva să-i scriu.
- O să-ţi scriu, îi promisese, fără să glumească, fără să-l tachineze.
El se aplecase într-unui dintre acele săruturi prelungi şi încinse din faţa uşii, cele care nu se mai terminau, mângâindu-i spatele, în timp ce ea îşi afunda mâinile în părul lui. înainte să se dezlipească de ea, îi pusese ceva în mână, se aplecase şi îşi lipise îndelung şi cu putere buzele de pumnul ei.
- Pe curând, prinţesă!
Deschisese pumnul şi văzuse insigna lui, o mică bijuterie. în timp ce şi-o prindea la rever ca pe o broşă, îşi spuse: „Ai grijă!" Mama ei dezvolta mereu obsesii pentru bărbaţi nepotriviţi, iar Osia era decisă să fie aşchia care sare departe de trunchi.

în acel moment a venit cineva la ea, genul de cărturar cu puloverul deşirat, şi i-a întrerupt şirul gândurilor.
- Mă ajutaţi, fetelor? îmi trebuie copia raportului... şi a expus o serie de cifre.
- Fă-i o copie, dragă, i-a cerut domnişoara Senyard, scoţând raportul, iar Osia s-a supus, în timp ce bărbatul mai că tropăia din picioare.
Şi-a adus aminte când îi spusese roşcovanul Giles că acolo era un furnicar de profesori universitari de la Oxford şi de campioni la şah de la Cambridge şi se întreba unde lucra acesta - era unul dintre geniile care lucrau pe scena principală a operaţiunilor: scotea păsărească din transmisiunile germanilor,
chestiile pe care le clasificau şi le înregistrau, după care le dezlegau până ieşea ceva care putea fi citit, tradus, analizat şi îndosariat, precum cel de faţă?
- Mulţumesc!
Bărbatul a şi zburat cu raportul, iar Osia a rămas atât mulţumită, cât şi dezumflată, după care s-a întors la indicatoarele pe care trebuia să le pună cap la cap. Habar nu avea ce se întâmplase adineauri, nu avea să ştie vreodată motivul pentru care fusese nevoie de acel raport. Nici o problemă. Era important pentru cineva, iar ea îşi făcuse treaba, dar, fără doar şi poate, munca ei era mult mai uşoară decât sperase. Ritmul era într-adevăr frenetic, însă şi dacă aveai jumătate de creier şi puţină atenţie pentru detalii puteai lega un dosar.
Dragă Philip, sunt oare o vacă nerecunoscătoare dacă am ajuns de la a-mi dori să fac mai mult pentru război decât să nituiesc aluminiu la a-mi dori să fac mai mult pentru război decât să perforez?
- Slujba mea este plictisitoare, aşa că spune-mi despre a ta, i-a zis Osia colegei de cameră în acea seară. Mab tocmai venise de la buda de-afară, iar Osia stătea întinsă pe patul îngust în furou şi chiloţi, încercând să mai termine un capitol din Bâlciul deşertăciunilor înainte de stingere. Ziua unu - cum a fost?
- Deloc rea. Mab şi-a scos halatul pe care şi-l pusese ca să coboare şi a rămas tot în furou şi chiloţi. Dar nu pot să spun mai multe, nu? Toată tăinuirea asta... Oare avem voie să ne întrebăm una pe cealaltă cum este la muncă?

Furoul lui Mab era din nailon şi foarte uzat. Osia, în mătase de culoarea piersicii cu dantelă franţuzească, îşi aducea aminte de fetele din sezonul ei londonez care trăncăneau despre fetele sărace, adică cele care purtau aceeaşi rochie la Ascot de două ori într-o săptămână. O văzuse pe Mab scoţând exact patru rochii din valiza ei, pe care le pusese în şifonierul comun, toate perfect călcate, şi nu-i venise să scoată ea mai mult de patru din valiza ei.
- Ştii, a adăugat Mab luând peria de păr în mână, nu prea cred că gazda noastră băgăcioasă dă doi bani pe contractul nostru de confidenţialitate. Ai văzut cum îşi ţuguie buzele la cină dacă nu-i răspundem la întrebări?
- Şi n-are nimeni loc să vorbească de ea.
Osia încercase să îi pună două-trei întrebări anemicei fiice, însă biata de ea nu izbutise să scoată un cuvânt în torentul de întrebări ale mamei. Osia tot nu era sigură dacă o chema Beth sau Bess. Se întreba dacă îi putea spune dragă" până la sfârşitul războiului.
- Pot să-ţi spun un lucru despre baraca mea. Părul lui Mab a scos un zgomot în timp ce-l peria viguros. Undeva, în ea, se află viitorul meu soţ. în viaţa mea n-am văzut atâţia burlaci tentanţi.
- O! Apetisanţi?
- Am zis tentanţi, nu apetisanţi. Mab a rânjit în stilul caracteristic, cel care-i trăda expresia precaută pe chipul destul de sever şi care o făcea să arate ca un pirat care zărise la orizont un galion spaniol plin de comori. „HMS Queen Mab, la vânătoare de burlaci, pe care-i ia prin surprindere la Bletchley Park, se gândea Osia." Ţie ţi-a atras atenţia cineva din baraca ta?
- Ah! Nu-mi caut pe nimeni, a spus Osia visătoare.
Dragă Philip, este o casă de nebuni şi poate slujba mea nu este aşa pretenţioasă, dar cred că-mi place aici.
Germana standard
U-boat wolf-packs în original, tactica haitei de lupi se referă la atacul în grup al convoaielor navale ale aliaţilor, în timpul Bătăliei Atlanticului, efectuat de submarinele Kriegsmarine
.Iunie 1940
Dacă Bletchley Park ar fi avut un motto, acela ar fi trebuit să fie „N-ai tu treabă".

- Şi celelalte barăci sunt aranjate la fel? a întrebat Mab, care era condusă degrabă pe coridorul central al Barăcii 6.
- N-ai tu treabă, a spus noua supraveghetoare, o femeie între două vârste, cu accent scoţian curat. Eşti repartizată la Decriptare.
Şi a băgat-o pe Mab într-o veritabilă colivie, cu linoleum şi draperii negre, fişete şi mese de lemn pe capre. însă cele două maşini o făceau pe Mab să se holbeze: nişte ciudăţenii cu trei rânduri de taste, un set de rotoare pe o parte, nişte role mari de bandă ataşate cumva. Lui Mab i se păreau a fi o combinaţie între o maşină de scris, o casă de bani şi un tablou de comandă. O femeie bătea de zor la una dintre maşini, cocoşată precum Quasimodo (Cocoşatul de la Notre Dame fusese Numărul 34 pe lista ei de 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată).
- Domnişoara Churt, da? Scoţianca a condus-o pe Mab la maşina neocupată. Majoritatea fetelor de-aici sunt de la Newnham College sau de la Girton. Dumneata ce facultate ai absolvit?
- Cursul de secretare de la Claybourn, prima din clasa mea.
„Sâc, Girton!" Mab nu avea de gând să se ruşineze pe seama lipsei de educaţie, cum nu avea de gând să se ruşineze cu furoul ei de nailon în faţa Osiei, care purta unul de dantelă franţuzească.
Nu contează, a spus sceptic scoţianca. Asta este maşina ta Typex. Est

econstruită pentru a descifra mesajele codificate pe care le trimit germanii prin radio către ofiţerii de pe front. Fiecare serviciu al forţelor armate germane trimite astfel de mesaje, folosind o cheie specifică serviciului respectiv, prin reţelele de comunicaţii proprii, dar acestea sunt schimbate zilnic. Staţiile noastre de ascultare din toată Anglia şi din străinătate interceptează aceste mesaje, le transcriu şi le trimit la BP. Până să ajungă la Decriptare, ajung la tine ca mesaje cifrate - ridică un deget; vei primi nişte setări, alta pentru fiecare cheie - al doilea deget; îţi vei regla maşina conform acelor setări - al treilea deget; apoi vei introduce mesajele codificate, ca să poată fi descifrate în germană - al patrulea deget. Pricipit? Pricepi? clarifică ea.
„Nu tocmai."
- Da, desigur.
- Atunci, treci la treabă. Ai pauză de masă o oră la prânz, iar toaleta este afară. Aici se munceşte fără întrerupere, domnişoară Churt. Vei avea o tură de paisprezece zile de la nouă la patru, iar alte paisprezece, de la patru la miezul nopţii; apoi, douăsprezece zile, de la miezul nopţii la nouă dimineaţa.
Scoţianca a plecat degrabă în alt compartiment al Barăcii 6. Fata de la cealaltă maşină Typex, gheboşată ca un melc în puloverul cu ochiuri mărunte, a împins un teanc de hârtii spre ea, iar Mab s-a aşezat.
- Ăsta-i restul de Roşu pe ziua de azi, a spus fără preambul. Cam târziu. Băieţii de la Baraca 3 devin ţâfnoşi dacă nu-l primesc până dimineaţă. Uite setarea. I-a arătat lui Mab cum să-şi potrivească maşina pentru descifrarea transmisiunilor cu cod Roşu: ordinea celor trei rotoare, apoi ceva de-i zicea Ringstellung înşira cifre care corespundeau fiecare în parte unei litere din alfabet. Lui Mab i se învârtea capul în timp ce o urmărea. Pe urmă verifici, ca să te asiguri că poziţia este corectă. Potriveşti rotoarele la AAA şi scrii alfabetul conform tastaturii. în cazul în care corespunde literă cu literă, poţi să te-apuci de treabă. înţelegi?
„Nu tocmai."
- Da, desigur.
- Şi te-apuci să baţi cât poţi de repede. Arăta spre rolele mari de bandă ataşate de maşină. Scrii chestiile cifrate şi apar litere simple. Dacă pare germană, pui în tava aia. Dacă pare o prostie, o

pui deoparte, iar una dintre fetele mai experimentate încearcă s-o spargă din nou.
- Nu ştiu germană...
- Nu-i nevoie. O recunoşti. Şmecheria este să vezi dincolo de grupurile de cinci litere, cum sunt toate aranjate, dar îţi dai tu seama.
Mab s-a uitat la teanc.
- Nu o să le terminăm niciodată.
- De când a fost cotropită Franţa, ies o mie de mesaje pe zi cu cod Roşu, a spus fata, lucru care nu o făcea pe Mab să se simtă mai bine. A ridicat cu tact primul mesaj. Grupuri de litere: ACDOU LMNRS TDOPS - care continuau pe toată pagina. Mab s-a uitat la partenera ei, aplecată peste o foaie identică cu grupuri de litere anapoda, şi se întreba ce făcea Lucy acasă. „Luce, nu ar fi trebuit să te las pentru asta. Eşti singură cu mama într-un oraş care poate fi bombardat în orice zi, iar eu stau într-o baracă şi dactilografiez prostii."
Dar cum nu avea rost să se plângă, Mab s-a îndreptat de spate, a scris câteva grupuri de litere aşa cum o învăţase cealaltă fată ca să pregătească maşina, după care a început cu mesajul principal: ACDOU LMNRS TDOPS FCQPN YHXPZ. Spre mirarea ei, literele ieşeau diferit: KEINE BESON DEREN EREIG NISSE.
- Keine besonderen Ereignisse, a spus fata din stânga lui Mab. O să-l vezi din când în când pe ăsta. Deja am învăţat ceva germană, înseamnă „Nimic nou".
Mab se holba la mesaj. „Nimic nou". Aşadar, nu era un mesaj important... sau poate că era. Poate venea dintr-un loc în care trebuia să se întâmple ceva. Poate era o ştire indispensabilă. A continuat să dactilografieze, iar maşina a tot scuipat grupuri de câte cinci litere în germană până la sfârşit.
- Ce facem cu astea când...?
- Notezi poziţia finală a rotoarelor sub setarea mesajului, semnezi, prinzi criptograma originală de el şi îl pui în tavă. Mergi mai departe cu teancul - mai încolo o să fie mai uşor, dar acum ne grăbim să descifrăm tot ce este Roşu.

- Dar ce este Roşu? Dacă pot întreba...

- Roşu este cheia comunicaţiilor forţelor aeriene germane.

- De ce Roşu? a întrebat Mab fascinată. A ridicat din umeri.
- Cu creionul ăla lucrau geniile când au început să-i dea de capăt. Avem şi Verde, Albastru, Galben, chei diferite pentru transmisiuni diferite.
- Cine sunt geniile?
- Băieţii deştepţi care fac decriptarea iniţială. Ei stabilesc setarea pentru fiecare cifru în parte; dacă nu ar face asta, noi nu am şti cum să ne reglăm maşinile pentru a descifra toate mesajele. A bătut prieteneşte cele trei rotoare. Nemţii schimbă setările zilnic, aşa că, la fiecare tură de noapte, din momentul în care bate miezul nopţii, geniile o iau de la capăt şi încearcă să găsească noua setare pentru fiecare cheie în parte.
- Cum?
- Cine ştie? Uneori greşesc setarea şi o iau de la capăt, dar dacă nu, o descifrăm, iar pe urmă ajunge la Baraca 3, unde este tradusă şi analizată.

Mab bănuia că asta făceau fetele vorbitoare de germană, ca Osia: luau aiurelile alea de cinci litere şi le transformau în rapoarte care puteau fi citite frumos în engleză. Toate comunicaţiile forţelor armate şi aeriene, interceptate prin staţii de ascultare îndepărtate (ce-or fi fost şi alea - Mab îşi imagina bărbaţi cu căşti pe urechi, poate chiar şi femei, care ascultau canalele de radio germane şi scriau disperaţi în Morse), erau apoi încredinţate diverselor barăci de la Bletchley, să le spargă băieţii de la universitate, să le descifreze dactilografele ca Mab, apoi să le traducă fetele bilingve ca Osia. Asemenea
unei benzi rulante la fabrică. „îţi citim scrisorile", şi-a spus Mab, luând următorul raport. „Sâc, Herr Hitler!"

A mai bătut un mesaj la maşină, l-a lipit cu bandă, l-a pus în tavă şi s-a întins spre altul. Până la prânz, deprinsese cum să depisteze care dintre grupurile de cinci litere erau prostii şi care germană. O durea spatele de cât stătuse cocârjată, o dureau degetele de cât bătuse în tastele rigide, dar zâmbea. „Ia te uită, Mabel din Shoreditch descifrează informaţiile secrete ale afurisiţilor de nazişti." Maică-sa nu ar fi crezut nici dacă Mab i-ar fi putut mărturisi.

Mai avea două zile până să dea cu ochii de bărbaţii pe care colega ei îi numea genii.

- Cutia asta cu creioane şi alte materiale trebuie să ajungă la băieţii de alături, nu la Decriptare. Domnişoară Churt, du-o şî nu tărăgăna. Mab s-a supus, moartă de curiozitate să-i cunoască pe rezidenţii de la Baraca 6. Zveltul roşcovan Giles Talbot a deschis uşa.

- Ah! Tu erai! a exclamat el. „Zeiţa divin de înaltă..."

- Tennyson, a spus ea, mulţumită să recunoască citatul. A rânjit la

ea.

- Nu-mi spune că ai ajuns în cercul infernului nostru, domnişoară

Churt.

- La Decriptare, a răspuns Mab, gândindu-se că i se părea ciudat să-l vadă pe Giles în pantaloni, nu cu picioarele goale şi pline de alge. Zi-mi pe nume, te rog, nu „domnişoara Churt".
- Dacă îmi spui Giles, o, frumoasă regină!
- Spenser! Şi da, aşa voi face.

Mab i-a dat cutia, uitându-se în jur. încă o încăpere înţesată de bărbaţi aplecaţi peste birouri, cu vrafuri de hârtii, capete de creioane şi bucăţi de hârtie cu texte alambicate pe fiecare suprafaţă posibilă. Concentrarea bărbaţilor care mormăiau şi scriau era ca un nor la fel de dens precum cel de la fumul de ţigară. Păreau cu toţii la capătul puterilor, parcă picaseră de pe altă planetă, dar Mab putea să jure că ei erau geniile care spărgeau cheile de decriptare şi sigur erau cu toţii fie de la Cambridge, fie de la Oxford. A început să tragă nădejde. Diplomele universitare nu se găseau pe toate drumurile în Shoreditch. Acum, sigur, o universitate bună nu presupunea neapărat un bărbat bun. Dintre toţi, Mab ştia asta cel mai bine. A respins acea amintire înainte să i se pună ca un sloi de gheaţă în stomac - „Du-te dracului de-aici!" - şi a zâmbit spre încăperea plină de potenţiali soţi. „Numai unul. Unul dintre voi să fie amabil, educat şi politicos, iar eu o să fiu cea mai bună nevastă la care aţi putea visa vreodată."

- Cum se distrează fetele aici când se termină tura? l-a întrebat Mab pe Giles, cu un zâmbet răpitor.

- Sunt mai multe cluburi de recreere decât ai crede. Competiţii de dans scoţian, clubul de şah...
- Nu le am cu dansul şi cu jocurile. îţi plac cărţile? Eu şi Osia Kendall punem bazele unui club de lectură...
- Ador o carte bună. Al tău sunt.
„Oi fi", şi-a spus Mab, care ticluise pe loc clubul de lectură. Acasă, nu aşa ar fi momit băieţii, dar cu cei de faţă...
- Prima întâlnire este duminica viitoare. Vino cu băieţii.
A afişat încă un zâmbet de jur-împrejur şi s-a întors la maşina ei. în sfârşit, urma să facă ceva după haosul din primele două săptămâni.
- Sunt ruptă, a mormăit Osia duminica următoare. Nu-i grea munca, dar parcă se dublează ritmul pe zi ce trece.
- Şi la mine. Pe vreme de pace, ritmul ăsta frenetic ar fi convins-o pe Mab să se transfere, dar cum era război, nu puteai decât să strângi din dinţi. A ridicat mâna să-şi înfoaie părul, dezvăluind un zâmbet. Lasă munca o seară. Hai să ne distrăm!
Hanul Shoulder of Mutton urma să găzduiască prima întâlnire a clubului de lectură de la Bletchley Park - Giles spunea că nu puteau rata fish & chips şi, după tocăniţele grele ale doamnei Finch, nimic nu părea mai apetisant ca o porţie de peşte cu cartofi pai.
- Apropo, am făcut rost de un tip pentru astă-seară, doar pentru tine. Osia părea şi ea hotărâtă să lase în urmă săptămâna foarte lungă, laolaltă cu războiul şi cu tot ce mai era neplăcut. Lucrează în Baraca 8 şi este pur şi simplu grozav. Cel mai înalt om din lume, făcut clar pentru o soţie de un metru optzeci. Nu va trebui să porţi pantofi fără toc toată viaţa.
- Nu mă deranjează bărbaţii mai scunzi ca mine. Mă deranjează cei care au o problemă cu faptul că sunt mai scunzi ca mine.
- Atunci, ce părere ai de Giles? Este prea mucalit ca să îl deranjeze ceva.
- Am senzaţia că este burlacul veşnic. Vom vedea la sfârşitul serii.
Mab a rânjit. Partea bună cu întâlnirile aici este că bărbaţii nu se pot lăuda cu ceea ce fac. Chiar trebuie să vorbească despre cărţi sau despre vreme.
- Sau, Doamne fereşte, să te întrebe câte ceva despre tine. A rânjit şi Osia, legănându-şi poşeta din piele de crocodil. Te duci chez Finch[23] mai întâi, ca să te schimbi pentru întâlnire?
- Da, în rochia roşie cu imprimeu.

- O să arăţi răvăşitor. Eu nu cred că mă obosesc să mă schimb, mă prezint pur şi simplu ciufulită şi plină de cerneală şi n-o să se uite nimeni la mine când o să-ţi faci apariţia dezinvolt.
Osia putea să se tăvălească în mocirlă şi tot s-ar fi uitat oricine la ea, îşi spunea Mab. Şi la capătul unei ture foarte lungi era şifonată şi adorabilă, nu ameţită şi extenuată. Osia putea fi detestată cu uşurinţă, dar Mab nu prea reuşea. Cum să deteşti o fată care vâna bărbaţi de peste un metru optzeci ca să-i găsească alteia un soţ?
- Aici erai! a întâmpinat-o doamna Finch pe Mab, când aceasta a intrat în bucătăria imaculată. Văd că lucrezi duminica.
- Nu-i timp de odihnă pe vreme de război, doamnă Finch.
Mab a dat să se strecoare pe lângă ea, dar doamna Finch i-a ţinut calea.
- Chiar nu vrei să ne spui cu ce te ocupi? a chicotit. Doamne, ce faceţi oare voi dincolo de porţile alea...
- Serios, nu-i deloc interesant.
- Poţi avea încredere în mine. Doamna Finch nu avea de gând să cedeze. Vorbea duios, dar avea un anume licăr în ochi. Doar o idee. îţi dau mai mult la porţia de zahăr.
- Nu, mulţumesc, a răspuns Mab cu răceală.
- Ce discretă eşti...
Doamna Finch a bătut-o uşor pe braţ şi i-au scânteiat ochii, dar s-a dat la o parte, bombănind că trebuia udată grădina. Mab şi-a dat ochii peste cap când gazda s-a întors cu spatele şi s-a retras, fără să-şi dea seama că fiica palidă a doamnei Finch stătea în colţul bucătăriei, unde curăţa mazăre, până ce a auzit glasul aproape stins al acesteia.
- Ar trebui să-i spui ceva mamei. Nu va fi mulţumită până nu va şti.
Mab s-a uitat la fată. Un fel de-a spune fată. Avea douăzeci şi patru de ani şi, când nu o călca maică-sa în picioare, lucra ca voluntar la Apărarea civilă, comitetul de prim-ajutor, însă arăta ca o fată, cu un chip străveziu, pe care i se citea orice formă de emoţie, şi cu acei ochi care nu se ridicau nicicând să întâmpine altă privire. Mab s-a enervat fără să vrea.

- Nu-i treaba mea să-i satisfac mamei tale curiozitatea, Bess. Fata a

roşit uşor.

- Beth, a spus aproape imperceptibil. Stătea cu umerii aplecaţi, ca un căţeluş a cărui smerenie invita pe oricine să-i tragă un şut

zdravăn. în timp ce curăţa mazăre la bufet, Mab i-a zărit conturul coperţii ascunse în buzunarul fustei.
- Ai terminat cu Bâlciul deşertăciunilor?

Beth a început să se joace cu capetele sârmoase ale cozii împletite.

- Sper că nu i-ai zis mamei.

- Aoleu, ce...
Mab s-a abţinut să înjure până la capăt. O femeie de douăzeci şi patru de ani nu ar trebui să-şi ceară scuze faţă de mama ei că îi place să citească. îi venea să-i spună: „Ia-ţi inima-n dinţi. Şi dacă tot faci asta, fă ceva cu părul ăla şi încearcă să te uiţi în ochii oamenilor." Mab nu suporta defel femeile şleampete. Femeile din familia ei numai perfecte nu erau, din contră, majoritatea erau nişte vaci desăvârşite, dar cel puţin nu erau şleampete.
Beth s-a rezemat de masă. Probabil că ar fi stat toată noaptea acolo dacă n-o trimitea maică-sa la culcare.
- Beth, ia-ţi pardesiul! s-a auzit Mab spunând.
-C... ce?
- îmbracă-te până mă schimb. Vii la prima întâlnire a clubului de lectură Bletchley Park.
„Acasă la Finch" (în limba franceză, în original)Hanul Shoulder of Mutton scotea capul de stuf la intersecţia străzilor Buckingham şi Newton. Era o bodegă plăcută şi luminată, avea un salon privat ademenitor şi cu bârne joase. Tot ce o speria mai mult pe Beth la adunările sociale se afla aici, laolaltă: camere mici, zgomote puternice, fum de ţigară, conversaţie ageră, oameni ciudaţi şi bărbaţi. Anxietatea o sugruma şi se ţinea de coada împletită ca de o vestă de salvare.
- .. .aici eşti cazat, Giles? îl întreba cineva pe roşcatul deşirat. Mamă, ce noroc pe tine!
- Păi, nu? Doamna Bowden este o comoară. N-avem treabă cu raţiile. Jur că-i regina pieţei negre. Avem o încăpere doar pentru noi, luaţi-vă paharele...
Beth s-a trezit cu mâna încleştată pe un pahar de sherry, din care nu îndrăznea să soarbă. Dacă adulmeca mama ei că băuse?

- Dă-l pe gât şi mai ia unul, a sfătuit-o Mab. -C... ce?

Beth se uita la grupul care se aduna în jurul mesei: Osia care râdea, în vreme ce un locotenent îi aprindea ţigara, câţiva profesori deşiraţi care se holbau la Mab ca nişte căţeluşi, roşcovanul Giles şi un bărbat brunet, extrem de masiv, care trebuia să stea aplecat sub bârne. Toţi lucrau la acest misterios Bletchley Park, aşa că Beth ce căuta printre ei? Nu ştia ce să creadă despre toţi oamenii ăştia - unii păreau aşa de îngălaţi în costumele lor ponosite, că mama ei i-ar fi luat drept vagabonzi, dar cu toţii vorbeau cu accent foarte tărăgănat şi cultivat, de nu înţelegea o iotă.

Relaxează-te, a spus Mab. Avea un pahar cu bere şi îşi pusese un picior peste altul foarte elegant şi destins. Am venit să vorbim despre cărţi. T

uciteşti. Aşa că termină băutura şi hai să vorbim.

- N-am ce căuta aici, a şoptit Beth.

- Este un club de lectură, nu bordel.

- Nu pot rămâne. Beth a lăsat paharul din mână. O să facă mama

criză. -Şi?

- Este casa ei şi...

- Este şi casa ta. Şi zău, este casa tatălui tău!

Beth a rămas fără cuvinte. Nu avea cum să explice cât de neînsemnată era prezenţa tatălui ei în casa Finch. Niciodată nu punea piciorul în prag. Nu era genul ăla de soţ sau de tată. „Cel mai bun bărbat", spunea mereu mama ei, cu înfumurare, când celelalte femei din sat se plângeau de bărbaţii lor asupritori. „Cel mai bun bărbat!"

- Nu pot rămâne, a repetat Beth.

- „Cei mai mari tirani ai femeilor sunt femeile", a citat Mab. Ai ajuns la asta în carte? A ridicat din sprânceană şi s-a adresat bărbaţilor de la masă. Aşadar, votăm o carte pe lună? Cum să ţinem socoteala?

- Prin vot popular, spunea unul dintre profesorii slăbănogi. Altfel, ne pun doamnele de faţă să citim prostii romantice.

- Prostii romantice? a sărit Osia, înghesuindu-se în stânga lui Beth. Ultima carte pe care am citit-o a fost Bâlciul deşertăciunilor!

- Şi nu este despre fete? a protestat Giles.

- Este scrisă de un bărbat, aşa că-i în regulă, a spus Mab caustic.

- De ce se pierd bărbaţii când trebuie să citească orice au scris femeile? s-a mirat Osia. Nu a trecut un secol de când se semna biata Charlotte Bronte „Currer Bell" ca să o publice?

A venit mâncarea, doldora de grăsime. Beth nu îndrăznea să se atingă de porţia ei, cât nici de sherry. Fetele cuminţi nu mâncau în cârciumi. Fetele cuminţi nu fumau, nu beau, nu intrau în dezbateri cu bărbaţii.

„Osia este fată cuminte", s-a gândit Beth, lăsând argumentele pe mai târziu. Mab nu avea să câştige acceptul doamnei Finch, însă

Osia era cu totul altceva. „S-a prezentat la Curte. Nu poţi spune că nu este o doamnă, mamă!" Dar aici, Osia ronţăia bucăţi de cod prăjit, dădea sherry pe gât şi se certa cu Giles pe cartea lui Lewis Carroll, Alice în Ţara Oglinzilor, distrându-se de minune.
Cumva, Beth nu credea că mama ei avea să fie impresionată de acest argument. Doamna Finch avea să ştie doar că Beth a ieşit în oraş, fără consimţământul ei.
- Eu votez pentru Conan Doyle, spunea uriaşul brunet din dreapta lui Beth. Cui nu-i place Sherlock Holmes?
- Harry, ai citit deja tot ce a scris Doyle...
Nu arăta a „Harry", şi-a spus Beth, încercând să nu se holbeze la bărbat. Era mai mult decât enorm, cu un cap mai înalt decât Mab, destul de lat cât să intre aproape pieziş pe uşă, dar era brunet şi oacheş, cu pielea închisă la culoare. Parcă le şi auzea pe femeile din sat: „O fi negrotei sau macaronar?" Numai că nu avea accent străin. Vorbea cu acelaşi accent universitar ca toţi ceilalţi.

- Maltez, arab şi egiptean, a spus el, uitându-se în ochii lui Beth.

Ea a tresărit.

- Poftim?

- Tata este maltez, iar mama provine dintr-o familie de bancheri egipteni şi diplomaţi arabi. A rânjit. Nu-ţi fie jenă. Toată lumea vrea să afle. Apropo, Harry Zarb.
- Vorbeşti engleză foarte bine, a îngăimat ea.
- Păi, familia mea trăieşte de trei generaţii în Londra, am fost botezat în ritul
Bisericii Anglicane, pe urmă am fost la facultate la Kings College în Cambridge, ca tata, bunicul şi străbunicul înaintea mea, aşa că... ar fi cam penibil dacă nu aş vorbi bine engleza.
- î... îmi pare foarte rău, a şoptit Beth îngrozită.
- Când arăţi ca mine, toată lumea crede că te-ai născut într-un cort pe o dună de nisip.
A zâmbit din nou, dar Beth era prea stânjenită ca să răspundă. A lăsat conversaţia să treacă, s-a întins spre ziarul abandonat pe masa de lângă ea şi a dat pagina la rebus. Era aproape şters de grăsime, dar s-a apucat de el recunoscătoare, cu un capăt de creion din buzunarul jachetei.

- Ca o campioană l-ai terminat, a râs Osia, dar Beth nu-şi lua ochii din pământ până nu o lăsa toată lumea în pace.
Se mai încheia noaptea asta?
O singură privire spre mama, care şedea la masa din bucătărie cu Biblia în mână şi cu obrajii încinşi, că Beth s-a cutremurat toată.
- Nu vă supăraţi, doamnă Finch, a încercat Osia să zâmbească răpitor, cum numai ea putea, când au intrat pe rând în bucătărie. Nu este vina lui Beth...
- Noi am luat-o de-acasă, a adăugat Mab. Serios...
- N-ar fi mai bine să vă duceţi la culcare, fetelor? Doamna Finch s-a uitat la ceasul din bucătărie. Stingerea în douăzeci de minute. Cele două nu aveau decât să urce. Doamna Finch a strâmbat din nas la mirosul de fum de ţigară, de bere şi de sherry, toate atât de străine în bucătăria ei impecabilă.
- îmi pare rău, mamă, a început Beth, dar n-a mai apucat să spună nimic înainte s-o înşface maică-sa de braţ.
- Tot satul o să vorbească. La asta te-ai gândit? Doamna Finch nu ţipa, ci vorbea cu mâhnire. Mult mai rău. Nerecunoştinţa, Beth... Ruşinea. A întins
Biblia, deschisă la Deuteronom: „Cine are un fiu încăpăţânat şi răzvrătit ce nu ascultă de tată sau mamă şi, dojenit fiind, nici măcar nu-i aude..
- Mamă...
- Credeai că la fiice nu se aplică? „Ei vor spune bătrânilor cetăţii: «Această fiică a noastră este încăpăţânată şi răzvrătită, nu vrea să ne asculte, este lacomă şi beţivă... »"
- O picătură n-am pus în gură...
Doamna Finch a clătinat lent din cap, cu Biblia întinsă. Beth a luat cartea grea şi a lungit braţele, cu ochii înlăcrimaţi lipiţi de pagina Deuteronomului. Cel mai mult reuşise s-o ţină ridicată treizeci de minute. Dar fiind aşa târziu...
- M-ai dezamăgit, Bethan. Pe mama ta, care te iubeşte...
O ciupitură zdravănă în interiorul braţului când a început să-l coboare, înainte să curgă reproşurile, cu duhul blândeţii, dar înfierat. Beth se purtase ruşinos, îşi făcuse de ruşine mama care îngrijea de ea, aşa proastă cum era şi cu capul în nori ca să aibă grijă de sine. Beth avea noroc că nu urma să se mărite şi să facă vreodată copii, ca să nu ştie în veci cum îţi frâng ei inima...
Cincisprezece minute mai târziu, Beth plângea cu sughiţuri,

lacrimile i se prelingeau pe obrajii încinşi, iar braţele îi tremurau prea tare de durere ca să mai ţină cartea la nivelul ochilor.
- Sigur că te iert, Bethan. Aşa este creştineşte. Poţi lăsa Biblia. A atins-o uşor pe braţ, în loc s-o ciupească, atunci când a lăsat cartea. Asta o să-mi dea o durere de cap...
Cu ochii în lacrimi, Beth a dat fuga după o compresă rece şi după taburet. Abia jumătate de oră mai târziu s-a putut duce la culcare. Braţele o dureau şi îi atârnau ca tăieţeii. îndrăzni, în sfârşit, să-şi maseze carnea moale de sub cot - doamna Finch avea degete puternice, muncite şi ciupeau foarte tare. Beth a ajuns la etaj şi a auzit voci la uşa Osiei şi a lui Mab.
- .. .biata Beth, spunea Osia.
- Ar putea să-şi ia inima-n dinţi, a răspuns Mab cu acreală. Să-mi facă mie mama una ca asta la anii mei, să vezi cum i-aş zice vreo două.
- Ea nu-i ca tine, regină Mab. în veci n-am văzut o copie fidelă atât de cruntă a lui Fanny Price. Mab a scos un sunet întrebător. Ştii tu, eroina călcată în picioare din Mansfield Park, care-i şleampătă şi strică tuturor cheful. Nu-mi spune că n-ai citit Austen...
Beth n-a stat să mai asculte. Cu lacrimile şiroind din nou şi obrajii arzând de umilinţă, a intrat clătinându-se în camera ei. Ce stupid, ce penibil să creadă că dacă fetele de la Bletchley Park i-au aruncat câteva cuvinte frumoase, cum arunci un os unui câine, chiar o plăceau câtuşi de puţin. Şi era şi mai stupid, şi mai penibil să creadă că, dacă acel conac din cărămidă roşie din apropiere devenise un furnicar de oameni pe timp de război, viaţa avea să se schimbe vreun pic.
Pentru Beth nu avea să se schimbe nimic, niciodată.Iunie i-a făcut loc lui iulie, iar Osia murea de nerăbdare să primească un proiect. Munca în departamentul naval german avea un ritm frenetic, însă din punct de vedere intelectual, parcă juca X şi 0. „Am nevoie de o provocare", şi-a spus Osia căscând, în timp ce o ajuta pe domnişoara Senyard să înregistreze coduri germane necunoscute, care urmau să treacă mai departe pentru a fi identificate. „Sau cel puţin o să am când o să lucrez iar ziua..." Tura de la nouă la patru nu era aşa de rea, dar când îi venea rândul să lucreze de la patru la miezul nopţii, Osia făcea eforturi să nu se deprime. Una era să te duci acasă după miezul nopţii pentru că ai dansat toată noaptea la

Café de Paris şi cu totul altceva să-ţi petreci seara într-o baracă încinsă, pregătindu-te pentru momentul în care va bate inamicul la uşă.
- Se fac pregătiri pentru a organiza o secţie mobilă a GC&CS, le-a spus domnişoara Senyard fetelor ei, destul de firesc. Acei membri ai departamentului naval german selecţionaţi vor fi fotografiaţi şi vor primi paşapoarte speciale în vederea unei plecări subite.
„Ca să-şi ia catrafusele imediat şi să lupte în continuare odată ce ne cotropesc germanii", şi-a spus Osia, simţind un gol în stomac. Una era să priveşti abstract invadarea ţării tale, ca pe un nor negru la orizont, şi cu totul altceva să vezi pregătiri practice pentru ziua în care aveau să intre tancurile germane în satul Bletchley.
Dacă domnişoara Senyard ar fi făcut anunţul în tura ei de zi, Osia şi-ar fi dat capul pe spate sfidător, gândind: „Nu vom avea nicicând nevoie de o staţie mobilă GC&CS ca să fugim de-aici, pentru că nu îţi va reuşi invazia, Herr Hitler. Va trebui mai întâi să treci cu tancurile peste cadavrul meu şi ale tuturor englezilor."
Numai că în strania beznă şi zăpuşeală a nopţii, anunţul domnişoarei Senyard şi implicaţiile sale s-au strecurat ca otrava în venele Osiei. Dacă se emitea

udocumente şi se dădeau ordine, era limpede că Germania urma să-i cotropească foarte curând.
Dragă Philip... dacă nu mai primeşti scrisorile mele...
- Cel puţin încă nu am ajuns în tura de noapte, a căscat una dintre operatoare, observând îndelunga tăcere a Osiei. Şi geniile lucrează de la miezul nopţii la nouă, pentru că nemţii schimbă toate setările cifrului la miezul nopţii.
- Mă întreb cum o fac, cum sparg cifrurile. Osia se întreba dacă ar putea şi ea să înveţe, ca să se transfere de la îndosariere la o secţie mai importantă. Să facă ceva care să-i ţină mintea ocupată şi să nu se gândească la invazie. Nu că ar întreba cineva vreodată, doar ştim că ne-ar târî comandantul Denniston afară din Conac şi ne-ar împuşca. Dar cum să nu te întrebi? Cred că sunt nişte băieţi teribil de deştepţi.
- Nu doar băieţi. Răspunsul a mirat-o pe Osia. La Knox sunt o grămadă de fete, ştii, anexa aia mică lângă grajduri? „Harem" îi zic aici, pentru că Knox recrutează doar fete.
- Nu-mi zice - sunt toate superbe şi nici una peste douăzeci de ani. Osia nu avea chef de genul ăla de transfer, oricât şi-ar fi dorit să fie de utilă.
- Nu, ai înţeles greşit. Hinsley a făcut un scandal monstruos acum vreo lună, fiindcă Knox a acaparat o fată vorbitoare de germană pe care o voia el pentru departamentul nostru, Jane. Ei bine, am văzut-o pe această Jane şi are cioc de raţă. Nu o alegi pe una ca ea dacă vrei doar frumuseţi. Este deşteaptă însă. Fetele deştepte se duc la Dilly Knox. Habar n-am ce fac acolo.
Asta era chestia la Bletchley Park, bârfa curgea liber, dar nu ştia nimeni nimic sigur.
Era întuneric şi senin la miezul nopţii, când a ieşit Osia căscând din Baraca 4. Criptanaliştii şi lingviştii nu ştiau cum să plece mai repede din barăci spre casele lor, în timp ce alt val de profesori ciufuliţi şi de fete în rochii de crep venea. Erau deja frânţi de oboseală şi mergeau târşâindu-şi picioarele, pentru a-şi începe crâncena tură de noapte.
- Dacă mai bate doamna F. la uşa noastră la şase dimineaţa, o să fac o criză de nervi, a mormăit Mab venind spre Osia. în noaptea asta trebuie să-mi fac somnul de frumuseţe. Mâine, înainte să-mi încep tura, iau masa cu Andrew Kempton.
- Regină Mab, el este cel de-al treilea care îţi cere întâlnire?

- Al patrulea. Mab nu o spunea cu înfumurare, era doar sinceră. S-a născut în Whitstable, a studiat filosofía germană la Cambridge, nu are părinţi...
- Caută-l şi la dinţi dacă tot ai început. Ai de gând să îţi încerci mâna şi cu deliciosul Harry Zarb?
- Este căsătorit, a spus Mab mâhnită. El, cel puţin, a spus-o imediat. Majoritatea îţi spun după ce încearcă să... ştii tu ce.
- Căsătorit, ce păcat... Voi doi aţi fi făcut nişte copii aşa de înalţi, bruneţi şi frumoşi... Toate discuţiile despre căsătorie o făceau pe Osia să se gândească la eterna fată bătrână din casa Finch, iar latenta dorinţă de a avea un proiect a reapărut după cumplita obsesie faţă de invazia germană. Trebuie să facem ceva în legătură cu Beth. La mere[24] Finch o ţine sub papuc.
- Nu poţi ajuta pe nimeni cu forţa. Nici măcar nu se mai uită în ochii noştri de când cu clubul de lectură.

După acea seară, cu două săptămâni în urmă, Osia era sigură că văzuse vânătăi pe partea interioară a braţului lui Beth, asemenea celor cauzate de nişte degete puternice care ciupesc intenţionat pielea sensibilă de sub cot, asemenea unei păsări care ciuguleşte cea mai moale parte a prunei. Să aducă un pic de efuziune şi distracţie în viaţa lui Beth fără s-o ia maică-sa razna, ăsta da proiect!

Osia şi Mab dădeau colţul în satul Bletchley, mergând pe mijlocul drumului ca să ocolească făgaşele pline de noroi de pe margine, când s-a ivit o pereche de faruri în spatele lor. Osla a ţipat şi a ţâşnit într-un boschet, iar Mab s-a clătinat şi a căzut într-un şanţ adânc. Maşina s-a oprit brusc, iar portiera şoferului s-a deschis larg.
- Aţi păţit ceva? Bărbatul care ocolea maşina prin spate avea o umbră vânjoasă, fără pălărie. în lumina farurilor, a ridicat-o pe Osia lejer din tufiş. Nu v-am văzut până n-am dat colţul.
- Este şi vina noastră, a spus Osia trăgându-şi sufletul. Mab... îmbăţoşată, prietena ei s-a ridicat singură. Osia s-a strâmbat. Chiar şi în lumina indirectă a farurilor acoperite, se vedea că rochia de bumbac scrobită a lui Mab se umpluse de noroi din cap până-n picioare. Aplecându-se, Mab şi-a scos pantoful stâng şi s-a uitat la tocul rupt, iar Osia a observat pe întuneric cum se posomora. O

vedea pe Mab în fiecare seară cum lustruia pantofii ăia ieftini înainte de culcare, oricât de obosită era.
„Sunt sigură că-l reparăm", a dat să spună Osia, dar expresia mohorâtă a lui Mab s-a evaporat. Şi-a luat avânt şi a azvârlit pantoful stricat direct în pieptul bărbatului care fusese cât pe ce să dea cu maşina peste ele.
- Ce-i cu tine de coteşti cu viteza aia, nenorocitule?! a zbierat ea. Eşti orb?
- Aşa se pare, a răspuns el, abia prinzând pantoful. Era cu jumătate de cap mai scund decât Mab, cu un ciuf cafeniu care i-a căzut în ochi când a înclinat capul pe spate să se uite la ea. Scuzele mele!
- Dar chiar mergeam pe mijlocul drumului, a subliniat Osia, numai că Mab nu avea chef să fie corectă.
Stătea cu un picior încălţat în noroi şi îşi încorda muşchii în faţa străinului. El a primit ocara mai mult admirativ decât îngrozit.
- Ai făcut şi pană, a încheiat Mab cu o privire ucigătoare. Se pare că va trebui să te afunzi în noroi ca să schimbi roata.
- Aşa aş face dacă aş putea, a răspuns el. O să las maşina aici şi o să mă duc la gară. Mai sunt trenuri la ora asta?
Mab şi-a încrucişat braţele la piept, roşie de indignare.
- E mai simplu să pui roata de rezervă dacă ai trusa la tine.
- Nu mă pricep.
Mab şi-a scos celălalt pantof, i l-a aruncat în braţe, a mărşăluit în ciorapii de mătase prin noroi până la portbagajul maşinii, pe care l-a deschis violent.

- Repară-mi pantofii cum trebuie şi îţi schimb afurisita asta de

roată.

- Batem palma.

Se uita rânjind la Mab, care smulgea uneltele din trusă.
- Cum naiba de ştii să schimbi o roată? a întrebat Osia. Eu n-am nici cea mai vagă idee.
- De la un frate care lucrează la un service. Mab şi-a suflecat fusta la brâu ca să n-o murdărească şi mai tare. Privirea ei inexpresivă îi promitea străinului o moarte lentă şi atroce dacă se holba la picioarele ei. Ai lanternă? Luminează, ca să văd ce fac.

El a aşezat pantofii distruşi ai lui Mab pe portbagaj şi a aprins lanterna, rânjind în continuare.

- Lucraţi amândouă la BP?

Osia a zâmbit politicos, fără să răspundă la întrebare în mijocul

drumului.

- Dar dumneavoastră, domnule...?
- Gray. Şi nu. Eu lucrez la unul dintre birourile din Londra.
„Spionaj", şi-a zis Osia, mulţumită de răspunsul lui vag. Am fost la comandantul Denniston cu nişte informaţii de la şeful meu. A întârziat cu răspunsul, de-asta eram pe drum la miezul nopţii.
Osia a întins mâna. El i-a strâns-o peste raza lanternei.
- Osia Kendall. Iar cea care blestemă lângă roată este Mab Churt.
- Am nevoie de ajutor să pun maşina pe cric, s-a auzit vocea iritată a lui Mab. Nu tu, Os, nu are sens să ne stricăm amândouă ciorapii.
Osia a stat şi s-a uitat la domnul Gray care şi-a oferit ajutorul. A mai ajutat să târască roata de rezervă în beznă şi să-i mai dea nişte unelte, până când Mab s-a răstit:
- îmi stai în cale, domnule Gray! Ţine lanterna şi-atât!
- Păcat că nu lucrezi la BP, ci la Londra, domnule Gray, a spus Osia când el s-a îndreptat de spate. Greu de spus pe întuneric, dar părea să aibă cam treizeci şi şase-treizeci şi şapte de ani, faţa lată, relaxată şi străbătută de riduri de zâmbet. Avem nevoie de mai mulţi bărbaţi în clubul nostru de lectură.
- Club de lectură? Avea un accent rural, cu vocale atenuate, ca în nord. Vorbea cu Osia, dar se uita la Mab care manevra incredibil de agil roata de rezervă. Credeam că fetele de la BP se ocupă doar de matematică şi de rebusuri.
Lui Osia i-a venit o idee, ceva legat de rebusuri.
- Aşa! Mab s-a îndreptat de spate şi şi-a dat părul de pe obrazul murdar. Acum o să ajungi la Londra, domnule Gray, şi poţi să o peticeşti pe cealaltă. A ridicat din sprâncene. Aştept să-mi aduci pantofii ca noi.
- Ai cuvântul meu, domnişoară Churt! A luat roata cu pană pe umăr ca s-o arunce în portbagaj. Nu vreau să fiu găsit mort în şanţ.
Mab a încuviinţat îmbufnată, întorcându-se spre Osia.
- Mergem, Os?

- Ia-o înainte, a spus Osia, în timp ce domnul Gray îşi lua rămas-bun în beznă şi se strecura în maşină. Parcă-i picase fisa când auzise partea cu rebusurile. Mi-a venit o idee straşnică.
Nu mai fusese în Conac din prima zi. Chiar şi la miezul nopţii, zumzăia ca un stup plin de bărbaţi extenuaţi, îmbrăcaţi doar în cămaşă. Osia nu putea intra la comandantul Denniston, însă roşcovanul Giles era în seră, unde flirta cu o dactilografă, iar Osia l-a apucat de braţ.
- Giles, ştii cumva dacă Denniston mai recrutează?
- Vai de mine, normal! Rata comunicaţiilor este în creştere şi nu găsesc oameni destul de repede.
- Parcă am auzit ceva legat de rebusuri...
- Există o teorie conform căreia cei care se pricep la rebusuri, la matematică şi jucătorii de şah o scot la capăt cu treburile pe care le facem noi. Eu, unul, cred că-i o prostie, habar n-am să deosebesc un pion de un nebun...

Osia l-a întrerupt:

- Fiica proprietarei mele este un geniu al rebusurilor.

- Şoricica aia pe care ai adus-o la cârciumă? Ai înnebunit,

debutantă toantă?
Osia şi-a adus aminte cât de repede terminase Beth rebusul în cârciumă. „Osia Kendall, nu numai că nu eşti o debutantă toantă, ci eşti un geniu!" Pentru că Beth avea nevoie poate de ceva peroxid în păr, o nouă rochie după ultima modă şi o întâlnire cu doi-trei piloţi, dar cum să aibă parte de ele când ea nu ieşea din casă? Şi dacă stătea la maşina de scris sau pregătea dosare în tura de noapte era mai bine, decât să trudească ca sclavul pentru la mère Finch, până veneau naziştii în Bletchley şi schimbau numele străzilor în germană.
- O cheamă Beth Finch. Şi nu-mi mai spune aşa. Giles, fii amabil şi pune o vorbă bună la Denniston. Beth îşi va găsi locul numaidecât la Bletchley Park.

Mama (în limba franceză, în original)August 1940

- Aţi fost acceptată.

Beth se holba complet îngrozită.

- V-aţi îngrijorat, domnişoară Finch? Bărbatul istovit - şeful serviciului financiar, Bradshow, se prezentase la începutul interviului cu Beth - a ştampilat o hârtie în dosarul din faţa ei. Să ştiţi că nu avem numai absolvenţi de la Oxford aici. Aveţi un trecut impecabil şi, localnică fiind, nu va trebui să vă găsim şi gazdă. începeţi mâine cu tura de zi. Va trebui să semnaţi aici.

Beth nici măcar nu mai auzea consecinţele grave cu care o ameninţa contractul de confidenţialitate care i se citea. „Nu ştiu de ce m-au angajat", şi- a spus cuprinsă de panică. Nu se gândise în veci că Bletchley Park ar putea s- o angajeze, nici măcar când o chemaseră la interviu, cu o săptămână în urmă.

- Scrie doar să mă prezint la interviu, a liniştit-o Beth pe mama ei, care tăiase plicul imediat ce venise şi ceruse explicaţii. Imediat ce o să vadă că nu ştiu să dactilografiez, o să mă trimită acasă.

Să facă bine! a pufnit doamna Finch. Că nu mă descurc fără mica mea salvatoare

!După aceea, Beth nici nu se mai gândise la scrisoare. Se prezentase pentru că o chemaseră, dar Bletchley Park nu ar fi avut ce să-i dea de făcut. „Mult prea proastă", s-a gândit, întrebându-se cum dăduseră de ea, de fapt. Iar interviul, ţinut într-o cameră înăbuşitoare din spate, dincolo de scările conacului din cărămidă roşie, păruse o banală rutină: întrebări despre dactilografié şi îndosariere, la care Beth nu se pricepea, educaţie, ceea ce Beth nu avea, şi limbi străine, pe care Beth nu le vorbea. Răspundea monosilabic, în şoaptă, cu mintea şi la lucrurile stranii pe care le văzuse în drum spre Conac: un bărbat care trecea pe poartă cu bicicleta şi care purta o mască de gaz, de parcă aştepta un atac în orice clipă, şi patru bărbaţi şi două femei care jucau oină pe peluză. Chiar şi în timp ce venea pe alee, Beth era deja uşurată la gândul că urma să se întoarcă acasă şi să-i spună mamei că se terminase.

Şi, dintr-odată, a auzit:

- Aţi fost acceptată.

- Cred că aţi făcut o greşeală, s-a bâlbâit.

Numai că domnul Bradshow împingea stiloul spre ea.

- Vă rog să semnaţi contractul. Buimacă, Beth s-a supus.
- Excelent, domnişoară Finch. în ceea ce priveşte legitimaţia permanentă... Domnul Bradshow a tăcut, auzind agitaţie afară. Doamne, criptanaliştii ăştia fac mai mult tărăboi decât mâţele când se bat!
Şi dus a fost. Beth a clipit.
- Criptanalişti?!
Ieşind şi ţinându-se după el pe coridor, a văzut un domn epuizat, în cămaşă, apărând din camera care-i fusese descrisă ca fiind biroul comandantului Denniston.
- Dilly, bătrâne, nu mai zbiera, te rog!
Se adresa unui individ cărunt, cu aspect de profesor, care se fâţâia pe coridor, şchiopătând vizibil.
- N-am chef! răgea bărbatul.
Lui Beth i se părea că arăta precum Cavalerul Alb din Alice în Ţara Oglinzilor, pe care o citeau Osia şi Mab pentru prima lectură a clubului: lung
şi deşirat, oarecum amuzant, cu ochii cât cepele în spatele ochelarilor cu ramă de corn. Denniston, nu accept ca munca mea să fie făcută în dorul lelii!

- Dilly, nu ai oameni şi îi tot respingi pe cei noi pe care ţi-i trimit.

- Nu îmi trebuie o grămadă de infirmiere trase la indigo...

- Nici măcar nu avem infirmiere...
- .. .şi nici debutante cu perle la gât, cu tătici care le-au băgat în BP că ştiau ei pe cineva la amiralitate.
- Dilly, s-ar putea ca ea să se priceapă, l-a întrerupt domnul Bradshaw, iar Beth s-a făcut mică atunci când toate privirile de pe hol s-au îndreptat asupra ei. Voiam s-o bag la administraţie, însă, dacă nu ai oameni, încearcă şi cu ea.
- Ha? Cavalerul Alb s-a întors, uitându-se urât. Din spatele ochelarilor, o sfredelea cu privirea pe Beth, care a încremenit ca un iepure în lumina farurilor. Te pricepi la limbi străine?

-Nu.
Beth nu se mai simţise în viaţa ei atât de stânjenită, proastă, bâlbâită şi împotmolită. Din privirea recunoscătoare pe care i-a aruncat-o comandantul Denniston lui Bradshaw, ştia foarte bine că era o diversiune. O aruncau în calea glonţului ca să oprească zbieretele. I se încinsese faţa.
- Lingvistică? Literatură? o bombarda Cavalerul Alb. Matematică măcar?
- Nu. Atunci, nu se ştie din ce motiv, Beth a şoptit: m... mă pricep la rebusuri.
- Rebusuri, zici? Straniu. Oi fi bună. Şi-a împins ochelarii pe nas. Haide!
- Domnişoara Finch încă nu a primit legitimaţia...
- A semnat contractul? Să înceapă atunci! Atât timp cât o poţi împuşca dacă nu-şi ţine fleanca, cui îi pasă de legitimaţie? Beth era să leşine. Eu sunt Dilly Knox. Hai cu mine! i-a spus Cavalerul Alb peste umăr şi a condus-o în ţara
oglinzilor.
„Unde am nimerit?" Ţinându-se după domnul Knox (ce nume mai era şi Dilly?), care ieşea şchiopătând din Conac şi o conducea spre ceea ce părea să fie un grajd transformat, în mintea ei, Beth făcea tot soiul de asocieri cu Lewis Carroll. Asta făcea uneori creierul ei, dibuia o asociere pe care o lega constant de altele, construind un tipar. Ridicând privirea la ceasul cu cadran de bronz, cocoţat pe turnul cel mai înalt, pe jumătate din lemn, nu s-ar fi mirat să vadă limbile mergând înapoi. De ce nu o avertizaseră Osia şi Mab? Dar nu puteau spune nimic. Semnaseră şi ele contractul, ca şi Beth. Orice se petrecea aici, nu avea cum să-i divulge nimic mamei.
A simţit un gol în stomac. „Mama o să fie furioasă."
în spatele fostului grajd, era un grup compact format din trei căsuţe de cărămidă pe un singur nivel, legate între ele ca o singură unitate, cu două uşi. Domnul Knox a deschis-o brutal pe cea din dreapta.
- Aici lucrăm, a spus, făcându-i semn să-l urmeze pe coridor. Restul din Bletchley Park este ca o mare fabrică. Aici facem criptografia adevărată.
„Criptografie", şi-a spus Beth. „Acum mă ocup de criptografie."
în camera aceea plină de birouri şi de praf de cretă în care a dus-o, nu era nici o ţară a minunilor, doar cinci-şase femei care munceau - scunde şi înalte, drăguţe şi banale, ba de optsprezece ani, ba de

treizeci şi cinci, îmbrăcate în pulovere şi cu fuste. Nu a ridicat nimeni privirea.
- Iar ai ţipat la Denniston, Dilly? a întrebat o blondină mai în vârstă.
- Am fost o dulceaţă de băiat. I-am spus săptămâna trecută că nu ne poate organiza ca la fabrică...
- Nu, dragă Dilly. Femeia mânuia un set de fâşii de carton într-un tipar de nedesluşit pentru Beth. Nu i-ai zis nimic lui Denniston săptămâna trecută.
- Nu? S-a scărpinat în cap, iar toată furia de mai devreme s-a disipat într-o bună dispoziţie de om distrat. Aş fi zis că săptămâna trecută s-a spus ce
trebuia.

- Până azi nu s-a spus nimic. De două săptămâni nu i s-a spus

nimic. Blondina şi celelalte tinere şi-au zâmbit între ele.

- Păi, de-asta părea aşa bulversat. Domnul Knox a ridicat din umeri şi s-a întors spre Beth. Fă cunoştinţă cu fetele mele. Mânzele lui Dilly le zice la Conac. O mare prostie, dar aici una-două te alegi cu porecle. Fetelor, ea este... S-a uitat la Beth. Mi-ai zis cum te cheamă?
- Beth Finch...
- Fetelor, Beth Finch. Ea este... Şi-a pierdut cuvintele, bătându-se peste buzunare. Unde-mi sunt ochelarii?

- Pe cap, au răspuns cel puţin trei dintre fete, fără să ridice ochii. A

dibuit ochelarii şi i-a tras pe nas.

- Alege-ţi un birou, i-a făcut semn lui Beth. Ai creion? Spargem

coduri.

S-a lăsat pe un scaun la un birou de lângă geam, căutând tabachera şi uitând aparent de existenţa lui Beth. Majoritatea fetelor s-au pus numaidecât pe treabă, de parcă pur şi simplu aşa mergeau lucrurile aici, însă minionă blondă s-a ridicat şi i-a întins mâna.
- Peggy Rock, s-a prezentat. Era una dintre femeile mai în vârstă, treizeci şi cinci-treizeci şi şase de ani, şi i se citea inteligenţa în

ochi. îţi arăt eu ce ai de făcut. El este Dillwyn Alfred Knox, a arătat spre Cavalerul Alb. Spărgea coduri germane în Primul Război Mondial. Echipa lui Dilly cercetează lucruri care trebuie mai degrabă descifrate pe rând, şi nu în masă, cu forţa, cum se face în celelalte barăci. în momentul ăsta lucrăm la Enigma marinei italiene.

- Ce enigmă? a întrebat Beth, complet şocată.

Maşina pe care o foloseşte inamicul pentru a descifra cea mai mare parte din comunicaţiile militare, i-a explicat Peggy. Italienii şi germanii, comunicaţiile navale, aeriene şi militare, iar fiecare cifru are o altă setare

Capitolul 1

.Maşina are, mă rog, să zicem un număr ameţitor de combinaţii de setări care se schimbă în fiecare zi, astfel încât, ceea ce cifrează cu Enigma să fie de nedescifrat. A zâmbit uşor. Nu-i chiar de nedescifrat, cum cred ei.
„Osia ştia toate astea?", se întreba Beth. „Dar Mab?"
- Aici înţelegem ceva mai multe decât restul de la BP, a adăugat Peggy, citindu-i parcă gândurile. Aici toţi ţin la discreţie şi la compartimentare - majoritatea oamenilor văd doar puţinul pe care îl au în faţă şi poate mai pun cap la cap din ce văd în jur, dar atâta tot.
- Ce prostie! s-a auzit vocea lui Dilly de la birou. Vreau ca fetele mele să aibă o imagine de ansamblu, nemărginită. Toate beneficiaţi de întreaga imagine, nu de fragmenţele.
- De ce? a întrebat Beth.
- Pentru că noi ne ocupăm de chestiile spinoase. Peggy Rock a întins mâinile. Comunicaţiile se înregistrează şi se clasifică în altă parte şi, odată ce sunt descifrate, se traduc şi se analizează - dar noi ne ocupăm de ce-i la mijloc şi mai important. Descompunem fiecare bucăţică în parte, fiecare mesaj individual. Folosim o tehnică numită axare[25] pentru a identifica poziţia iniţială a mesajului, aşa cum se vede prin setarea afişată pe grupul de indicatori.
- Nu voi pricepe, a izbucnit Beth. Nu sunt deşteaptă, chiar nu înţelegeţi? Nu ştiu să... Rodding. Criptografie. Asta! O durea pieptul. Gâfâia, pereţii zvâcneau în jurul ei. Paraliza oricum la cea mai mică abatere de la rutină, iar asta era o cu totul altă lume. Putea în orice clipă să intre în panică şi să se prăvălească cu capul în mâini. O să vă încurc, a insistat ea, cât pe ce să-i dea lacrimile. Sunt prea proastă.
- Zău? Peggy Rock se uita calm la ea, desfăcând un evantai din fâşiile acelea ciudate de carton ca pe o mână câştigătoare la cărţi. Cine ţi-a spus asta?
în original, rodding, sistem lingvistic, şi nu matematic, de spargere a codurilor, inventat de Dilly Knox
Mi-e dor de tine, Os. Mi-e al naibii de dor de tine, sincer să fiu.
Scrisul lui Philip era clar, fără înfloriturі. Numai uitându-se şi îi sălta inima Osiei. „Mai taci, inimă", s-a dojenit.
- Iar a intrat doamna F. în crize.

Capitolul 3

fac ceva ce eu nu pricep. Ştii cum a fost azi? Să mă holbez ore în şir la grupuri de litere, încercând să-mi dau seama ce înseamnă? Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.
- Nici noi nu înţelegeam nimic în primele câteva săptămâni, a încercat Mab s-o liniştească. O să-i dai tu de capăt. încercam doar să...
- Vreţi să îmi iau inima-n dinţi. Era răutăcios felul în care o imita pe Mab. Dar poate voi două ar fi trebuit să vă gândiţi că cineva ca mine - „o copie fidelă atât de cruntă a lui Fanny Price" - s-ar fi bucurat să stea acasă, unde îi este locul.
A ieşit ca o furtună din cameră. O clipă mai târziu, s-a trântit uşa ei. Mab şi Osia s-au privit uluite.

- Ar fi trebuit să întreb înainte să o recomand. Osia s-a aşezat pe pat. N-ar fi trebuit să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.Nu intenţionai să...

- .. .să fac pe şefa, ca maică-sa? Mab a oftat.

„Dragă Philip", s-a gândit Osia. „Am dat-o grandios în bară..."Septembrie 1940

- Bună, putem sta aici?

Cu două săptămâni în urmă, Beth s-ar fi speriat de moarte. Acum, că era istovită şi deprimată, a încuviinţat doar la cei doi tineri care s-au aşezat lângă ea în sala de mese de la Conac.

- Te cunosc. Tipul masiv, cu păr negru, s-a oprit în timp ce punea tava pe masă. Ai fost la prima întâlnire a Pălărierilor Nebuni.

-Ce?

- Ştii tu, clubul de lectură. Am discutat despre Alice în Ţara Oglinzilor, iar la a doua întâlnire Giles a adus pâine şi margarină, plângându-se că Alice avea cel puţin unt la petrecerea cu ceai a Pălărierului Nebun. De-atunci suntem Pălărierii Nebuni. Mai puţin pompos decât Clubul de lectură BP. Tipul brunet a pocnit din degete. Tu ai fost doar prima oară, aşa-i? Nu-mi spune... Beth Finch. Un zâmbet şugubăţ. Reţin bine numele.

Beth a izbutit să surâdă, jucându-se cu mâncarea în farfurie. Era două şi jumătate dimineaţa, la jumătatea turei de noapte, şi sala de mese improvizată mirosea a pomadă de păr, a grăsime râncedă şi a pâine prăjită cu rinichi. De jur-împrejur, angajaţii din tura de noapte se aşezau, unii adormiţi, alţii mai cu viaţă, glumind ca în toiul zilei, la o slujbă oarecare. Stomacul lui Beth nu se obişnuise cu mâncarea gătită la cantină, iar după o lună, ai fi zis că nu o s-o mai mănânce pielea în preajma străinilor, doar că nu era aşa.

Domnul... Zarb? a îngăimat, în timp ce el şi prietenul lui se aşezau în faţa ei

ziua. Stăteau cu colile de hârtie şi cu dicţionarele lor italiene în faţă, mutând de colo până colo cartonaşele cu litere şi, din când în când, cineva mai zicea ceva inexplicabil precum: „Am dat de-un gândac", altcineva zicea „Eu, de o stea de mare", iar asta o făcea pe Beth să dispere şi mai tare.

- Parcă vorbiţi toţi greacă! izbucnise în prima săptămână, iar Dilly Knox chicotise.
- Aş vrea eu, drăguţă!
- Este un distins expert în greaca veche, a şoptit Peggy râzând şi ea, iar Beth s-a făcut mică în scaun.

Dilly era foarte bun, dar se cufunda atât de tare în muncă, încât nu prea mai părea să ştie unde se afla el, darămite ceilalţi. Singurul motiv pentru care îşi imagina Beth că nu fusese concediată deja era că toată lumea era prea ocupată ca să îşi dea seama că era peste putinţă de dobitoacă.

Şi apoi, se ducea acasă în fiecare zi şi trebuia să-şi înfrunte mama, atât de rănită că nici nu vorbea cu ea, nici măcar în condiţiile în care Beth îi dădea întreg salariul de la Bletchley Park, săptămână de săptămână.

- Habar n-ai ce-i faci mamei tale, îi spusese tata ieri, clătinând din cap.

Osia şi Mab o lăsau în pace pe Beth. Beth a tresărit când şi-a amintit cum se stropşise la ele, dar nu-i părea rău. Osia nu ar fi trebuit să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. Adevărul era că Beth Finch nu avea ce căuta acolo.

„îmi dau demisia", şi-a spus. „Mâine." Cu trei săptămâni în urmă, nici nu ar fi visat să se ducă la Conacul cu faţadă impunătoare, ca un tort de Crăciun, şi
să demisioneze, dar acum ştia că se putea încumeta.

în Vilă mai erau doar câteva fete când s-a strecurat Beth înăuntru - majoritatea lucrau ziua, împreună cu Dilly. Scoţându-şi jacheta, Beth s-a ascuns după birou şi s-a uitat la toate bucăţile de hârtie împrăştiate.

- Chestia cu maşina Enigma este că are o mare hibă de care putem profita, spusese Peggy, cu toate că Beth nici măcar nu văzuse cum arăta maşina. Apeşi pe tasta A, trece un curent electric prin cele trei rotoare, iar un reflector, care trimite curentul înapoi prin rotoare, aprinde becul unei alte litere din panoul de lămpi. Din „A" iese, să zicem, „F". Dacă apeşi din nou pe „A", mai trece o dată

curentul, iar de data asta iese „Y". Nu există echivalent direct, „A" nu este întotdeauna echivalentul lui „F" - „A" iese de fiecare dată altă literă. De-asta este atât de greu de decriptat Enigma. Mai puţin într-o privinţă, slavă Domnului! Maşina nu va lăsa niciodată ca „A" să iasă „A". Nici o literă nu se poate cripta în sine însăşi.
- Există o hibă? întrebase Beth, complet pe dinafară.
- Mare cât casa, drăguţă. Uită-te la orice grup de litere codificate: ADIPQ. Ei bine, ştii că „A" este orice în afară de „A", „D" este orice în afară de „D"... Peggy făcuse o pauză, ca să-şi aprindă o ţigară. Majoritatea mesajelor cifrate au cuvinte sau sintagme comune - le spunem „grupaje". Pentru Enigma italiană, majoritatea mesajelor încep cu ofiţerul căruia îi sunt adresate: „Per Commandante". Aşa că, treci prin fiecare rând de litere, căutând o secvenţă în care nici o literă nu se potriveşte cu P-E-R-X-C-O-M-M-A-N-D-A-N-T-E: „X" reprezintă spaţiul dintre cuvinte. Şi gata! S-a potrivit. Nu zic că-i uşor, a adăugat. De câteva luni ne batem capul cu Enigma italiană, încercând să ne dăm seama dacă este acea maşină pe care au folosit-o în Războiul civil spaniol, când le-a mai spart Dilly codurile. Dar aşa se face, aşa începi să-i dai de capăt. Peggy a observat privirea disperată a lui Beth. Uite, este ca şi cum ai juca „Spânzurătoarea" într-o limbă străină. Ai o sintagmă din spaţii goale, ghiceşti o literă comună celor mai multe cuvinte, care poate umple măcar un spaţiu, dacă nu chiar două în sintagmă. Pe urmă ghiceşti altă literă şi, cu cât dibuieşti mai multe, cu atât vezi mai mult din sintagmă. A zâmbit. încerc să-ţi sugerez să nu te mai concentrezi, ci să te joci.
WIQKO QOPBG JEXLO era începutul codului din faţa lui Beth, un grup de cinci litere după altul. S-a uitat la ceas. Trei dimineaţa. Fără să tragă nădejde, a introdus PERXCOMM AND ANTE în rotorul din dreapta al maşinii şi a început să verifice diverse poziţii - rodding, îi spunea Peggy, din cauza fâşiilor subţiri de carton, marcate cu litere de-a lungul lor, în ordinea în care apăreau în cadrul fiecărui rotor Enigma. Peggy îi arătase lui Beth cum să vâre fâşiile sub textul cifrat, ca să încerce să găsească punctul în care începea să apară textul acelor sintagme comune importante. „Grupaje, nu sintagme. Aici totul are o denumire aparte", şi-a repetat Beth. Părea simplu să cauţi locuri în care să nu se suprapună literele, dar avea de făcut şaptezeci şi opt de încercări

diferite pentru a trece prin toate cele douăzeci şi şase de poziţii ale fiecăruia dintre cele trei rotoare ale maşinii.
O dureau deja ochii când a dibuit ceva. Primele trei litere s-au aliniat cu cartonaşul: P-E-R, însă a patra literă ieşea „S", nu „X". Era cât pe ce să treacă la următoarea, dar s-a oprit.
„Mai este vreun grupaj care să înceapă cu PERS?"
Beth a şovăit, apoi a luat dicţionarul italian al lui Dilly şi l-a deschis la P. Persona... personale...
- Jean! a strigat-o pe fata de lângă ea. Este posibil ca „personale" să fie grupaj? Era prima dată când vorbea neîntrebată cu cineva de la Vilă.
- Poate? i-a răspuns aceasta distrată. Beth s-a rotit cu scaunul, aruncându-şi coada împletită peste umăr. „Personale", a murmurat. înseamnă „personal pentru...". Marina italiană sigur avea motive să transmită lucruri de genul ăsta. Mai avea de verificat cinci permutări: avea P-E-R-S, iar acum trebuia să încerce cu O-N-A-L-E. Clicuri. Le auzise pe celelalte fete folosind de câteva săptămâni cuvântul ăsta, iar acum înţelegea de ce: acestea cădeau cu un „clic" pe cartonaşele din faţa ei. Clicuri directe, atunci când ambele litere ale grupajului ajungeau una lângă alta pe acelaşi cartonaş, pe care Dilly le numea „gândaci", din cine ştie ce motiv. Apoi, mai erau clicurile încrucişate, atunci când o literă din grupaj apărea pe un cartonaş, iar cealaltă pe al doilea cartonaş. Dilly le numea pe astea „stele de mare", iar lui Beth i s-a tăiat respiraţia când şi-a dat seama că a
nimerit una. Până atunci nu reuşea s-o vadă, era lipsit de sens, dar, dintr- odată, această frântură pe care o avea în faţă a devenit clară printre şirurile de litere.
Păi, dacă era „personal pentru", atunci normal era să urmeze un nume, un grad, un titlu... A scos două litere: N-O. Beth a lăsat cartonaşele şi s-a apucat să verifice din nou grupajurile. Signor? A scos cu greu S-I-G din harababură, apoi R şi ceva neinteligibil, probabil un nume de bărbat. Dar îi era îndeajuns, acum putea încerca alte permutări pentru literele lipsă. Coada i-a căzut din nou peste umăr, incomodând-o, şi a răsucit-o la ceafă, trecând un creion prin ea. încă un clic...
- Beth, a spus una dintre fete, mergi acasă, ţi s-a terminat tura!

Beth nu auzea. Stătea cu nasul aproape lipit de hârtia din faţă, iar literele goneau în linie dreaptă peste cartonaşele ei, dar undeva în mintea ei le vedea urcând în spirală, asemenea petalelor de trandafir, desfăşurându-se, ridicându-se din valmă şi aşezându-se ordonat. Acum lucra cu stiloul, prea repede ca să se obosească să mai şteargă, introducând cartonaşele cu mâna stângă şi ţinând dicţionarul italian deschis cu cotul. A pierdut o oră la un grupaj care nu era bun, apoi a încercat altul mai bun, iar clicurile au început să vină unul după altul.
Dilly Knox a intrat în clipa în care s-au ridicat obloanele, deja extenuat.
- Mi-a văzut cineva tutunul? Fetele din noua tură s-au apucat, ca de obicei, să-i caute tabachera. Ce cauţi aici, domnişoară...? Cum ziceai că te cheamă? Parcă erai în tura de noapte.
Beth doar i-a dat mesajul desluşit şi a aşteptat cu frica-n sân. Nu se mai simţise niciodată aşa, foarte uşoară şi departe, ca şi cum nu se întorsese cu totul în prezent. De la primul clic, lucrase şase ore fără oprire. Mesajul era o babilonie de notiţe, pe alocuri încă de neînţeles, dar îl descompusese în propoziţii italieneşti.
Poate nu era îndeajuns. Poate că ceea ce reuşise să facă nu era nici pe departe suficient. I-a venit inima la loc văzând zâmbetul şefului ei.

- A! Bravo! a ciripit el vesel. Bravo, măi! Bess?

- Beth, a răspuns ea, simţind că începuse să zâmbească. Ce... ce

zice? El a dat mesajul altei fete care vorbea italiană.

- Probabil un buletin meteo sau ceva. -Ah!

Bucuria timidă care o încercase pentru prima oară s-a disipat.
- Nu contează ce zice, fată dragă. Doar că l-ai descifrat. Am întâmpinat mari greutăţi să decriptăm Enigma italiană încă de când au intrat în război. Cred că este cea mai bună decriptare din ultimul timp.
- Da? Beth s-a uitat în jur la celelalte, întrebându-se dacă nu cumva considerau că se dădea mare, dar zâmbeau toate cu gura până la urechi. Peggy a început să aplaude. A... a fost o întâmplare...

- Nu contează. Aşa se întâmplă. Acum, că ştim asta, o să decriptăm restul mai repede. Până când schimbă macaronarii totul, în orice caz. A măsurat-o iute din priviri. îţi trebuie un mic dejun ca lumea. Hai cu mine!
Dilly a ieşit cu maşina lui, un Baby Austin, pe porţile moşiei Bletchley Park, de ziceai că îi hăituiau Cei patru călăreţi ai Apocalipsei, iar curând gonea pe strada Watling, fără să ţină defel seama de obstacolele antitanc sau de trafic. Cu orice altă ocazie, Beth ar fi fost sigură că urma să crape într-un şanţ, dar în loc să se agaţe de portieră şi să scâncească, a rămas ca o statuie pe locul din dreapta. încă nu coborâse cu picioarele pe pământ, iar în spatele pleoapelor, la mare depărtare, se roteau alene spirale de litere încărcate de electricitate.
Dilly nu părea să se aştepte la conversaţie. Numai din când în când punea mâinile pe volan în timp ce coborau pe Clappins Lane, înainte să intre pe o alee lungă, prin pădure, şi să oprească în faţa unui conac distins, cu fronton triunghiular.
- Courns Wood, a anunţat, coborând din maşină. Zic că este casa mea, deşi nu prea mai ajung aici de când cu războiul. Olive! a strigat, intrând pe un
coridor întunecat. S-a ivit o femeie durdulie şi căruntă, care-şi ştergea făina de pe mâini. Soţia mea, a spus Dilly, cu toate că nu prea era necesar. Olive, ea este Beth, o criptanalistă novice care are nevoie de hrană.
- Bună, drăguţă! a întâmpinat-o doamna Knox pe Beth cu un calm desăvârşit, aparent deloc mirată să vadă o tânără ciufulită păşind în urma soţului ei, după o noapte evident foarte lungă. Probabil că, dacă erai căsătorită cu Dilly Knox, te obişnuiai să trăieşti într-o perpetuă Ţară a Minunilor. Ai mânca o omletă? a întrebat, înainte să îşi răspundă singură la întrebare, văzând că Beth nu reuşea să deschidă gura. Vă aduc două. în bibliotecă, dragilor...
Cumva, Beth s-a trezit într-un birou dezordonat, plin cu cărţi şi încălzit de vâlvătaia unui foc de lemne, cu un gin tonic în mână.
- Ia şi bea! a îndemnat-o Dilly, făcându-şi şi el unul şi aşezându-se în faţa ei pe un scaun din piele. Nimic mai bun decât un gin bun după o noapte de rodding şi grupajuri.
Beth n-a stat să se întrebe ce ar fi zis maică-sa, ci a ridicat paharul la gură şi a băut jumătate. Avea senzaţia că bea fericire cu lămâie.

- Noroc! Şeful ei a ridicat paharul cu ochii sclipind. Cred că o să fii o achiziţie bună la Vilă, draga mea!

- Credeam că mă concediaţi. El a chicotit.

- Ce făceai înainte să vii la BP? Nimic.

- Eram doar... fata care a rămas acasă.

- Universitate? Beth a clătinat din cap. Păcat. Ce planuri ai?

- Ce planuri?
- După război, nu?
Pe toată lungimea străzii Watling erau obstacole antitanc, iar toate titlurile ziarelor vorbeau despre avioanele germane Messerschmitts care adulmecau ţărmul.
- Au de gând germanii să ne dea pace? s-a auzit Beth întrebându-se.
Nu era genul de lucru pe care să-l spui cu voce tare, dar Dilly nu a certat-o că strica atmosfera.
- După fiecare război vine pacea. Depinde însă cum se desfăşoară. Termină băutura. O să te simţi mult mai bine pe urmă.
Beth a ridicat paharul iar, dar s-a oprit. Şi-a dat seama brusc, când şi-a venit în simţiri, cum se vedea: o fată de douăzeci şi patru de ani care bea gin, la zece dimineaţa, cu un bărbat de cincizeci de ani, singuri în biblioteca lui personală. Ce-ar fi zis lumea?
El părea să-i citească gândurile.
- Ştii de ce iau numai fătuci în echipa mea? a întrebat, cu ochii limpezi de data asta. Nu pentru că vreau fete frumoase în jurul meu, deşi numai Dumnezeu ştie că arătaţi toate mai plăcut decât multe dintre studentele tocilare cu dinţi de cal şi mătreaţă. Nu, recrutez doar fătuci pentru că, din experienţa mea, sunt mult mai pricepute la genul ăsta de treabă.
Beth a clipit. Nu-i mai spusese nimeni până atunci că fetele se pricepeau la orice mai bine decât bărbaţii, dacă nu era vorba despre gătit sau despre cusut.
- Tinerii matematicieni şi jucătorii de şah din celelalte barăci fac acelaşi lucru ca şi noi, rodding şi grupajuri, dar sunt imposibili cu toţii. Bărbaţii vin cu orgoliul la pachet. Intră în competiţie, se dau

mari, nici măcar nu încearcă să mă asculte înainte să-mi spună cum este mai bine. Nu avem timp de asta când este război. Şi cu asta mă ocup de când s-a terminat celălalt. Pentru numele lui Dumnezeu, am ajutat la decriptarea telegramei Zimmermann!
- Ce-i aia?
- Lasă. Ceea ce zic este că n-am nevoie de o droaie de cocoşi care să se bată
piept în piept ca să vadă care-i mai bun. Femeile - Dilly a ridicat degetul la Beth - sunt mai flexibile, mai puţin competitive şi mai înclinate să rezolve problema. Sunt mai atente la detalii, probabil pentru că au stat toată viaţa cu ochii mijiţi la ochiurile tricotului şi la măsurat ingrediente în bucătărie. Femeile ascultă. De-asta îmi plac mânzele, şi nu mânjii, draga mea, nu pentru că-mi fac harem. Acum ia şi bea-ţi ginul.
Beth l-a băut. Doamna Knox le-a adus micul dejun şi s-a retras cu un zâmbet calm. Pe Beth a izbit-o foamea din plin.
- Nu ştiu dacă o să mai reuşesc vreodată, a recunoscut în timp ce-şi punea farfuria în poală.
Era cea mai bună omletă din lume.
- Ba o să reuşeşti. Repetiţia este mama învăţăturii. Nici nu mai ştiu câte criptanaliste de primă mână am făcut din şcolăriţe.

- Pe mine nu prea m-a învăţat nimeni nimic când m-am angajat. O

fi fost nepoliticoasă, dar Beth era prea obosită pentru politeţuri.

Dilly a luat o gură de omletă şi a mestecat.
- Asta pentru că vreau să vă apucaţi de treaba asta cu mintea limpede şi plină de imaginaţie, nu cu instinctele şi impulsurile dresate. Imaginaţia este fundamentul jocului.
- Nu-i nici un joc. Beth nu îşi mai contrazisese nici un superior, dar în biblioteca aceea primitoare, care dădea spre o grădină năpădită de buruieni, nu se aplicau regulile de bază. Este război.
- Tot un joc este. Cel mai important. încă nu ai văzut cum arată o maşină Enigma. Ce chestiuţe monstruoase! Maşinile forţelor aeriene şi navale au cinci rotoare posibile, ceea ce înseamnă şaizeci de posibile succesiuni, în funcţie de cele trei alese în ziua respectivă. Fiecare rotor are douăzeci şi şase de posibile poziţii de pornire, iar tabloul de prize din spatele lui are douăzeci şi şase de

mufe. Asta înseamnă o sută cincizeci de milioane de milioane de milioane de poziţii de pornire. Iar nemţii schimbă setările la fiecare douăzeci şi patru de ore, aşa că, în fiecare zi la miezul nopţii, o luăm de la capăt. Cu asta ne luptăm. Maşina italiană Enigma nu-i cea mai nesuferită - nu are tablou de prize - dar şi-aşa este destul de complicată. Dilly a ciocnit cu ea, zâmbind şui. îţi vine să plângi când te gândeşti care-i probabilitatea, nu? De- asta trebuie s-o luăm ca pe un joc. Altfel, ne pierdem minţile.
Beth încerca să-şi dea seama câte zerouri erau într-o sută cincizeci de milioane de milioane de milioane şi nu reuşea. Se încolonau în spirale în mintea ei în grupuri de câte cinci - 00000 00000 00000 - până în inima trandafirului.
- Dacă asta este probabilitatea, nu vom reuşi niciodată.
- Ba da. Criptanaliştii polonezi traduceau transmisiunile Enigmei germane de la începutul anilor '30 şi o luau de la capăt la fiecare schimbare, până în '38. Fără ei nu am fi ajuns nicăieri, dar uite că am preluat ştafeta. Un toast mut pentru polonezi. O să reuşim, îngrozitor de încet, dar vom reuşi.
- Şi germanii habar n-au?
- Câtuşi de puţin. La cel mai înalt nivel, ai noştri au mare grijă cum folosesc informaţiile descifrate pe care le dăm. înţeleg că există aici camere pline de agenţi secreţi care nu fac altceva decât să inventeze metode plauzibile care să explice felul în care au fost găsite informaţiile, altfel decât prin spargerea codurilor Enigmei.
Dilly a dat din mână. Partea aia nu ne priveşte. Dar sigur se pricep, că nemţii nu par să-şi fi dat seama că le citim corespondenţa. Aroganţa germanilor - au maşina perfectă, un sistem imbatabil, cum să-i dea cineva de capăt? Mai ales un grup de englezi şi englezoaice mediocri dintr-un cătun, care lucrează doar cu creioane tocite şi ceva deducţie?
- Ce înseamnă „deducţie"?
- Să priveşti din mai multe unghiuri. Dintr-o parte, de sus în jos, dinăuntru în afară. Dilly a dat farfuria deoparte. Dacă te întreb în ce direcţie se învârt limbile ceasului, ce ai zice?
- Ăăă... Beth frângea şervetul în mâini. în sensul acelor de ceasornic?
- Nu şi dacă te afli în interiorul ceasornicului. Tăcere. înţelegi? A zâmbit.
- .. .Da, a spus Beth Finch.

A doua zi când a început tura, nu a mai avut parte de zâmbete. Dilly părea preocupat când i-a dat lui Beth noile diagrame cu grupajuri.

- Astăzi nu lucrăm la Enigma italiană. Băieţii de la Baraca 6 au nevoie de ajutor să termine toate astea. S-au tot adunat şi este urgent. Enigma germană, în mare parte codul Roşu.

Automat, Beth şi-a prins coada la ceafă, înfigând alt creion prin coc, să nu-i mai cadă pe gât. S-a uitat la ceea ce făcea Peggy, încercând să-şi dea seama ce trebuia să facă şi ea, aşteptând să cadă pradă agitaţiei, cum se întâmplase zilnic în ultimele săptămâni. Groaza că dăduse greş, că era proastă şi inutilă şi că pierdea timpul tuturor.

Teama s-a ivit, la fel şi grija, şi agitaţia, însă mult mai diluate. Ceea ce simţea Beth mai întâi de toate era lăcomie: „Te rog, Doamne, ajută-mă s-o fac din nou!"Septembrie 1940

Domnişoară Churt,

Pantofii nu se mai pot repara. Sper că-mi vei permite să-i înlocuiesc, cu scuzele de rigoare că i-am distrus pe predecesorii lor.

F. Gray

Mab a icnit a mirare, încetinind pasul la intrarea în satul Bletchley. După serviciu, îşi luase scrisorile, scoţând întâi cartea poştală în creion colorat de la Lucy (alt cal, de data asta cu coama mov). Acum îşi ţinea respiraţia în timp ce scotea pantofii din pachetul pe care vedea o caligrafie necunoscută: nu înlocuiau nicidecum încălţările ei practice cu tocul lat, ci erau nişte pantofi de lac cu baretă, cu toc mic şi evazat, nu prea sofisticaţi pe timp de zi, dar absolut superbi.

„îţi accept scuzele, domnule Gray", a rânjit Mab. „Păcat că nu i-am avut pe adorabilii ăştia aseară." Luase cina cu Andrew Kempton de la Baraca 3, un tip dulce, cam plictisitor şi destul de visător. Mab se gândea că ar fi un soţ decent, genul care poartă pijama scrobită şi face aceleaşi glume la nesfârşit. După cină îl lăsase s-o sărute de noapte bună şi, dacă lucrurile mergeau bine, poate-l lăsa şi să-i desfacă un nasture la bluză. Mai mult de unul doar dacă relaţia se dovedea serioasă. Ca fată, nu te puteai lăsa pradă cum te încingeai un pic, numai bărbaţii făceau asta, căci nu aveau nimic de pierdut.

Mab fredona Only Forever a lui Bing Crosby când a intrat în casă. Din salo

nse auzea radioul, iar toată lumea era adunată în jurul lui, în timp ce domnul Finch regla frecvenţa din buton. Vocea lui Tom Chalmers de la BBC răsuna în toată camera: „.. .practic, de jur-împrejurul meu, văd Londra la pământ. Şi dacă n-ar fi atât de înspăimântător..
Osia se uita cu ochii cât cepele, ţinându-se singură în braţe. Beth stătea aplecată peste mama ei, care o ţinea de braţ, în loc s-o dea la o parte cum făcuse în ultimul timp, ca s-o pedepsească pe Beth că lucra la BP. Mab a mai făcut un pas, fără să-şi ia ochii de la radio.

„întreg orizontul s-a înroşit la sud şi seamănă cu un răsărit sau cu

un apus.. Osla a vorbit monoton: - Germanii bombardează Londra.
Vocea de buldog a prim-ministrului la radio: „Să nu se amăgească nimeni, Germania pregăteşte o invazie serioasă, la scară mare, a acestei insule, cu toată temeinicia şi organizarea de care dau dovadă germanii, iar această invazie poate începe în orice clipă..
Churchill părea foarte calm, se gândea Mab. Cum aşa? în fond, barosul de fier al forţelor Luftwaffe părăsise aerodromurile RAF ca să nimicească Londra. Paralizată, Mab auzise la radio cum descriau flăcările năvalnice, prăbuşirea clădirilor, val după val de bombardiere germane care străbăteau cerul şi incendiau docurile din East End, de la Podul Londrei la Woolwich. Acolo nu era nici o bază militară, nimic de valoare.
Doar londonezi.
„Ce monştri! Ce monştri!", îşi repeta Mab.
Vocea lui Churchill a continuat: „Fiecare bărbat şi fiecare femeie se va pregăti, aşadar, pentru a-şi face datoria..."
„Datoria?", gândi Mab. în dimineaţa primului raid, se raportaseră peste patru sute de morţi. O lăsaseră genunchii când izbutise, în sfârşit, să îi sune pe ai ei şi să audă vocea veselă a lui Lucy.

- Ce zgomot! Eu şi mama am fugit la subsol... -Da?

Mab se lăsase pe jos în bucătărie, cu spatele la perete. „Of, Lucy, de ce nu te- am luat cu mine? De ce n-am obligat-o pe mama să plece din Londra?"

Şi iată, câteva zile mai târziu, Churchill spunea solemn: „Este momentul să fim cu toţii uniţi şi să rămânem de neclintit..."
„Pe dracu", şi-a spus Mab.
- Nu, a spus şeful departamentului de la Baraca 6, în clipa în care l-a acostat Mab a doua zi. Nu ai permisiunea să pleci la Londra ca să vezi dacă iubitul tău n-a păţit nimic.
- Mama şi sora, nu iubitul, şi nu am nevoie de o zi întreagă. Doar jumătate...
- Nu crezi că toată lumea cere acelaşi lucru? întoarce-te la treabă, domnişoară!
- Dacă ai impresia că ofiţerul-şef va nesocoti decizia şi îţi va da liber, te înşeli, i-a spus Harry Zarb lui Mab, în timp ce aceasta se ducea mâncând pământul spre Conac.
- Citeşti gândurile? s-a răstit Mab.
- Am ghicit doar. Harry stătea în faţa Conacului şi se uita la peluză, cu ţigara fumegând între degetele mari. Mai am un pic şi termin pachetul de ţigări de când stau aici şi îi văd pe toţi cum intră nădăjduind şi ies înjurând.
Mab s-a mai calmat puţin. în fond, îl plăcea pe Harry, era unul dintre sarcasticii simpatici din clubul Pălărierilor Nebuni.

- îmi dai şi mie?

A făcut semn spre ţigări.

I-a dat una. Mab îşi amintea când se ducea la şaisprezece ani la

film ca să
studieze felul în care fumau vedetele americane - cum să-şi lase mâna să lenevească peste cea a bărbatului care îi aprindea chibritul. Şi asta făcea parte din programul ei de autoeducare, precum lista de cărţi sau cum să pronunţe mai frumos vocalele. Cât de stupid părea totul! Mab nu s-a obosit să ducă mâna lângă a lui Harry când i-a aprins ţigara, ci a tras fumul în piept cât de repede a putut, ca orice bărbat după o tură grea pe timp de război.

- Ai noroc, a spus Harry în cele din urmă. Iar a apucat-o furia.

- Am o soră şi o mamă care se află chiar în clipa asta în East End, care este atacat cu bombe. Ai zis că ai avut şi tu o soţie. Ea tot în Londra este? Ai rude în zonele lovite?
- Nu, am stat în gazdă în apropiere când am venit la BP. Sheila este în Stony Stratford cu Christopher. A spus-o cu mândrie în glas. Băieţelul nostru.
- Ei sunt în siguranţă la ţară şi mă bucur. Dar ai mei nu. Aşa că nu, nu cred că am noroc.
Tăcere tensionată.
- Voiam să văd dacă pot să plec de-aici ca să mă înrolez, a spus Harry în cele din urmă. Denniston mi-a arătat uşa. Giles a fost cel care mi-a spus motivul. Nici unul dintre noi, cei de-aici, nu se va putea înrola vreodată. Nici măcar unul, oricâtă nevoie ar fi. Pentru că, dacă suntem capturaţi ştiind toate astea... A făcut un gest spre lacul liniştit pe care înotau raţele şi spre urâtele barăci care zumzăiau de secrete. Aşa că nu plec prea curând de-aici. S-a uitat la ea peste umărul lat. Ştii ce cred oamenii când văd un bărbat robust ca mine fără uniformă? Cel puţin despre tine nu zice nimeni nimic că eşti aici.
Mab se obişnuise deja cu statura lui, dar uitându-se încă o dată la membrele lungi şi la pieptul lat, la silueta masivă care umplea uşa, parcă şi vedea uităturile. Harry Zarb era un specimen fizic ideal pentru uniformă.
- Nu-i ca şi cum munca asta este mai puţin importantă, a spus, mai puţin sever. Iar micul tău Christopher ar prefera ca tatăl lui să fie acasă, nu pe front.
- O să-i spun asta data viitoare când mă scuipă vreo bunică în parc, unde-l duc să se uite la avioane. Harry a aruncat mucul de ţigară, făcând un efort să zâmbească. Auzi cum mă vait. Mai bine mă întorc la baracă. Ne vedem la următoarul Ceai al Pălărierilor Nebuni. Rămânem de neclintit, da?
- Rămânem de neclintit, l-a citat Mab. Mama lui de Churchill...
Şi-a terminat ţigara în lumina amurgului, jucându-se în buzunar cu ultimul desen al lui Lucy. Calul cu coama mov. Rămânem de neclintit.
A răzbit aproape toată săptămâna.
Era aproape zece. Osia stătea în faţa oglinzii pieptănându-se, iar Mab, pe pat, răsfoia cartea Osiei, Alice în Ţara Oglinzilor. Pălărierii

Nebuni citeau acum Câinele din Baskerville, dar Mab nu apucase să termine cartea lui Carroll.
„Urăsc cartea asta", şi-a spus dintr-odată cu răutate. „Totul este cu susul în jos şi de coşmar, cine scrie o asemenea carte? Toată lumea asta nenorocită este aşa acum!" Rămăsese fără glas. Cu o zi înainte, se certase foarte tare la telefon cu mama ei, mai întâi dându-se bine pe lângă ea, apoi implorând, în cele din urmă urlând la mama ei s-o urce pe Lucy în primul tren de evacuaţi din Londra şi s-o trimită oriunde, departe de oraş. Doamna Churt nici nu voia să audă. Susţinea că nu plecau ea sau Lucy de-acasă din cauza nemţilor. Toate bune şi frumoase, genul ăsta de atitudine prindea bine la moral, iar Mab ştia că nu-i putea da ordine mamei unde să se ducă pentru a fi în siguranţă, dar Lucy era copil. Numai în acel prim raid cumplit fuseseră ucişi peste o sută de copii londonezi.
A azvârlit cartea cât colo, de-a ajuns pe hol.
- Du-te naibii, domnule Carroll! Să te ia naiba cu tot cu Jabberwocky![26]
îi venea să plângă. Mab nu mai plânsese din acea noapte oribilă, când avea şaptesprezece ani, o noapte îngropată în abisul memoriei, însă acum s-a ghemuit pe pled, zguduindu-se în hohote. Osia s-a aşezat lângă ea şi i-a cuprins umerii. Printre lacrimi, Mab o vedea pe Beth într-o cămaşă de noapte hidoasă din flanel, stând nesigură în cadrul uşii.
- Cartea, a spus, întinzând-o.
Nu părea să ştie dacă să plece sau s-o ia şi ea în braţe pe Mab, aşa că a închis uşa şi a venit lângă pat.
Mab hohotea de nu mai putea. Toată tensiunea şi groaza care-i întinseseră nervii la maximum de când se anunţase războiul au răbufnit într-o criză violentă de plâns. A ridicat ochii şiroind de lacrimi, în timp ce Osia o strângea de umeri, iar Beth îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul.
- Cât? a întrebat brutal, fără să-i pese că era defetistă. Cât mai durează până intră tancurile în Picadilly? Pentru că, şi dacă nu le-au nimerit bombele pe mama şi pe Lucy în Shoreditch, de invazie nu scapă.
- Este posibil să nu aibă loc, a spus Osia deznădăjduită. Nu începe invazia dacă se schimbă situaţia...
- Invazia a fost amânată.

Ca gloanţele au ţâşnit cuvintele din gura lui Beth. Mab şi Osia se holbau la ea, la banala Beth, în cămaşa ei de noapte încheiată până la gât, atât de roşie la faţă, încât aproape scăpăra.
- Beth... în mintea ei, Mab se gândea la tot ce putea şi nu putea să întrebe, ştiind că deja întrecusem acea limită. De unde ştii...?
Nu putea termina întrebarea, dar nici nu o putea lua înapoi. îi bubuia inima şi era atât de linişte în cameră, încât parcă auzea bubuind şi inimile celorlalte două.
Luminile s-au stins pe loc - doamna Finch oprea panoul de la parter, hotărâtă să nu ţină nimeni vreo lumină aprinsă după ora stingerii. Mab s-a speriat rău în întunericul care se lăsase fără veste. O clipă mai târziu, mâna mică şi rece a lui Beth i-a atins încheietura, probabil şi pe a Osiei, pentru că, în bezna totală, s-a apropiat atât de mult de cele două, că li se atingeau frunţile.
- Invazia a fost amânată, a repetat Beth, într-o şoaptă aproape de nedesluşit. Cel puţin, aşa cred. O parte dintre colegii mei au fost trimişi să-i ajute pe cei de la Baraca 6 cu transmisiunile de cod Roşu ale forţelor aeriene germane. Mesajul a fost decriptat lângă mine - era vorba despre dezarmarea avioanelor de pe aerodromurile olandeze. Mai erau şi altele, nu ştiu ce, dar, după cum a reacţionat şeful barăcii...
- Dacă dezarmează avioanele de luptă, înseamnă că invazia întârzie. Osia nu s-a mai putut abţine, de parcă acea confesiune a lui Beth rupsese barajul. Asta explică mesajele din departamentul naval german, transmise către toate reţelele navale, pe care le-am văzut în baraca mea...
- Dar în baraca mea încă primim mesaje despre concentrarea forţelor, a contribuit Mab, simţind cum îi ceda propriul baraj. Cu certitudine este o amânare, nu anulare...
- Dar asta înseamnă probabil cel mai devreme la primăvară, a şoptit Osia. Nu poţi lansa barjele pe timp de iarnă.
Au cugetat toate trei, încă lipite cap la cap în beznă.
- Cine mai ştie? a şoptit Mab în cele din urmă.
- Câţiva dintre şefii barăcilor. Cu siguranţă domnul Churchill, dar nu o poate face publică. Până nu este extrem de sigur, probabil nu va exclude posibilitatea invaziei anul ăsta. Dar el şi oamenii din vârf... ei ştiu. Osia a înghiţit în sec. Şi noi.

„De-asta nu vor să vorbim între noi", şi-a spus Mab, aducându-şi aminte de interdicţiile lui Denniston. „Suntem cu toţii piese de puzzle, dar dacă începem să vorbim între noi şi să le punem cap la cap..."
- Să nu spuneţi nimănui. Beth vorbea grăbit. Nu puteţi spune nimănui că suntem în siguranţă până la primăvară, oricât i-ar speria raidurile. Nu ar fi trebuit să vă spun. Şi-a ţinut respiraţia. Denniston ne poate concedia, întemniţa...
- Nu va afla. Sigur nu suntem primele care-şi compară informaţiile, oricât ne- ar ameninţa...
- Ştiţi câte fete mă roagă să caut nu ştiu ce vapor pe care se află iubiţii lor, doar pentru că sunt la departamentul naval german? a întrebat încet Osia. Nu au voie, dar o fac. Atât timp cât nu se află dincolo de BP...
Invazia suspendată. Nu presupunea că erau la adăpost de bombe. Nu presupunea că erau în siguranţă primăvara următoare, dar trecuse atât de mult timp de când nu mai primiseră o veste bună, încât părea că li se luase de pe umeri o povară mult mai grea. Da, tot urmau să aibă parte de raiduri aeriene. Da, poate că germanii aveau să traverseze Canalul anul următor. Cine putea şti, totuşi, ce avea să se întâmple cu ei toţi în anul următor? Pe vreme de război, nu te puteai gândi decât la ziua sau la săptămâna respectivă. în acea săptămână nu urma să intre nici o barjă germană în Dover şi, ştiind asta, Mab considera că se putea întoarce la treabă şi să rămână de neclintit.
- Jur, în clipa asta, că nu-i voi sufla o vorbă mamei sau altcuiva, în afară de noi, a şoptit Mab. Nici una dintre noi nu va da de bucluc cu Denniston din cauza mea.
- Tot nu ar fi trebuit să vă spun.
Tonul lui Beth sugera agonie. S-a mirat până şi Mab când a strâns-o feroce în braţe pe Beth.
- Mulţumesc, a murmurat. Ştiu că nu o s-o mai faci, dar merci!
Atunci când o fată pune în pericol siguranţa naţiunii pentru ca tu să stai liniştită în privinţa familiei care se află în calea invaziei, ea devine oficial prietena ta.
Poem absurd, scris de Lewis Carroll, despre uciderea unei creaturi numite „Jabberwock"11 zile până la nunta regală
9 noiembrie 194

7Londra

„Mărită-te din prietenie, nu din dragoste", glumise mama Osiei. „Prietenii ştiu să asculte mai bine decât iubiţii." Şi-atunci cum venea asta, să te logodeşti cu un prieten care nu ascultă o iotă?

- Dragul meu, a spus Osia, încercând să nu ridice tonul. Te-am rugat de nenumărate ori să nu îmi spui „pisoi". Ţi-am explicat frumos că mă deranjează. Ţi-am spus răspicat că urăsc alintul ăsta. îţi repet că îl urăsc cu fiecare fibră în parte.

Mai mult decât ura să fie numită debutantă prostuţă.

- Nu mai scoate ghearele, pisoi! A chicotit la telefon, încă în pat, după aparenţe. De ce suni aşa devreme?

Osia a răsuflat cumpătat, ca să se calmeze.

- O să fiu plecată câteva zile. O veche prietenă are ceva probleme.
- Nu veneai la mine astă-seară? Adăugă pe un ton mai scăzut: să rămâi peste noapte?

„Sunt sigură că ai cu cine să-ţi murdăreşti cearşaful în lipsa mea", şi-a spus Osia. Cert era că nu renunţase la nici una dintre celelalte femei de la logodnă încoace, dar Osia îşi zicea că asta nu avea nici o importanţă. Aveau o înţelegere, nu o mare dragoste.

Hai să încercăm, Os! Aşa o ceruse el în căsătorie. A venit vremea să mă leg şi eu de cineva, iar tu vânezi de ceva timp. Hai să vedem cum o fi

!„De ce-am acceptat?", se întreba uneori, când se uita la smaraldul de pe deget, dar numaidecât venea un răspuns dojenitor. „Ştii foarte bine de ce." Pentru că era iulie, când toată lumea vorbea cu entuziasm doar despre recent anunţata logodnă a prinţesei Elizabeth cu Philip, iar iubita lui Philip din timpul războiului devenise peste noapte ţinta milei. Dintr-odată, nu mai avea nici o importanţă că scria la Tatler, că-şi iubea munca şi că se afişa la Savoy în fiecare sâmbătă seara cu alt amorez - după logodna regală, nu mai conta decât că era o fostă debutantă penibilă, părăsită de viitorul soţ al prinţesei şi încă nemăritată. După o săptămână de priviri compătimitoare şi jurnalişti care căutau subiecte de scandal, Osia cedase nervos. La următoarea petrecere, îşi făcuse apariţia într-o rochie neagră din satin, cu crăpătură până la mijloc, gata să spună „da" primului bărbat semidecent hotărât să i se vâre pe sub piele, iar un vechi prieten se gudurase pe lângă ea cu acest „Hai să vedem cum o fi!"
Şi serios, avea să fie bine. Nu urmau să fie ca demodatele perechi letale în care depindeau unul de celălalt. Nu erau îndrăgostiţi, cui îi trebuia aşa ceva? Era 1947, dragă, nu 1900, mai bine să se mărite cu un prieten, chiar dacă-i spunea „pisoi", decât să aştepte cine ştie ce mare amor. Un prieten a cărui prezenţă la nunta regală avea să-i asigure pe toţi cei de faţă că Osia Kendall era o logodnică radioasă, nicidecum o fată bătrână şi acră.
- îmi pare rău că-ţi dau planurile peste cap, dragul meu, dar mă întorc îndată.
Osia a închis telefonul şi a coborât degrabă cu valiza după ea. Tocmai oprea un taxi şi, curând, Knightsbridge rămânea în urmă. Gândul la ochii logodnicului ei a fost înlocuit de amintirea ochilor albaştri şi cumpătaţi ai unei femei - ochii femeii care dispăruse cu trei ani şi jumătate în urmă în Clockwell. Ultima oară când văzuse Osia acei ochi erau mari şi injectaţi, fiindcă plângea şi râdea în acelaşi timp şi se legăna pe jos. Era complet distrusă, de ziceai că la azil îi era într-adevăr locul.
Mesajul cifrat foşnea în buzunarul Osiei. îmi eşti datoare.
„Poate că da", şi-a spus Osia. „Dar asta nu înseamnă că te cred."
Nimeni nu ar fi crezut restul mesajului scris la disperare. Primul rând, pe care Osia îl citise şi recitise şocată... nu. N-avea cum să fie aşa.
Dar îşi amintea ochii albaştri şi cumplit de sinceri.

„Ce ţi-au făcut?", se întreba Osia pentru a mia oară. „Ce ţi-au făcut, Beth Finch?"
în interiorul ceasornicului
- în grădină, domnişoară Liddell! Trebuie să ne facem exerciţiile, da?
Beth şi-a dat seama că iar se legăna pe bancă, întrebându-se ce se petrecea în lumea de-afară. La Bletchley Park era mai informată decât oricine din afara cabinetului lui Churchill. Aici trăia între ignoranţă şi cămăşi de forţă...
Cu greu, Beth s-a potolit. Numai nebunele se leagănă. Ea nu era nebună.
Nu încă.
- Domnişoară Liddell... Intendenta a ridicat-o de încheietura mâinii, schimbându-şi tonul suav cu unul tăios în clipa în care nu o mai puteau auzi medicii. Ieşi, jigodie leneşă!
Asta ura Beth cel mai tare: oricine o putea atinge când avea chef. Nu-i plăcea să fie atinsă decât aşa cum dorea, iar acum, toată ziua, numai mâini: ba să-i ghideze braţele, ba să-i descleşteze falca, atingeri, numai atingeri. Corpul nu-i mai aparţinea. A ieşit totuşi în grădină, pentru că altfel urma să fie târâtă.
- Liddell aia mă înfioară, a auzit-o pe Beth pe intendentă o oră mai târziu, în timp ce fuma cu altă infirmieră în grădina cu trandafiri. Sub privirea aia goală, parcă îţi pune moartea la cale.
„Aşa şi este", şi-a spus Beth, cu aceeaşi privire inexpresivă, plimbându-se printre trandafiri.
- Cui îi pasă la ce se gândesc? Important este să stea liniştiţi.
Infirmiera a ridicat din umeri. Cel puţin nu-i avem pe ăia periculoşi, ca la Broadwell sau Rampton. Aici sunt docili.
- Sunt docili, foarte bine. Intendenta s-a întins mâna spre bătrâna cu privire goală, care fusese adusă în scaunul cu rotile în grădină, şi a scuturat scrumul încins pe încheietura mâinii ei. Nici o reacţie, aşa că cele două intendente au râs.
„Suportă". După ce au plecat ele, a ridicat ţigara aruncată, fumată pe jumătate, trăgând din ea cu nesaţ. „Suportă şi gata."
A ieşit din grădina cu trandafiri şi s-a îndreptat spre zidul înalt dinspre exterior, curăţat de arbori şi tufişuri, care ar fi putut ajuta pe cineva să se caţăre pe ele. Trei infirmieri vânjoşi străbăteau perimetrul la fiecare oră, căutând cearşafuri înnodate între ele sau frânghii improvizate aruncate peste zid. Nu căutau prea bine.

Trecuseră mulţi ani de când încercase cineva să fugă. „Am de gând să fiu următoarea", şi-a spus. „Şi pe urmă mă ocup de cel care m-a băgat aici."
Trei ani şi jumătate, dar tot nu ştia bine cine era acela. Atât le spusese fostelor prietene în mesajul cifrat:
Osia şi Mab
La Bletchley Park era un trădător care vindea informaţii în timpul războiului.
Nu ştiu cine, dar ştiu ce a făcut. Am găsit dovezi că lucra în departamentul meu, dar oricine ar fi fost, m-a închis aici înainte să pot raporta.
N-aveţi decât să mă urâţi, dar aţi depus acelaşi jurământ ca şi mine: să apăraţi BP şi Anglia. Jurământul este mai presus decât noi. Ajutaţi-mă să ies din azilul ăsta şi să-l prind pe trădător.
Luaţi-mă de-aici.
îmi sunteţi datoare.
- Toată lumea înăuntru! Am terminat exerciţiile de înviorare.
Aceeaşi intendentă aprigă striga nerăbdătoare în grădină. Liddell, data viitoare când vorbesc cu tine, mişcă-ţi fundul!
Când a trecut Beth pe lângă ea, i-a sucit braţul cu duritate şi nepăsare.
Beth a ridicat ţigara încă aprinsă, pe care reuşise s-o ascundă între două degete, şi a înfipt-o în mâna intendentei.
- Nu. Aşa. Mă cheamă.
O usturau obrajii de la palmele primite, după ce au târât-o cei doi infirmieri în celulă. Beth s-a zbătut, a zgâriat şi a scuipat cât a durat s-o bage în cămaşa de forţă. Se străduia să stea cuminte - ah, chiar se străduia - dar uneori nu se putea abţine. A mârâit când a simţit acul înfigându-se în vena pe care i-o umpleau cu fum tulbure, înainte să o ridice ca pe un sac de cartofi şi s-o pună pe pat. Intendenta furioasă a mai rămas puţin după ce au plecat ceilalţi, aşteptând să o poată scuipa în faţă pe Beth. Beth ştia că saliva se va usca şi aveau să creadă că i-a curs ei din gură.
- N-ai decât să zaci în aşternuturile alea până le pişi, vită ce eşti, şi pe urmă în ele rămâi.
„Du-te dracului, tartoriţă scorţoasă!", voia Beth să spună, numai că a apucat-o o criză de tuse puternică şi, până să termine, rămăsese singură. Singură, în cămaşă de forţă, anesteziată până-n vârful urechilor, cu gândul doar la trădătorul de la Bletchley Park.

Mab şi Osia primiseră cu siguranţă scrisorile, îşi spunea Beth, ameţită cum era. întrebarea era dacă aveau să creadă că mesajul ei era doar imaginaţia paranoică a unei femei nebune. Dar dacă aveau să creadă neverosimilul? Că în timpul războiului lucraseră cu un trădător care transmitea informaţii inamicului?Cu şase ani în urmă

Martie 194

1BÂLBE DE BLETCHLEY Proaspătul hebdomadar BP: N-avem noi treabă! Martie 1941

Publicaţia anunţă, clin surse oficiale, că un necunoscut ghiduş a mânjit sc au nul c orna rid a ritului Denniston cu gem de câpsuni în timpul turei de noapte. BB consideră fapta o mare pierdere de gem bun!

La Ceaiul Pâlărierilor Nebuni, luna asta se discută *Marele Gâtsby.* Este oficial rândul lui Giles Talbot să aducă jobenul - pentru ton liliziţii care nu au dat cu ocini de această monstruozitate, imagmaţi-vâ un cilindru dickensian împodobit cu flori artificiale, medalii antice din războiul burilor, pene Ascot etc. Jobenul va fi purtat oficial de orice Pâlâner Nebun care propune *Ars Mâthematîca* pentru lectura lunii (adică tu,
Harry Zaro), începe fiecare declaraţie cu „îmi pare râu-' (mda, Beth Fideli) sau strică cheful tuturor în orice fel, BB nu considera că jobe- nele tip cilindru vor fi prea curând la modă...

Apropo de modă. Londra continuă să poarte combinaţia clasică si trainică a clădirilor distruse si a craterelor în urina bombelor, cu un strop de eau de Kessersclirnitt şi o dară superbă de fum, N-aveti decât, să ne bombardaţi, nernţălăilor, geniile şi debutantele de Ia BP tot vor invada Londra, noapte de noapte, şi vor dansa sfidător printre ruine. în fond, este război, iar măine putem fi morţi cu toţii - Anoni

mOsla se târa pe jos, cu sânge în ochi.
- *Daisy Buchanon este una dintre fetele care se dau fragile, când de fapt sunt nişte zmei, a proclamat Mab.*
- *Mie mi s-a părut cam tristă, a îndrăznit Beth. îmi pare rău, nu am vrut să...*
- *Beth iar a spus că-i pare râu! Pălărierii Nebuni au râs în cor, iar jobenul împodobit a ajuns din mână în mână la...*
Nu era în regulă, şi-a spus Osia vag, simţind sângele şiroindu-i în păr. Nu mai era la Ceaiul Pălărierilor Nebuni. Ceaiul fusese după-amiază, când toată lumea stătea încotoşmănată în frigul lui martie, hotărâţi cu toţii să discute Marele Gatsby pe malul lacului, la soare. Mab, stând frumos picior peste picior, Harry întins cât era de lung pe iarbă şi sprijinit pe un cot, Beth, ţeapănă şi afectată, cu cana ei de ceai.
- Astăzi eşti foarte elegantă, Os. Harry vorbise, punând jobenul şi cărţile deoparte după petrecere. Ai liber diseară?
- *Iau trenul de şase spre Londra. Osla a lovit uşor geanta în care înghesuise dimineaţă rochia ei preferată de seară, de la Hartnell: satin verde-smarald, care aluneca pe piele ca apa. Un vechi prieten are permisie şi vine de pe mare. O să ne destrăbălăm la Café de Paris.*
Café de Paris... Osia s-a uitat în jur, clipind greu din cauza sângelui năclăit dintre gene, dar nu vedea nimic în beznă, în afară de dărâmături şi de mese răsturnate. Pe jos vedea siluete făcute ghem. Creierul ei refuza să le recunoască, să le desluşească. Iată - scara celebrului club de noapte, pe care coborai din stradă în subsolul intim şi splendid, cu mese de club şi cu fast, cu vise mari, în care fiecare bărbat era galant, iar fiecare femeie, frumoasă. Osi

aa încercat să se sprijine de balustradă ca să se ridice, dar s-a împiedicat de ceva. A coborât privirea şi a văzut braţul unei fete, cu brăţara cu diamante pe mâna graţioasă.
Cadavrul fetei fără braţ zăcea într-o rochie albastră, din şifon, lângă cea mai apropiată masă.
- Ah! a şoptit Osia, vomitând printre resturi.
Avea în minte doar cioburi, auzea doar sirene şi începea să-şi amintească. S-a uitat în jur la măcelul care, cu câteva minute în urmă, fusese cel mai fermecător club de noapte din Londra, cel mai sigur din oraş, se lăuda directorul. Nu ajungeau bombele nemţilor aici, la şase metri sub pământ, aşa că dansaţi până nu mai puteţi.
- Philip, s-a auzit şoptind. Philip...
Ken „Snakehips" Johnson şi trupa lui umpluseră ringul, iar barul era plin de dansatori care se mişcau pe muzica trompetelor. La suprafaţă, zona dintre Piccadilly Circus şi Leicester Square era nimicită de bombele germanilor, dar aici uitai de raidurile aeriene, îşi spunea Osia. Aici erai în siguranţă. Poate părea o cruzime sau o neghiobie să dansezi când lumea de sus era atacată, dar uneori trebuia fie să dansezi, fie să plângi, iar Osia alegea să danseze, cu mâna în mâna bronzată şi puternică a partenerului în uniformă de ofiţer naval, care o ţinea cu braţul de mijloc.
- Mărită-te cu mine, Os, i-a spus la ureche, învârtind-o la tango. înainte să mi se termine permisia.
- Nu vorbi prostii, Charlie. S-a rotit extravagant, zâmbind. Mă ceri de nevastă numai când eşti trosnit. Osia ar fi vrut să danseze tango cu Philip în acea seară, dar tot pe mare era. Charlie nu era Philip, ci doar un vechi amic din vremea când era debutantă, un tânăr ofiţer care se îndrepta spre fălcile Atlanticului. Nu vreau să mai aud cereri în căsătorie, vorbesc serios!
- Inima ta de canadiancă este rece ca gheaţa.
Snakehips şi trupa lui au început să cânte „Oh, Johnny, Oh, Johnny, Oh!", iar
Osia şi-a dat capul pe spate să cânte odată cu ei. Se terminase iarna, iar Anglia începea să îşi încălzească oasele. Guvernul era atent la orice posibilă invazie germană, dar Osia nu auzise nimic în acest sens la BP. Titlurile din ziare erau încă sumbre, iar ea se plictisea de moarte pregătind dosare în Baraca 4 - bine, nu era doar plictisită, ci şi necăjită din cauza unui comentariu pe care-l auzise despre „turma de debutante prostuţe cu perle a

domnişoarei Senyard" - dar, în general, aveai mai multe motive să cânţi la începutul acestei primăveri din 1941 decât în toamna lui '40.
Snakehips, cu pielea măslinie şi zvelt în jacheta lui albă, îşi vedea de cântat, dansând cu graţia care-i adusese porecla[27].
- Cântă mai bine ca Andrews Sisters, strigase Osia ca să se facă auzită, ţopăind în rochia ei plisată, din satin verde.
Nu auzise nici o clipă cele două bombe care loviseră clădirea de deasupra, explozia croindu-şi drum prin sistemul de ventilaţie. A zărit doar lumina albastră care a explodat în faţa trupei şi, cu o clipă înainte să se întunece totul, a văzut capul lui Snakehips Johnson zburându-i de pe umeri.
Iar acum se târa pe jos, cu rochia de seară îmbibată în sânge. Acum era mai multă lumină, mulţumită lanternelor supravieţuitorilor care se ridicau de pe jos. Un bărbat în uniformă RAF încerca să se ridice, cu toate că îi zburase un picior de la genunchi în jos, un băiat căruia nu-i mijiseră tuleiele se străduia să-şi ridice de pe ring partenera de dans care gemea, o femeie în rochie cu paiete se târa printre dărâmături... Charlie... Era cu faţa în sus pe ringul de dans. Explozia îi scosese plămânii prin uniformă. De ce pe el îl omorâseră bombele, iar pe ea, nu? Nu avea nici un sens. A încercat să se ridice, dar nu o ascultau picioarele. Cineva cobora scările strigând şi, dintr-odată, s-a trezit într-un vârtej de picioare şi lanterne aprinse. „Ajutor!" voia să strige, dar nu scotea un sunet. Nu ştia dacă era rănită. De durere, îi zvâcnea fiecare os în parte.
- Vă rog... încerca să-i ceară bărbatului care trecuse în fugă pe lângă ea şi care cerceta victimă cu victimă. Mă puteţi ajuta...?
Dar el nu venise să ajute. Smulgea brăţările unei femei însângerate, apoi s-a dus la un trunchi mutilat aflat lângă scenă, răscolind după portofel.
I-a luat ceva timp să-şi dea seama ce se petrecea: jaf. Omul jefuia cadavrele. Venise un om într-o încăpere plină cu morţi şi cu răniţi şi le fura bijuteriile.
- Hei! Osia s-a chinuit să se ridice, scrâşnind din dinţi de furie. Hei! încetează!

- Ia dă aia... Un tânăr blonziu a întins mâna, iar durerea a sfâşiat-o când i-a smuls cercelul. Dă şi aia, a cerut el, apucând bine insigna lui Philip.
- Pe-asta... nu ţi-o dau! a zbierat Osia, dar se mişca sacadat, nesigur şi a auzit rochia sfâşiindu-se.
Apoi, o voce care a mârâit:
- Ia-ţi labele de pe ea! în lumina intermitentă, a văzut zburând o sticlă de şampanie. S-a auzit o farfurie de porţelan lovindu-se de podeaua din cărămidă, iar atacatorul ei a căzut pe loc. A simţit o mână caldă pe braţ. Domnişoară, sunteţi în regulă?
- Philip, a şoptit ea. Strângea aşa de tare insigna lui în pumn, că începuse să- şi străpungă pielea.
- Nu sunt Philip, draga mea. Cum te cheamă?
- Os... a dat să spună, după care i-au clănţănit dinţii atât de tare, încât nu a putut pronunţa numele până la capăt.
- Oz? Ca Ozma din Oz? Bărbatul avea un glas blând, plăcut. Ia loc, Ozma, şi stai să văd dacă eşti rănită. Pe urmă te ducem sănătoasă tun înapoi, în Oraşul de Smarald. Avea lanternă. A dus-o la primul scaun. Vedea ca prin ceaţă şi nu-şi dădea seama cum arăta. Avea o vagă impresie că era zvelt, brunet, purta uniformă militară sub palton. „Cine este Ozma din Oz?"
Bărbatul care o atacase zăcea printre ruine.
- A... murit? a tresărit Osia.
- Puţin îmi pasă. Doamne, cât sânge ai în păr... Nu-mi dau seama dacă ai vreo rană. A ridicat sticla de şampanie pe care o azvârlise în craniul prădătorului, a scos dopul şi a turnat uşor în părul ei. Bulele roz îi şiroiau pe gât, şampania fiind încă rece, din găleata cu gheaţă.
S-a cutremurat şi a început să plângă.
-Philip...
- Prietenul tău, Ozma? Bărbatul îi examina ceafa acum, printre buclele ude de şampanie. Nu cred că e sângele tău. Nu te mişca, trebuie să ajungă salvarea.
- Philip, plângea Osia. Voia să spună Charlie, săracul, dar nu putea pronunţa numele corect. A încercat să se ridice. Ar fi trebuit să dea o mână de ajutor, să găsească bandaje pentru alţii, să facă ceva, dar nu o ascultau picioarele.
- Stai cuminte, drăguţă. Eşti în stare de şoc. Brunetul şi-a scos paltonul şi i l- a pus pe umeri. O să încerc să-l găsesc pe Philip.

„Nu-i aici", şi-a spus ea. „Este pe Mediterană, în ploaia de gloanţe a italienilor." Dar bunul samaritean a dispărut înainte să apuce să-i spună şi s-a aplecat peste un căpitan RAF rezemat de perete. Bărbatul brunet a smuls o faţă de masă ca să tamponeze rănile celuilalt, după care a dispărut în spatele unui grup de fete în costume cu pene şi paiete, care treceau plângând pe lângă el - probabil scăpaseră fiind în culise când căzuseră bombele.
Pentru Osia, timpul trecea anapoda. Dintr-odată era pe targă, tot înfofolită în palton, iar cei de la salvare urcau scările cu ea în stradă, unde a mai examinat- o cineva o dată.
- Vă putem duce la doctor, domnişoară, dar o să aşteptaţi cu orele până examinează cazurile grave. Sfatul meu este să mergeţi acasă, să vă spălaţi şi să mergeţi dimineaţă la medic. Aveţi pe cineva acasă?
„Cum adică acasă?" Philip spusese asta la Café de Paris de revelion. „Acasă înseamnă o invitaţie undeva, poate la un verişor." Osia, în pantofii de dans plini de sânge, stătea pe strada distrusă de bombe şi habar nu avea încotro s-o
ia. Era o canadiancă în Anglia. Avea un tată în mormânt şi o mamă la o petrecere în Kent. Avea o colegă de cameră la Bletchley Park şi o mie de prieteni care i-ar fi oferit un pat, dar „acasă"? Nu. Aşa ceva nu avea.
-La Claridge, aîngăimat.
Cel puţin putea face o baie caldă în apartamentul gol al mamei. în zori trebuia să prindă trenul cu lactate, ca să se întoarcă la Bletchley Park şi să-şi înceapă tura.
Ajunsă la hotel, i-a luat mult să se dezbrace. Nu suporta să atingă închizătoarea rochiei preferate, complet distrusă, nu suporta să îşi scoată paltonul moale şi uzat, care mirosea plăcut a parfum de bărbat, ţinând-o într-o îmbrăţişare caldă. „Ar fi trebuit să i-l dau înapoi înainte să mă pună pe targă", şi-a spus incoerentă. Nici nu îi ştia numele bunului samaritean şi nici el pe al ei. „Ia loc, Ozma... te ducem sănătoasă tun înapoi, în Oraşul de Smarald."
- Ăsta al cui este, domnişoară Kendall? a întrebat a doua zi doamna Finch. De obicei, pe Beth tăbăra după serviciu, spunându-i cu reproş că, dacă „a terminat în sfârşit cu munca ei importantă", avea de lustruit linguri. Numai că astăzi pe Osia o aştepta, cu paltonul în mână, cel cu care Osia venise acasă şi pe care-l agăţase

în cui. Doamna Finch mijea ochii la numele de pe guler. J.P.E.C. Cornwell. Cine este?
- Habar n-am, a răspuns Osia, luând paltonul şi urcând scara şontâc, asemenea unei bătrâne de optzeci de ani.
O durea fiecare încheietură în parte. Nu dormise deloc şi începuse tura imediat ce venise de la Londra. încă simţea miros de sânge şi şampanie.
- Ce-i? a întrebat Mab, urcând după ea şi scoţându-şi pantofii. Te mişti ciudat. Ai fost îngrozitor de tăcută azi.

Osia nu avea stare să-i explice. S-a scuzat în şoaptă şi s-a târât în patul îngust, tremurând din rărunchi, cu paltonul în braţe. „Vreau acasă", şi-a spus, fără noimă. Nu mai era suficient să lupte, să-şi facă datoria pentru ţara asta pe care-o iubea şi să se distreze cum putea. Osia Kendall era extenuată şi speriată şi tânjea după o uşă pe care să intre, dincolo de care cineva să ostrângă în braţe.
Voia să se ducă acasă şi habar nu avea unde anume.
Unduit ca şarpel

ewiinrmi

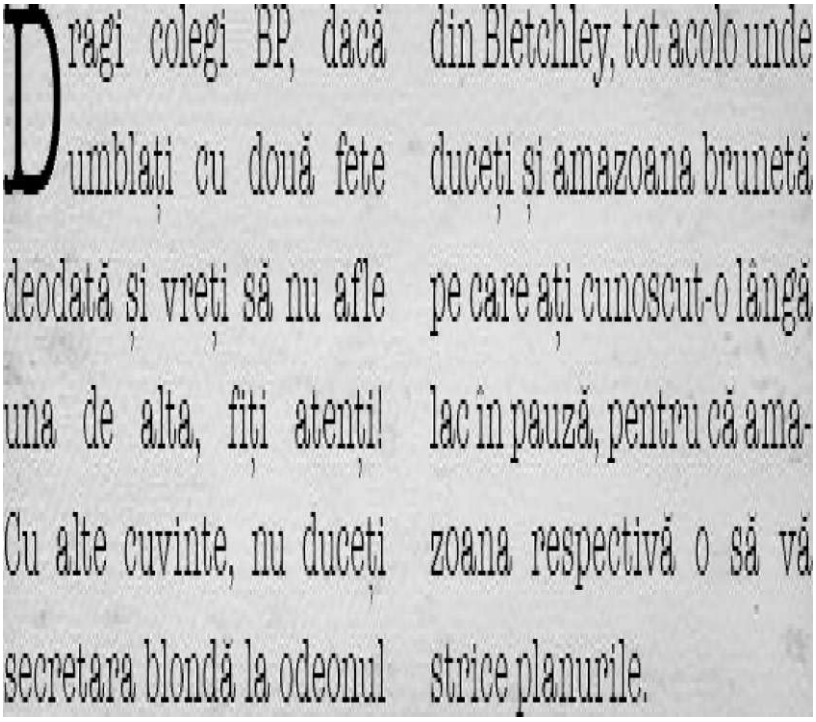
Dragi colegi BP, dacă din Bletchley, tot acolo unde
umblați cu două fete duceți și amazoana brunetă
deodată și vreți să nu afle pe care ați cunoscut-o lângă
una de alta, fiți atenți! lac în pauză, pentru că ama-
Cu alte cuvinte, nu duceți zoana respectivă o să vă
secretara blondă la odeonul strice planurile.

- Broscoi nenorocit! a murmurat Mab, lovind fiecare tastă a maşinii Typex cu deosebit de mult venin.
De câteva luni se ducea la film şi ieşea la masă cu Andrew Kempton, afişând o expresie fascinată ori de câte ori trăncănea el despre stomacul sau degerăturile lui. Era plicticos, într-adevăr, dar îşi spunea că era bun, raţional, sincer. Cineva care-i oferea atât mulţumire, cât şi stabilitate. Spusese că nu se vedea decât cu ea. Făcuse aluzie la o invitaţie de a-i cunoaşte părinţii. Şi, în tot acest timp, cu o dactilografă de la Conac la braţ!
Sinceritate pe dracu! Era evident că nu văzuse în Mab decât o fată cu care să se distreze.
„Toţi bărbaţii te privesc aşa", îi şoptea o voce în cap. „Zdreanţă proastă."
Pentru o clipă, i s-a părut că-i auzea respiraţia celui care-i spusese asta. Apoi l-a împins în colţul întunecat din care scosese capul şi s-a aplecat peste maşină din nou.

- Habar n-ai ce pierzi, Andrew Kempton, a murmurat, pregătind rotoarele maşinii pentru configurarea codului Roşu.
Mab încă mai avea în vedere o grămadă de pretendenţi, bărbaţi cu adevărat buni, raţionali şi sinceri, nu care doar se prefăceau aşa. A terminat mesajul şi l-a lipit, oprindu-se cât să-şi sufle în palme. Temperatura din baracă era foarte scăzută. Toate femeile de la Decriptare stăteau aplecate peste maşinile Typex încotoşmănate în palton şi cu fular la gură, iar acum erau mai multe maşini decât pe vremea când aveau doar două. Slavă Domnului că nu mai era nevoie să dea fuga afară să ducă mesajele descifrate la baraca de lângă Conac pentru a fi traduse şi analizate. Treaba aia se mutase în baraca alăturată, iar geniile construiseră rapid o scurtătură între cele două pentru transmiterea informaţiilor. Mab a luat mătura sprijinită de birou, a lovit zdravăn în uşiţa de lemn din perete, a deschis-o şi a strigat în tunel:
- Trezirea!
- Scuteşte-ne! a strigat cineva din Baraca 3, după care s-au auzit nişte bocănituri, iar o tavă de lemn a fost trasă în cameră. Mab a aruncat vraful de hârtii pe ea, a tras de şnur să o trimită înapoi şi s-a întors la maşina ei. Noul raport a sosit cu o păsărească la mijloc, dar Mab depăşise momentul în care trebuia să dea aceste rapoarte cuiva mai experimentat.
- Eroare tehnică, se pierde semnalul radio în timpul interceptării...
A făcut cerere la Registratură, cerându-le să verifice registrele de transmisiuni. Dacă mesajul fusese interceptat şi înregistrat de două ori, de multe ori primeai grupurile de cod lipsă din a doua versiune.
Un bărbat stresat, în pulover cu model multicolor, a intrat ca o furtună în baracă.
- Am nevoie de cea mai înaltă fată de-aici, a spus direct. Noua operaţiune din Baraca 11... ni s-au trimis şapte operatoare de la Wrens, dar ne trebuie încă una, care să aibă cel puţin un metru şaptezeci şi cinci. Care-i cea mai înaltă?

Toate privirile s-au oprit asupra lui Mab, care s-a ridicat cât era de înaltă.

- Splendid! Ia-ţi echipamentul!

- Este temporar transferul sau...?

- Cine să ştie, în casa asta de nebuni? Fuga, acum!

încruntată, Mab şi-a strâns lucrurile. Nu era sigură că voia să se mute din Baraca 6. Ritmul era ucigător, dar, după aproape nouă luni, îşi făcea foarte bine treaba. îşi dădea seama că fetele acelea nu erau simple dactilografe, era nevoie de imaginaţie şi de îndemânare ca să iei un mesaj greşit şi să manevrezi setările rotoarelor până îl descifrai sau să treci printr-o listă de erori Morse banale pentru a o găsi pe cea care a provocat greşeala. începuse să simtă un soi de satisfacţie atunci când vedea grupul de cinci litere cum se dezlega din aiureli în cuvinte germane clare.
Ei bine, nu conta ce i se părea ei satisfăcător. Aici făcea ceea ce i se cerea.
Mab a traversat iute aleea pietruită spre Baraca 11, mijind ochii în soarele slab al primăverii. Curând venea ziua lui Lucy. îşi luase liber şi avea de gând să se ducă la Sheffield cu un tort. Din fericire, acolo locuia acum Lucy, cu mătuşa lor, cel puţin până se terminau bombardamentele Luftwaffe asupra Londrei. Bietei fete nu-i plăcea nici locul, nici mătuşa, care avea patru copii şi nu voise încă unul (cel puţin până-i promisese Mab că-i trimitea bani săptămânal din salariul ei de la BP). Dar, chiar dacă Lucy era singurică, era în siguranţă. Mama refuza să plece din Shoreditch, iar Mab ştia că se putea trezi în orice dimineaţă şi să afle că blocul ei fusese ras de pe faţa pământului.
- Bun, suplinitoarea.
Un tip îngrijorat a tras-o în Baraca 11, îl recunoştea de la coada la ceai, la chioşcul NAAFI - Harold Nu-Ştiu-Cum. în Baraca 11 era frig şi neaerisit, un spaţiu mai mic decât Baraca 6. Fără alte diviziuni, era o singură încăpere, atât cavernoasă, cât şi claustrofobică. La perete erau înşirate fetele din Wrens, care se holbau la monstruozităţile din mijlocul încăperii.
- Doamnelor, faceţi cunoştinţă cu maşinile-bombă, a spus Harold Nu-Ştiu- Cum.
Erau nişte dulapuri de culoarea bronzului, nişte chestii uriaşe de aproape doi metri înălţime. Faţada avea nişte tamburi cilindrici cu

un diametru de doisprezece centimetri, cu literele alfabetului pictate de jur-împrejurul fiecăruia. în baraca întunecată se înălţau ca nişte zmei sub poduri, asemenea unor uriaşi care se preschimbau în stânci la lumina soarelui. Mab se uita fascinată, în timp ce Harold continua să vorbească.

- Doamnelor, vă aflaţi aici ca să ajutaţi la spargerea codurilor germane, iar maşinile-bombă, aici de faţă, au fost construite de cei mai deştepţi colegi ai noştri pentru a grăbi procesul. Va fi o muncă anostă să ţineţi bestiile active, iar precizia este de bază, aşa că mi s-a permis să vă împărtăşesc ceva mai mult decât de obicei în legătură cu ele. A lovit uşor unul dintre dulapurile masive, ca pe un câine. Fiecare cifru presupune foarte multe configuraţii, nu putem avansa cu decriptarea până nu avem setările şi merge greu dacă lucrăm de mână. Aceste bestii vor simplifica totul, iar aici interveniţi voi, doamnelor! Băieţii deştepţi vă vor trimite ceva de genul ăsta. Harold a ridicat o diagramă complicată, cu cifre şi litere, complet diferită de orice văzuse Mab la Decriptare. Se cheamă „meniuri"...

- De ce, domnule? a îndrăznit una dintre fete.

- Probabil pentru că „meniu" sună mai bine decât „o vagă bănuială". Harold şi-a împins ochelarii pe nas. Luaţi meniul, reglaţi maşina conform cu acesta - prizele din spate corespund poziţiilor de pe meniu. Apoi porniţi maşina şi o lăsaţi să lucreze. Fiecare rotor al maşinii - arăta spre şirurile de pe cea mai apropiată maşină - trece prin mii de posibile setări mai repede decât poate oricine s-o facă de mână. Găseşte un potenţial corespondent între contactul rotorului şi poziţia inelului alfabetic, precum şi un potenţial corespondent pentru o literă din panoul de prize. Asta înseamnă... ăăă, câteva milioane de milioane de posibile setări pentru a verifica alte posibilităţi ale panoului de prize. Când, în sfârşit, se opreşte maşina, veţi folosi maşina de verificat ca să potriviţi poziţia de oprire a maşinii-bombă, pentru a vă asigura că nu aveţi un fals pozitiv, şi aşa mai departe. Presupunând că nu aveţi, anunţaţi geniile din barăcile lor că aţi găsit setarea respectivă şi reglaţi maşina pentru următorul meniu. întrebări?

„Doar vreo mie", se gândea Mab. Dar nu aşa funcţiona aici. La BP lăsai întrebările şi te apucai de treabă.

- Domnişoara Churt şi Wren Stevens, lucraţi la maşina asta. Cineva a botezat-o „Agnus Dei" sau poate doar „Agnus".
„Aggie", şi-a zis Mab, deja displăcând-o. Spatele maşinii parcă era un coş împletit, combinat cu un tablou de comandă telefonic - o mare de cabluri şi de fire roşii împletite, care atârnau ca nişte uriaşe cozi de păr, strecurându-se în jos printre şirurile de litere şi cifre. Stevens, fata din Wrens, se uita la fel de nedumerită.
- Mă gândeam că o să ajung într-un loc fabulos dacă intru în armată, i-a şoptit lui Mab, în vreme ce Harold începea să le arate cum să ţină cablurile separat cu penseta. în Malta sau în Ceylon, alături de locotenenţi care să-mi toarne de băut. Nu îngropată între cabluri în Buckinghamshire!
- Baftă la scăpat, acum că ai intrat, a spus Mab, uitându-se încă la Aggie. Nu pleacă nimeni de la BP dacă nu rămâne însărcinată sau nu o ia razna, aşa că ai
de ales.
Să te ocupi de Aggie era ca şi cum te aflai la picioarele unui zeu mecanic şi ţâfnos, asta era concluzia lui Mab. O dureau braţele după o oră de ridicat tamburii grei, pe care îi introducea în fantele respective. I se înroşiseră şi o înţepau degetele din pricina clamelor rigide care prindeau fiecare tambur la locul lui. Pe urmă, trebuia să-şi facă loc ca să introducă toate firele alambicate în mufele lor, să ţină cablurile depărtate ca să nu facă vreo scânteie, uitându-se la un meniu care semăna cu o diagramă mistică ori poate cu o vrajă de trezit morţii. Mab a tresărit şi s-a fript la degete când s-a curentat a patra oară şi a pornit maşina blestemând-o în barbă. Când erau toate maşinile-bombă în funcţiune, zgomotul din Baraca 11 era incredibil şi îi bubuiau urechile.
- Ocupă-te de ceilalţi tamburi cât aştepţi să se oprească maşina, a strigat Harold ca să se facă auzit.
Mab a desfăcut tamburii plini de colaci de cabluri, lucrând printre ele cu penseta, să se asigure că nu se atingea nici măcar unul de altul şi să facă scurt-circuit. După o oră, o dureau ochii de concentrare şi o înţepau degetele înroşite de la sârma de cupru.
- Ce se întâmplă dacă se ating firele? a strigat şi ea în vacarm.
- Să nu se atingă! a răspuns simplu Harold.

Mab îşi simţea sudoarea şiroind între omoplaţii chinuiţi, în timp ce se lupta cu cablurile, mânjindu-se pe mâini şi pe manşete cu unsoarea maşinii. Şi-a dat la o parte părul transpirat lipit de frunte şi s-a îndreptat de spate când s-a oprit Aggie şi a încremenit fiecare tambur.

- Am reuşit? a întrebat Mab în vacarmul făcut de celelalte maşini.
- Nu, îţi zice că este momentul să verifici rezultatele. Harold îi arăta lui Stevens cum să scoată rezultatul din cealaltă parte a maşinii şi să-l treacă prin maşina de verificat. Agnus a găsit setarea. Am terminat, o dezmembraţi, încărcaţi noii tamburi şi daţi drumul meniului. Bravo!

I-a dat altă diagramă lui Mab. Ea ştia că era o cheie a armatei, pentru că mai văzuse denumirea în rapoartele pe care le verificase prin maşina ei Typex, dar orice altceva era un mister pe meniu. Asta era una dintre primele părţi ale ciclului de informaţii de la BP, cu care nu era obişnuită - partea care făcea posibile rapoartele formate din grupuri de cinci litere, care ajungeau pe mesele femeilor de la Decriptare.

Mab s-a cutremurat fără să vrea. La Decriptare avea o senzaţie de normalitate. O cameră plină de femei care băteau de zor la maşinile lor Typex nu era cu totul diferită de o încăpere plină de secretare care pălăvrăgeau de zor: „N-a fost Pe aripile vântului o nebunie?" şi „Ai apucat să vezi filmul?" în zgomotul ăla nu se putea vorbi, nimeni nu admira nici o altă rochie când erau toate transpirate în aerul îmbâcsit de ulei de maşină din camera fără ferestre. Mab muncea de la paisprezece ani şi deja ştia că nici un post pe lumea asta nu-l putea face pe ăsta să pară normal. După ce a cablat-o pe Aggie, a făcut un pas în spate.

- Porneşte-o!
- Pauză, a strigat Harold după un timp, numind jumătate dintre fete. Vă înlocuiţi colega într-o oră.

Mab nu voia mâncare, ci aer. Fetele din Wrens s-au dus la chioşc să ia ceai, dar Mab s-a prăvălit pe malul lacului, pe iarbă. îi bubuiau urechile din cauza zgomotului pe care-l făcea Aggie şi avea furnicături şi ace în degete. A fumat o ţigară şi a scos noua carte, dar a renunţat după cinci minute. Pălărierii Nebuni aleseseră un volum de poezie pentru luna asta - întinat - un titlu lapidar şi prevestitor, o carte de versuri scrisă după Primul Război Mondial,

iar pentametrul iambic avea aceeaşi cadenţă ca tamburii maşinii-bombă.
- Nu, mersi, a spus cu voce tare, aruncând cartea în iarbă.
- Nici mie nu-mi prea place cartea aia, a comentat o voce bărbătească în spatele ei.
Mab şi-a dat capul pe spate, ridicând privirea la costumul şifonat şi la chipul lat, cu riduri de râs. Părea oarecum familiar...
- Era foarte întuneric când ne-am cunoscut, a spus el zâmbind. Mi-ai schimbat anvelopa la drum de seară. Ţi-au venit bine pantofii?
- Superb, mulţumesc. A zâmbit şi Mab, amintindu-şi figura, dar nu şi numele. Nu era nevoie să mi-i trimiţi.
- A fost o plăcere.
- N-ai o ţigară, nu? Mab nu mai avea decât una şi simţea că o să aibă mare nevoie la sfârşitul zilei. El a scos o tabacheră de argint. Parcă nu lucrai la BP.
- Nu, la Londra. Am fost trimis cu ceva treabă.
Ministerul de Externe? MI-5? Tot soiul de londonezi anonimi veneau şi plecau cu servietele lor cu documente şi cupoane de benzină emise anume pentru asta. Mab l-a măsurat din ochi pe tipul cu păr castaniu, care privea tăcut peste lac. Pantofi buni, tabacheră de argint, un zâmbet destul de frumos. Cum îl chema? Nu voia să recunoască faptul că uitase.
- Nu-ţi place poezia? a întrebat, făcând semn cu capul spre volumul aruncat în iarbă.
El a ridicat din umeri.
- Francis Gray nu-i îngrozitor. Londonezilor educaţi le plăceau femeile care puteau face comparaţii - trebuia doar să ştii un pic mai puţin decât ei. „La orizont, cicatrici ruginii din sârmă ghimpată" - serios, versuri bune, dar metafora este cam evidentă. Adică să compari un tranşeu de pe front cu un altar de sacrificiu nu-i tocmai cel mai original lucru, nu?
- Răsuflat, a consimţit el. Din nou, linişte.
- Asta au ales Pălărierii Nebuni pentru luna asta, a încercat Mab din nou. Clubul de lectură de la BP. A mai primit un zâmbet frumos, dar nu şi un răspuns. Ăsta chiar nu zicea nimic? S-a consolat şi a stins ţigara. Mi-e teamă că mi s-a terminat pauza.
- Chiar îţi displace poezia lui Gray sau îţi râzi de mine? a întrebat bărbatul şaten.

- Nu-mi displace. Dar nici nu-i vreun Wilfred Owen. Nu-i vina lui - nu cumva era un ţânc atunci când a scris asta? Unul dintre cei care minţiseră în privinţa vârstei şi se înrolaseră mult prea tineri, îşi amintea ea vag, îndesând cartea în geantă. La şaptesprezece ani nu ştiam ce-i aia poezie.
- Şaisprezece.
- Poftim?
- Avea şaisprezece ani. Auzi, ai cumva chef să ieşim la un curry data viitoare când eşti liberă? Ştiu un restaurant indian foarte decent în Londra.
- îmi place curry ca oricărei alte fete.

Nu mâncase niciodată. El se uita în sus la ea cu un zâmbet firav, aparent neimpresionat de faptul că era mai înaltă cu un cap. Destul de neobişnuit din partea unui tip scund.

- Când eşti liberă, domnişoară Churt?
- Lunea viitoare. Şi mi-e jenă să recunosc că ţi-am uitat numele. Chiar îi era jenă din cauza asta. Mă ierţi?

Francis Gray. Şi-a ridicat pălăria. Angajat al Ministerului de Externe şi poet mediocru, la dispoziţia dumneavoastră

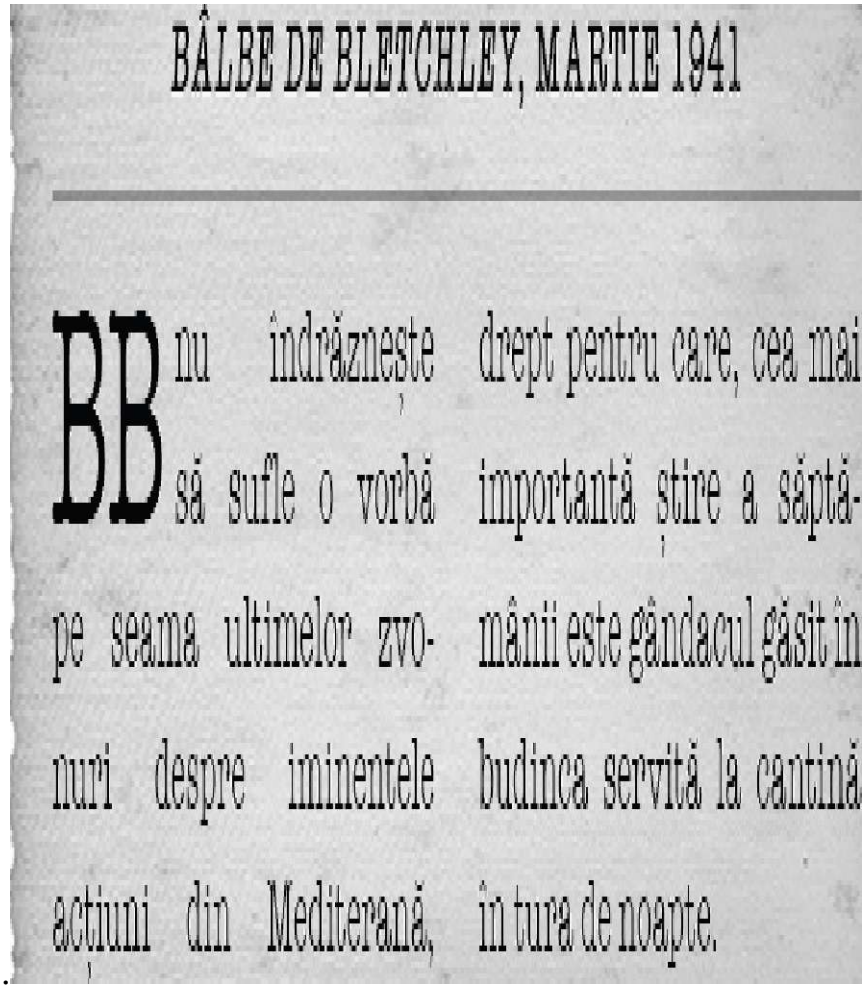

BÂLBE DE BLETCHLEY, MARTIE 1941

BB nu îndrăznește să sufle o vorbă pe seama ultimelor zvonuri despre iminentele acțiuni din Mediterană, drept pentru care, cea mai importantă știre a săptămânii este găndacul găsit în budinca servită la cantină în tura de noapte.

.

- Mamă, o să întârzii.

- De-ai putea să mai pregăteşti o compresă... Parcă-mi trece o suliţă prin tâmple. Doamna Finch stătea în dormitorul întunecat cu ochii închişi. Beth a dat fuga după cârpă.

- Chiar trebuie să fug acum...

- Fă şi tu ce poţi, Bethan, a spus cu glasul stins. înţeleg că nu ai timp de mama ta, doar că tare-i greu să rămâi singur-singurel... Beth aproape că plângea de frustrare până a reuşit să scape. Tatăl ei clătina din cap în timp ce ea îşi trăgea jacheta.

- Cine-i mai face mamei tale o cană de ceai cum îi place, dacă tu pleci la muncă?
„Ai putea şi tu să pui ceainicul pe foc, tată", îi spunea Beth în gând, ieşind pe uşă. Până să dea năvală pe uşa Vilei cu „Scuze că am întârziat, scuze!", nu mai era nici frustrată, nici mânioasă, creierul ei se resetase. Acum, totul se petrecea foarte repede: cât timp alerga de la uşa casei la uşa Vilei, mintea lui Beth trântea o cu totul altă uşă în nasul lucrurilor de acasă şi o ţinea ferecată până se întorcea.
- Nu avem destui oameni până la miezul nopţii, a spus Peggy de la biroul alăturat. Jean a căzut la pat cu gripă, Dilly iar se ceartă cu Denniston, aşa că apucă-te de treabă.
Beth a scos diagrama cu grupajuri şi dicţionarul italian de buzunar, jucându- se cu vârful cozii împletite. Se petrecea ceva pe Mediterană, poate ceva important. Dacă n-ar fi fost aşa ciudate chestiile legate de marina italiană... Şi mai erau şi foarte puţine, nu prea avea cu ce lucra. Şi-a aliniat cartonaşele şi a reuşit să decripteze fără probleme mesajele, până a ieşit următorul din coş, care a făcut-o să mormăie. Era scurt - cele scurte erau mereu dificile. Se făcuse zece seara când s-a aliniat. în mod normal, mesajele nu însemnau nimic, doar italiană pe care nu o înţelegea, dar pe ăsta îl înţelegea foarte bine.
- Peggy! a şoptit Beth, răcindu-se dintr-odată.
Peggy a venit la ea. A încremenit când a văzut cuvintele notate de Beth cu creionul.
- „Astăzi, 25 martie 1941, au mai rămas trei zile". Cuvintele îi păreau otravă curată. A ridicat ochii la Peggy. Ce se întâmplă în trei zile?
- Nu avem destui oameni. Beth a făcut efortul de a se uita în ochii şefului Barăcii 8. Avem nevoie de oricine de care vă puteţi lipsi şi care cunoaşte enigma navală. Peggy îl suna pe Dilly de la telefonul din Vilă, o chema pe Jean „cu sau fără gripă", chema toată echipa şi o trimisese pe Beth la Baraca 8 să cerşească întăriri. „Şi ei împrumută oameni de la noi. Este momentul să ne facă aceeaşi favoare." în mod normal, pe Beth ar fi covârşit-o povara timidităţii faţă de cel cu care vorbea, dar codul încă o ţinea într-un suspans care o făcea să nu mai fie defel ea însăşi. Vă rog!

- Aoleu... Şeful barăcii a înjurat puţin. Luaţi-l pe Harry Zarb. Nu vă mai pot da pe nimeni altcineva.
în răcoarea nopţii de primăvară, Beth a încuviinţat, strângându-şi de frig braţele în jurul corpului. Până atunci, nici măcar un ochi nu aruncase în celelalte barăci şi şi-a ferit ochii până a ieşit pe uşă Harry, într-o parte, ca de obicei la cămaşă.
- Bună! a salutat vesel. Aveţi nevoie de ajutor cu transmisiunile macaronarilor? Pot să spun „macaronar", a adăugat, observând grimasa lui Beth. Mie mi se spune aşa destul de des, când nu mi se spune „negrotei". O soartă inevitabilă dacă ai pielea puţin mai închisă la culoare în Anglia noastră de baştină. Ia... Se pregătea să-şi pună sacoul uzat, în schimb l-a aşezat pe umerii lui Beth. Ea a dat să protesteze, dar el i-a dat de înţeles că nu era cazul. Care-i graba la Dilly?
Beth l-a pus la curent în timp ce traversau proprietatea întunecată. Se obişnuise să-l vadă pe Harry printre Pălărierii Nebuni, când era sarcastic şi relaxat, sprijinit în cot pe iarba jilavă, lângă lac, sau scăpând firimituri de pâine prăjită pe carte, dar când muncea era alt om, atent şi concentrat, mişcând din sprâncene în timp ce asculta. A fluierat când a auzit că „mai erau
trei zile" şi a lungit pasul, astfel încât Beth a trebuit să o ia la goană ca să se ţină după el. Când a plecat capul să intre în Vilă, Peggy tocmai se răstea la telefon:
- .. .puţin îmi pasă că-ţi curge nasul ca la balamuc, treci încoace imediat...
- Aşadar, ăsta este celebrul harem? Harry s-a uitat în jur, ca un uriaş răvăşit în aglomerarea de mese burduşite. Hinsley mi-e dator, a făcut pariu că aveţi oglinzi şi mese de toaletă. Unde pot lucra? Se pare că o să fie debandadă.
- împărţim biroul meu.
Slavă Domnului că Baraca 8 trimisese un cunoscut, îşi spunea Beth, nu un străin care să-i ocupe spaţiul de să-i stea mintea în loc de stres.
El şi-a tras un scăunel de cealaltă parte a biroului lui Beth şi i-a căzut părul negru în ochi când s-a întins spre creioanele care arătau ca nişte crenguţe în mâinile lui uriaşe.
- Grupajuri?

Beth a împins o diagramă spre el. îi aluneca iar coada, aşa că a prins-o la ceafă din nou cu un creion.
- Italiană pentru „engleză, crucişător, submarin". Uite axurile...
- „Inglese, incrociatore, sommergibili", a citit el de pe primul cartonaş. Doamne, cum măcelărim biata limbă...
S-au întins simultan spre vraful de mesaje şi s-au avântat cu capul înainte în vizuina iepurelui.
„Au mai rămas trei zile." Ori de câte ori se ridica de la birou cineva, asta recita. Apoi „Au mai rămas două zile" şi „A mai rămas o zi", pentru că nimeni din echipa lui Dilly nu a părăsit Vila nici cât să-şi ia o ciocolată caldă.
- Ţi-am adus nişte haine. Osia i-a dat lui Beth pachetul la uşă, uitându-se spre Peggy, care cobora din pod căscând. Dormiţi toţi aici?
„Dormim pe rând în patul din pod, dacă apucăm." Beth stătuse pe scaun zece, cincisprezece, optsprezece ore - grupurile de cinci litere îi treceau în continuare prin faţa ochilor atât de repede, încât nici n-o vedea bine pe Osia, aşa drăgălaşă şi îngrijorată cum era. A mulţumit şi s-a dus la toaletă să îşi schimbe lenjeria şi bluza, după care s-a întors ameţită la birou, unde Harry i-a dat o cafea de cicoare şi axurile.
Ceva important. Ştiau cu toţii asta. Nouă din cele optsprezece femei de la Vilă fuseseră detaşate în acest scop şi lucrau ca nebunele. Dilly, la biroul lui de la fereastră, era atât de cufundat în axurile lui, încât nici nu părea să fie prezent. Beth l-a văzut încercând să-şi îndese jumătate de sandvici cu brânză în pipă în loc de tutun, în timp ce mormăia, descifrând un nou mesaj. Doar i-a luat pipa din mână, a scos sandviciul măcelărit, i-a presărat tutun în palmă şi s-a întors la biroul ei. Jean avea febră şi consuma mormane de batiste, în timp ce verifica şi răsverifica axurile. Din când în când, vreo fată mai aţipea la masă, iar altcineva îi punea o pătură peste umeri şi o lăsa să moţăie zece minute, înainte să-i dea un cot şi să-i amintească: „Mai este o zi".
- Cine-i comandantul suprem al flotei noastre mediteraneene?
- Amiralul Sir Andrew Cunningham, a spus Peggy. Dilly zicea că a fost anunţat că urmează să se întâmple ceva.
„Dacă putem afla ce." Beth s-a întins spre al doilea teanc, dar a dat de fundul coşului. Mai rău de-atât nu se putea - să termini şi să

trebuiască să aştepţi după ce se duceau mai departe mesajele descifrate. Mânzele lui Dilly se fâţâiau atunci precum armăsarii în boxe înaintea curselor, aşteptând sunetul roţilor în curtea grajdului, care însemna că sosiseră curierii cu sacii plini de noi mesaje Morse pentru decriptat.
- Beth? Harry i-a atins braţul, iar ea a clipit. Se obişnuise aşa de mult cu el de cealaltă parte a mesei, încât nici nu-şi mai dădea seama că se află acolo. îmi pare rău, dar trebuie să plec. Băiatul este bolnav şi trebuie s-o ajut pe soţia mea. Doar câteva ore...
Beth a încuviinţat, rozându-şi unghia degetului mare, cu mintea plină de mesaje cifrate ale Enigmei. Să fi fost ceva mai bine denumit...
- Eşti iscusită. Harry şi-a pus sacoul pe el. Foarte iscusită. Ştii asta, da?
A clipit din nou. De când îşi dăduse seama că nu era aşa de incapabilă cât să fie concediată, se tot întrebase dacă se pricepea vreun pic. Nu se pricepuse la nimic în toată viaţa.
- îmi place, a spus, cu glasul răguşit după atâtea ore în care nu spusese nimic, î... înţeleg ce fac.
- Şi eu. Harry avea cearcăne şi o expresie distantă şi preocupată. Beth bănuia că nici el n-o vedea pe ea mai bine decât ea pe el. Pot să fac asta toată ziua şi să mă simt odihnit la sfârşit. Păcat că nu rezistă trupul muritor. Păcat că nu suntem maşini, precum cele care cică ar fi în Baraca 11.
„Şi eu aş putea să fac asta toată ziua", şi-a spus Beth. „Toată ziua şi toată noaptea." Nevoile fizice care o împiedicaseră să facă asta o enervaseră în acele ultime două zile, nevoia de ceai, nevoia să-şi întindă spatele chinuit. Şi mai enervant, şi-a dat seama că era lihnită de foame.
- Mă întorc în câteva ore, dar mi s-a cerut să mă duc în baraca mea, nu aici. Harry părea devastat. îmi pare rău că nu pot rămâne până la capăt.
Beth a făcut un efort să-şi oprească telexul din cap şi să se concentreze.
- Trimitem vorbă dacă trebuie să te împrumutăm şi mâine. Deocamdată, du- te acasă.
- Doar cât să-i iau temperatura lui Christopher şi să-i explic din nou de ce nu poate primi un căţeluş. Harry s-a strâmbat şi s-a

îmbrăcat. Bietul copil, nu-mi place că-l dezamăgesc. Ce tată nu vrea să-i ofere un căţeluş fiului? Dar cum eu sunt mereu în tura de noapte, iar mama lui, la cantina voluntarilor...
- întotdeauna mi-am dorit un câine. Nici nu şi-a dat seama Beth când i-au ieşit cuvintele din gură. Mama nu mă lasă. Purici.
- Christopher mă roagă de la ziua lui. începe cum intru în casă, exact ceea ce vrei să auzi după treizeci şi şase de ore de criptanaliză. Dar Harry vorbea cu afecţiune, nu cu exasperare. Poate la anul.
A început să se audă zgomotul maşinilor în parcare, iar Beth şi celelalte fete au şi sărit într-o clipită, înghesuindu-se la uşă, cu ochii lipiţi de extenuare, care dintr-odată s-au făcut mari. Au tăbărât pe sacii cu mesaje noi în hohotele de râs ale curierilor:
- Trebuie clasificate, doamnelor...
Până s-au întors la mesele lor, Harry plecase, iar coşurile se umpleau din nou. Printre noile mesaje a venit şi unul foarte lung, atât de lung, încât au stat cu toţii şi s-au uitat până s-a desfăşurat pe de-a-ntregul peste biroul lui Dilly.
- Ordine de luptă, a spus încet. Pun pipa la bătaie că am dreptate.
S-au privit între ele, nouă femei epuizate, cu degetele pătate de cerneală şi fără să mai aibă unghii de ros. Toată lumea a luat o parte dintre mesaje la birou, iar lui Beth i s-a părut pe urmă că au luat-o razna cu toţii. Nu prea îşi mai amintea nimic din a doua zi şi a doua noapte. Doar axurile care intrau şi ieşeau, clicurile din mintea ei când a ridicat privirea şi şi-a dat seama că soarele trecuse în cealaltă parte a cerului şi apusese, apoi din nou axurile, dicţionarul şi clicurile. Era aproape unsprezece noaptea când le-a oprit Dilly.
- Arătaţi-mi ce aveţi, fetelor. Nu mai avem timp.
Beth s-a uitat la Peggy cu o privire hăituită. Peggy s-a uitat la fel de şocată la ea. Nu mai aveau timp?
în linişte mormântală, s-au adunat încă o dată în jurul biroului lui Dilly, punând cap la cap mesajul. O fată creaţă, pe nume Phyllida, plângea.
- Am avut un grup întreg pe care nu l-am descifrat, nici măcar un clic.
Peggy a cuprins-o cu braţul. Lui Dilly îi zbura mâna în timp ce traducea rândurile decriptate din italiană în engleză. Urmărindu-l, Beth vedea în el lingvistul şi profesorul de odinioară, de pe vremea

când traducea texte din greaca veche, nu secrete militare. în cele din urmă, a ridicat privirea şi a spus calm:
- Nu că vi se dau detalii în general, dar având în vedere munca pe care aţi
depus-o... Flota italiană pune la cale o lovitură majoră asupra convoaielor trupelor britanice din Mediterană.
Linişte mormântală. Beth se uita cum îi tremurau degetele pătate de creion.
- Crucişătoare, submarine, locurile stabilite, momentul atacului...
Dilly a aruncat creionul, scuturând din cap. Este aproape tot planul de luptă. Fetelor, aţi reuşit! Aţi reuşit!
Peggy şi-a pus mâna la ochi. Phyllida plângea în continuare, dar cu uşurarea omului extenuat. Beth a clipit, cu gura uscată, neştiind cum să reacţioneze. Aţi reuşit. Nu putea asimila toată amploarea.
Beth a noastră nu-i prea deşteaptă. Păcat că pe fata familiei Finch n-o duce capul...
- Mă ocup eu de-aici.
Dilly s-a clătinat când s-a ridicat şi s-au întins toate să-l ţină. Părea istovit, neras şi dezechilibrat după atâtea ore de muncă. Mai mult decât istovit - bolnav.
- Mă ocup eu, a spus Beth.
- Trebuie să ajungă drept la amiralitate prin telex, a strigat Dilly. Dă Doamne să n-o dea Cunningham în bară!
Beth a ieşit în beznă, fără să îşi dea seama, până nu a simţit apa pe faţă, că ploua torenţial. Nu simţea nici frigul, nici picăturile de ploaie. Picioarele parcă-i zburau când a trecut în fugă pe potecă, pe sub turnul cu ceas, cu planurile de luptă în mână. Nu ştia unde era telexul amiralităţii, aşa că a alergat spre Conac şi, cu ambele mâini, a deschis uşile. Cei din tura de noapte au ridicat privirea în timp ce, venind din rafala de ploaie, Beth Finch a pătruns ca furtuna pe coridor, cu părul lipit de faţă, sumbră ca moartea, cu preţioasa muncă depusă de cei de la Vilă. Munca ei.
- Sunaţi la ofiţerul de cart! a cerut Beth, dând primul ordin direct în viaţa ei. Chemaţi ofiţerul de cart acum!
Nu s-a întors la Vilă după pardesiu şi geantă. Avea permisul BP în buzunar şi, de la Conac, s-a dus împleticit spre poartă şi a ieşit în drum, în ploaie şi în beznă. Oboseala o lovea în valuri, talazuri năprasnice, precum cele lunguieţe din Mediterană, care dădeau avânt submarinelor şi crucişătoarelor italiene în noapte, în vreme

ce se îndreptau spre preţioasele convoaie britanice... Dar acum era treaba altcuiva să se gândească la ele. Amiralul Sir Andrew Nu-Ştiu-Cum. Nu-şi amintea numele lui. Nu-şi amintea nimic din ce nu venea în grupuri de cinci litere.
Din beznă s-a auzit un scâncet slab. Abia l-a perceput, dar picioarele i-au stat în loc. A orbecăit în ploaie, îndreptându-se spre farmacie, închisă evident de mult. Probabil că era miezul nopţii. Scâncetul s-a auzit încă o dată de pe treptele farmaciei. A trebuit să se aşeze pe vine şi să se uite printre şuviţele de păr ud ca să-şi dea seama că ghemotocul era un câine.
Beth se uita ostenită la el. O privea şi el, tremurând, arătându-şi vag colţii. A dat să muşte când s-a întins să-l ia în braţe. Beth nu a băgat de seamă, simţind coastele animalului înfrigurat sub braţ. Ploua din ce în ce mai tare şi a pornit pe ultima bucată de drum spre casă.
în bucătăria familiei Finch ardea lumina. Mama lui Beth stătea la masă în halat şi ţinea în mâini o cană cu ciocolată caldă şi Biblia alături. Când a intrat Beth lipăind în uşa bucătăriei, doamna Finch a izbucnit în lacrimi.
- Ai venit... trei zile nici o veste, iar acum vii la miezul nopţii! S-a oprit brusc, văzând ghemotocul din braţele lui Beth. Ce-i aia?
Beth, încă amorţită, a scos un teanc de prosoape de bucătărie impecabile din sertar şi a început să şteargă câinele. Un schnauzer, după blana cenuşie, s-a ivit de sub ciuful uscat.
- Prosoapele mele bune! Sigur are purici! Doamna Finch se bâlbâia. Scoate-l de-aici!
Beth a deschis frigiderul. înăuntru era o farfurie cu o felie de plăcintă, probabil cina ei. A aşezat-o pe jos şi, cu o oarece stupoare, s-a uitat la schnauzerul înfometat cum a atacat mâncarea. Avea un cap mic şi pătrăţos şi o bărbiţă sârmoasă, ca un mic împărat german. Se tot uita în jur, chiar în timp ce molfăia plăcinta.
- Nu-mi mănâncă mie câinele ăsta de pe aproape cel mai bun porţelan! Doamna Finch părea mai şocată decât o văzuse Beth vreodată. Habar n-ai prin ce-am trecut în ultimele zile, Bethan! S-a întins spre Biblie, răsfoind-o. „Ochiul ce-şi batjocoreşte tatăl şi-şi sfidează mama..

Proverbe, şi-a spus Beth. Doamna Finch a întins cartea, dar, pentru prima oară în viaţă, Beth nu a primit-o. Era prea obosită să mai ţină Biblia în aer până îi cădeau mâinile şi se calma maică-sa. Nu putea, pur şi simplu. A dat-o la o parte cu indiferenţă şi s-a uitat la câine cum termina de mâncat. Doamna Finch închidea şi deschidea gura, parcă spunea ceva, dar Beth nu auzea. Mica şi supusa salvatoare a mamei nu era acolo, încă nu îşi revenise după trei zile în care stătuse îngropată în Enigma. Urma să-şi ceară scuze a doua zi.
Sau poate că nu.
- .. .iar câinele ăla nu rămâne în casă! a încheiat mama ei cu un ţipăt înăbuşit. Scoate-l imediat!
- Nu, a răspuns Beth.
A ridicat schnauzerul nu deosebit de recunoscător şi a urcat scara cu el, trecând în drum spre dormitor pe lângă Osia şi Mab, care, cu ochii cât cepele, trăgeau cu urechea de pe hol. I-a făcut un culcuş din pături, observând fără prea mare interes că avea într-adevăr purici. Apoi, Beth şi câinele ei au dormit buştean
.11 zile până la nunta regală
9 noiembrie 194
7în interiorul ceasornicului
Beth îşi zicea că acest Clockwell era un loc al morţilor vii. Poate că doctorii îşi făceau de lucru cu terapia recreativă şi cu tratamente prin hipnoză, dar pacienţii din secţia de femei nu prea păreau să-şi revină şi să se ducă acasă. Aici rămâneau: docili, drogaţi, pierind, murind. Bletchley Park dădea gata cifruri germane, dar azilul dădea gata suflete umane.
O parte dintre pacienţi erau nebuni de legat. Unii sufereau asemenea modificări emoţionale, încât nu mai înţelegeau lumea din afară, dar mai erau şi alţii, descoperise Beth în ultimii trei ani şi jumătate. Femeia care moştenise banii pe care-i voia fratele ei, iar el îi obţinuse un certificat de nebună şi o băgase în azil înainte să devină majoră şi să intre în posesia moştenirii, femeia care fusese diagnosticată cu nimfomanie când îi mărturisise noului soţ că avusese câţiva iubiţi înainte de căsătorie şi femeia mută, care nu zicea nimic toată ziua, în nici o zi, ci juca jocuri. Table, Go, şah cu regine şi pioni ciobiţi. Până la Clockwell, Beth nu jucase nimic, dar

a învăţat repede, faţă în faţă cu femeia agilă, care juca precum un mare maestru.
- îţi spune ceva „BP"? o întrebase Beth la o partidă de şah. Bletchley Park recrutase mulţi jucători, dar femeia i-a dat şah-mat, fără să răspundă.
în acea după-amiază jucau Go în salonul comun, un joc care i se părea mai complicat şi mai interesant decât şahul, pentru că înaintau repede şi feroce una spre alta, în vreme ce Beth se întreba cine putea fi trădătorul de la Bletchley Park. De când îşi tot punea întrebarea asta, ar fi trebuit să i se domolească angoasa, dar nu era cazul. Era cineva care lucrase cu Dilly în fond, cel mai probabil cineva care lucrase alături de ea în timpul triumfului de la Matapan - ceea ce însemna că fusese trădată de una dintre prietenele ei.
„Care anume?" Beth se uita la tabla de Go, plină de pietre albe şi negre. D

etrei ani şi jumătate îşi punea întrebarea asta, dar tot nu ştia care dintre oamenii lui Dilly fusese piatra neagră printre cele albe. Nu fusese ea şi sigur nu Dilly Knox - restul erau cu toţii suspecţi.
- La examinare, domnişoară Liddell. Haide!
Nedumerită, Beth a ieşit cu asistenta din încăpere. Nu avea programare la doctor în acea zi.
- Pentru ce-i asta? l-a întrebat pe medic în timp ce-i examina craniul, dar el doar a chicotit.
- Ca să te simţi mai bine. Mintea ta este superactivă, draga mea. Ca să te faci bine, trebuie să ai un creier calm, nesupus la încercare.
„Nesupus la încercare?" îi venea să scuipe. Trăise primii douăzeci şi patru de ani din viaţă fără să aibă nimic de rezolvat, o existenţă ca un film alb-negru. Nu voia o minte calmă şi liniştită. Voia o muncă imposibilă, pe care creierul ei o transforma într-una posibilă doar pentru că se sucea pe toate părţile până găsea soluţia. Zi de zi, timp de patru ani, creierul ei muncise până la epuizare şi, în toţi anii ăştia, trăise într-un glorios film color.
- Cum adică „nesupus la încercare"? l-a întrebat pe doctor, care a chicotit. Abia când au trimis-o la loc, în salonul comun, a prins din greşeală o parte din discuţia unei intendente.
- .. .bucur când o să fie operată. Intendenta pe care a ars-o Beth cu ţigara a pufnit. După lobotomie, se potolesc toţi.
în rest, nu a mai auzit nimic. Era prima dată, în câteva săptămâni, când dădea complet uitării gândul la trădătorul de la Bletchley Park. S-a aşezat încet la tabla de Go. Partenera ei a împins o piatră neagră în faţă, ca şi cum nici nu lipsise vreo clipă.
- Ştii ce-i aia „lobotomie"? a întrebat Beth, poticnindu-se la pronunţia cuvântului nefamiliar, cu pielea de găină.
Nu aştepta neapărat un răspuns, dar femeia de cealaltă parte a tablei de Go a ridicat ochii agili şi şi-a trecut degetul precum un bisturiu peste frunte.
York
Mab îşi masa tâmpla, ascultând o voce familiară la telefon, al cărei accent sofisticat a izbit-o din plin.

- Cum adică eşti aici?

- Tocmai am aterizat din Londra, a spus Osia. Acum o oră am ajuns în York. Lui Mab i-a picat mâna şi şi-a încleştat pumnul în faldurile roşii ale fustei.

- Ţi-am spus ieri, când ai sunat, că nu vreau să ne vedem.
Osia care suna din senin, cifrul Vigenere, toate astea o tulburau foarte tare pe Mab. Dăduse foc mesajului primit de la casa de nebuni, propunându-şi să uite de el, şi şi-a făcut de lucru cu doi copii blonzi şi gălăgioşi care se întorseseră acasă după un weekend în care alergaseră de colo până colo pe plaja castelului Bamburgh.
- Am venit, a repetat implacabil Osia. Ştiu că te oftici, dar am putea să ne vedem totuşi.
- Am prea multă treabă, a minţit Mab. Pregătesc cina.
De fapt, stătea în salon, unde se încăpăţâna să nu se gândească la cifrul lui Beth Finch, ci să pună la cale petrecerea pe care o dădea în cinstea nunţii regale. Veneau doisprezece prieteni îmbrăcaţi cu cele mai bune haine ale lor, care puneau la bătaie raţiile de unt şi de zahăr ca să mănânce brioşe şi tartă Bakewell, în timp ce ascultau transmisiunea BBC. Mab ştia că soţul ei urma să râdă pe tema agitaţiei din jurul nunţii regale, dar el şi restul bărbaţilor aveau să asculte şi ei în secret. în ciuda tuturor acestor planuri, Mab nu reuşise să dea uitării temerea că auzise numele lui Beth după atâţia ani, însă îi oferea genul de dimineaţă pe care o preţuia nespus, mai ales după un război
în care asemenea petreceri presupuneau foarte mult stres.
Iar acum se terminase cu tihna zilei.
- Mab, uite care-i treaba, nu m-am târât până în nord ca să fiu uşuită în halul ăsta, a spus Osia. Mi-am luat cameră la Gr and...
- Evident că stai la cel mai elegant hotel din York.
- Păi, nu te-am auzit să îmi oferi camera de oaspeţi, chiuind de bucurie că am venit, ca să ne împletim părul şi să ne împărtăşim secrete noaptea.
S-a aşternut o tăcere usturătoare. Mab şi-a dat seama că se ţinea de masa din hol ca să nu cadă. Ştia că exagera, dar tot se sufoca de panică. Fir-ar să fie, lăsase în urmă tot ce se petrecuse la Bletchley

Park odată ce se terminase războiul, zidise toate acele experienţe în fundul minţii.
Şi acum o auzea pe Osia la telefon, iar Beth se ivise printre rândurile unei criptograme.
„Nu te-ai ferit niciodată de luptă", şi-a spus Mab. „Nu o face acum." Aşa că s-a privit în ochi în oglinda cu rama aurită, imaginându-şi că întâlnea privirea Osiei.
- Oare ce credeai că o să rezolvi dacă vii?
- Eşti cam aspră, draga mea. Ştii că trebuie să vorbim faţă în faţă despre Beth. Tăcere. Dacă într-adevăr au băgat-o pe nedrept acolo...
- Dacă era întreagă la cap, îi dădeau drumul.
- Doctorii oricum cred că femeile normale sunt scrântite doar pentru că au ciclu. Când ţi-a dat ultima oară medicul altceva decât aspirină fără permisiunea soţului?
Mab îşi amintea când născuse băiatul cum îi spusese doctorul, în toiul contracţiilor, că prea se dădea în spectacol şi că era dovedit ştiinţific faptul că durerile naşterii se pot controla dacă respiri cum trebuie. Mab trecuse printr- un calvar, dar nu fusese în stare să-i smulgă urechile şi să-i ceară să îşi
controleze el durerea respirând cum trebuie.
- Vreau să spun că, dacă ne cere ajutorul după tot ceea ce s-a întâmplat, înseamnă că este la capătul puterilor şi nu mai are pe nimeni.
Lui Mab i s-a uscat gura.
- Am familie acum. Nu îi pun în primejdie din cauza unei femei care m-a trădat.

- Şi ea zice că noi am trădat-o pe ea. Şi nu se înşală aşa mult. *îmi*

sunteţi datoare.

- Ce părere ai de restul scrisorii? a izbucnit Mab. Chiar crezi ce

zice? „Chiar crezi că a existat un trădător?"

Tăcere îndelungă.
Bettys Tea Shop, a spus Osia. Mâine la două. Vorbim atunci.Cu şase ani în urmă

Aprilie 194

1BALBE DE ELMLEY, APRILIE 1941

nu ştim despre

este vorba, haideţi **în**

i

ai este ceva de spus g pe lângă victoria cine i de la schi

»Ut

îl)

sâ ne dam cu păreai De când au r reuşit băieţii noştri sâ vina Menă în meniul de seara a deliacfloteiitalienelaCapul cantinei si care amazoan

aCD

o să ia

)an, cineva a avut

imotiv să rărjjească de parcă cina la Londra cu un

anume ▉a apucat pe Dumnezeu de poet de război..,

Mab a îndesat ultimul episod al Bâlbelor în coşul de gunoi, înainte să plece de la muncă. „Cine scrie chestiile astea?" Nici măcar ofiţerul răspunzător de stabiliment nu ştia cine era cel care punea fiţuica anonimă pe panoul de informare din Conac în fiecare vineri, dar Osia paria pe Giles, iar Mab era înclinată să o creadă.

- Mai scrie tu despre mine bârfele astea necinstite şi te jupoi de viu, l-a avertizat, zburând pe lângă poartă, în drum spre gară.
- Cine, eu? a rânjit Giles. Arată-le ce poţi, regină Mab!

Mab a zâmbit. Călcase fiecare cută a rochiei de crep roşu-închis, şi-a pus pantofii primiţi de la Francis Gray, iar Osia îi împrumutase un şal superb din caşmir. în timp ce alerga să prindă trenul, ştia că arăta de milioane. Mabel Churt din Shoreditch lua cina cu un poet destul de celebru, lucru cu care merita să se laude până şi mamei. Nu arăta a poet de război - în timp ce o aştepta pe peron în Londra, Francis Gray putea trece drept orice provincial care se ducea anual în capitală, scund şi tăcut în costumul cenuşiu civil, cu o pălărie de fetru ponosită în mâna lată, nicidecum vreo celebritate apatică, cu un smoc de păr prerafaelit în ochi.

- Eşti de-a dreptul fermecătoare, i-a spus încet întâmpinând-o, în timp ce o măsura din cap până-n picioare.

- Mulţumesc. Un bărbat care putea face un compliment fără să se chinuie sau să se bâlbâie, ei bine, după luni de întâlniri cu băieţii stângaci de la universitate, era un deliciu.

I-a săltat puţin inima de bucurie când l-a luat de braţ. De jur-împrejur curgea un râu de uniforme care îşi vedeau de treabă în grabă: fetele de la antiaeriană care se duceau la tunurile lor, pompierii care-şi începeau tura de noapte la St. Paul, toată lumea părea implicată într-o muncă pentru război. Dar nu şi Mab, nu în seara asta. Se urca în taxi cu un bărbat care o considera fermecătoare şi care cerea să fie duşi la Veeraswamy, pe Regent Street - un restaurant indian, îţi dai seama? Chelneri cu turbane albe şi veioze roşu cu alb peste tot.

Trecuseră multe zile de când nu se mai putuse desprinde de maşinile-bombă şi de zgomotul infernal al tamburilor. Avea de gând să profite şi să se bucure de seara asta. Sau mai degrabă să încerce să se bucure. Era greu, având în vedere că Francis Gray nu avea chef de vorbă.

- Speram să-mi povesteşti despre ce scrii, a început ea, după ce le-a luat ospătarul comanda. Sunt o cititoare avidă, dar nu ştiu mai nimic despre cum este să aşterni cuvintele pe hârtie. Şi-a sprijinit bărbia într-o mână, cu o expresie fascinată, gata să asculte tot.

- Nici eu, a răspuns el zâmbind.

A aşteptat, dar el nu părea să mai vrea să continue.

- Ştiu că ai publicat întinat după Primul Război. Pe spatele volumului subţire de poezii nu scria prea multe despre el, dar aflase de pe ici-colo. Le-ai scris când erai în Franţa?

El şi-a rotit paharul.
- După.
- Doamne, erai foarte tânăr totuşi! Se înrolase la şaisprezece ani, în ultimele şase luni de război, ceea ce însemna că avea treizeci şi nouă. Sigur, am întâlnit mulţi băieţi buni în cartier care minţeau în privinţa vârstei ca să se înroleze în războiul ăsta. Bănuiesc că este firesc să vrei să lupţi înainte să te considere lumea pregătit.

El a clătinat din cap.

- Vor învăţa.

- Mă întreb dacă vor deveni şi ei poeţi.

- Să sperăm că nu. Lumea are prea mulţi poeţi slabi.

- Tu nu eşti printre ei.

- Am auzit că am folosit temele excesiv.
Mab şi-a stăpânit jena. îi tot venea să se strâmbe din cauza ultimei întâlniri - era ca o farsă de prost-gust să nu ştie că, de faţă cu însuşi scriitorul, îi critica opera. Totuşi, nu avea de gând să dea înapoi şi să se umilească. Dacă o invitase în oraş după ce-i făcuse de ocară pentametrul iambic, era evident că nu preamărire îşi dorea.
- Nu sunt cele mai originale teme din câte am citit, a spus, cu o sclipire în ochi. îmi place însă limbajul. Nici asta nu era o simplă măgulire.
- O să te cred pe cuvânt, a spus poetul. Nu le-am citit de câţiva ani.
Chelnerul a adus primul fel: supă Mulligatawny, ce-o fi fost şi aia, galbenă de strălucea. Mab a luat lingura cu mare grijă.
- Am auzit că ai fost invitat să-l cunoşti pe rege la aniversarea a zece ani de pace.

-Da.

- Cum era? Alt zâmbet.

- Regal.

Mab şi-a înăbuşit nervii. De ce nu voia să vorbească? în mod normal, bărbaţii nu mai tăceau la întâlniri. Puneai o întrebare de spart gheaţa şi nu le mai tăcea gura.
- După ce-ai luptat într-un război, cred că te ia prin surprindere să te trezeşti până-n gât în altul.
Supa era picantă şi avea un gust dezagreabil. Cum o să îi miroasă respiraţia dacă încerca s-o sărute de noapte bună?
Un vag zâmbet strâmb din partea lui.
- Războaiele sunt ciclice. Nu ar trebui să ia pe nimeni prin surprindere când izbucnesc din nou.

- Ce ţi se pare diferit de data asta?

- Sunt mai bătrân.

Bine, poate nu avea chef să vorbească despre un război sau altul,

foarte bine.

- Păi, spune-mi ce faci la Londra. Ce poţi spune, normal.

- E foarte plictisitor.
„Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar trebuia să fie monosilabic? Nu era drept să laşi toată conversaţia pe umerii celuilalt. Ce-ar fi să pui şi tu măcar o întrebare, domnule Gray?"

Dar cum era clar că nu avea de gând, a mai făcut o încercare.

- Unde stai când nu eşti la Londra?

- în Coventry.
- Deci, când te duci acasă, poţi spune că-i o goană şi-o prigoană[28], a glumit ea. El a zâmbit. Bănuiesc că ai auzit toate glumele pe seama asta.
Alt zâmbet, nici un răspuns.
Supa s-a făcut nevăzută, iar în locul ei a apărut ceva numit „pui madras". Mab se holba la mâncare. Cam portocalie. „Mănânc ceva portocaliu cu un mutulică."

Matapan. Doar despre ultima bătălie de la Capul Matapan putea vorbi. Oricine putea discuta despre cea mai mare victorie a marinei de la Trafalgar încoace.
- Extraordinară vestea despre Matapan, nu?
- Nu ştiu, aşa e?
- Trei crucişătoare şi două distrugătoare cu fundul în sus, nici unul al nostru, a citat Mab din ziarul pe care-l devorase în pauză, alături de o ciocolată luată
de la chioşcul NAAFI. Câteva mii de băieţi ai lui Mussolini ucişi, nici unul dintre ai noştri. Da, este extraordinar.
El a ridicat din umeri.
- Asta dacă nu te afli printre miile lui Mussolini.
Alt subiect de conversaţie mort în faşă, ca băieţii ăia. Mab a muşcat din pui uşor învinsă şi i-a luat gura foc. A lăsat furculiţa din mână, făcând eforturi să nu se sufoce.
- Prea iute? a întrebat el.
- Deloc, a îngăimat ea. Ador puiul madras.
Prefera să fiarbă în ulei încins decât să bea apă. El a mai luat o gură din porţia lui, deloc tulburat. Lui Mab îi venea să-l arunce pe geam. „Bine, atunci. Nu mai ştiu ce să zic."
S-a rezemat, şi-a pus picior peste picior şi a zâmbit cu gura în flăcări. I-a zâmbit şi el în timp ce mânca. S-a auzit sunetul sitarului. Chelnerul a luat farfuria cu pui portocaliu exploziv din faţa lui Mab. A sosit desertul, ceva pe nume „halva", care numai a desert nu arăta, dar cel puţin nu avea efect de combustibil în gura ei. A terminat de mâncat, a lăsat furculiţa şi a zâmbit iar.

- Nu pari prea timid, a spus în sfârşit. Care-i baiul? A rămas cu

furculiţa în aer.

- Poftim?
- Majoritatea bărbaţilor tac pentru că nu ştiu ce să spună. Stau şi se zbat în agonia timidităţii. Dar nu cred că este cazul tău, domnule Gray, aşa că ai un anume motiv pentru care nu contribui la conversaţie decât monosilabic?
- Nu prea-mi place să vorbesc despre mine, domnişoară Churt.

- Foarte bine. Pot să înţeleg, mai ales când ai o slujbă despre care nu poţi vorbi. Dar mă poţi întreba ceva pe mine, să ştii, să comentezi vremea sau
mâncarea. Pentru că, sincer, este nepoliticos să stai aşa şi să te aştepţi să port eu povara conversaţiei. De ce trebuie să te distrez toată seara şi tu să nu simţi nevoia să faci la fel?
- Nu ţi-am cerut să mă distrezi, a răspuns blând.
- Domnule Gray, toată lumea se aşteaptă la asta. Un domn invită o doamnă la masă, ea acceptă şi împreună fac un efort să se distreze unul pe altul. îţi promit că sunt destul de distractivă dacă mă încurajezi puţin. îl pot imita pe Churchill de zici că-s el, am un arsenal de glume atât obscure, cât şi blasfemice, am citit de la numărul 1 la 83 din 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată şi am o părere despre toate. Mab a împins scaunul de sub ea şi s-a ridicat. Te rog să mă scuzi, mă duc să-mi pudrez nasul. Când mă întorc, mi-ar plăcea să avem o conversaţie adevărată. Alege un subiect - promit să îmi respect partea de contract.
Se aştepta să ridice iar din umeri, dar a primit un rânjet im-previzibil.
- Ar trebui să porţi tocuri de cincisprezece, a spus Francis Gray. Ai trece de doi metri, iar discursul ar suna ca proclamaţia unei regine.
- Bărbaţilor scunzi nu le plac tocurile înalte, a parat ea.
- întâmplător, îmi plac amazoanele. Şi-a trecut o mână prin păr, şovăind. Numi place să vorbesc despre mine, domnişoară Churt, aşa că presupun că nici altora. îmi place liniştea şi uit că pe alţii îi incomodează. îmi cer scuze. Când te întorci de la baie, o să încerc să fiu mai puţin rigid.
Ea a zâmbit şi s-a dus să-şi împrospăteze rujul, după care s-a aşezat la loc, la fel de însufleţită ca la începutul serii.

- De ce-ţi displace să vorbeşti despre dumneata, domnule Gray? A

făcut o grimasă.

- Pentru că oamenii aud cuvântul „poet" şi le vin idei năstruşnice.

- Păi şi nu eşti poet?

- Eram un copil prost, de şaisprezece ani, care a minţit ca să fugă pe front, crezând că va fi o aventură glorioasă. Când mi-am dat seama nu era aşa, în loc să-mi trag un glonţ în cap, am scris nişte versuri insipide şi infantile despre cum mi-am petrecut timpul în tranşee. Nu am mai pus mâna pe stilou de-atunci. Şi-a scos tabachera. Poet pe dracu, mă scuzi că vorbesc aşa. Sunt un tip care lucrează într-un birou şi locuieşte în Coventry când nu este război, în Londra când este, şi căruia îi place liniştea, orice ar fi.
Ea s-a rezemat de spătar.
- Bine, atunci.
Au vorbit despre casa lui din Coventry, un orăşel frumuşel, pe jumătate distrus de bombele germanilor. Mab a făcut câteva glume despre fetele cu care locuia.
- Un şoricel care nu scoate două vorbe, dar lucrează cu cei mai geniali oameni ai noştri, şi o debutantă din Canada, care se ţine de şotii şi iarna îşi scoate chiloţii pe geam ca să prindă pojghiţă de gheaţă...
Au vorbit despre America, dacă avea să intre în război şi dacă italienii trebuiau să-şi ia catrafusele din Meditarană. Lui Mab încă i se părea că ea ducea toată conversaţia, dar cel puţin punea şi el întrebări şi asculta răspunsurile. Când s-a lăsat apoi tăcerea, Mab a lăsat-o să se aştearnă o vreme, privind fumul care i se ridica între degetele boante.
- Pot să te întreb de ce m-ai invitat la cină, domnule Gray? Este încântător, dar... mă rog, se vede că nu-mi faci curte, iar în cazul în care căutai altceva, mi-ai fi pus mâna pe picior înainte să comandăm supa.
- Nu am aşteptări, dacă de asta te temi. A surâs. Eşti puţin cam tânără şi plină de viaţă pentru unul ca mine, cu un picior în groapă.
- Nu eşti bătrân, dacă la asta te referi. Cei de vârsta mea sunt imaturi şi plictisitori. Bărbaţilor în vârstă le plăcea să audă asta şi de multe ori era adevărat. Fireşte, erau destui vârstnici imaturi şi plictisitori, nu că le-ar fi plăcut s-o audă aşa mult. De ce m-ai invitat în oraş dacă nu te aşteptai nici la distracţie, nici la amor?
Era sincer curioasă.
- Pentru o clipă de normalitate. Ca să-mi aduc aminte de civilizaţie... I-a pierit glasul. Domnişoară Churt, am trecut prin două războaie. Să pot sta într- un restaurant plăcut, să mănânc

curry şi să mă uit la o femeie fermecătoare, asta da alinare. O mică şi plăcută iluzie.

- Civilizaţia nu este o iluzie.

- O, ba da! Ororile sunt reale. Asta - a gesticulat - este praf în ochi.

Mab a rămas mută.

- Ce idee oribilă!
- De ce? Spectacolul este bun cât durează. I-a oferit o ţigară. Ce-ar fi să cerem cafea şi să-mi mai povesteşti cum îţi petreci timpul?
îi distrăgea atenţia, dar Mab a decis să îl lase.
- Proprietara mea zici că-i desprinsă din cărţile lui Dickens sau mai degrabă ale lui Bram Stoker, căci fătuca ei timidă a adus un câine acasă. Să vezi lacrimi... Nu zic că-i cine ştie ce câine, doar mănâncă, se uită urât şi muşcă. Dar sunt de partea lui numai de dragul de a o vedea pe vita aia cu un băţ înfipt în fund zbierând de mama focului ori de câte ori intră în cameră şi lasă păr pe oribila ei mobilă metodistă. O imit foarte bine dacă vrei să vezi.
El a întins mâna ca o invitaţie. Mab şi-a dat ochii peste cap, şi-a dus mâna la tâmplă şi i-a zis vreo două, parodiind-o de minune pe doamna Finch. Ridurile lui de râs s-au adâncit şi mai tare la ochi.
- Ţi-am spus că-l imit pe Churchill, nu? Mab a arătat un „V", îngroşându-şi glasul. „Fiecare bărbat şi femeie se va pregăti, aşadar, pentru a-şi face datoria..."

- Uluitor, a remarcat el.

- Iar asta e surioara mea, Lucy, care cerşeşte un ponei...

Joc de cuvinte intraductibil: „to be sent to Coventry" înseamnă a fi ostracizat

.Domnului J.P.E.C. Cornwell,
îmi cer iertare că nu ştiu cum să mă adresez - sunt cea căreia i-aţi

Capitolul 1

spălat părul cu şampanie după explozia de la Café de Paris, după ce l-aţi lăsat lat pe cel care voia să mă jefuiască şi apoi mi-aţi dat paltonul. Eram destul de zdruncinată şi nu v-am întrebat cum vă numiţi. Pe palton este o etichetă cu numele „J.P.E.C. Cornwell" şi am reuşit să găsesc o adresă a unui J. Cornwell din Londra, dar când am încercat să vă trimit paltonul prin poştă, pachetul s-a întors cu un bilet. Se pare că aţi plecat peste hotare la puţin timp după scurta noastră întrevedere. Dacă primiţi această scrisoare, pe care o trimit, bănuiesc, proprietarei casei în care locuiţi, vă doresc o luptă încununată de succes.
Dacă doriţi să o căutaţi pe Osia Kendall, data viitoare când vă aflaţi în Anglia...
(Osia a ezitat aici, neştiind cum să încheie. Nu voia să-i lase impresia că sugera o întâlnire amoroasă - în afară de palton, de uniformă şi de calmul vocii, nu-şi amintea nimic despre el - însă chiar îşi dorea să-i strângă mâna pentru ajutorul oferit.)

De frig, Osia şi-a strâns mai bine jacheta de lână roz - pereţii ăştia verzi de şindrilă se încălzeau greu în soarele primăvăratic, care mai aducea şi ploi - şi s-a apucat să traducă primul mesaj decriptat. Detalii despre tactica haitei submarinelor, preluate de cei care ascultau Morse la staţiile Y din Scarborough, conform denumirilor.
- Şi ce facem dacă lipsesc bucăţi din ele?
Lipseau fragmente întregi din paragraful pe care-l traducea.
- Le completezi în funcţie de context. Nu le primim mereu întregi şi nu ai ce face.
„Păi şi dacă aia este partea esenţială?" s-a întrebat Osia, uitându-se la spaţiul gol din mesaj. „Dacă tocmai acea parte poate salva vieţi?" Ei bine, îşi dorise muncă grea, mai importantă - iată! A luat creionul şi a deschis dicţionarul german. Die Klappenschrank, asta ce era?
- Trebuia să fi schimbat postul la sfârşitul lui martie, a spus o fată din faţa ei, când a terminat primul mesaj. O lectură fascinantă, dă-mi voie să-ţi spun, veneau toate transmisiunile de la Matapan!
„Iubitul meu era la Matapan", voia să spună Osia. „Pentru că a fost transferat pe Valiant. Şi abia când am zărit informaţia în mâinile mele, lucrând la domnişoara Senyard, mi-am dat seama că Valiant era pe front. De-atunci, n- am mai avut veşti de la el."
Şi-a stăpânit frica înainte să o ia razna. Philip nu scrisese pentru că era ocupat, ce naiba! Sau poate uitase cu totul de ea. îi dăduse papucii şi de-asta nu zicea nimic. Fie - în momentul acela nu voia decât să ştie că trăieşte. Pe urmă, n-avea decât să afle dacă o părăsise sau nu.
Şi sigur trăia. Văzuse ştirile în mica sală de cinema de la Bletchley Park şi a împietrit pe loc, ascultându-l pe crainicul care vorbea pe distonantul fundal muzical de biruinţă: „Acestea sunt o parte dintre navele care au distrus cel puţin trei crucişătoare italiene şi trei distrugătoare, au prăpădit şi posibil scufundat o navă de luptă, fără a avea ele însele victime". „Fără victime." Totuşi, Osia era conştientă de optimismul idiot cu care prezentau crainicii ăia ştirile. Chiar şi în urma unei victorii covârşitoare existau morţi. Victoria avea un preţ. Osia îndosariase zi de zi preţul victoriei în cutii de pantofi.
„Acestea sunt obuzele de aproape jumătate de metru care au distrus un crucişător nou-nouţ cu o singură salvă...", o ţinea

întruna crainicul, în timp ce ei îi venea să vomite, imaginându-şi ce putea face un asemenea obuz cu pielea aurie şi fermă a trupului unui bărbat sau cu creierul lui inteligent dintr- un craniu fragil - cum putea să transforme o minune de om în fărâme de carne arsă. Nu era deloc un basm. Şi un prinţ murea la fel de uşor ca orice alt om.
Dar dacă ar fi murit, s-ar fi anunţat. Un prinţ care moare pe front ar ajunge la ştiri. Doar dacă nu cumva încă nu ajunsese raportul... Iar de când cu bătălia, nu mai primise nici o scrisoare.
Acea frică infernală fusese ultima picătură care o făcuse pe Osia să cerşească ceva mai vital de făcut decât să copieze, să lege, să îndosarieze. Dacă tot avea să sufere aşa tare, să se teamă, măcar să facă naibii ceva mai important.
- Ce groaznic să vezi prizonierii italieni la ştiri... s-a auzit spunând. Cei pe care i-au pescuit ai noştri din mare. Mă tot întreb câţi s-or fi înecat.
Ceilalţi s-au uitat miraţi la ea.
- Sunt numai macaronari, a spus o fată coafată ca Verónica Lake. Dacă nu voiau să fie înecaţi de distrugătoarele britanice, nu trebuiau să-i ţină isonul lui Mussolini.
- Poate că nu, dar... i-a pierit glasul, frustrată.
Explozia de la Café de Paris părea să-i fi smuls un strat de superficialitate, iar acum nu cădea pradă doar fricii, ci şi compătimirii. Când văzuse chipurile sumbre ale italienilor la ştiri, mai că-i venise să plângă, ştiind că la fiecare om scos din mare, alţi doi-trei arseseră de vii sau se înecaseră. Zi de zi mureau în toată lumea. Numai la ei se gândea: englezi, francezi, canadienii ei, australieni, polonezi, ruşi... Da, chiar şi germani şi italieni. Erau inamici, dar şi ei sângerau. Şi ei mureau. Când naibii se termina totul?
Probabil că avea să afle înaintea ştirilor, când primea mesajul la tradus. Nu o încălzea prea tare chestia asta, faptul că se târâse pe o treaptă mai sus pe scara BP, unde afla prima dacă se termina războiul. Chiar şi cu câteva minute înainte.
- Intră!
Când a bătut Osia la uşă, i-a deschis o femeie îngrijorată, îmbrăcată cu o jachetă verde, uzată. Sheila Zarb, încântată de cunoştinţă. Soţia lui Harry a dispărut din nou înainte să-i poată mulţumi vreunul pentru că găzduise Ceaiul din acea seară. Osia

adulmeca infuzia când a înaintat în căminul sărăcăcios, în camera alăturată urla un copil.
- Ah! Viaţa conjugală, a remarcat Giles, intrând fuguţa după Osia. Ce să mai aştepţi moartea?
- Nu fi nesuferit! a răspuns Osia, uşor dezgustată de sine pentru faptul că observase pronunţia soţiei, nici pe departe la fel de educată ca a lui Harry.
„Nu fi nici tu oribilă", s-a dojenit singură, în timp ce ea şi Giles se înghesuiau pe culoarul îngust. Dar apoi Osia s-a simţit ca un vierme, căci Sheila Zarb a reapărut cu fiul plângându-i în braţe. Aşchiile de picioare îi atârnau pe lângă mama lui încastrate în nişte orteze metalice asemenea unor instrumente de tortură.
Poliomielită, desigur, Osia fusese la internat cu o fată care avea un asemenea aparat ortopedic.
- Bun venit în casa noastră de nebuni! Harry a ieşit pe hol în spatele soţiei şi a luat copilul în braţe. Intraţi, aici e salonul. Christopher, băiete, ştiu că nu-ţi

place orteza, dar trebuie să o porţi. Suntem stoici, da? Fiul lui

Harry a mijit ochii în semn de revoltă, încă zbierând.

- Ce drăgălaş este! a spus Osia acoperind urletele. Câţi ani are?

- A făcut trei în ianuarie.
Băiatul era prea mititel pentru trei ani, slab şi amărât, când ar fi trebuit să fie zdravăn şi plin de viaţă. Avea ochii şi părul negru ale lui Harry, dar era pământiu de la boală.
- Ştiu ce-i trebuie ţâncului. Mab s-a strecurat afară din sufragerie în spatele lui Harry, cu un pahar de sherry şi cu jobenul împodobit. I-a vorbit complet destins lui Christopher.
- Vrei să porţi jobenul Pălărierului Nebun? Să ştii că-i magic.
Micul Christopher s-a oprit din ţipat ca să cumpănească. Mab i-a aşezat jobenul pe cap, Harry i-a aruncat o privire recunoscătoare şi s-au întors cu toţii în sufragerie, unde ceilalţi Pălărieri Nebuni ciocneau şi discutau volumul de poezii întinat: versuri de pe front, de Francis Gray.
- Prefer Siegfried Sassoon, se plângea cineva.
- Altar este preferata mea, tare stranie...

- Cui îi pasă de poezia lui? Vreau bârfe despre poetul de pe front.
Giles s-a întors cu un zâmbet angelic spre Mab. Scuipă tot, zâno! Ai luat cina cu el şi am citit în Bâlbe că te scoate în oraş şi săptămâna viitoare.
- La un concert, băgăciosule...
- îmi pare rău! Beth, care întârziase, s-a strecurat în cameră îmbujorată.
A trebuit să scot câinele. Dacă face ceva înăuntru, mama jură că o să scape de el.
- Beth! Harry şi-a mutat gabaritul impresionant pe cel mai apropiat scaun, tot cu Christopher în braţe, cu ortezele aşezate cu grijă pe un genunchi. Nu te-am
mai văzut de... Ştii tu.
A rânjit şi Beth s-a înroşit, uitându-se în cana pe care i-o umplea Harry cu o singură mână.
- Măi, măi! a murmurat Giles la urechea Osiei, ghiduş. S-a amorezat mimoza noastră?
- Nu vorbi prostii, a spus Osia, care se întreba de ceva vreme acelaşi lucru.
- Poate şi el. Giles a coborât tonul şi mai mult, de numai Osia mai auzea ceva în freamătul conversaţiei. Beth a noastră este fată deşteaptă şi ceva îmi spune că Harry nu prea are parte de discuţii inteligente cu soţia.
- Snob infect...
Sheila a apărut din nou, cu un şorţ sub braţ.
- îmi pare rău că te las să te ocupi de baie şi de culcare, i-a spus soţului încet, în timp ce Pălărierii îşi pasau ceainicul de la unul la altul. Directorul cantinei a insistat să mă duc...
- Du-te! Harry şi-a trecut mâna prin părul negru al fiului. Mă descurc eu.
Sheila s-a aplecat şi l-a pupat pe Christopher pe obraz, iar Osia s-a trezit că mai avea un pic şi îi dădeau lacrimile. O durea sufletul şi se topea văzând atâta tandreţe revărsată asupra copilului schilod, ghemuit în braţele tatălui, punându-şi toată încrederea în el. Şi-ar fi dat ambele picioare ca să fi avut o casă în copilărie, unde să fi putut sta în poala unor oameni afectuoşi care să o pupe pe obraz la culcare, iar acum, pentru orice cămin. Mai învăţase ceva în noaptea ce a urmat bombardamentului din club - că nu prea avea nimic de felul ăsta.

„Ei, şi ce?", şi-a zis ea cu înverşunare. „Ai multe altele. Ba acum ai şi o slujbă care contează." într-o lume a războiului, era o lăcomie să vrei şi una, şi alta - şi o slujbă importantă, şi un cămin primitor. Aşa că Osia a afişat un zâmbet în timp ce asculta discuţia şi a scos o bucată de hârtie ca să noteze ideile pentru următoarea ediţie a Bâlbelor, la care lucra
în fiecare joi.
O discuţie înflăcărată despre versurile lui Francis Gray, cu toate că BB se întreabă dacă poezia de front este cel mai bun lucru pentru morală. Dacă ai terminat tura traducând lista de victime ale unui submarin, chiar vrei să discuţi despre idealismul zdrobit al unei generaţii pierdute, înecate în noroaiele Flandrei, cum sunt descrise în înfiorătorul pentametru iambic? Sau ai prefera să citeşti nişte Jeeves&Wooster?
Până vineri, în toate barăcile de la Bletchley Park circulau invariabil exemplarele BB, urmate de hohote de râs. Osia nu putea să râdă de una singură în perioada asta, dar cu siguranţă putea să scoată un hebdomadar de bârfe, încât să se prăpădească toată lumea de râs.

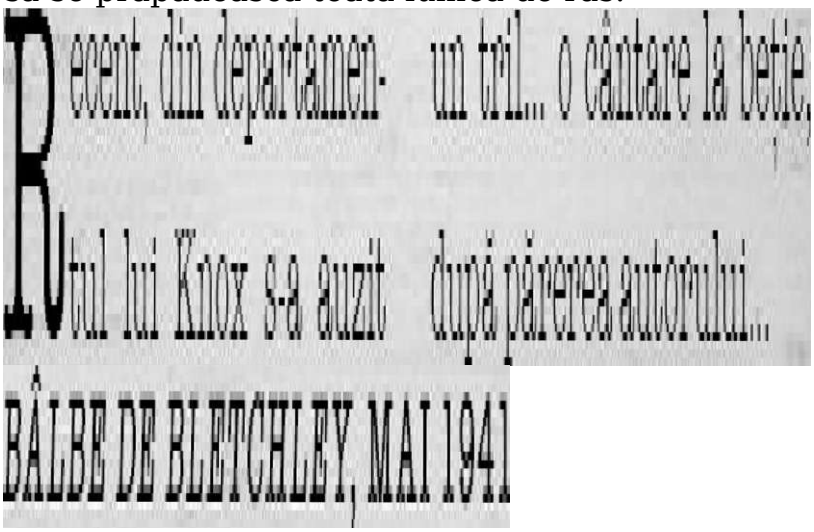
Recent, din departamen. un trîl... o cântare la betie,
Rîul lui Knox s-a auzit după părerea autorului...
BÂLBE DE BLETCHLEY, MAI 1941

- Nici măcar una dintre mânzele mele nu are voce, a remarcat Dilly. Slavă Domnului că vă pricepeţi să spargeţi coduri. Le dirija cu pipa, în timp ce ele răgeau următoarele strofe al poeziei lui, scrisă special pentru această ocazie:

La Capul Matapan, Cunningham a câştigat Cu voia Domnului şi graţie

lui MARGARET Acestei fete i s-a datorat, amiralul a declarat, Că

avioanele noastre adversarul au înlăturat!

Peggy Rock zâmbea şi clătina din cap, în timp ce Beth şi celelalte o strigau pe nume. Fiecare femeie de la Vilă avea strofa ei.

La Capul Matapan Cunningham a câştigat Cu voia Domnului şi graţie

lui BETH Această fată avioanele le-a aflat, Iară navele noastre le-au

evitat!

- Zău că n-am găsit nici un avion, a protestat Beth, doar

coordonatele...

- Păi, fă tu să rimeze coordonatele cu orice! a răspuns Peggy.

- Estimate, a spus Beth numaidecât. Bifurcate. Expectorate.

Peggy a aruncat un dop de vin în ea. Era prima ocazie reală care le permitea să sărbătorească laolaltă triumful: după acele zile îmbătătoare ce au urmat bătăliei, când s-a aflat vestea victoriei, avuseseră din nou treabă. Totuşi, astăzi, Dilly le trimisese pe Beth şi pe Peggy la cârciuma Eight Bells şi să vină cu tot atâta vin cât puteau duce: însuşi amiralul sir Andrew Cunningham, erou la Matapan, venea la Bletchley Park să le mulţumească personal lui Dilly şi echipei sale.

După ce au cântat, au ridicat paharele în cinstea şefului lor, iar Dilly şi-a scos ochelarii, clipind destul de des.

- Ei bine, a spus. Ei bine...

S-au strâns toate repede în jurul lui. Beth a lăsat deoparte aversiunea faţă de atingeri, ca să ia în braţe grupul. Era atât de gâtuită de emoţie, că abia mai respira.

- O, Doamne! a strigat cineva cuprins de panică. O fi amiralul? Jur că am auzit o maşină...

Până să vină amiralul Cunningham în uniforma lui cu trese aurii, alături de aghiotantul lui şi de comandantul Denniston care zâmbea, s-au şi înşirat toate în faţa Vilei, foarte serioase şi bine pieptănate (şi uşor abţiguite de la vinul prost). Beth nici nu se putea uita în ochii marelui om care le strângea mâinile pe rând.
- Am obţinut o mare victorie în Mediterană, a spus el la sfârşit, ţinând în mână paharul cu vin prost de la Eight Bells, pahar pe care reuşise cineva să-l găsească cu greu. Victorie care i se datorează lui Dilly Knox şi fetelor lui.
Un moment foarte solemn, distrus întru totul în clipa în care amiralul s-a întors şi Beth a observat că spatele impecabilei uniforme negre era pătat cu alb.
- Au zugrăvit Vila, chicoteau două dintre fetele mai tinere. L-am tot plimbat de colo-colo, până s-a atins de perete.
- Nu aşa te porţi cu un amiral!
Numai că Beth s-a trezit că o umfla râsul ca pe un balon. I s-au urcat la cap atât triumful, cât şi alcoolul cu care nu era obişnuită, iar în clipa în care eroul de la Mediterană şi-a dat seama de ceea ce s-a întâmplat şi a scuturat din cap, făcând haz de necaz, întreaga echipă a lui Dilly a izbucnit în hohote de râs.
Beth încă zâmbea când a intrat pe uşa casei.
- Eu nu prea văd motive de zâmbit, a oftat mama ei. La cină avem ciorbă de burtă şi musaca de ficăţei dacă nu găsesc ceapă la aprozar. Şi un coş întreg cu ciorapi de cârpit.
- îi cârpesc eu. Beth a pupat-o pe mama ei pe obraz.
„Mamă, azi am cunoscut un amiral. A spus că victoria lui mi se datorează mie şi colegilor mei." Tare mult voia să-i spună asta. Voia ca mama ei să fie mândră de ea, dar tot ce putea face era să se ofere să cârpească ciorapii.
- Scoate câinele ăla afară, s-a stropşit doamna Finch, punându-şi pălăria. Jur că abia aşteaptă să întorc spatele ca să îşi facă nevoile...
Lui Beth nu-i venea să creadă că reuşise să păstreze câinele. Dacă nu ar fi venit epuizată, dar şi exaltată după ce dăduseră peste cap planurile italienilor... Maică-sa nici măcar nu-i recitase din Biblie a doua zi şi nici nu încercase s-o pună să ţină cartea în aer. Se pare că nici măcar Deuteronomul nu zicea nimic despre fiicele care

munceau trei nopţi la rând, iar câinele fusese doar o picătură într-un pahar cu apă.
- Ştiţi că un câine care latră ţine hoţii departe, îi spusese Mab doamnei Finch, cu o privire care sugera hoarde de presupuşi intruşi, iar Osia îi povestea cu accentul ei şic că „prinţesa Margaret are un căţeluş fantastic, asemănător, poate aţi văzut în Tatler". Astfel încât câinele a rămas, iar Beth l-a scos afară, luând coşul cu ciorapi ca să cârpească pe trepte, la soare.
- Ce câine simpatic, a spus vecinul de alături, în timp ce schnauzerul traversa impecabila grădină de legume a doamnei Finch. Cum îl cheamă?
- Boots.
îi dăduse numele din greşeală. Mab întrebase „Cum îl botezi?", iar Beth, ostenită de muncă şi aşteptându-se la întrebarea „Unde l-ai găsit?", mormăise „Boots", fiindcă aşa îl chema pe proprietarul farmaciei de unde îl luase.
Osia şi Mab au intrat pe poartă în pardesiele lor roz pal şi albastru-fumuriu, trecând pe lângă doamna Finch care pleca la băcănie.
- Ce minunăţie de soare! Mab s-a aşezat lângă Beth pe treaptă. Ai auzit că se ţine dans la Bedford? O trupă americană cântă ultimele piese ale lui Glenn Miller.
- Ale cui? a întrebat Beth, căutând ghemul în coş.
- Ţi-am zis că n-o să ştie cine este. Osia a rânjit, aşezându-se de cealaltă parte a lui Beth. Când ai aşa creier ca al ei, îi dai chestii inteligente de gândit, nu muzică modernă.
- Nu-i nevoie de inteligenţă ca să faci ce fac eu. Doar gândire laterală. Uite... Beth a şovăit, uitându-se în jur. Nu avea cine să le audă. A pus coşul deoparte şi a scos o bucată de hârtie, pe care a mâzgălit repede ceva. Ăsta este un cifru Vigenere. Dilly îmi dă să exersez în timpul liber. Este un exerciţiu de decriptare din trecut, mult diferit de ceea ce facem noi la Dilly, aşa că nu se întâmplă nimic dacă ştiţi şi voi. Fac pariu că o să dezlegaţi unul în douăzeci de minute. încă entuziasmată după ce sărbătorise la Vilă cu vin şi după ce-i strânsese amiralul mâna, Beth avea un chef neobişnuit de a împărtăşi ceea ce ştia să facă. Aşa se rezolvă cu cheie. Deşi se poate şi fără... Le-a arătat. Mab şi Osia au încercat şi ele, râzând fascinate. A durat mai mult de douăzeci de minute, dar în cele din urmă au spart codul. Vedeţi? Nu-i aşa greu.

- Le-aş arăta asta tuturor băieţilor care mă iau de gâsculiţă. Osia se uita la cifrul ei. Hitler ar face infarct dacă ar şti că o gaşcă de fete de la Bletchley îi dau războiul peste cap jucându-se cu creionul.
- *Cu creionul, pe hârtie, de la Bletchley ţi-au vestit mândrele noastre, a recitat Beth unul dintre ireverenţioase versuri ale lui Dilly. Şi declinul, şi zdrobirea, însă tu n-ai auzit*
- Ei bine, mândrele astea se duc la bal în Bedford, a declarat Mab. Meritäm

un pic de distracţie. Şi tu la fel, Beth.

- Ştii că n-o să meargă, a zâmbit Osia. Nici prin cap nu-i trece,

dragă! Spre uimirea lui Beth, şi-a auzit propriul glas:

- Ba merg.
în mai puţin de o oră, regreta decizia.
- Habar n-ai de când îmi doream să mă ocup de astea, a spus Osia, atacând sprâncenele lui Beth cu penseta.
-Au!
- Nu mai face scandal, Beth, suferă baba la frumuseţe...
Mab, după ce îl gonise pe Boots de pe pat, unde azvârlise apoi toate rochiile fetei, ţinea în mâini una bleumarin de crep.
- Asta. Este singurul lucru de altă culoare decât maro, bej sau grena. Culori pe care nu ar trebui să le porţi niciodată, Beth, că te fac să arăţi ca o canapea. Ce te-aş îmbrăca mai colorat...

- îi dăm rochia mea roz! a sugerat Osia, smulgându-i fără milă

sprâncenele.

- Prea mică...

- Aia roşie a ta?
- Prea mare. Pusă pe fapte mari, Mab a scuturat rochia bleumarin. îi împrumut eşarfa roşie, o să-i dea culoare...
Beth a ţipat în timp ce-i smulgea alt fir de păr. Nu suportase niciodată să se uite lumea la ea, se ferea să fie atinsă, iar acum o verificau şi-o împungeau ca pe vite la târg. Chiar şi aşa, întreg

procesul era fascinant. S-a uitat peste umărul Osiei în oglindă, cu neîncredere. Oare Osia şi Mab puteau să schimbe ce vedea ea în reflexie?
- Un ten superb, dar îţi trebuie culoare, a decretat Osia. Fond de ten Max Factor şi un strop din rujul meu Elizabeth Arden Victory Red.
- Mama zice că femeile care se dau cu ruj sunt fufe.
- Şi câtă dreptate are! O să fii o fufă sublimă.
- Mda, părul... Mab îi desfăcuse deja coada împletită şi îşi trecea degetele prin onduleurile blond-spălăcite. Dacă tăiem cincisprezece centimetri... Nu te uita aşa la mine, o tund mereu pe soră-mea...
- Mă omoară mama!
- Beth! a exclamat Osia sever. Dacă mai zici o dată „mama", îţi trag una de nu te vezi. Capul sus! Inima-n dinţi! Dă-te cu ruj!
- M-am răzgândit. Beth a dat să se ridice. Nu vreau să merg. Dar era prea târziu, mult prea târziu. Prietenele ei aveau aceeaşi privire malefică şi dinţii la fel de încleştaţi. Momentul de răzvrătire a trecut imediat ce a fost dezbrăcată, învârtită, pensată şi pironită, involuntar fascinată de toate. Harşti-harşti şi s- au dus cei cincisprezece centimetri de păr, după care Osia i-a prins şuviţele rebele cu agrafe, în vreme ce Mab îi făcea alt tiv la rochia bleumarin.
- Prea scurtă, a ţipat Beth.
- Aiurea, a dojenit-o Mab, fără să se oprească din cusut. Ai picioare, Beth! Ai pieptul cam plat şi nici şolduri nu prea ai, dar picioare ai şi sunt frumoase, iar în seara asta o să fie văzute!
- Nu! încerca să-şi acopere genunchii.
- Ba da! au protestat fără milă prietenele ei. Până să termine ele, rochia bleumarin era de nerecunoscut: peste genunchi, împodobită cu eşarfa roşie a lui Mab, partea de jos uşor înfoiată de jupa de mătase a Osiei („O să foşnească şi o să ţi se vadă genunchii ăia frumoşi când mergi!"). Beth se privea uşor speriată. Nu era chiar tranziţia de la răţuşca cea urâtă la lebădă - oricât ar fi pensat-o, i-ar fi modificat rochiile şi ar fi îmbrăcat-o în mătăsuri, tot nu ar fi avut silueta lui Mab sau farmecul Osiei, dar nu arăta aşa îngrozitor pe cât se temea.
- O să te coafăm ca pe Veronica Lake, a decretat Mab, scoţându-i agrafele din păr. Mereu pleci capul când întâlneşti străini, dacă te

poţi ascunde sub o buclă ce-ţi pică peste ochi, o să pari misterioasă, nu timidă. Ea şi Osia o pieptănau, îi făceau cărare şi o tapau. Aşa! Ce zici?
„Mama o să fie scârbită", şi-a spus Beth. Dar poate nu era aşa de rău...
Acum, şi celelalte două îşi puneau rochiile, cea a lui Mab era de un mov agresiv, care-i pica pe trupul înalt asemenea unui fulger.
- Un material mai vechi de perdele, l-am găsit printre zdrenţele mamei când am fost la Londra. O să ţină la trei spălări.
- Draga mea, numai tu şi Scarlett O' Hara vă mai îmbrăcaţi în perdea şi arătaţi de milioane. Osia îşi prindea ciorapii de portjartier. Nu-mi pasă ce port, roz să fie. Aşa, Beth, eu şi Mab îi distragem atenţia mamei tale, iar tu fugi prin spate. O să-i zicem că te doare capul şi că te-ai băgat în pat.
„O să ard în flăcările iadului", şi-a spus Beth, în timp ce au trecut toate printr- un strop de Soir de Paris, pulverizat din parfumul Osiei. Asta însă nu a oprit- o să-l pupe de „noapte bună" pe Boots şi să-şi ia haina.
- Aşa, haidem! a spus Giles, în timp ce se înghesuiau toţi în maşina lui, pe strada întunecată. Măi să fie, este oare Beth a noastră? Rezervă-mi un dans, frumoaso!
- Nu ştiu să dansez, a spus Beth. Şi dacă aş şti, sigur nu mi-ar plăcea deloc.
Iar la dans era la fel de zgomotos şi de aglomerat pe cât se temuse, o sală mare plină ochi de soldaţi şi de localnice. Beth aproape că nu vedea scena pe care cânta trupa Tuxedo Junction. Giles şi Mab au dat fuga pe ring, iar când a
văzut Beth cum scăpăra Osia din picioare în pantofii ei cu sclipiri, a îndemnat-o:
- Du-te la dans! O speria gândul de a fi singură, dar nu o făcea să se simtă aşa de prost cum s-ar fi simţit dacă o dădăceau prietenele ei toată seara. Imediat ce Osia a fost invitată la dans, Beth şi-a găsit un scaun pe margine. Un băiat blond s-a aplecat spre ea, mirosind a gin.
- Ai chef de-un dans, Veronica Lake?
- Nu, mulţumesc.
Beth nu se putea lăuda că-i plăcea să fie centrul atenţiei, cu atât mai puţin printre necunoscuţi, dar şi-a dat seama că putea şade, cu jupa de mătase care-i foşnea delicios pe genunchi, şi să privească

dansatorii care-şi făceau de cap. Fustele femeilor se desfăceau precum florile, bărbaţii care le învârteau aveau nasturi şi trese la uniforme, mai că vedea fractali, asemenea spiralelor din trandafir sau tiparelor unui zid de cărămidă.
- Salutare! Harry s-a prăvălit pe scaunul de lângă ea, mare şi vesel, cu părul negru răvăşit. Nu părea mirat de marea ei schimbare, nici nu părea să observe în vreun fel. Beth a zâmbit, dându-şi seama că-i plăcea asta. Giles o insultase puţin când s-a uitat de două ori. Ce? în mod normal, arăta aşa înspăimântător? Evident că da. Dar, dacă era aşa, se bucura că Harry nu observase nici asta. Nu mă gândeam că vii, a continuat, punându-şi cotul peste spătarul scaunului său.
- De ce nu? Chiar vă stric cheful?
- Nu, doar că nu-ţi plac mulţimile.
- M-au târât Osia şi Mab. Beth l-a privit pe Harry pe sub noua coafură şi îşi dorea să-l întrebe despre diferenţa între Enigma navală italiană şi cea germană, la care lucrau cei din baraca lui, dar nu puteau vorbi printre străini despre decriptare, aşa că Beth căuta un subiect mărunt. A venit şi soţia ta?
- Sheila este acasă cu Christopher. Aseară s-a dus cu cineva la un concert, aşa că astă-seară m-a dat afară pe uşă să mă distrez şi eu. Vorbea fără pic de văicăreală, însă Beth amuţise, incapabilă să-şi exprime compătimirea. Un copil atât de fragil avea mereu nevoie de cineva alături.
- Ăăă... Crezi că America va intra în război? a îndrăznit Beth, un subiect mai puţin personal.
- Ar face bine. S-a întunecat la faţă apoi. Haitele de lupi ne fac terci.
Alt subiect încheiat. Beth putea să vorbească despre munca ei toată ziua, dar parcă înota împotriva curentului când venea vorba despre flecăreală. „Parcă-i mai bine ca atunci când la orice conversaţie părea că înotam împotriva curentului."
Tuxedo Junction a început să cânte „În the Mood", iar basul a mârâit printre dansatorii de pe ring.
- Cântă bine, a spus Beth, neştiind ce altceva să zică.
- Nu-i rău, dar îmi place muzica mai ordonată. Ştii tu, ca o structură. Harry a rânjit când a văzut-o tresărind cu ochii la el. Şi ţie? Bănuiam. Nu ştiu dacă din cauza felului în care construiesc creierele noastre conexiunile sau din pur obicei, după ce facem

ceea ce facem toată ziua. Pot să ascult Bach oricând. Ai la structuri cu nemiluita în Clavecinul bine temperat.
- Nu am ascultat niciodată.
-La Cambridge lucram şi la magazinul de muzică. Când nu aveam clienţi, ascultam la căşti. Mă enervam foarte tare dacă apărea cineva în magazin în toiul unei simfonii.
- Nu am fost niciodată la Cambridge. „Nu am fost nicăieri."
Piesa s-a terminat, iar dansatorii s-au desprins unii de alţii. Unii s-au dus pe margine, alţii au luat noi parteneri pentru Moonlight Serenade, care răsuna acum pe ring. Harry a înclinat capul.
- Ai chef să ne învârtim puţin?
- Nu prea vreau să dansez, a mărturisit Beth. Vreau să mă întorc la muncă.
- Şi eu. Oamenii ca noi sunt mai dependenţi decât consumatorii de opiu. Şi- au zâmbit mâhniţi şi frustraţi. Ea îşi dădea seama că-i rodea pe amândoi să vorbească despre lucruri interzise. Haide! a spus Harry deodată.
A tras-o pe Beth pe ringul de dans şi a cuprins-o subit cu braţul de mijloc, i-a luat mâna în mâna lui mare şi a început să se învârtă pe ritmul lent şi visător.
- Aici nu ne aude nimeni. Apropiindu-şi capul de al ei, i-a şoptit jucăuş şi prietenos la ureche: Am nişte şmecherii noi pentru grupajuri, nimic foarte specific departamentului naval. Vrei să-ţi spun?
Beth a ezitat, dar în jurul lor cuplurile dansau cu ochii închişi şi el îi murmura la ureche - nici cel mai dedicat indiscret nu putea trage cu urechea şi să audă ceva de muzică.
- Da, te rog, i-a şoptit şi ea zâmbind, relaxându-şi spatele sub braţul lui.
- Aşa, lucrez cu o maşină cu patru rotoare...
Beth asculta pe fundalul serenadei pe care ba o auzea, ba nu, tiparul notelor instrumentelor de alamă împletindu-se cu cel al vorbelor lui Harry. Dacă închidea ochii, aproape că-l vedea.

- Dilly mă pune să lucrez la cifruri Vigenere.

- Am făcut şi asta. Le poţi sparge fără cheie?

- Una-două.

- Doamne, dar chiar te pricepi! Dar...
- Ia uite cum îşi şoptesc ca porumbeii! Giles l-a bătut pe braţ pe Harry. îmi dai voie?

Nu, mulţumesc, a spus Beth ferm. S-a apropiat de umărul lui Harry, voind să disece coduri Vigenere şi Enigmele cu patru rotoare, auzind vag râsul cu care s-a retras Giles. „Foarte bine, voi şi secretele voastre.

.11 zile până la nunta regală

9 noiembrie 194

7în interiorul ceasornicului

Unul dintre infirmieri avea părul roşcovan ca Giles. Beth se uita după el cum îşi făcea treaba, punând lucruri în debarale, adunând aşternuturile murdare şi râzând cu un prieten. Beth şi-a amintit vocea lui Giles: „Voi şi secretele voastre..."

„Tu erai cel cu secrete?", se întreba pentru a mia oară. Giles cel veşnic prietenos, eternul bârfitor. Giles care, în cele din urmă, se transferase din Baraca 6 în departamentul lui Knox. Giles, cel mai simpatic dintre Pălărierii Nebuni.

Nu voia să fie el acela. Dar nu voia să fie nici vreuna dintre

prietenele ei. Infirmierul roşcovan a ieşit din salonul comun, iar

Beth s-a strecurat după el.

- Ce vrei, Liddell? a întrebat el încet. Ţigări? Parfum? Te costă.

Beth mai învăţase ceva în anii petrecuţi aici: care dintre infirmieri şi asistente făceau negoţ pe ascuns cu pacienţii. Cu medicamentele puse deoparte îţi cumpărai ţigări, băutură, cosmetice... sau informaţii.

- Am nevoie de informaţii. Beth a înghiţit în sec, ştergându-şi palmele transpirate de halat. Ce-i aia lobotomie?

El a ridicat din sprâncene.

- De ce?

„M-au programat pentru operaţie şi nu ştiu ce fel." Toată seara fusese neliniştită, de când auzise şoaptele intendentelor. Nici o femeie din secţie n

uştia nimic, toate făceau supoziţii.
- Spune-mi.
- Asta este o informaţie importantă. S-a aplecat spre ea. Beth îi simţea mirosul de transpiraţie şi de dezinfectant. Ce dai la schimb?
Ea a înghiţit din nou, de data asta fiere, în timp ce-l trăgea spre debaraua cu aşternuturi.
- Intră aici şi îţi arăt.
Şi mai învăţase ceva. Care dintre infirmieri te-ar fi pipăit sub halat dacă nu se uita nimeni, cum să-i eviţi atât pe ei, cât şi atingerile lor, cum să muşti şi să dai din picioare dacă erau singuri când se ocupa doar unul de tine şi care dintre ei nu s-ar fi impus, dar nici n-ar fi spus nu dacă li te puneai pe tavă. Uneori, dacă obţineai ceva ce-ţi trebuia, te puneai pe tavă. Nu era prima oară când Beth se aşeza în genunchi într-o debara cu aşternuturi, însă îi venea să verse de tot atâta furie palpabilă şi de neajutorare ca prima oară.
- Ce este o lobotomie? a întrebat, înainte să înceapă, cu glasul aspru ca rugina pe cuţit.
- O operaţie la cap, a spus infirmierul închizând ochii şi băgându-i mâna în păr. O mică incizie în craniu, aşa am auzit. Se face în toată America... da, nu te opri...

Beth s-a oprit şi s-a retras.

- Pentru ce se face operaţia?

- întâi să termin...

- Nu. Nu până nu-mi spui la ce foloseşte. A tras-o de păr.
- Ca orice altceva aici, nu? Te face mai bine, te repară. Nu mi-aş face griji, Liddell, a adăugat, părând sincer. Cică nu-i prea invazivă. Nicidecum la fel de
rea ca şocurile electrice despre care auzi.
Beth a insistat, punând mai multe întrebări, dar era clar că nu ştia mai multe nici el. A închis ochii şi a terminat ce începuse, cu gândul la partenera ei de Go şi la gestul ei cu degetul ca un bisturiu peste craniu.
- Bravo. S-a încheiat la pantaloni şi i-a ciufulit părul. Acum treci la loc în celulă.

Beth s-a sprijinit pe călcâie în timp ce el ieşea din debara, cu părul roşcovan scânteind în lumina ce s-a strecurat o clipă pe uşă. Se abţinea să vomite, adulmecând clorul şi amidonul din aşternuturile împăturite, umplându-şi plămânii cu o frică subită. Se confrunta cu o operaţie chirurgicală şi cu un trădător şi habar nu avea ce sau cine erau ori dacă va primi ajutor pentru a-i înfrunta.
„Osia, Mab, unde sunteţi?"
York
La Bletchley Park era un trădător care vindea informaţii în timpul războiului.
„Ditamai aberaţia", a murmurat Mab.
Osia nu era sigură. „Bettys Tea Shop. Nu te mai enerva, vino şi gata. Şi vorbim atunci."
„Pe dracu!", îi spusese Mab, trântind telefonul, şi se întorsese să vadă de copii.
Eddie era cald şi moale la pieptul ei când l-a ridicat din pat. Se agita, sâcâit de somn, dar s-a cuminţit imediat în braţele ei. A inhalat mirosul de talc şi l-a adulmecat pe băieţel, întrebându-se dacă luase în greutate faţă de seara trecută - creştea foarte repede, avea un an şi jumătate şi era deja mai mare decât cei de doi ani. într-o zi urma să aibă peste un metru opzeci. Mab a ieşit tiptil din camera copilului, punând în trecere mâna pe părul negru al lui Lucy. Luce nu dormea tihnit, dădea din picioare şi mormăia, dar se liniştea la atingerea lui Mab.
Mab l-a hrănit pe Eddie la parter, ferindu-se de boabele de mazăre pe care încerca să le scuipe pe bluza ei crem, din în, dar apoi, după ce l-a pus pe jos să se joace cu trenuleţul pe care i-l făcuse tatăl lui, nu avea stare. S-a ridicat în picioare învârtind o ţigară neaprinsă între degete - voia să se lase - şi o durea stomacul auzind în minte ecoul mesajului cifrat al lui Beth.
Nu ştiu cine este trădătorul, dar ştiu ce a făcut. Am găsit dovezi că lucra în departamentul meu, dar oricine ar fi fost, m-a închis aici înainte să pot dovedi.
Nu avea cum să fi existat un trădător la Bletchley Park. Candidaţii erau verificaţi dinainte să fie invitaţi la interviu. Când s-a transferat de la maşinile- bombă la Conac, Mab îl auzise pe comandantul Travis vorbind despre cutiile cu dosare MI-5 din Baraca 9, iar dacă ar fi existat un trădător, cui vindea informaţiile?

BP rămăsese un adăpost secret şi de succes pe toată durata războiului, lucru care nu ar fi fost posibil dacă ar fi aflat germanii de existenţa lui.
Nu. Acuzaţia din mesajul cifrat era fie imaginaţia paranoică a unei nebune, fie dorinţa unei disperate de a minţi pentru a-şi câştiga libertatea. „Oricum ar fi, ce se întâmplă cu mine dacă o ajut?", se întreba Mab. Beth fusese închisă la ordinele guvernului, adică Mab şi-a fi încălcat jurământul dacă ar fi comunicat cu ea.
„Recepţionarea şi încurajarea transmiterii riscante de informaţii privilegiate" sau cum ar fi formulat ei, tot închisoare ar fi putut însemna.
în sufrageria liniştită, Mab s-a uitat în jur. Casa asta, familia asta, viaţa asta
era tot ceea ce visase vreodată Mabel Churt din Shoreditch. Casa din piatră veche de Yorkshire cu trei etaje, grădinile cu rugi de trandafiri. Baia cu gresie din marmură, plină cu parfumuri şi cosmetice, spre deosebire de o toaletă la comun, pe hol. Propriul cont în bancă, cu suficiente fonduri cât să nu le mai verifice compulsiv de teamă că poate nu i-ar fi ajuns pentru factura de apă, pentru pantofii lui Eddie, pentru educaţia pe care urma s-o aibă Lucy. Soţul ei.
Să rişte toate astea, să-şi pună familia în pericol, să ajungă într-o celulă, toate pentru Beth, care o trădase în timpul războiului?
„Ea ce a riscat ca să-ţi ceară ajutor?", a întrebat-o un gând în şoaptă. „Acum ce riscuri îşi asumă?"Cu şase ani în urmă
Mai 194
- 1Spune tot, Beth! i-a cerut Mab.
Ţinând în mână jupa din mătase pe care venise tiptil s-o dea înapoi, Beth a clipit, ca şi Osia, care îşi pilea unghiile la lumina unui rest de lumânare. Se întorseseră adineauri de la dans, absolut terminate de oboseală, mult după ora de stingere a doamnei Finch şi, în mintea ei, Osia deja compunea următoarea bârfă pentru Bâlbe: Ce mânză sfioasă s-a afişat la dans în Bedford în acest weekend? Până şi cel mai isteţ creier are nevoie de un pic de Glenn Miller pentru a-şi învigora materia cenuşie, iar geniile de la BP au observat numaidecât...

- Beth, ai dansat de cinci ori cu Harry! Mab s-a întors dinspre oglinda în care îşi peria părul, fixând-o pe Beth cu o privire sobră. Şi mai erau şi toate melodii lente şi romantice.
Beth a închis uşa camerei, cu Boots după ea.
- Am vorbit despre muncă. Ştiţi...
Osia ştia că se referea la decriptare, dar că nu o va spune, nici măcar aici, între ele.
- Aşa, lipiţi unul de altul? Osia nu se putea abţine. Beth era nedumerită.
- Da. Ca să nu audă nimeni.
îmbrăcată din nou cu cămaşa de noapte cu guler înalt şi cu părul pieptănat fără bucla peste ochi, era aceeaşi mimoză care nu fusese în viaţa ei la o întâlnire.
Osia a suspinat

.- Nu-mi spune că te-ai amorezat de Harry Zarb.
Beth părea îngrozită.
- Lucrăm împreună, atâta tot. El este foarte priceput la ceea ce face, eu la fel, ne vine lesne să vorbim...
Osia şi Mab au schimbat o privire.
- îndrăgostească se cheamă. Mab a aruncat peria. Beth, e timpul să-ţi cauţi un tip, dar nu te amoreza de un bărbat căsătorit care îţi spune ceea ce vrei să auzi.
- Nu-i deloc aşa. Beth a dat să-şi apuce vârful cozii să se joace cu el, dar nu mai avea cu ce. Nu a încercat nimic. M-a invitat la dans doar ca să putem vorbi în linişte, să nu ne audă nimeni.
- Doar la BP... Mab s-a aşezat pe pat în furoul de nailon. Nu „Hai să-şi şoptesc nimicuri la ureche", ci „Hai să-ţi şoptesc cifruri la ureche". Nu înseamnă că nu te vrăjea, Beth.
Osia nu era aşa sigură. Să fi fost Harry genul de bărbat care să calce în străchini când o avea acasă pe Sheila cea amabilă şi frântă de oboseală, care avea grijă de fragilul fiu schilod? O îngrijora mai puţin că el ar încerca să o seducă pe Beth, mai degrabă Beth avea să se aprindă pentru primul care flirta pe „Moonlight Serenade", fără să aibă nici o intenţie de fapt.
- N-ai cum să prezici care dintre bărbaţi o să-şi înşele soţia, a spus Mab, citindu-i gândurile Osiei parcă. De-asta trebuie să te fereşti de toţi bărbaţii însuraţi. Pentru că începe ca o prietenie nevinovată şi pe urmă auzi că soţia lui nu-l înţelege şi că în curând o va părăsi şi pe urmă te vezi cu el pe la spatele ei până se lămuresc lucrurile, ceea ce nu se întâmplă niciodată. Numai aiureli. N-am fost niciodată în situaţia asta, a adăugat, văzându-le privirile. Dar cunosc fete care au păţit-o şi toate au ajuns în acelaşi punct, şi nu la altar. Pentru că bărbaţii voiau doar puţin... ştiţi voi ce.
- Ce? a întrebat Beth, cocoţată pe marginea patului Osiei.
- Ştii tu. Mab se uita în ochii ei. Nu?

-Nu.

Osia îşi privea mâinile.

- De fapt, nici eu nu ştiu, a spus din senin. Cum... este.
Cu greu a scos cuvintele, dar nici nu putea minţi. Nu pe întunericul din camera aceea cu draperiile trase, cu două fete cu care lucra, cu

care plângea şi cu care împărtăşea aceleaşi temeri nespuse din ultimul an.
- Lasă-mă, că nu te cred! a pufnit Mab. Pe Beth o cred că nu a aflat de la doamna Finch cum merge viaţa. Deşi, chiar nu ţi-au povestit surorile tale, după ce s-au căsătorit? a întrebat, abătându-se de la subiect.
Beth era complet inexpresivă.
- Au zis să nu las nici un băiat să mă sărute până la logodnă şi m-am gândit că aşa rămâi însărcinată.
- Metodiştii ăştia... a murmurat Mab şi s-a uitat la Osia. Bine, pe Beth o cred, dar nu înţeleg cum să fii în aceeaşi oală când ai o mamă deşucheată ca a ta, debutantă trăsnită!
- Nu-mi mai spune aşa! s-a inflamat Osia, ştiind că exagera cu sensibilitatea asta, dar nu-i păsa. Obosise al naibii de tare să urce o scară pe care credea că în sfârşit ajunsese pe o treaptă de unde nu avea să-i mai spună nimeni „debutantă trăsnită" sau „mondenă prostuţă" şi tot se trezea considerată îngustă la minte, neimportantă, ignorantă. Doar că, în cazul ăsta, de netăgăduit, chiar era ignorantă. Oricât traduceai telegramele personale ale lui Hitler toată ziua, tot puteai fi pe dinafară în alte sfere. Mab, crezi că deşucheata de maică-mea mi-a zis vreodată ceva? Am crescut înconjurată de servitori. Doicile m-au învăţat să mă spăl în spatele urechilor, internatul m-a învăţat germana, la pension am învăţat să fac o plecăciune. Mama se mulţumea să se mărite, să divorţeze şi să se recăsătorească, nici nu ştia de mine, cu atât mai puţin să-mi dea lecţii de viaţă. Aşa că nu ştiu nimic şi nici fetele cu care am fost la şcoală nu ştiau, pentru că toate mamele erau prea cuviincioase ca să discute un subiect aşa de neplăcut.
Mab tot sceptică era.
- în ziua în care ne-am cunoscut, l-ai făcut de râs pe un pervers în tren, întrebându-l dacă nu voia să-şi ascundă măciuca din pantaloni...
- Draga mea, mă prefac extrem de experimentată şi îmi iese de minune, dar este un şiretlic. Osia a coborât din nou privirea. Anul trecut, la Savoy, îi spuneam unei prietene că aş vrea ca prietenul meu să nu îşi ţină lanterna în buzunarul din faţă când dansăm, iar cucoana de la masa alăturată face ochii mari şi şuieră la mine: „Proastă mai eşti, chiar nu ştii ce-i aia erecţie?" Şi am râs, ca şi

cum aş fi ştiut la ce se referea, dar habar n-aveam. Când l-am făcut de râs pe ăla din tren, tot pe dinafară eram. Şi acum am douăzeci de ani şi sunt îndrăgostită şi tot nu ştiu cum se întâmplă. Osia gâfâia deja când a ridicat în sfârşit privirea. Doamne, Mab, nu-mi place că sunt o... debutantă proastă. Nu vrei să mă luminezi?
- Ce te face să crezi că eu ştiu totul despre subiectul ăsta? Mab părea straniu de inertă în lumina capătului de lumânare. Pentru că fetele din Shoreditch sunt fufe?
- Nu, pentru că tu nu ai crescut ocrotită ca o păpuşă de porţelan. Osia şi-a dat seama că discuţia deviase complet de la Beth şi Harry şi de la toată dilema legată de bărbaţii însuraţi, dar cine ştie când mai apărea o asemenea ocazie? Ce anume se întâmplă?
S-a lăsat tăcerea puţin, într-o atmosferă de stingherealã. Boots a scâncit din cauza lui Beth care-i tot răsucea zgarda de stres. Mab se uita când la Osia, când la Beth şi a clătinat din cap.
- Mamelor voastre le-ar trebui două după ceafă. Răscolind în poşetă, Mab a scos o sticluţă argintie. Trebuie să bem din asta.
- De unde o ai? a exclamat Beth.
- I-am şutit-o lui Giles. N-o să-i simtă lipsa. Mab le-a întins sticluţa. Osia a tras o duşcă. Beth a şovăit, dar imediat ce Mab a început cu: „Aşa, când un bărbat îşi dă jos pantalonii", a întins mâna spre sticluţă şi a băut până s-a înecat. Osia a bătut-o pe spate, iar cele două s-au făcut mici, ascultând tăcute discursul scurt şi fără menajamente al lui Mab. Veţi auzi tot soiul de lucruri, a încheiat. Cine zice că nu poţi rămâne borţoasă prima oară se înşală. Cine zice că nu poţi rămâne borţoasă dacă bărbatul iese la sfârşit se înşală. Singurul lucru care te împiedică să rămâi borţoasă este dacă bărbatul poartă prezervativ. A urmat o scurtă explicaţie. Osia şi Beth se strâmbau. Sau dacă puteţi convinge un doctor să vă pună diafragmă - o cupă mică de cauciuc, pe care o băgaţi înăuntru. A gesticulat. Dar nici un doctor nu face asta dacă nu sunteţi măritate sau măcar logodite, pentru că doctorii sunt bărbaţi. Şi dacă un bărbat îţi promite că te ia de nevastă dacă o faci cu el, să ştiţi că este o minciună pe care ei o spun de când lumea.
- Păi, a făcut Osia la sfârşit. Nu pot spune că mă tentează în vreun fel. Părea absolut oribil.
- Este... plăcut?

Abia o auzeau pe Beth, cu glasul stins de ruşine.
- Aşa am crezut. Mab a spus-o intenţionat fără nici o inflexiune. Dar aveam numai şaptesprezece ani, ce ştiam eu?
- Cine era? a întrebat Osia.
- Un tip pe care n-ar fi trebuit să-l ascult. Mab a luat sticluţa şi a tras o duşcă. Philip este cauza întrebărilor tale? Sau cine-ţi face avansuri?
- Ei, tipii pe care-i cunosc nu-mi fac avansuri. Poate mă sărută după întâlnire, dar atâta tot. Dacă insistă mai mult, îi trec pe lista PIT pe veci.
- PIT? a întrebat Beth.
- Periculos în taxi.
- Dar vrei să ştii dintr-un motiv şi ai zis că eşti îndrăgostită. Mab refuza să se lase distrasă de la subiect. Haide, Os! Ne-ai spus că Philip este pe Valiant, ce culoare de păr are şi că albastrul ochilor lui te face să intri în fibrilaţii, acuma
zi şi tu ce-i mai savuros.
Atmosfera s-a destins atunci, Osia a râs, Mab a rânjit şi un zâmbet aproape imperceptibil i-a scăpat lui Beth.
- îl ador pe Philip, a mărturisit Osia. Şi nu ştiu nimic despre el de la Matapan, aşa că habar n-am dacă trăieşte au ba... Ce? Beth încremenise auzind cuvântul „Matapan".
- Nimic. Beth a mai luat o duşcă, complet inexpresivă.
- Şi după ce se întoarce de la Matapan, crezi că o să-ţi ofere şansa de a deveni doamna Philip... Mab s-a poticnit. Am impresia că nu ne-ai spus numele lui de familie.
- Pentru că nu are. Osia şi-a dres glasul. Este... Ei bine, este prinţul Philip al Greciei.
A ridicat privirea. Mab era complet uluită, iar lui Beth mai să-i pice sticluţa din mână.
- Auzi tu, prinţ! i-a spus Mab lui Beth. Normal. Şi mai este şi străin!
- Nu tocmai. Este danez şi german, dar a studiat în Scoţia, iar unchiul lui este Lord Mountbatten... Este complicat. Familia a plecat din Grecia când era foarte mic. Nu este moştenitorul tronului.
- Foarte bine, pentru că aş muri de râs dacă i-aş da lecţii de viaţă viitoarei regine Osia, a spus Mab tărăgănat.

- Ia mai taci! Osia a lovit-o cu perna. Vezi de ce n-am zis nimic? Că vorbeşti aiurea şi nu-i deloc aşa. Este doar Philip al meu.
Mab i-a luat sticluţa lui Beth şi a întors-o cu susul în jos.
- Nu avem destul gin pentru discuţia asta.
Beth a râs tare de data asta. Nu mai era roşie ca sfecla de umilinţă, ci doar îmbujorată şi foarte drăguţă. Osia se întreba dacă la fel considera şi Harry.
- Beth, uite care-i treaba cu Harry. îmi place de el şi aş vrea să cred că nu încerca să te ducă cu vorba. Dar ai grijă.
Beth a strâmbat din nas.
- Cu cineva căsătorit... nu aş putea. Nu sunt sigură că aş putea cu oricine. Nu pare prea... S-a uitat la rămăşiţa de lumânare. Mai avea un pic şi se termina. Ar fi bine să mă duc în camera mea.
L-a luat pe Boots sub braţ şi a ieşit cu el. Mab s-a uitat la Osia, aşteptând să audă uşa lui Beth.
- Mă îngrijorează Beth, a spus sec. Fetele timide ca ea sunt exact genul care pică în patul cui nu trebuie şi dau de necaz.
- Cred că Harry este atrăgător pentru că nu-l poate avea, a cugetat Osia, strecurându-se sub pătură. Este numai bun de-o iubire pătimaşă pentru o fată care nu vrea de fapt să iasă din umbră. Pe Beth o văd fată mare la nouăzeci de ani, spărgând coduri şi locuind singură sau cu un câine, fericită nevoie mare. Un iubit sau un soţ ar da-o peste cap.
- Sfârşitul războiului o va da peste cap. Cine-o să-i mai ceară lui Beth Finch să spargă coduri? Va fi fată bătrână acasă, din nou. Mab a suflat în lumânare. Dumnezeu fie cu ea!
- Lucrurile vor sta altfel după război. Vocea lui Mab a căpătat dintr-odată un ton foarte serios. Auzi, Os... Oi fi ştiind tu ceva mai multă biologie, dar asta nu înseamnă că ştii altele.
Osia s-a îmbăţoşat.
- Cum adică?

Nu ştii că uneori bărbaţii se folosesc de

femei. A expirat prelung. Le folosesc şi le părăsesc pe cele cu care nu aveau de gând să se căsătorească. Şi băieţii buni fac asta. Şi gentlemenii fac asta. Chiar şi prinţii.ÉESMIMPAIII

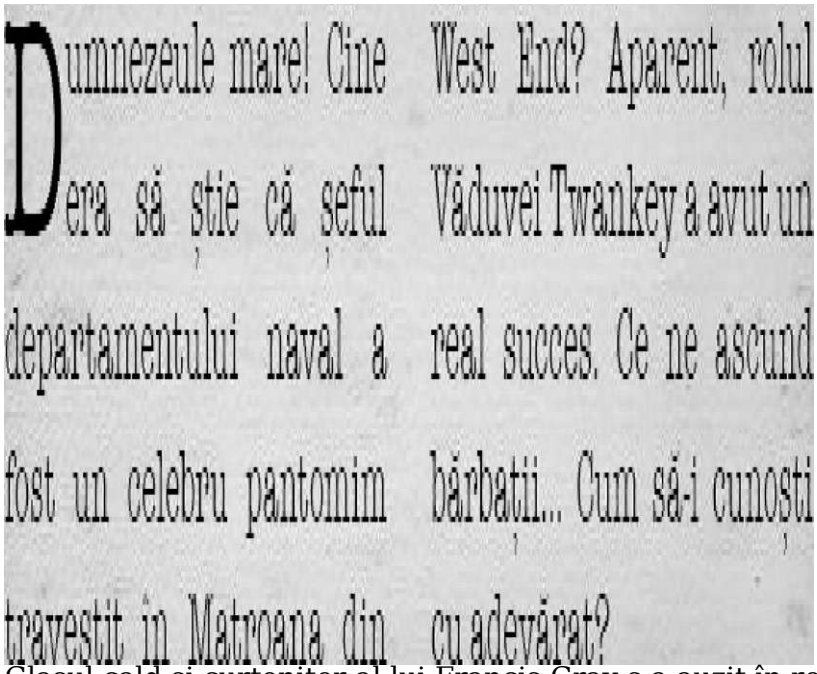
Dumnezeule mare! Cine era să ştie că şeful departamentului naval a fost un celebru pantomim travestit în Matroana din West End? Aparent, rolul Văduvei Twankey a avut un real succes. Ce ne ascund bărbaţii... Cum să-i cunoşti cu adevărat?

Glasul cald şi curtenitor al lui Francis Gray s-a auzit în receptor:
- Mă gândeam că ţi-ar plăcea să luăm cina la Savoy data viitoare când ajungi la Londra.
Mab a zâmbit, făcându-i semn Osiei să o ia înainte - plecau amândouă, căci începeau tura de noapte.
- O să mâncăm ceva galben fosforescent?
- Sigur luăm limbă-de-mare. Peşte alb şi bun, fără nici un gust. Foarte englezesc.
- Marţea viitoare sunt liberă. Mă duc la Sheffield s-o văd pe sora mea, dar pe urmă iau trenul de seară spre Londra.
- Abia aştept, domnişoară Churt. Să porţi pantofi cât zgârie-norii.
A închis, iar zâmbetul lui Mab s-a pierdut într-un gând confuz. Ar fi fost a treia întâlnire cu poetul. După cina indiană la Veeraswamy, o invitase la prânz la un concert la Galeria Naţională, unde ascultase o muzică profund inexplicabilă şi era în continuare complet nedumerită în privinţa lui. Nu prea vorbea, dar asculta cu atenţie. Zâmbea mult, dar nu râdea niciodată. Nu insista să-i spună pe nume, de fapt nu insista în nici o privinţă. Francis Gray era un mister pentru Mab.

- Este pe lista scurtă? întrebase Giles, după ce discutaseră Pălărierii Nebuni tulburătoarea poezie de război a lui Francis.
- Nu prea cred. Mab ştia când un bărbat era chitit, iar Francis Gray nu părea să fie. Privea totul - alarma unui raid aerian, supa Mulligatawny, pe Mab în rochia roşie de crep - cu aceeaşi apatie agreabilă, de parcă ar fi urmărit totul din spatele unei cortine invizibile, izolat şi prietenos. Lui Mab îi venea să dea cortina la o parte ca să priceapă ce era cu el. S-a trezit recitind întinat din scoarţă-n scoarţă, căutând indicii despre felul în care-i mergea mintea, dar tot ce-i spunea poezia lui era că fusese un copil speriat, care încercase să se
descotorosească de coşmarurile din tranşee transpunându-le în versuri. Dacă nu mai era acel copil, atunci cine era?
- Acordă-i prioritate, o sfătuise Giles. Este o partidă bună. Părinţii au murit, n-o să-şi bage nici o soacră nasul. Deţine o casă măricică în Coventry. Nu-i milionar, că nu face nimeni avere din poezie, dar tatăl lui a patentat nu ştiu ce medicament de tuse, cu care a făcut ceva bani. Destul cât să îţi ia ţie ciorapi de mătase şi ponei surorii tale.
- Ştiu asta. Mab îşi evalua foarte atent bărbaţii. Dar nu mă interesează doar ciorapii de mătase şi poneii, Giles.
-Nu?
- Vreau pe cineva de care să fiu mulţumită.
Nu cerea mare dragoste, dar mulţumire voia. Şi Mab nu credea că cineva atât de dezinteresat de viaţă precum Francis Gray ştia să fie mulţumit. Era într- adevăr un mister. Propria enigmă, într-un loc plin de enigme.
- Nu sunt de acord să sune bărbaţi aici. Doamna Finch a apărut în hol în clipa în care Mab a închis telefonul. Doar dacă sunt membri ai familiei.

- Este verişorul meu.

- Pare că ai mulţi verişori.

- Am familie mare. Mă scuzaţi, mă aşteaptă o tură lungă în noaptea

asta...

- Mă întreb ce faci acolo. Că ai început să vii acasă cu picături de ulei pe mâneci. Doamna Finch a zâmbit, cu un licăr în ochi însă. Şi tot găsesc astea, evident. Ce, Doamne iartă-mă, ai de gând?
Mab s-a uitat la tabelele de cifre scrise cu mâna ei.
- Habar n-am. De când le învăţase Beth pe ea şi pe Osia să spargă un cod Vigenére, începuseră să folosească cifruri când îşi lăsau bilete una alteia. Găsiseră în sfârşit o modalitate de a se ascunde de proprietara indiscretă şi de a o înnebuni în acelaşi timp. Cheia era mereu MÂNDRE.
- Dar este scrisul tău, a acuzat-o doamna Finch, fluturând biletul.
- Trebuie să fug, doamnă Finch!
Sfârşitul după-amiezii era frumos şi mirosea îmbietor. Când urma să termine Mab tura, avea să vadă o semilună la miez de noapte. Avuseseră noroc aici la ţară, fără bombardamente. Cu o săptămână în urmă, Londra suferise cel mai grav atac de la începutul războiului. Nici măcar ziarele perpetuu optimiste nu mai puteau lua în glumă faptul că fusese distrusă Camera Comunelor.
- Dar de-atunci nu prea ne-au mai bombardat, spusese la telefon mama lui Mab. Poate ăsta a fost sfârşitul războiului.
După ce a trecut de poartă şi în drum spre baraca ei, Mab a simţit nevoia să se oprească o clipă la uşă, înainte să-şi ia inima-n dinţi şi să înfrunte maşinile enigmatice care şuierau întruna. „De ce nu m-am transferat?" Fuseseră aduse şi alte fete din Wrens să lucreze la maşinile-bombă. Mab era singurul civil repartizat aici. Probabil fiindcă uitaseră cu totul de ea. Dacă le aducea aminte, într-o săptămână o trimiteau înapoi la dactilografiat.
Poate din cauză că nu-i plăcea deloc să renunţe la o slujbă care trebuia făcută. Chiar dacă ura slujba aia. Şi mama ei de viaţă, cât ura maşinile-bombă. Ziua nu era aşa de rău, puteai ieşi să te bucuri de soare şi să iei o gură de aer ca să- ţi tragi sufletul, numai că seara, baraca era precum o capsulă în vid, pe un ocean sumbru, care, asemenea unei lipitori, o seca de aer şi de orice veselie.
- Ai fost la dansul de la Bedford? a întrebat Wren Stevens, în timp ce primeau amândouă meniul şi se apucau s-o cableze pe Aggie.
- Da. Mab s-a întins ca să ajungă la mufa din vârf. Era rândul ei să stea în picioare în seara aia, căci Stevens era la maşina de verificat şi pregătea setările lui Aggie. Of, ce dureri de picioare urma să aibă până dimineaţă...

- M-am dus cu un tip din Baraca 7, a continuat Stevens. îh, m-a pipăit toată, de cum am ajuns pe ring.
„Bărbaţii pe care-i cunosc eu nu fac avansuri." Mab parcă auzea vocea Osiei în dormitorul întunecat, după discursul despre viaţă. Draga, naiva Osia, care
credea că era în siguranţă cu gentlemenii.
„Un gentleman nu face avansuri fetelor ca Osia", şi-a spus Mab, pornind maşina cu un zgomot asurzitor. „Cu fete ca mine, nu mai sunt aşa gentlemeni. Nici neprimejdioşi."
Aggie a păcănit, iar Mab a auzit păcănitul casei de marcat de la Selfridges, când îi înregistra vânzarea. îl chema Geoffrey Irving. Studia literatura franceză la Christ's College şi venise la Selfridges să cumpere un cadou pentru mama lui. Mab, de şaptesprezece ani, la tejghea, în rochia neagră de vânzătoare, îi vânduse o eşarfă de mătase. El îi vânduse numai gogoşi despre cât de frumoasă era.
„Nu eram frumoasă", şi-a spus, cu gândul la bleaga care tocmai ajunsese la un metru optzeci şi nu îşi armonizase încă pronunţia. „Eram disponibilă şi încântată să am întâlnire cu un student." A dus-o la cinema, se sărutaseră înainte să se termine filmul, iar zece minute mai târziu, îi băgase mâna în bluză. Cu Osia nu ar fi îndrăznit să facă asta. Ce student la Cambridge ar fi vrut să fie pe lista PIT printre debutantele Londrei? Cu Mab nu ezitase totuşi, iar ea nu-l oprise. în trei săptămâni îi scosese chiloţii pe bancheta din piele a Blentley-ului decapotat şi fusese minunat, nu ca în poveştile cu dureri şi sânge prima oară.
- Eşti minunată, gemuse apoi. Minunată, Mabel...
Şi s-au pus din nou pe treabă, înfruptându-se unul din altul. Mab era convinsă atunci că se îndrăgostise, convinsă în naivitatea ei că era începutul unei relaţii speciale, de durată.
Mai ales când el a spus că voia s-o scoată în oraş cu prietenii într-o seară.
„Gata", şi-a impus, deschizând mecanic un tambur şi desfăcând cu penseta două cabluri, cu deosebită grijă. „încetează..."
Era greu să înceteze în vidul turei de noapte, când Aggie ţiuia de mama focului. în tura de noapte, ieşeau demonii lui Mab la joacă. încă îşi amintea rochia pe care o cumpărase pentru întâlnirea cu prietenii lui
Geoffrey de la facultate: din crep galben strălucitor, cu un trandafir mare şi roşu din mătase pe umăr. îşi cheltuise jumătate din

economii pe ea, sigură că era cel mai modern lucru pe care-l avusese vreodată.
- Foarte frumos, spusese Geoffrey când ajunsese la Bentley, iar cei doi prieteni ai lui spuseseră acelaşi lucru, cu acelaşi accent elegant de Cambridge. Avem timp să ne distrăm puţin cu maşina înainte de petrecere. Deja îşi pasau de la unul la altul o sticlă de buzunar atunci când s-a aşezat ea pe bancheta din spate.
„Fată proastă", şi-a spus Mab, schimbând ordinea tamburilor. „Copilă proastă. Nu era nici o petrecere. Tu erai petrecerea." La şaptesprezece ani, Mab ar fi mirosit tărăşenia dacă ar fi fost vorba despre băieţii din Shoreditch care o fluierau admirativ de la doisprezece ani pentru picioarele ei, dar când era deja îndrăgostită până peste cap de Geoffrey, acea Mab de şaptesprezece ani credea că tinerii care studiau literatura şi istoria la Cambridge erau nişte „gentlemeni".
Fată proastă.
Ea şi Geoffrey se sărutau în spate, iar buzele lui aveau gust de brandy. Maşina a oprit brusc într-o parte, iar unul dintre prietenii lui a început să-i bage mâna sub fustă. Ea s-a dat la o parte, pocnindu-l cu un strigăt de protest, iar Geoffrey râsese.
- Aşteaptă-ţi rândul, îi spusese prietenului în dorul lelii, trăgând în jos de mâneca lui Mab şi sărutându-i umărul. Eu am adus-o, eu sunt primul.
„Proastă, poate", şi-a zis Mab, desfăcând mecanic cablurile altui tambur. „Dar nu şi lentă." Preţ de o clipă, se uitase glacial, nedumerită, la băiatul de care se îndrăgostise, dar numai o clipă. Apoi îl împinsese cu toată puterea, în vreme ce toate mâinile din maşină îi atingeau spatele, sânii şi gâtul şi auzea râsete.
- N-ai zis că-i aşa nărăvaşă!
Credeau că le va fi uşor, că o vor lua pe rând pe bancheta din spate, cât aşteptau cuminţi şi fumau afară ceilalţi doi. Erau însă beţi cu toţii, iar Mab,
mai înaltă ca ei, totodată clocotind de furie şi de spaimă. Geoffrey avea două perechi a câte trei zgârieturi pe fiecare obraz, iar amicul lui se aplecase cu capul între picioare şi gemea pe înfundate. Al treilea se întorsese din faţă ca să-i ajute, iar Mab îl apucase aşa de tare de păr, că rămăsese cu câteva smocuri în pumn. Ţipase în tot acel timp, înjurând şi mârâind de furie şi de groază. Au scos-o toţi

trei din maşină, zbătându-se şi zgâriind în tot acest timp, dar mai apucase să-i tragă nişte gheare pe gât lui Geoffrey când o aruncaseră în drumul mare. Mab s-a ridicat într-o clipită, cu genunchii jupuiţi, îşi scosese pantoful şi îl ţinea de tocul ascuţit în mâna tremurândă.

- Dacă vă atingeţi de mine, vi-l înfig în ochii ăia nenorociţi, a mârâit, tremurând atât de tare, încât abia mai stătea în picioare.
- N-ai decât să-ţi mişti singură fundul ăla banal, în rochia ta banală de raion, până în Shoreditch, zdreanţă proastă! a strigat Geoffrey cu venin, cu accentul lui distins, care-o făcea înainte să se topească de plăcere.

Apoi, farurile orbitoare ale Bentley-ului s-au făcut nevăzute.

- Să te duci dracului, penis-buton! a strigat Mab după ei, văzând mutra palidă de furie a lui Geoffrey înainte să dispară maşina.

O lăsase în mijlocul drumului, undeva la periferia Londrei, cu un pantof în mână şi celălalt niciunde, cu rochia galbenă sfâşiată până la brâu, tremurând de umilinţă, în hohote de plâns.

îi luase patru ore să ajungă pe jos acasă, şchiopătând desculţă tot drumul. Două cuvinte îi răsunau în cap la fiecare pas: „Zdreanţă proastă, zdreanţă proastă."

Intrase în bucătărie cu picioarele însângerate, cu lacrimile deja vărsate şi uscate pe obraji şi mulţumind stelei norocoase că mama ei dormea. Mab îşi scosese ciorapii rupţi, chiloţii sfâşiaţi, rochia pe care o considerase cea mai frumoasă şi le aruncase la gunoi pe toate. Rămăsese dreaptă şi despuiată în bucătărie, îşi aprinsese o ţigară şi o fumase până la capăt cu o figură îndârjită.

Acela fusese momentul în care hotărâse că nu mai era Mabel. Mabel era tânără, îngustă la minte şi se profita uşor de ea. în schimb, avea să fie Mab .Straşnica, maiestuoasa, intangibila regină Mab.

în

MLBE DE BLETCHLEY", IUÎFIE1941

iar l-aprins pe ly
I 1

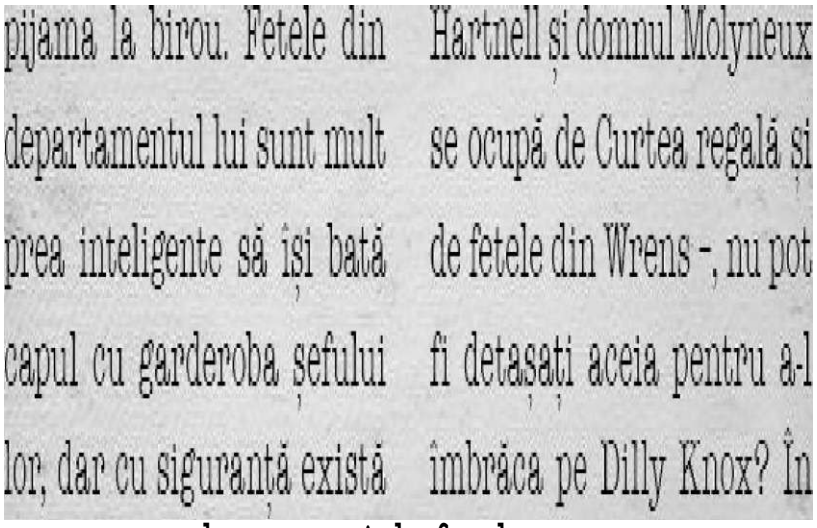
pijama la birou. Fetele din
departamentul lui sunt mult
prea inteligente să își bată
capul cu garderoba șefului
lor, dar cu siguranță există
Hartnell și domnul Molyneux
se ocupă de Curtea regală și
de fetele din Wrens -, nu pot
fi detașați aceia pentru a-l
îmbrăca pe Dilly Knox? În

un Mu de creatori de fond - Doamnelor, aţi primit o nouă sarcină!

Beth era în vizuina iepurelui, decriptând un nou mesaj, şi nu a ridicat privirea la Dilly până nu s-a întins Peggy şi i-a luat creionul din mână.

- Transmisiunile marinei italiene trec în mâinile altui departament, având în vedere că n-a mai rămas mare lucru din ele, a continuat Dilly, trăgând de cordonul halatului de baie cu care-şi ţinea pantalonii.

- Nu prea mai ai transmisiuni navale dacă ai rămas fără flotă, a rânjit Peggy.

A rânjit şi Beth, cu toate că triumful lor la Matapan venea cu o senzaţie stranie, ştiind acum că iubitul prinţ al Osiei fusese implicat în acea bătălie. Beth uita de obicei că enigmele care pe ea o captivau zi de zi însemnau ceva concret pentru trupe, poate viaţa şi moartea pentru cei aflaţi la mare depărtare, pe albastra

Mediterană. Se bucurase că nu-i putuse spune Osiei nici asta: „Decriptarea făcută de mine a azvârlit nava iubitului tău în toiul celei mai mari bătălii navale de la Trafalgar încoace. Să fie vina mea, măcar un pic, că habar nu ai dacă este viu sau mort?"

- Am primit un nou puzzle, a continuat Dilly, distribuind me-saje şi axuri. Vă avertizez că este un adevărat jabberwock.[29]

încruntată, Beth a răscolit teancul. Era ceva diferit la el.

- Enigma Abwehr[30]. Dilly a observat privirile inexpresive ale fetelor ca Beth, care puteau descifra grupaj uri germane fără să vorbească însă limba. Enigma folosită de spionajul militar german. Să-i zicem Enigma Spy. Spionii noştri găsesc agenţi germani pe teritoriul nostru şi le dau informaţii false, dar nu avem habar dacă ne şi cred ofiţerii Abwehr care trag sforile la Berlin.

- în ce fel este diferită Enigma lor? s-a încruntat Peggy.

- Folosesc o maşină cu patru rotoare, în loc de trei. Setări pentru patru rotoare, în loc de trei, şi se rotesc mult mai des. Este un monstru, a concluzionat Dilly, trecându-şi mâna prin părul care deja i se rărise faţă de prima dată când îl văzuse Beth. Welchman crede că, dacă nu o decriptează băieţii lui din Baraca 6, nu o poate face nimeni. Haideţi să-i demonstrăm contrariul. Daţi-i drumul, doamnelor!

Beth a încercat timp de şase ore, dar nu s-a ales decât cu o durere de cap. Era ca în primele săptămâni la Vilă, când se zbătea în bezna minţii şi vedea aceeaşi descurajare şi la celelalte. însă Dilly era optimist, trimiţându-le acasă şi primind următoarea tură.

- Mâine vă întoarceţi odihnite şi o luaţi de la început. O s-o scoatem la capăt. Fir-ar să fie, unde mi-e pipa?

Beth a găsit pipa sub un dicţionar german, i-a dat-o şi şi-a târât picioarele spre casă decepţionată. în mintea ei, încă rătăcea printre indicatorii din patru litere când i-a pus lesa lui Boots şi a pornit la drum cu lista de treburi a mamei: corespondenţa, o oprire la farmacie. Mica salvatoare a mamei... Doar că mica salvatoare a mamei nu mai era aşa de mulţumită. Mica salvatoare a mamei îşi petrecea timpul numărând orele care-i rămâneau până să înceapă tura.

Beth a oftat şi l-a tras pe Boots spre farmacie, unde a fost nevoită să ocolească două ciubote imense.

- Harry? a zis clipind.

El a tresărit, ridicând capul. Era clar că aţipise pe banca prăvăliei, sprijinit de perete.
- Scuze. Aştept să-mi prepare ceva, dar m-au dat gata două săptămâni în tura de noapte. Avea cearcăne negre şi gulerul tare boţit. Beth ştia că Baraca 8 lucra fără întrerupere la transmisiunile submarinelor - nu era nici un secret faptul că, din martie şi până în iunie, haitele de lupi doborâseră aproape o sută de nave ale Aliaţilor pe lună. Harry a clipit obosit, mijind ochii la Beth. Nu te-am mai văzut de la dans, aşa-i?
„Unde am dansat şi am discutat despre tehnici de decriptare şi aparent oamenii credeau c ă . . B e t h simţea cum se înroşeşte. Se şocase atunci când Osia şi Mab crezuseră că se întâmpla ceva romantic între ei. Stânjenită, se
întreba dacă nu cumva îi lăsase vreo impresie greşită lui Harry. Şi ruşinată - pentru că da, poate că într-adevăr se îndrăgostea de colegul ei preferat de la BP şi taman ce realiza asta.
Oricum ar fi fost, hotărâse să îl evite pe Harry pe viitor.
- Iau o periuţă de dinţi pentru tata, a murmurat, trecând pe lângă el, dar Boots se oprise să adulmece mâna întinsă a lui Harry.
- Eu iau sirop de tuse pentru Christopher. Scărpina botul câinelui. Nu ştiu dacă ajută, dar doctorul pare să aibă încredere în el.
Beth a şovăit fără să vrea.
- De când... de fapt, când a contractat polio?
- Avea un an şi jumătate, a spus Harry monoton. S-a împleticit pe iarbă, apoi a ţipat. A doua zi nu mai putea sta în picioare, seara era la spital, într-un plămân de fier. Harry a ridicat privirea. Ai văzut vreodată una dintre camerele alea nenorocite de tortură? Un cilindru enorm de metal, din care îi ieşea doar căpşorul afară... Chiar şi când l-au mutat în salonul alăturat, tot zăcea într-un pătuţ steril, în care plângea de mama focului, iar noi stăteam de cealaltă parte a uşii cu grilaj, neputând să ne apropiem din cauza carantinei. Au mai trecut cinci luni până ni l-au dat de tot acasă. Harry îşi ţinea mâna mare pe capul lui Boots. Avem noroc că îşi poate folosi braţele. Noroc... îmi tot repet asta. Dar nu va merge niciodată normal şi ba îl internăm, ba îl externăm. La un moment dat, va trebui să-i facă fuziunea gleznei pentru a stabiliza piciorul. Şi ce ţânc energic este, plânge de furie când îi pun ghips.
Farmacistul a scos capul afară.
- Siropul este gata, domnule Zarb.

Harry l-a mai scărpinat o dată pe Boots şi s-a ridicat. Beth a intrat după el şi a luat o periuţă de dinţi de pe raft, ajungând la tejghea când Harry dădea bănuţii pentru sirop. Soţia căruntă a farmacistului îl privea cu dezgust, măsurându-i impresionanta înălţime şi jacheta de tuid uzată şi fără nasture.

- Nu ştiu dacă ar trebui să vă servesc. A împins restul pe tejghea cu vârful degetului. Un tânăr vajnic fără uniformă, ce ruşine... Să ştiţi că e război!

Harry s-a oprit. S-a uitat la ea peste tejghea.

- Ştiu, a spus calm. Ştiu. S-a aplecat peste tejghea aşa de tare, că mai avea un pic şi atingea cu nasul lui pe cel al femeii, care se tot dădea înapoi făcând ochii mari. ŞTIU!

A aruncat monedele pe tejghea aşa de tare, încât au sărit în sus, unele au lovit-o, altele s-au rostogolit pe jos. A înşfăcat sticluţa cu sirop şi s-a năpustit pe uşă cu atâta putere, încât a izbit-o de perete. Beth a pus şi ea banii ficşi pentru periuţă în faţa femeii şocate şi s-a dus după el.

- Harry, a strigat, ezitând apoi, pradă timidităţii.

Habar nu avea ce să spună când erau oamenii mânioşi sau necăjiţi. Fără să ridice privirea, el se lupta cu bicicleta învechită sprijinită de stâlp, prea lipsit de delicateţe ca să desfacă lanţul.

- Mi-ar prinde bine un pic de ajutor la o problemă, a spus Beth în cele din urmă.

Nu îi oferea cine ştie ce alinare, dar munca era o alinare în felul ei. Ori poate nu alinare, ci un drog. Cel puţin ei aşa i se părea. Un drog cu care uitai de orice şi, pentru foarte scurt timp, chiar şi de durerea de a-ţi vedea copilul suferind.

- Ce problemă?

A ridicat ochii, clipind de parcă-l usturau, şi hotărârea îngrozită a lui Beth de a se feri de el s-a dus pe apa sâmbetei.

Nu îi făcuse avansuri la dans, orice-ar fi crezut cinica Mab despre bărbaţii căsătoriţi care nu vor decât să se distreze. Nu ar fi încercat nimic, iar Beth nici nu îşi dorea, amorezată sau nu. în primul şi în primul rând, Harry îi fusese mereu prieten.

- Ce-mi poţi spune despre un sistem cu indicatori din patru litere? a întrebat

Beth, după ce s-a asigurat că nu auzea nimeni.

Privirea-i mânioasă a devenit contemplativă.

- Patru rotoare? Ea a încuviinţat. El a desfăcut lanţul bicicletei şi a început să meargă pe lângă ea, în loc s-o încalece, iar Beth a pornit de cealaltă parte a bicicletei.
- Enigma K foloseşte maşină cu patru rotoare, a spus Harry după ce au ieşit din sat. Drumul de ţară era pustiu, ulmii se arcuiau spre cer şi măcălendrii ciripeau. Am lucrat un pic cu ea. Un indicator din patru litere înseamnă că ai un Umkehrwalze[31] care se poate seta...
- Ar putea ajuta. Beth avea senzaţia că li se aliniau minţile, ca doi ogari care gonesc pe aceeaşi cărare. în ceea ce priveşte grupajurile textuale, nu ştim mare lucru.
- Aici aş putea să vă ajut eu. Ai o bucată de hârtie?

Monstru feroce. Aluzie la poemul „Jabberwocky" scris de Lewis Carroll.

Apărare (în limba germană, în original) - Serviciu de informaţii şi contrainformaţii al armatei germane

Reflector, roată de inversare, piesă care deosebea familia de maşini Enigma de diferitele maşini cu rotor proiectate în acea perioadă

.Salutare, prinţesă! M-am întors în Anglia. S-a rătăcit scrisoarea pe care ţi- am trimis-o după Matapan ? A fost ditamai debandada. Am venit să fac cursuri de sublocotenent şi să-mi dau examenele. Deocamdată, stau la familia Mountbatten. Spune-mi că poţi ajunge la Londra sâmbăta viitoare.
Philip

- O să ratezi următorul Ceai. Beth a ridicat privirea de unde stătea pe preş, unde-l peria pe Boots. O să discutăm Carry On, Jeeves.
- Dă-l încolo pe Jeeves! Philip este în viaţă!

Acum, că Osia avea dovada ortografiei lui, putea râde de propria frică. Normal că trăia. Dacă ar fi murit un prinţ la Matapan, nu ar fi tăcut ziarele. Dar, întocmai ca un copil care se teme de monstrul de sub pat, poţi râde de propria frică atunci când se aprinde lumina.
- Asta? Osia a scos o rochie. Este după ultima modă - cum arăt?
- Agitată, a spus Mab de pe pat. Ca o Borgia care şi-a amintit deodată că a uitat să pună cianură în supă şi urmează să sune clopoţelul la masă. Osia s-a uitat urât la ea. Mab a ridicat cartea Carry On, Jeeves. Spre deosebire de tine, eu am citit.

- Aoleu, fi-ţi-ar capul de râs, regină Mab! Ia stai, îmi aranjezi părul? Te pricepi de minune la bucle...

Gara Euston fremăta de femei grăbite şi de soldaţi care se îmbulzeau, dar puteau cu toţii să fie nişte umbre din punctul de vedere al Osiei, care îşi ţine

apălăria şi alerga spre Sala Mare.
Când era mică, făcea mereu naveta între Londra şi ultimul internat, aşa că fugise de nenumărate ori pe sub tavanul casetat al acestei săli, trecând pe lângă cele două rânduri de scări, luând-o mereu înaintea bagajului, în graba de a ieşi la suprafaţă, la soare, şi să înceapă vacanţa de vară, însă astăzi s-a oprit brusc în mijlocul mulţimii, fără să-i pese dacă mai vedea vreodată soarele. Pentru că el stătea lângă scară, în uniformă cu palton, cu chipiul peste părul blond, cu umerii laţi şi picioarele depărtate, cu profilul aplecat peste o scrisoare. La vederea lui, era cât pe ce să-i stea inima în loc.
Philip a ridicat privirea, simţind-o parcă pe a ei. Arăta mai mult ca niciodată a viking: auriu, voinic, bronzat intens sub soarele mediteranean. O cerceta cu privirea puţin nesigur, ca şi cum ar fi încercat să o suprapună pe Osia pe care o cunoscuse la Claridge, în salopetă şi rânjind cu îndrăzneală, peste această Osia, serioasă, în rochie de crep roz pal şi cu o pălărioară fucsia aşezată peste un ochi. O Osia care, fără să ştie el, îşi petrecuse ziua traducând secretele marinei germane.
- Os... a îngăimat, înainte să i se stingă glasul.
- Philip. Era şi ea deodată încurcată. Mâine-dimineaţă lucrez. Am doar seara asta, pe urmă trebuie să prind trenul înapoi. Disperată să se distreze, a făcut semn spre Sala Mare în care se aflau. Euston n-arată prea bine, nu? Când eram mică, îmi plăcea să ajung la Paddington, pentru că acolo era statuia Soldatului Necunoscut - o ştii, cea în palton de bronz, citind o scrisoare de- acasă? întotdeauna am vrut să-l întreb cine-i scrisese. Era frumoasă, se întorcea pentru ea, îl iubea?
- Ţi-a răspuns vreodată?
Philip o privea de parcă nu-şi mai aducea bine aminte de ea. Nu se mai văzuseră de un an, şi-a spus Osia. Nici ea nu-şi mai amintea bine de el. Avea ochi albaştri, nu cenuşii. Cât de albaştri!
A făcut un pas spre el.
- Nu, nu mi-a răspuns niciodată. Doar era de bronz.
- Poate răspund eu în locul lui.
Philip ţinea scrisoarea în mână, iar ea şi-a recunoscut scrisul. Fata care a scris asta este fără doar şi poate frumoasă. Iar el a supravieţuit şi s-a întors la ea...

Philip a rămas fără glas înainte de al treilea răspuns. îl iubea? Voia acest răspuns?
Osia ştia că-i era lesne să se păzească. în fond, nu petrecuseră prea mult timp împreună şi trecuse mai bine de un an. Putea să facă pe tipa care flirtează amical, ciripind: „Dragă Phil, de când nu ne-am văzut!", şi s-ar fi dus la Savoy, de unde s-ar fi despărţit fără s-o doară sufletul, ca de oricare alt prieten după o seară frumoasă în oraş. Probabil aşa ar fi fost înţelept, şi-a spus Osia, amintindu-şi avertismentul lui Mab în privinţa prinţilor, care nu se căsătoreau cu oricine.
însă mai era o întrebare fără răspuns.
îl iubea ?
Osia a mai făcut doi paşi, s-a aruncat de gâtul lui Philip şi şi-a lipit buzele de ale lui. El a tras-o dintr-odată spre el, ridicând-o pe vârfuri. Ea se îneca în marea săruturilor lui, ne văzând că se stingeau luminile gării.
- Cred că aici am rămas, domnişoară Kendall.
- Ce tragedie, băiete! Ce rămâne de făcut?
Sirena aeriană încă suna undeva în depărtare, dar Osia nu auzea vuietul avioanelor. în cazul în care picau bombe, asta se întâmpla în cealaltă parte a Londrei. Luminile gării se aprinseseră din nou, însă parţial. La capătul lor era întuneric. Philip stătea sprijinit de zid cu Osia în poală, acoperită cu paltonul lui, sub care o ţinea în braţe. Chipiul lui era pe jos, sub toca fucsia, lângă poşeta ei. Restul celor surprinşi în gară nu dăduseră atenţie ofiţerului şi iubitei lui care spărgea coduri, ascunşi în umbră, ţinându-se în braţe atât de strâns, încât parcă fuzionau.
S-a auzit un zdrăngănit înspăimântător de aproape, iar Philip a săltat capul de
pe gâtul Osiei, cu toţi muşchii încordaţi sub ea.
- Doar focul antiaerian, a murmurat ea, trăgându-i capul la loc. Sunt ai noştri. O să te obişnuieşti cu sunetul ăsta.
Căzuse în mrejele lui şi-i vibra trupul cu fiecare celulă în parte. Se mai sărutaseră, dar cu grijă, în pragul uşii, unde nu puteau fi tentaţi prea mult. Nu aşa, cu gura deschisă, tânjind, strecurându-şi mâinile sub mâneci şi gulere. O durea pielea cu totul.
- Ce calmă eşti în timpul raidurilor, a murmurat Philip cu gura lipită de a ei.
- Londonezii au devenit îngrozitori de blazaţi în privinţa bombardamentului. Pasagerii prinşi în gară se aşezaseră şi

scoseseră sandviciurile, vorbind cu vecinii cât aşteptau. Euston a fost lovit zdravăn anul trecut, dar tot stă în picioare.
- Slavă Domnului că eşti la dracu-n praznic, în Bucks, departe de orori!
A pupat-o pe obraz, atingându-i cu degetele gâtul sub guler. îi simţea zâmbetul pe faţă când a dat de insigna lui, prinsă de sutien, între sâni.
- Ai păstrat-o.
- Era să mi-o fure cineva. Osia şi-a băgat nasul în gâtul lui şi i-a gustat pielea sărată. Am venit la Café de Paris în seara mea liberă. Băiatul cu care am dansat, a... A închis ochii, văzând plămânii bietului Charlie spulberaţi prin uniformă. Clubul a fost bombardat, iar un jefuitor a încercat să-mi ia bijuteriile. L-a gonit un străin care a avut grijă de mine. J.P.E.C. Cornwell, cine-o fi fost... Osia nu primise răspuns la scrisoare. îi tot ziceam Philip.
„Nu sunt Philip, draga mea. E aici?"
Acum era aici, o strângea în braţe, cu o mână îi mângâia umărul dezgolit, unde-i căzuse mâneca, cu cealaltă, gamba în ciorapul de mătase. Osia nu-şi amintea ultima oară când simţise că lumea putea fi suportată doar pentru că o ţinea cineva în braţe. O ameţea plăcerea asta simplă, amestecată cu pură dorinţă.
- îmi pare rău că nu eram acolo, prinţesă, a spus încet Philip.
- Te duceai să lupţi la Capul Matapan. „Şi cred că una dintre fete ştie ceva despre ordinele care te-au trimis acolo." Când am auzit că eşti acolo...
- Nu eram în pericol, Os. Am tăbărât pe ei ca vulpile în coteţ în noaptea aia. I-a atins părul cu buzele şi nu s-a mai clintit, lipit cu tot trupul de ea. Mă ocupam de luminile de căutare pe Valiant. Aprindeam reflectorul la mijlocul navei şi luminam crucişătorul până îl aruncau în aer cu tunurile. Apoi, ofiţerul însărcinat cu focul de artilerie striga „stânga" sau „dreapta" şi, imediat ce îl luminam pe următorul, se aprindea de la cap la coadă. Două crucişătoare italiene cu obuze de calibru 203, scufundate în cinci minute. A fost un act la fel de criminal ca oricare altul pe timp de război. Crucişătoarele au... explodat înfiorător. A expirat în părul ei. Le visez noaptea.
- Eu visez Café de Paris... Mă trezesc în miros de fum şi am impresia că mi- am pierdut minţile.

- Nu spune asta, Os. încă o ţinea strâns în braţe. Niciodată. Ea s-a dat la o parte ca să-l privească din întuneric. Pentru mine este un subiect sensibil. A ridicat din umeri, evident încordat. Ma... mama şi-a pierdut minţile.
Alice de Battenberg, dintr-una din nobilele familii germane.
- Nu prea te-am auzit vorbind despre ea.
- A avut o cădere nervoasă când aveam opt ani. Câţi doctori... Nu se mai hotărau dacă era nevrotică, schizofrenică, paranoică sau...
A tăcut o vreme, cu ochii dincolo de umărul Osiei. Nu eram de faţă când au luat-o. Pe copii îi trimiteau de-acasă toată ziua. Dar am aflat mai târziu că încercase să fugă. Au legat-o şi i-au făcut injecţie înainte să o împingă într-o maşină şi s-o ducă la Bellevue.
Osia îl simţea respirând în ea sacadat.
- Aveai opt ani?
- A fost ultima oară când familia noastră a mai locuit laolaltă. Până la urmă

au externat-o, dar tata era deja în Franţa, surorile mele măritate,

eu în Anglia. Osia l-a strâns mai tare în braţe.

- Aşa au stat lucrurile, a spus cu asprime. A înnebunit. Familia s-a destrămat. A trebuit să facem faţă situaţiei. Nu ai de ales. Şi-apoi, s-a făcut bine. A ieşit din azil, s-a întors la Atena... Tot acolo este. Trăieşte în linişte şi pace.
„Şi tu încă nu ai o casă adevărată, de când ţi-a fost luată în copilărie."
- Cum a reuşit? Cum şi-a revenit?
- Voinţă de fier? Nu ştiu. Philip a strâns-o la piept. Aşa că nici în glumă să nu spui că-ţi pierzi minţile, Os.
- Bine. A primit secretul ca pe un dar preţios, încărcat de suferinţă. Şi nu-i nevoie să-mi ceri, nu voi spune nimănui. Niciodată.
- Ştiu asta. Nu am încredere în prea mulţi oameni, dar îi recunosc pe cei în care pot avea. Şi-a îngropat nasul în părul ei, inhalând. Ce bine miroşi! Eu stau într-o cutie de tinichea cu o sută de băieţi, habar n-ai. Miroşi a bujori. A ceai Earl Grey. A iarbă...
S-au sărutat, au vorbit şi iar s-au sărutat la adăpostul paltonului, mult după ce a tăcut sirena. Luminile nu s-au aprins în zona în care se aflau, nici atunci când au început să circule trenurile din nou şi să reînceapă forfota. Osia moţăia pe braţul lui Philip când s-a mişcat el, lipindu-şi buzele de tâmpla ei.

- îţi vine trenul în cincisprezece minute, prinţesă. Nici nu am ieşit din gară şi este timpul să te duci acasă.
- Tu când te întorci pe mare?
A încercat să fie calmă, voioasă, dar o strângea stomacul de frică. „Abia te-ai întors la mine."
- în câteva luni. Trebuie să învăţ pentru examenele de locotenent.
Sub palton, a ajutat-o să îşi încheie nasturii desfăcuţi. Osia a zâmbit în timp
ce-i închidea gulerul uniformei, pe care i-l desfăcuse ca să-i poată atinge pieptul. Ce de lucruri poţi face sub un palton, pe întuneric, în timpul unui raid aerian! Dacă nu ar fi fost în public, cine ştie ce s-ar fi întâmplat...
Philip a ajutat-o să se ridice, mult mai puţin îmbujorat şi şifonat în timp ce-şi punea chipiul. Un soi de alchimie a sângelui regal poate, abilitatea asta de a- şi veni în fire în ochii publicului într-o clipită.
„Dar nu este doar prinţ. Este Philip al meu." Osia a zâmbit în timp ce el îşi încheia în grabă paltonul, pentru că acum era şi ea conştientă (mulţumesc, Mab!) de starea biologică în care se putea afla un bărbat după atâtea ore de giugiulit lângă un perete.
- Bine ai revenit, băiete! a spus încet.
- Nu doar am revenit. A tras-o în braţe, odihnindu-şi bărbia pe capul ei. Am ajuns acasă.
„Acasă", şi-a spus Osia. Al doilea dintre reperele îngemănate spre care tindea în viaţă: o slujbă care să merite timpul şi un cămin la care să se întoarcă.
Le avea în sfârşit pe amândouă?

Şi toată luna iunie, până hăt în toamna cea aurie, Osia a vibrat între cele două, cu ochii luminoşi şi veselă: după cruntele ore de traduceri în Baraca 4, fugea drept în braţele lui Philip la Londra, din gara Bletchley la Euston, complet năucă.MLBE DE flLETCHLEY, SEPTEMBRIE 1941

T. »

1 Nu mai are ce să ne surprindă aici. O ceată de

fete din Wrens care Sântă madrigaluri Ia malul lacului,
atacate de cele mai rele lebede din Bucks? Se ştie. O
gaşca de Mieţi de la navala care fac plajă goi pe peluză,
femei care tipa şi fug la vederea pielii lor albă ca Mrtia?
limic nou nici aici, Generalul Montgomery,
văzut la trei dimineaţa la
i
cantină jnfatauneifarfurri
;
cu carne de vită cu prune? Generale, sarea, te rog;
Sincer insă, BB a căzut pe spate la vederea recentului
musafir.,

,Mab era în pauza de treizeci de minute, departe de maşinile-bombă, iar un grup de criptanalişti improvizaseră un joc de oină pe peluză şi se ciondăneau.

- Cantwell nu a scăpat. A trecut de conifere...

- Nu, de foioase...

Giles i-a făcut cu mâna lui Mab.

- Joacă şi tu, regina mea. Ne trebuie picioare lungi în echipa asta

de răţoi.

Să-şi întindă picioarele suna minunat. Şi-a atârnat noua pălărie în primul copac, de o creangă, şi-a suflecat fusta şi a luat un băţ pe care-l foloseau în loc de baston. Zece minute mai târziu, a izbit mingea puternic şi a fugit spre copac.

- Runda 1, runda 2!

Dar a rămas de-a binelea cu gura căscată la vederea unui grup de siluete în costume negre venind dinspre Conac asemenea unei mici flote conduse de comandantul Denniston, care-i lămurea ceva unui individ scund cu mutră de buldog, pe care Mab îl recunoştea. Winston Churchill a trecut suficient de aproape cât să întindă mâna şi să-l atingă, salutându-i pe jucători din cap.

Giles a icnit.

- Ăla era...?

Prim-ministrul nu era deloc cum şi-l imaginase Mab. Mai scund, la costum negru cu dungi, cu un ciuf de păr şi şchiopând rău. Nici urmă de faimoasa pălărie, de trabuc, lucrurile pe care le văzuse în fotografii. Mab şi-l închipuise un fanfaron turbulent, dar mergea tăcut şi se uita în jur cumpătat.

- Face turul? a şoptit. Doamne!

A ţâşnit spre baraca ei, strecurându-se pe lângă grupul ministrului care fusese deturnat la Baraca 7. Când s-a deschis uşa şi a intrat Churchill, era deja la locul ei, lângă maşină, cu fusta lăsată la loc şi părul pieptănat. Fetele din Wrens au luat poziţie de drepţi şi au salutat. Mab a salutat şi ea. Era îmbrăcată civil, dar pe pardoseala lor pătată de ulei stătea prim-ministrul, care se uita la maşinile pe care le ura ea cu ardoare.

- Wren Stevens, a spus comandantul Denniston. O demonstraţie, te rog.

Stevens a încremenit pe loc. Mab vedea că-şi mişca buzele, dar nu scotea nici un sunet.

- Maşinăria asta se numeşte Agnus Dei, domnule prim-ministru.
Mab a deschis gura când i-a fost limpede că partenera ei nu putea scoate o vorbă. Noi îi spunem Aggie.
A făcut demonstraţia cu încredere: a instalat mufele în spate conform meniului, a încărcat tamburii, a separat cablurile subţiri. El a pus întrebări, voia să ştie tot, iar ea răspundea cât de bine putea. în cele din urmă, Stevens a făcut un pas în faţă şi a început şi ea să răspundă. Prim-ministrul a fluierat, impresionat de zgomotul infernal pe care-l făceau Aggie şi surorile ei când au fost puse în mişcare. Ar fi durat câteva ore până să se oprească de tot, aşa că Mab a cerut pauză, ca să-i explice ce se întâmpla atunci când nu se mai auzea maşina-bombă.
în timp ce le mulţumea prim-ministrul, a simţit brusc nevoia să aibă grijă de el. Părea complet istovit, avea cearcăne mari şi umerii lăsaţi. Chiar nu se ocupa nimeni de el în vreme ce el avea grijă de toată naţiunea? Voia să-i facă prim-ministrului un ou fiert moale şi să stea lângă el până termina de mâncat. Voia să-i ceară să doarmă mult şi bine şi să nu-şi facă griji în privinţa maşinilor-bombă. Voia să-l asigure că-şi vor face treaba, să nu se teamă, să se ducă acasă şi să se odihnească înainte să pice lat. Şi-a strâns mâinile între ele ca să nu-i încheie pardesiul la plecare.
Poate i se citea îngrijorarea în ochi, căci Churchill, cel mai puternic om din Occident, adversarul principal al lui Adolf Hitler, i-a făcut cu ochiul fără să se grăbească. Mab şi-a dus mâna la gură, dar tot a izbucnit în râs. Stevens era şocată, dar prim-ministrul a încuviinţat şi a spus vesel:
- Mă duc să-l felicit pe domnul Turing pentru aceste splendide maşini.
S-au privit toate între ele cu sufletul la gură când s-a închis uşa.
- Maşinile s-au oprit deja, a spus cineva. Nu mai lucrează nimeni cât este aici...
Au dat fuga afară, mergând discret pe urmele grupului ministerial, care, împreună cu Churchill, a dispărut în Baraca 8, iar Mab a observat, spre surprinderea ei, că unul dintre cei rămaşi afară era Francis Gray.
- Ce cauţi aici cu premierul? a întrebat ea încet, când s-a dus lângă ea pe terenul de tenis. Nu m-am gândit că lucrezi la sediul din strada Downing.

- Nu, la Ministerul de Externe. A zâmbit, foindu-se uşor. Au sunat dimineaţă de la sediu, căutau pe cineva care să fi fost deja la BP şi să poată conduce grupul premierului, ca să nu-i mai preseze pe şoferii lui cu contracte de confidenţialitate. Nu avea nimeni nevoie de mine, aşa că am venit.
- Nu te-am mai văzut de la cina de la Savoy, a spus Mab. Când a fost, în iunie?
- A fost cam debandadă după ce s-a numărat şi Rusia printre Aliaţi.
- Să sperăm că yankeii îşi vor trage un şut în cur şi vor urma exemplul unchiului Joe[32].
Special spusese „cur", în speranţa că-l va face să râdă. Din câte îşi amintea ea, Francis Gray o dată nu râsese. Totuşi, el a zâmbit ca de obicei, cu prea puţină expresivitate.
Premierul a ieşit curând după aceea din Baraca 8 (Harry a spus mai târziu că Proful s-a bâlbâit rău, mulţumindu-i când au făcut cunoştinţă), apoi a dispărut în Baraca 6. Până a ieşit din nou, se strânsese lumea - Mab a văzut-o pe Osia de cealaltă parte şi s-a bucurat s-o vadă până şi pe prietena ei mondenă făcând ochii mari la vederea lui Churchill. Mab se aştepta ca prim-ministrul să se întoarcă la maşină, dar acesta a şovăit, uitându-se în jur înainte să se caţăre pe un morman de dărâmături. Lui Mab i s-a pus un nod în gât şi s-a apropiat
laolaltă cu ceilalţi.
El a rămas o clipă cu mâna băgată în buzunarul vestei.
- Cine se uită la voi, nu ar zice că deţineţi atâtea secrete, a spus el simplu. Dar ştiu eu mai bine şi sunt mândru de voi. Staţi aici şi munciţi zi de zi din greu... Trebuie să vă mulţumesc tuturor pentru asta. A tăcut, cu ochii în pământ. Mab îl mai auzise de multe ori vorbind la radio, îi sesizase încrederea şi simpla forţă a voinţei, numai că de data asta i-au dat lacrimile: vedea un bărbat scund, care stătea pe un morman de moloz, cât se putea de emoţionat.
Trebuie să ştiţi cât de importante sunt aptitudinile voastre pentru efortul războiului, a continuat el. Nu-i nimic mai important, chiar dacă prea puţini englezi ştiu cu ce vă ocupaţi. Deodată, le-a oferit cunoscutul zâmbet exuberant, iar Mab a vibrat până în vârful urechilor. Voi sunteţi gâştele mele de aur, să ştiţi. Gâştele care fac preţioasele ouă de aur, dar care nu gâgâie nicicând.
S-au auzit urale în mulţime, iar Mab şi-a dat seama că striga şi ea, aplaudând cu restul lumii. Dacă ar fi trecut atunci un convoi de

bombardiere germane peste Bletchley Park, fiecare om în parte s-ar fi aruncat în apărarea premierului. Mab ar fi fost prima.
Le-a mai făcut o dată cu mâna şi a pornit hotărât spre Conac, înconjurat de grupul lui oficial. Mulţimea a mai rămas puţin, comentând cu fervoare înainte ca şefii barăcilor să-şi cheme oamenii la treabă. Mab şi-a dat seama că îşi lăsase pălăria atârnată de creangă, pe peluza jucătorilor de oină, şi a dat fuga după ea. A dat-o jos şi l-a văzut pe Francis aşteptând în faţa Conacului, fumând o ţigară Woodbine.
- îl aştepţi pe premier? l-a întrebat, ducându-se agale spre el.
- Ştii ce zicea când au intrat? A zâmbit. „Ştiu că v-am spus să răscoliţi cerul şi pământul când faceţi recrutările, dar prea aţi luat-o literal."
Mab a râs.
- Fără îndoială, suntem o adunătură stranie. Aoleu...
El a ridicat din sprâncene.
- S-a boţit borul. Mab a ridicat noua pălărie - un model bărbătesc, cu boruri dramatice şi de un negru intens, cu o tentă mai puţin sobră graţie banderolei roşii de mătase din jurul calotei. Mab era conştientă că o făcea să semene cu un hibrid între Albă-ca-Zăpada şi Regina cea Rea şi era probabil ultimul lucru drăgălaş pe care şi-l mai îngăduise lunile acelea. N-ai idee cât de importante sunt pălăriile pentru femei.
- Luminează-mă.
- Pălăriile nu se dau pe cartelă, cel puţin nu încă. Am trimis majoritatea cupoanelor de haine primite pentru anul ăsta la mătuşa mea din Sheffield, care are grijă de sora mea, cu toate că nu prea are chef, aşa că îi mai trimit cupoane de haine ca să o mai îmbunez. O să-şi ia un pardesiu nou, iar eu o să văd cum mă descurc la anul, dar cel puţin pot să-mi iau câte o pălărie nouă.
Mab a potrivit borul la loc, înclinându-se în dreptul ferestrei de la parter pentru a-şi aşeza pălăria pe cap. Ştia că vorbea în dodii. Ce era cu acest tip care o făcea să vrea să umple tăcerea? Femeile fac ce fac şi o scot la capăt când vine vorba despre cârpit dresuri şi cremă de ghete în loc de dermatograf, dar cel puţin putem înfrumuseţa aspectul ponosit cu o pălărie superbă. Face bine la moral pe timp de război.
- Zău? a spus el pe un ton bizar.

- Desigur. Mab şi-a privit reflexia neclară în fereastră, cu borul căzut peste frunte. Nu avem ce face în privinţa programului sau a schimbului de tură sau a barăcilor neaerisite, dar putem fi elegante când plecăm în fiecare zi la război. Clubul de teatru de la Bletchley Park pregăteşte un cântec pentru Crăciun, i-am auzit exersând. S-a întors cu mâinile în şolduri şi a început să cânte:

Sofisticatul negru este de riguer O pălărie şic, un cri de coeur!

A încheiat cu un gest expansiv, ştiind că nu avea voce. El a tăcut, ţigara îi ardea între degete, iar ei i-a pierit zâmbetul.
„Domnule Gray, încetez oficial să mai încerc să te înţeleg. Este limpede că te chinuie conversaţiile cu mine." S-a uitat la ceas.

- Trebuie să plec.

- Vrei să fii soţia mea? Ea a clipit.

- Poftim?

Nu a repetat. A rămas pe loc, în briza rece, cu părul lui castaniu în vânt, privind-o, fără nici un zâmbet drept scut. Mab şi-a spus că-i picase vălul de pe ochi, dezvăluind o flacără ce ardea puternic.
A dat să zâmbească.
- îţi râzi de mine?
Părea mai plauzibil decât să primească o cerere în căsătorie din partea unui bărbat pe care nu-l cunoştea prea bine.
- Nu, a spus el, aruncând mucul de ţigară. Avea un ton straniu, ca şi cum până şi pe el îl mira cererea. Hai să ne căsătorim.
Amuzat sau nu, o privea ferm.
Cât visase la acest moment, când avea să fie cerută în căsătorie de un adevărat domn, căruia Geoff Irving şi prietenii lui nu meritau nici să-i lingă ciubotele. Crezuse că va fi stăpână pe ea în acea clipă, la sfârşitul unui drum pe care şi-ar fi îndrumat pretendentul, presărat constant cu momente semnificative, până când el ajungea pe marginea prăpastiei şi considera că
fusese ideea lui. Cu Francis Gray nu avusese nici un moment semnificativ. Avuseseră trei întâlniri şi la toate trei Mab fusese cea care întreţinuse discuţia.
- Domnule Gray, m-ai luat prin surprindere.

- Zău că este ridicol, a spus el. Sunt sigur că primeşti cereri din partea altora, mai tineri şi mai plăcuţi. Totuşi, mă arunc şi eu în joc.
- De ce? s-a trezit că-l întreba. Nu mă cunoşti.
„Ba da", şi-a spus în gând. Cât timp vorbise ea, el ascultase. Ea nu-l cunoştea pe el, oricât ar fi încercat.
A tăcut aproape un minut, privind-o de parcă ar fi fost transparentă. Era cât pe ce să zică ceva, dar a închis gura la loc. A întins mâna, i-a atins tâmpla, obrazul, buzele.
- Te cunosc, i-a spus.
Şi-a înfăşurat o şuviţă din părul ei pe deget şi a tras-o mai aproape. Ar fi putut să se ferească, dar s-a lipit de el în schimb. Ce sărut uşor, de-a lăsat-o înlemnită!
- Hai să ne căsătorim, i-a cerut, cu gura lipită de a ei.
- Da, a şoptit din senin.
Nu simţea fluturi în stomac, cum bănuia că ar fi trebuit să simtă. Inima îi bătea încet şi puternic, prea şocată parcă să o ia la goană. Francis Gray, poet de război şi angajat al Ministerului de Externe, o ceruse în căsătorie. Iar ea acceptase.
încerca să-şi tragă sufletul, să-şi adune gândurile. Cine ştie ce vânt smulsese vălul de indiferenţă şi de politeţe de pe ochii lui şi îl mânase s-o ceară de nevastă, dar cui îi păsa? în toată Anglia se căsătorea lumea şi după trei zile. Ar fi fost complet nebună să-l refuze. Era tot ce putea îndrăzni să îşi dorească de la un soţ, poate mai mult. Politeţe, educaţie, carieră... O fi fost el puţin mai în vârstă, dar asta îl făcea credincios, aşezat, nicidecum un novice care
credea că le ştie pe toate. Poate nu-l cunoştea prea bine, dar avea toată viaţa pentru asta.
Era mai mult decât visase vreodată.
Şi-a scos degetele din părul ei şi a luat-o de mână. I-a întors-o, pe faţă şi pe dos, privindu-i degetele lungi peste palma lui lată.
- Nu-i cel mai bun moment, a spus, râzând. Săptămâna viitoare mă trimit în America.
Mab a clipit.
- America?
- La Washington, D.C. Mi-e teamă că nu pot dezvălui mai multe, dar în următoarele luni voi fi peste hotare.

Stătea la îndoială, dar Mab îşi dădea seama că se puteau căsători până la sfârşitul săptămânii, înainte să plece el. Putea spune „hai să fugim la Londra s-o facem". Soldaţii şi iubitele lor făceau mereu asta, trânteau o nuntă în permisia de două zile. Mab se pregătea să sugereze, dar şi-a muşcat limba. Nu avea de gând să alerge spre altar fără să facă nişte verificări înainte. Cunoscuse prea multe fete în Shoreditch care se căsătoriseră în grabă şi regretaseră.

- Când te întorci, a spus, strângându-i mâna. Promite-mi că înainte să pleci le vei cunoaşte pe mama şi pe sora mea.

Dacă voia s-o ducă pe Lucy în casa ei de femeie măritată, trebuia să vadă cum reacţiona Francis la ideea asta şi cum se înţelegea cu Lucy. Dacă punea piciorul în prag, ei bine, asta era, dar nu era de părere că asta avea să se întâmple. Sigur avea s-o placă pe Lucy, iar ea să se bucure de toate avantajele din lumea asta: şosete albe ca zăpada, un blazer pentru şcoală, un ponei...

- Mama naibii! Francis s-a uitat peste umăr. La uşa Conacului, grupul premierului se pregătea să iasă. încă zece minute, este tot ce cer... A ridicat privirea la ea. Vei avea mult de aşteptat. Ştii cum este poşta peste hotare, nu
ştiu cât de des o să-ţi ajungă scrisorile mele...

- Numai să-mi spui că ajungi cu bine, a spus ea cu blândeţe. Deja îşi făcea griji pentru el. Fireşte, diplomaţii circulau dincolo de Atlantic în siguranţă, nu era ca la convoaiele pe care le urmăreau haitele de lupi germane. „N-o să păţească nimic", şi-a spus. Cum se întorcea, se şi căsătoreau. Acest bărbat avea să fie soţul ei, iar ea urma să fie cea mai bună soţie din toată Anglia.

- Atunci, ne vedem săptămâna viitoare cu familia ta, înainte să plec. Francis i-a mângâiat articulaţiile cu degetul mare. Vrei inel?

- Da, a spus râzând. Vreau inel.

- Trebuie să fie un rubin în Londra care să se asorteze cu buzele tale.

I-a dat drumul şi s-a întors la maşină. Prim-ministrul deja se urcase, iar un aghiotant aştepta nerăbdător şoferul. Francis s-a uitat îndelung la Mab cu privirea clară, fără perdea. De când se ştia, nimeni nu o mai privise aşa.

Logodnicul ei s-a urcat în maşina care s-a îndepărtat, iar Mab a pornit, încă ameţită, spre baraca ei. „Mab Gray", şi-a spus. „Doamna Gray."

Mab a zărit chipul lui Churchill privind pe fereastră în timp ce maşina ieşea pe poartă. A ridicat mâna cu două degete în formă de „V", celebrul lui semn. „V de la Victorie." Pentru că în acea zi era victorioasă, mama ei de treabă! „Victorioasă!"
Prim-ministrul a scos mâna pe fereastră şi i-a răspuns cu acelaşi semn. Porecla lui Iosif Stalin în presa occidental

ăEÂlMIfflli, ¡MIERIE 194

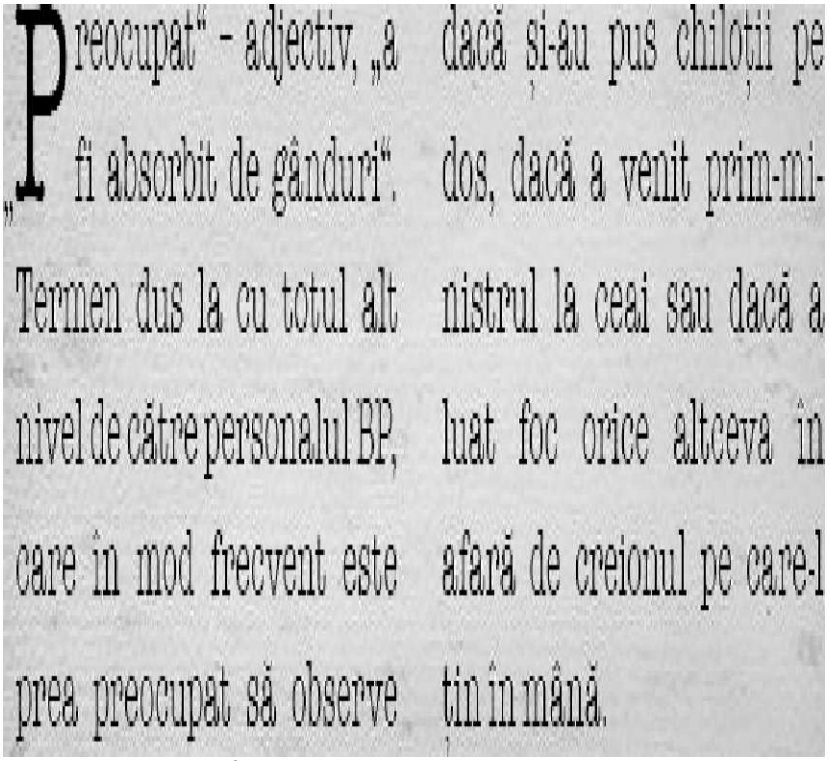
„Preocupat" - adjectiv, „a fi absorbit de gânduri". Termen dus la cu totul alt nivel de către personalul BP, care în mod frecvent este prea preocupat să observe dacă şi-au pus chilotii pe dos, dacă a venit prim-ministrul la ceai sau dacă a luat foc orice altceva în afară de creionul pe care-l tin în mână.

Beth a ratat tot în acea toamnă. Vizita lui Churchill, logodna lui Mab. Beth nu observa nimic dacă nu-i băga Osia, exasperată, sub nas.
- Sincer, unde sunteţi cu mintea voi, fetele de la Vilă, pe lună??
Beth se uita în gol, istovită. Dormea foarte prost. Noaptea, îi rumega creierul aşa de tare grupuri de cinci litere şi cvartete de

rotoare, încât era mare lucru dacă-i mai rămâneau câteva ore de întors de pe-o parte pe alta. Boots nu mai dormea la picioarele ei şi se retrăsese dezgustat în coşul de pe jos.
- MI-5 se ocupă de agenţii germani controlaţi, spusese Dilly cu glas tare la început, ignorând cu totul, ca de obicei, paranoia angajaţilor la Bletchley Park, cum că nimeni nu trebuia să ştie ce făceau ceilalţi. MI-5 îi pune să trimită informaţii false prin intermediul propriilor transmiţătoare radio, conform instrucţiunilor ofiţerilor noştri responsabili de caz, folosind propriile cifruri de mână primite de la germani. Inspectorii lor se află de obicei la Lisabona, Madrid sau Paris. Ei analizează totul înainte să transmită informaţiile la Berlin. Trebuie doar să-l decodăm pe cel pe care îl folosesc ei, ca să ne asigurăm că este plauzibil la Berlin.
Nu se întâmplase încă acest „doar", în ciuda faptului că întreg departamentul lui Dilly îşi bătea capul cu asta de trei luni. Nu semăna cu maratonul de trei zile în care se avântaseră ca să decripteze ordinele de luptă pentru Matapan - foarte intens, dar a dat rezultate. De data asta, era o interminabilă şi disperată corvoadă de impasuri, o pistă promiţătoare care nu ducea nicăieri, înainte să urmeze alta, şi alta, şi alta, fără pic de timp de recuperare sau de odihnă.
- Dacă e să analizez traficul cifrurilor făcute de mână din reţeaua individuală, ar trebui să obţinem nişte grupaj uri bune, a mormăit Dilly, dar în tot acest timp analizase traficul şi nu găsise grupajuri consistente, nimic care să le permită să o apuce de undeva.
La Enigma navală italiană, grupajurile îţi dădeau ce să tatonezi cu axurile. Aici nu aveau nimic, iar asta din cauza celor patru tamburi nenorociţi folosiţi la Enigma Abwehr, care se roteau mult mai des, fără un tipar previzibil.
„Trebuie să-l decodez, trebuie să-l decodez." Avea tot corpul încordat şi căzuse atât de mult în vizuina Enigmei Abwehr, încât îi venea să urle. Dacă urla, probabil că ţipetele ar fi ieşit în grupuri de câte cinci litere. „Trebuie să-l decodez..."
Beth nu se mai ducea decât la Vilă, unde stătea mult peste program, şi abia mai ajungea acasă la timp să-l plimbe pe Boots, înainte să fie târâtă în bucătărie. Pe urmă amesteca în orezul cu lapte pe aragaz, urmărind şirurile de cod care se desfăşurau în

mintea ei, până o apuca maică-sa de cot şi o scutura: „Bethan, l-ai ars!"
Cinci minute mai târziu, Beth îşi dădea seama că iar i-o luaseră gândurile pe arătură şi că nu ascultase o vorbă din prelegere. Uneori mai îngăima: „Scuze, mamă, ce ziceai?" Şi doamna Finch pleca tremurând de furie: „Eu chiar cred că o să-ţi pierzi minţile!"

Şi eu, îşi spunea Beth uneori.

Dilly a năvălit în Vilă într-o noapte interminabilă, gesticulând cu

ochelarii:

- Homar![33]

Beth şi Phyllida, vecina ei de birou, s-au privit.

- Homar?
Beth, ostenită, s-a ridicat să aducă nişte cafea. Când îşi intra Dilly în starea lui incendiară şi lansa idei ca focurile de artificii, cel mai bine era să ai răbdare şi să pui întrebări, până când începeai să înţelegi ce zicea. Peggy se pricepea la asta mai bine ca Beth, care ştia că era cam confuză zilele acelea. Ieri doar ce se uitase la mâna lui Mab, clipise la vederea unui mare inel cu rubin sclipitor şi spusese: „De când îl ai?" Mab se uitase cam ciudat la ea şi spusese: „De o lună, Beth. Francis mi l-a dat înainte să plece în străinătate. După ce le-a cunoscut pe mama şi pe Lucy."
Iar acum lui Beth i se cerea să se gândească la homari.
- în clipa în care se întorc cei patru tamburi în maşină, gândiţi-vă la crabi.
Dilly dădea din patru degete, imitând picioarele unui crab. De multe ori se învârt pereche, câte două rotaţii de patru tamburi unii lângă alţii.
- Nu aşa ajungem să-l descifrăm. Beth a turnat cafea rece şi i-a dat cana în mână.
- Nu, nu, vreau crabi individuali. Când are loc o singură rotaţie a celor patru tamburi, cel mai probabil urmează un text mult mai lung, timp în care nu se roteşte nici un tambur. Acolo-i vulnerabil,

că dacă au loc rotaţii de câte patru tamburi de ambele părţi ale criptării indicatorului throw-on[34]...
El vorbea, Beth asculta. Nimic nu avea sens, dar se obişnuise deja cu logica lui Dilly de tip „Alice în Ţara Minunilor", iar creierul ei plonja în direcţia sugerată de el.
- Dacă găsim un homar şi acel şir lung de text care urmează, poate avem noroc şi spargem criptările indicatorilor la aceeaşi setare, a spus domol. încă nu ştia unde voia să ajungă cu ideea asta, dar cea mai bună soluţie era „să încerce", cum zicea mereu Dilly. Beth a scos capătul de creion cu care-şi ţinea părul strâns. Hai să vânăm homari!
A durat patru zile să găsească un mesaj la rotaţia corectă, dar imediat ce l-a dibuit Beth, cifrele au început să curgă lanţ.
- Da! a ţipat la mijlocul zilei. Vreau o pereche de litere cifrate la poziţia unu, pot deduce în lanţ celelalte perechi la unu şi la cinci.
Cuvintele-i curgeau puhoi. Nu înţelegeţi? a încheiat iute, cu sângele fierbându-i în vene.

Phyllida îşi masa puntea nasului.

- într-un fel.

Peggy s-a uitat mai bine.

- Arată-mi.

- Unde-i Dilly? Beth se uita în jur. A plecat acasă?

- Da. Peggy era trasă la faţă. Nu-l deranjăm. Arată-mi.

Până a spart Beth setarea unui tambur, trecuse octombrie, iar frunzele se înroşiseră în arborii din jurul lacului. îngheţul din noiembrie făcuse ţărâna ca de piatră înainte ca fetele de la Vilă să emită ipoteze despre frecvenţa cu care tehnicienii germani apelau la cuvintele nein, wein, neun, când alegeau setări de patru litere pentru transmisiunile zilei.
- Şi nume de patru litere, a spus Peggy.
Apoi, Beth a descifrat o setare pentru transmisiunile din Balcani, după ce a decodat S-A pentru doi tamburi din dreapta şi, în zorii zilei, cu ochii mici, a ghicit că operatorul din Balcani avea o iubită

pe nume ROSA. R şi O au ieşit din vâltoarea de litere şi i-au oferit întreaga setare. După aceea, pe fiecare perete al Vilei, erau prinse liste cu nume şi cuvinte germane din patru litere.
- Nu mai avem mult, le-a încurajat Dilly, risipind tutun pe toate hârtiile lui Beth. Se apropie momentul, doamnelor.
Momentul a venit la începutul lui decembrie. Toată lumea s-a adunat în jurul biroului lui Beth, cu sufletul la gură, în timp ce ea scotea din învălmăşeală grupuri de cuvinte germane lizibile. Iată-l - mesajul descifrat - vorbitoarele de germană au confirmat că era lizibil. Beth nu a întrebat, nu-i păsa ce însemna. Şi-a dus pumnul la gură şi a muşcat feroce, văzând stele verzi şi clipind fragmente de cod. Dintr-odată i s-a făcut foame, nici nu-şi mai aducea aminte când mâncase ultima oară. Nu ştia când fusese acasă ultima oară sau ce zi era. Nu ştia nimic în afară de faptul că reuşise. Reuşiseră toate. Spărseseră Enigma Spy.
Peggy se legăna pe picioare lângă umărul lui Beth. Şi-a pus mâinile în păr, dar liniştea a fost curmată brusc. Phyllida s-a aruncat în braţele nedumeritei doamne care tocmai venise cu cafea proaspătă de cicoare. Câteva fete râdeau de parcă erau bete, altele plângeau. Au rămas toate suspendate în acel moment, într-un perfect echilibru de jubilare şi extenuare, care nu le îngăduia să scoată un cuvânt coerent.
în cele din urmă, Peggy şi-a luat capul din mâini de ziceai că ieşea din adâncuri la suprafaţă şi a spus:
- îl sun pe Dilly, apoi îl informez pe comandantul Denniston, a zis ea, apoi sa întins spre mesajul de pe biroul lui Beth, strângând-o puternic de umăr.
Cineva s-a uitat la program, strigând fetele care rămâneau până la miezul nopţii.
- Beth, mâine ai liber. Du-te acasă înainte să leşini.
Beth nu a protestat, şi-a pus cu greu mantoul şi a ieşit ameţită în ger. Era beznă totală, dar habar nu avea dacă era şase seara sau miezul nopţii. îi duduiau urechile când a ieşit din zona grajdurilor şi abia după o clipă de confuzie şi-a dat seama că nu era în capul ei, ci din Vilă se auzea zgomotul. Bărbaţi şi femei care năvăleau pe uşă strigând, râzând, strigându-se între ei.

- Ai auzit?

- Am auzit!

- E adevărat?

- Era şi timpul!

- Ce? a strigat Beth, luată pe sus de un val de criptanalişti în extaz. Ce s-a întâmplat? A observat o pălărie familiară cu banderolă roşie şi borul înclinat şi şi-a făcut loc în îmbulzeală s-o apuce pe Mab de cot. Ce-i?

Mab i-a sărit în braţe, uitând să-şi păstreze atitudinea degajată.

- S-au băgat, Beth! Americanii au intrat în război! Japonezii le-au atacat una dintre baze...

-Da?

- Nu-mi spune că şi pe-asta ai ratat-o! Pearl Harbor? Nici măcar nu ştiu unde este Pearl Harbor... Mab a tras aer adânc în piept. Ştiam cu toţii că urma anunţul, ne-am adunat la Vilă în jurul radioului. Acum nici o oră a vorbit preşedintele Roosevelt şi a spus că yankeii intră în război!

America în război şi Enigma Spy decriptată - după luni întregi de speranţă şi de aşteptare, se întâmplaseră amândouă deodată. Beth a inspirat sacadat şi a început să plângă. Nu se putea opri, îi şiroiau lacrimile de extenuare şi de mare, mare fericire.

Mab a luat-o cu braţul pe după umeri şi a strâns-o, moment în care, în lumina Vilei, i-a scânteiat rubinul de foc.

- Plângi cât vrei, nu spun nimănui. Ai liber mâine, ca mine şi Os? Trebuie să dormi mult, asta îţi trebuie. De-asta avem toate nevoie.

Când le-a găsit Osia, Beth era umflată de plâns, sughiţând pe muteşte în umărul lui Mab, moale ca o cârpă.

- Dragilor, este straşnic!

Ea şi Mab au pornit cu Beth între ele spre casă, discutând aprins. Până să ajungă la uşa familiei Finch, lumea începea să arate normal în ochii lui Beth şi, în timp ce se descheia la mantou, a strigat înfocată:

- Aţi aflat? E deschis radioul?

- Am aflat. Tatăl lui Beth a venit pe coridor zâmbind. Veşti tare, tare bune, una-două o să se termine războiul! Optimismul lui, perpetuu vag, o iritase în ultimul timp pe Beth, care nu-şi putea imagina o lume fără război, dar în seara aceea a făcut-o să

zâmbească. Tatăl ei s-a uitat la Mab peste ochelari. Mabel, a sunat logodnicul tău. S-a întors mai repede din America.
Mab a pălit.
- Doamne, a venit pe mare în toiul...?
- Nu, a spus că s-a întors cu bine alaltăieri. A zis că şi pe el l-a luat prin surprindere Pearl Harbor, ca şi pe noi. Este în Londra dacă vrei să-l suni. Tatăl lui Beth a zâmbit indulgent în timp ce Mab zbura spre telefon, dar i-a pierit zâmbetul când s-a uitat la Beth. Mama ta este în bucătărie. A avut o zi foarte grea.
Beth l-a pupat pe obraz, s-a dus în bucătărie la aragaz şi a luat-o pe mama ei în braţe.
- Ce veste minunată, nu? Hai că mă ocup eu, ştiu că am fost mult plecată, habar n-ai cât am muncit.
Extenuarea şi frustrarea ultimelor luni se risipeau ca un vis. Primul mesaj fusese decodat şi urmau şi altele. „Pot decoda orice", şi-a spus Beth zâmbind. „Pot decoda orice vine de la germani, italieni sau japonezi. Daţi-mi un creion şi un grupaj şi decodez tot."

Şi-a legat şorţul, uitându-se în jur.

- Unde-i Boots?

Ar fi trebuit să-l scoată de mult.

- Să pui masa. Mama ei amesteca în continuare. Da, este o veste minunată. Deşi, când mă gândesc la amărâţii ăia din Pearl Harbor...
- Stai să-l scot întâi pe Boots şi pe urmă pun masa.
Beth a fluierat, dar n-a apărut nici un ghemotoc de lână cenuşie.
- Bethan, eu ţi-am zis! Mama ei a ridicat ochii din oala în care amesteca, cu un zâmbet senin. Ţi-am zis că dacă face câinele mizerie, nu are ce căuta în casa mea. Ai zis că nu o să facă. Ai zis că o să fii mereu acasă să-l scoţi. Ţi- am zis...

Beth a făcut un pas, brusc amorţită.

- Ce-ai făcut?

- Boots!
Beth s-a împiedicat de o piatră. în Bletchley se lăsa bezna după apus, un licăr de lumină nu se zărea. Avea lanternă, dar era

acoperită cu hârtie reglementată şi lumina foarte slab. Satul în care se plimbase toată viaţa devenise dintr- odată un peisaj necunoscut.
- Boots!
Câinele ei făcuse baltă în salon la două ore după ce ar fi trebuit să fie Beth acasă, iar mama ei îl scosese de zgardă în strada întunecată şi închisese uşa.
- Beth, spusese tatăl ei împăciuitor. Vezi şi punctul ei de vedere...
Dar Beth înşfăcase lanterna şi dăduse fuga în stradă, uitând de orice în afară de câinele ei care bântuia singur într-o noapte de iarnă.
S-a împiedicat din nou şi a luat-o un plâns cu sughiţuri.
- Boots!
S-a deschis o uşă, de unde s-a strecurat un licăr de lumină şi s-a auzit vocea neclară a Osiei: „Mă scuzaţi, aţi văzut...?" Mab căuta în cealaltă direcţie, cu cealaltă lanternă. Ieşiseră fără preget după Beth, în vreme ce mama lui Beth stătea cu mâinile la piept, scuturând din cap mai mult de durere decât de furie.
- Ţi-am spus că asta se va întâmpla, Beth. Nu poţi da vina pe mine.
„O, ba da!" Dar Beth nu se putea concentra la furia care apărea şi dispărea, înecată în valuri de disperare. Cum să găsească un căţel mic în toiul nopţii? Dus era câinele pe care şi-l dorise atât de mult şi pentru care, în sfârşit, îşi făcuse curaj prin cel mai monumental act de voinţă din viaţa ei. Nu mai era şi nu avea să-l mai găsească vreodată, iar dacă da, avea să-i găsească doar cadavrul, mâncat de vulpi sau strivit de vreo maşină care gonea în drum spre Londra.

A strigat în beznă, smulgând hârtia de pe lanternă.

- Boots!

- Beth!
Era vocea lui Mab, în depărtare. Beth s-a întors, pornind bezmetică spre lanterna instabilă a lui Mab, cât pe ce să-i sară inima din piept. Silueta înaltă a lui Mab a devenit clară în întuneric şi ţinea în braţe un ghemotoc care tremura.
- L-am găsit într-un tufiş patru case mai încolo, a spus Mab. Nu s-a dus departe. Nu mă mai mârâi, bestie mică, sunt de partea ta.

Beth a luat câinele în braţe şi, pentru a doua oară în acea zi, a plâns pe umărul lui Mab. Schnauzerul era ud, mirosea urât şi tremura de frig. L-a strâns prea tare în braţe, iar el a gâjâit ca un bătrân obligat să se scoale din fotoliu. Beth nu credea că o să-i mai dea drumul vreodată.

- Sper că aveţi un motiv bun să faceţi asemenea gălăgie, a spus o voce supărată. Unul dintre supraveghetorii civili ai ARP, un băgăcios. Aveţi lanternele aprinse, cu toate că s-a dat stingerea...

Beth nu mai avea suflu să-i explice, dar Mab a stins lanterna, iar Osia le-a prins din urmă şi l-a luat cu binişorul. Au scăpat de el şi s-au întors acasă, cu Beth între ele. Beth făcea eforturi să înainteze, călcând cu grijă. Boots era în siguranţă acum, dar tot simţea un ditamai nodul în gât, care devenea mai aspru şi mai rigid cu fiecare pas pe care-l făcea spre casă.

- Beth, o să te lase mama ta să...? a dat Osia să întrebe, apoi a tăcut.

Beth a intrat pe uşă, a smuls puloverul mamei din cuier şi l-a uscat pe Boots chiar acolo, la uşă. Vedea pantofii doamnei Finch pe preşul croşetat, însă refuza să ridice privirea. Osia şi Mab s-au ascuns în spatele lui Beth, remarcând cu mare zarvă ce ger era afară, numai că liniştea dintre exclamaţiile lor se întindea asemenea unei pojghiţe de gheaţă. Beth nu a ridicat ochii până nu l-a uscat bine pe Boots, care nu mai tremura. Apoi s-a îndreptat de spate şi s-a uitat inexpresiv în ochii mamei ei.

Doamna Finch a suspinat uşor, cu aerul că i se cerea un pic cam mult.

- Poate să mai stea o singură noapte, Beth. Dacă îi găseşti mâine un alt loc să...

Beth nu îşi făcuse planul ăsta, nu se gândise deloc, nici nu şi-a dat seama ce făcea până nu şi-a văzut palma ridicată şi lovind-o peste faţă pe maică-sa. Nu mai lovise niciodată pe nimeni. Probabil că mai mult o durea pe ea. Dar doamna Finch s-a dus cât colo, atingându-şi obrazul de şoc, şi Beth a făcut un pas înapoi de groază. „Nu am vrut", era să spună, dar voise. „îmi pare rău", era să spună, dar nu-i părea. Nodul de furie din gât încă se mărea, din ce în ce mai mult.

Nu ştia ce să zică, aşa că tot ce a spus a fost:

- Dacă pleacă el, plec şi eu.

Roşie la faţă, doamna Finch s-a întins spre Biblie.

- „Cine va lovi pe tatăl sau mama să fie pedep..
Beth nu a aşteptat ca ea să termine Exodul 21:15 sau să întindă cartea şi să-i ceară s-o ţină în mâini până nu mai putea.
-Nu.
- Ce-ai zis?
Din pură obişnuinţă, Beth era să-şi plece privirea în pământ şi să se joace cu vârful cozii, numai că, atunci când a dat să atingă părul lung şi împletit de care se agăţase toată viaţa ca de o vestă de salvare, numai să nu se uite în ochii nimănui, coada nu mai era acolo. Avea o coafură elegantă, până la umeri, şi avea un câine, şi un cerc de prieteni, şi o slujbă la care spărgea codurile germanilor. Nu orice coduri germane, ci ale Enigmei Spy, care dăduseră de furcă tuturor creierelor din Baraca 6.
Aşa că Beth a spus foarte încet:
- Nu am de gând să ţin Biblia în aer o jumătate de oră în timp ce mă certi. Şi nu-mi dai câinele afară.
- Discutăm mâine despre asta. Tatăl lui Beth a vorbit suficient de tare cât să tresară toate. Suntem toţi surmenaţi cu ştirile astea despre americani...

Dar doamna Finch l-a întrerupt cu lacrimi în ochi:

- De ce te porţi aşa, Bethan? Te-ai schimbat de când munceşti.

- Ce legătură are cu munca mea? Beth a trebuit să ridice tonul ca

să se facă auzită. Mi-ai scos câinele din casă! Ce fel de om...?

- .. .nu te-a obligat nimeni să te angajezi. Nu aveau nevoie de tine!

- Ba au. Beth şi-a dat capul pe spate. Nimeni nu poate face ce fac

eu acolo.
- Ce anume? Doamna Finch a ridicat tonul. Dacă este aşa de important, spune-mi! Spune-mi imediat!

Beth a refuzat să se lase târâtă în direcţia aceea.

- N-o să-mi cer scuze că am acceptat slujba la BP.

De când se angajase, cum ajungea acasă doar se scuza. Până aici!
- Aici ai treabă! Eşti mica mea salvatoare. Cum să mă descurc fără ajutor acasă?
- Te ajut tot timpul când sunt acasă. O fac bucuroasă. Şi tot mi-ai aruncat câinele în stradă...
- îţi pasă mai mult de un câine şi de slujbă decât de mama ta.
Doamna Finch şi-a dus mâna la tâmplă. Mama ta, care nu se simte bine...

Din spatele lui Beth, s-a auzit vocea lui Mab, amuzată şi plină de

dispreţ.

- Hai că o ia durerea de cap...

- Ne mai plictiseşte mult cu asta? a consimţit Osia.
- Voi să nu fiţi obraznice cu mine, fufelor! s-a răstit doamna Finch. S-o încurajaţi pe Bethan a mea să se poarte ca orice...
- Orice ce? Cuvintele au ieşit din gura lui Beth cu un torent de nestăpânit. Mamă, muncesc pentru efortul de război. Mă întâlnesc cu prietenii să vorbim despre cărţi. Din când în când, beau un pahar de sherry. în ce fel mă face asta fufă?
Doamna Finch împingea Biblia spre Beth.

- „Să nu îţi pângăreşti fiica transformând-o într-o desfrânată.. Beth

i-a dat peste mână şi cartea a căzut pe jos.

- Nu fac nimic greşit şi ştii al naibii de bine asta. Aşa că de ce te

deranjează?

- Nu ţi-am dat permisiunea să...

- Am douăzeci şi cinci de ani!

- Este casa mea, o să te supui regulilor mele...
- BP îmi plăteşte un salariu de o sută cincizeci de lire pe an şi ţi-i dau pe toţi ţie. Mi-am câştigat dreptul să...

Doamna Finch a apucat-o pe Beth de braţ. Pentru prima oară, Beth a pus mâinile pe umerii mamei şi a împins-o înapoi. O durea pielea sub cot şi şi-a dat seama cu câtă precizie găsea maică-sa tocmai cel mai sensibil punct, unde durea mai tare. Nici nu-şi amintea când nu avusese braţele vinete.

- Vă rog... Tatăl lui Beth îşi frângea mâinile. Nu putem să bem un ceai şi...
- TU unde erai când mi-a dat câinele afară din casă? l-a atacat Beth. Scânteia de furie se inflamase şi i se acumula în gât, sufocând-o. De ce nu ai oprit-o? Sau de ce nu te-ai sculat din fotoliu să-l scoţi afară când ai văzut că întârzii, ca să nu facă mizerie?
- Păi... Domnul Finch s-a foit stânjenit. A zis să nu...
- Este şi casa ta! a ţipat Beth. Dar tu nu o refuzi niciodată. îmi citezi din Biblie despre soţul care ţine casa... Păi, fă-o, tată! Spune-i că-mi pot păstra câinele. Spune-i să nu mă mai sâcâie cu munca. Spune-i să înceteze.

Doamna Finch şi-a încrucişat braţele la piept, cu obraji în flăcări.

- Să nu mai văd câinele ăla şi cu asta-basta!

Linişte. Boots scâncea la picioarele lui Beth. Le simţea pe Osia şi pe Mab în spatele ei, ca nişte santinele. Domnul Finch şi-a dres glasul şi a deschis gura.

Apoi a închis-o la loc.

Doamna Finch a dat scurt din cap, sfredelind-o cu privirea pe Beth.

- Acum ce ai de zis, domnişoară?

Beth nu ştia de unde-i veniseră cuvintele, dar veniseră de undeva.

- Dacă pleacă acest câine, plec şi eu. Şi data viitoare când te mai doare capul, să-ţi faci singură compresa, tartoriţă creştină!

De data asta, doamna Finch a fost cea care a atacat. Beth a făcut un pas în spate şi n-a nimerit-o. Domnul Finch a apucat-o de braţ pe soţia lui, înainte să mai încerce o dată.

- Muriel, Beth, haideţi să ne aşezăm...

- Nu. Beth s-a întors, şi-a pus haina pe ea, amorţită şi tremurând.

Plec.

- Şi noi. Mab a trecut pe lângă doamna Finch, cu Osia după ea.
O clipă mai târziu, Beth le-a auzit paşii pe treptele şubrede, a auzit uşa dormitorului deschizându-se, a auzit valizele ieşind de sub pat. Cu buzele subţiate într-o linie dreaptă, doamnei Finch i-au ieşit pete roşii pe faţă. Beth i- a mai aruncat o privire lungă, cumplită, apoi s-a întors să-i pună lesa lui Boots şi să-şi ia poşeta. Ştia că ar fi trebuit să se ducă sus şi să-şi strângă lucrurile, dar nu-i venea să facă nici un pas spre interiorul casei. Liniştea mormântală se aşternea din ce în ce mai apăsător.
Una-două, Mab şi Osia au coborât bodogănind, nu doar cu valizele lor, ci şi cu a lui Beth, dând pe dinafară de furouri şi bluze îndesate pe grabă.
- Calea pe care mergi duce în iad, a spus doamna Finch, albă de furie.
- Măcar acolo n-o să fii tu, a spus Beth.
Cele trei au ieşit din casa în care locuise Beth toată viaţa, cu Boots la picior, şi au închis uşa după ele.
Denumirea dată de criptanalişti situaţiei deosebite în care cei patru tamburi ai maşinii se învârteau în acelaşi timp, iar „crab", pentru rotirea a câte doi tamburi deodată.
Pereche de litere care reprezintă două cifrări ale aceleiaşi litere în două poziţii diferite la indicatoare care au fost cifrate de două ori
.în ceea ce-o privea pe Mab, prinţii se căsătoreau cu prinţese, nu cu canadience din popor, aşadar, ce treabă avea Philip al Greciei s-o facă pe Osia să se amorezeze de el? Mab nu era pregătită să se ataşeze de el. Totuşi, trebuia să recunoască faptul că arăta impresionant, ciufulit cum era, când le-a luat pe toate trei de la gara Euston în mica maşină sport Vauxhall.
- Salutare, prinţesă! i-a spus Osiei, iar zâmbetul lui i-a dat palpitaţii până şi insensibilei Mab. Am auzit că doamnele au nevoie de salvare?

- Nu fi zevzec, Philip, abia am scăpat cu viaţă. Osia s-a aplecat peste portiera maşinii să-l sărute şi, cu toate că a fost un sărut scurt, patima lui a făcut-o pe Mab să se întrebe dacă nu cumva avuseseră acea discuţie despre viaţă la timp. Philip, ele sunt Mab Churt şi Beth Finch, a continuat Osia. Suntem toate trei orfane şi de-a dreptul istovite.

Philip a sărit din maşină şi le-a strâns mâinile.

- Nu am auzit decât lucruri minunate despre voi două.

Mab a făcut tot posibilul să pretindă că întâlnea prinţi în fiecare zi, iar Beth a deschis gura pentru prima oară de când plecaseră din Bletchley cu trenul pe care-l prinseseră la mustaţă.

- Ai ceva de băut?

- Şampanie, imediat. Lui Philip îi sclipeau ochii când le-a aruncat valizele în portbagaj. Aşadar, de ce SOS la nouă seara? Presimt o poveste în spate.

Osia a ridicat din umeri.

Mama lui Beth a luat-o razna..

.- Scârba, a mormăit Mab fără să vrea. Scuze, Beth, dar aşa este.
- Adevărat, a consimţit Beth.
Era palidă şi epuizată când s-a urcat în maşină cu Boots, dar lui Mab tot i se părea că ceva s-a clarificat pentru Beth. încă tremura, dar era sfidătoare, cu spatele mai drept ca niciodată. „Bravo, Beth!" Mab era mândră de ea. Maşina a ţâşnit în noapte. Oriunde le-ar fi repartizat ofiţerul de canton de la BP, mai rău ca la doamna Finch nu putea fi. Gata cu stingerea luminii la zece şi jumătate şi cu plăcinta aia scorţoasă.
- La Claridge, dragă! îi spunea Osia lui Philip. Mama este la o petrecere în Kelburn Castle, iar apartamentul este gol.
Portarul de la Claridge a întâmpinat-o pe Osia ca pe o nepoată pe care nu o văzuse de mult, iar pe Mab şi pe Beth, ca pe nişte regine.
- Pe domnişoara Churt o aşteaptă un gentleman înăuntru. Un domn Gray...
Mab şi-a luat zborul. Sala art deco de la intrarea în hotel, cu candelabrul scânteietor şi gresia alb cu negru, era plină de femei în rochii de satin şi de bărbaţi în uniformă, iar dopurile de şampanie săreau în toiul sărbătoririi intrării americanilor în război. Pentru Mab, parcă trecuse un an de-atunci. Şi- a lungit gâtul şi l-a văzut pe Francis cu mâinile în buzunare, urmărind petrecerea cu acel aer distant şi amuzat, pe care i-l cunoştea atât de bine. Părea mai puţin bronzat, era limpede că nu-l văzuse soarele prea mult în cele două luni în America, dar zâmbetul îi era neschimbat.
- Francis! a strigat.
A urmat o clipă de stângăcie, în care nu ştiau dacă să se îmbrăţişeze sau să-şi strângă mâinile. încă nu rezolvaseră misterul, nu rezolvaseră de fapt nici un mister, cu toate că erau logodiţi din septembrie. în cele din urmă, Mab s-a dus spre el şi l-a pupat pe obraz cu un aer de soţie, spera ea. Mirosea a santal şi avea părul aşa de moale, că-i venea să-şi bage mâinile în el, dar nu prea îndrăznea.
- N-am crezut că o să poţi veni aşa din scurt.
Mab reuşise să-l sune din gara Bletchley, dar ce reunire după aproape trei luni...
- Arăţi bine. A măsurat-o din ochi într-un fel care a făcut-o să simtă de parcă era dezbrăcată. Şi familia ta este bine?
- Da, Lucy este la Londra cu mama, de Crăciun.

Francis le cunoscuse pe ambele cu două zile înainte să plece în America. Pe mama lui Mab o stresase ceainăria elegantă, iar Lucy fusese precaută, deloc convinsă că acest străin nu avea de gând s-o ia pe Mab şi mai departe decât era deja, dar Francis fusese prietenos, cumpănit şi nu trădase nici o emoţie la sugestia pe care o făcuse Mab după ceai, ca Lucy să locuiască împreună cu ei. Şi cu asta, Mab răsuflase uşurată. Până să-i pună Francis inelul cu rubin pe deget, destul de neceremonios, în timp ce-şi luau rămas-bun, ştiuse că avea să fie bine.
S-a aşternut din nou tăcerea.
- Aş vrea să ne fi putut scrie mai des. Mab se ferea să aibă un ton acuzator. Poşta peste hotare era imprevizibilă, iar convorbirile telefonice costau o avere. Francis trimisese o telegramă când ajunsese în Washington, dar numai vederi după aceea. Fusese dificil să nu se întrebe dacă nu cumva regreta cererea în căsătorie. Dacă se întorsese întrebându-se ce fusese în capul lui să-i pună rubinul de trei carate în mână? Nu-mi vine să cred că au trecut aproape trei luni! a spus veselă.
- Două luni, o săptămână şi patru zile, a spus el, iar anxietatea i-a dat pace lui Mab. Când un bărbat număra zilele, nu o făcea pentru că voia să-şi ia inelul înapoi.
- Cum a fost la Washington?
- Mi-e teamă că nu pot dezvălui prea multe. Aglomerat. Frig. Prea mulţi americani. La tine la muncă?
- Mi-e teamă că nu pot dezvălui prea multe. Aglomerat. Caniculă. Prea multe maşini.
Şi-au zâmbit din nou, întrebându-se vizibil dacă să se ţină de mână sau să se sărute ori... „O să învăţăm noi să comunicăm odată ce ne căsătorim", şi-a spus Mab. Odată ce puteau să nu vorbească în pat. Mab voia să se termine mai repede treaba aia. îi vedea cravata mototolită şi ceva îi dădea ghes să i-o smulgă de la gât.
„Nu da nimic degeaba", îi cerea vocea din străfundul minţii, acea voce care o ţinuse în picioare atunci când Geoffrey Irving şi prietenii lui o lăsaseră pe marginea drumului ca pe o zdreanţă proastă. „Nu da nimic degeaba. Nici în ultimul ceas."
între timp, ceilalţi îşi făcuseră loc în mulţimea care sărbătorea. S-au făcut prezentările, Osia a exagerat puţin povestea plecării - „Beth a fost de neclintit!" -, iar Philip s-a dus să comande o sticlă

de Bollinger, aducând cupele pline ochi. Beth a dat-o pe gât pe a ei cu o iuţeală de nedescris.
- Uşurel, a spus el, în timp ce ea dădea pe gât al doilea pahar, înainte să-l termine de umplut.
- Tocmai i-am spus mamei că este o tartoră creştină, a zis Beth.
- Până la fund! I-a umplut din nou paharul înainte să se întoarcă spre Francis. Eşti un bărbat norocos, domnule Gray. Când este fericita zi?
Francis i-a aruncat lui Mab una dintre privirile lui tăcute, în spatele căreia fremăta.
- Plec iar din Londra, poimâine, a spus. Nu avem timp să pregătim o nuntă ca lumea şi luna de miere până mă întorc. încă trei săptămâni.
- Mai este starea civilă, a vorbit gura fără Mab. Mâine? Ce părere ai?
- Domnule Gibbs! a exclamat Osia, ajungând dintr-odată lângă portar cu cel mai cuceritor zâmbet al ei. Prietena mea se mărită mâine şi are nevoie de o nuntă somptuoasă. Mă puteţi ajuta?
- Da, domnişoară Kendall, a răspuns el fără să clipească.
- Bun. Bollinger, destul cât să abţiguiască întreaga Londră şi cel mai bun
bufet pe care ni-l permit raţiile. Pe câte ouă puteţi pune mâna? Foie gras? Beluga? Le puneţi pe nota mamei. De asemenea, o să am nevoie de numărul camerei fiecărui oaspete al hotelului care locuieşte în acest moment cu o fiică în vârstă de... Osia s-a uitat la Mab. Câţi ani are Lucy?
- Patru. Mab se îneca de râs, oricât încerca să se abţină.
- între trei şi cinci ani, a încheiat Osia. Oricâte fetiţe sunt în hotel, vă rog să trimiteţi bilete părinţilor şi să cereţi cu împrumut, de urgenţă, cea mai bună rochiţă a fetei. Voi veni la nouă dimineaţa să inspectez selecţia.
- Nu sunt sigur că...
- Nu mă dezamăgiţi, domnule Gibbs. Osia i-a pus un teanc de bani în palmă şi s-a întors cu mâinile în şolduri, ca un general care-şi privea soldaţii. Francis, te trimit acasă, ca mireasa să-şi facă somnul de frumuseţe. întoarce- te la unsprezece dimineaţa, în cel mai bun costum, cu verighetele şi actele necesare pentru căsătorie. Philip, dacă poţi, ia-le pe mama şi pe sora lui Mab mâine la nouă şi

adu-le la Cyclax, după colţ, unde ne ocupăm de cosmetică. Adresa mamei tale, Mab?
Mab i-a dat adresa chicotind. „O să leşine mama când o să vadă că şoferul care o aduce la nunta mea este prinţ!"
- Bine, a rânjit Philip, gândindu-se evident că era extrem de distractiv să-şi folosească preţioasele cupoane de benzină gonind, într-o cursă nebună prin Londra, după mama unei mirese din Shoreditch. Impulsul lui Mab de a nu avea încredere în el s-a stins. Haide, bătrâne! Prinţul l-a bătut pe spate pe Francis. Astă-seară te las acasă. S-ar putea să cunosc un băiat la starea civilă, care să ne ofere o oarece întâietate.
- Excelent. Ne vedem mâine la unsprezece. Iar voi, pierde-vară, să nu întârziaţi! Ia-ţi la revedere de la logodnic, Mab, avem un şifonier de luat cu asalt. Luând o sticlă de Bollinger şi trei pahare, Osia a pornit pe scări. Beth a urmat-o cu Boots şi, după ce l-a sărutat grăbită pe Francis, Mab a zburdat după ele râzând. Apartamentul mamei, a spus Osia, făcându-le semn spre camerele opulente, patul masiv, baia cu cada uriaşă şi oglinzile sclipitoare. Tu şi Francis îl puteţi împrumuta pentru noaptea nunţii - domnul Gibbs ne găseşte alt pat mie şi lui Beth.
- Bine, a spus Mab imediat.
Era pregătită să petreacă noaptea nunţii în casa de burlac a lui Francis înainte să plece el din Londra şi ea la Bletchley Park, dar, Doamne, ce-şi dorea un asemenea lux, dacă tot era la ofertă! Nu doar pentru că nu stătuse niciodată într-un hotel somptuos, ci pentru că sigur ar fi mai uşor să-ţi cunoşti soţul nou-nouţ şi extrem de tăcut printre aşternuturi de satin şi cupe cu şampanie la gheaţă. Mab a sorbit din cupă, simţind primul val de emoţii înaintea nunţii. Era mireasă. Se mărita a doua zi. Cu un bărbat pe care-l întâlnise de şase ori.
- Beth, tu umpli paharele. Osia a deschis şifonierul mamei ei şi a început să azvârle rochiile din el. Aşa, să vedem o rochie superbă care să treacă drept rochie de mireasă...
- Mama ta o să se prindă că am intrat în rochiile Hartnell! a exclamat Mab.
- N-o să-i lipsească nici una, iar tu nu te măriţi în rochia albastră din perdea, Scarlet O'Hara. Osia a ridicat o rochie cu mâneci lungi, cambrată, cu pliuri din satin crem care se revărsau în colţuri până la podea. Asta!

Mab râvnea ca la aer la rochia aceea.

- Nu pot...

Osia, draga de ea, nu i-a dat atenţie.

- N-o să-ţi ajungă până în pământ, că mama este mult mai scundă, aşa că-i facem tiv până la genunchi. Oricum, o rochie de nuntă şade mai bine până la genunchi. Pentru Beth... Noi o să îţi fim domnişoare de onoare, normal. Sifonul ăsta albastru-petrol ar arăta superb cu o eşarfă...

- Este o seară foarte stranie, a spus Beth, aşezându-se pe pat şi bând direct din sticla de şampanie. Părea abţiguită şi obosită, dar avea un zâmbet în colţul gurii. O seară foaaarte stranie, a repetat, uitându-se la Boots, cuibărit şi sforăind pe prima pernă găsită.

Osia a ridicat paharul, cu frumosul chip de alabastru îmbujorat.

- în cinstea doamnei Gray!

- Şi în cinstea ta, Os! Mab a ridicat paharul. Şi a lui Beth! Voia să le spună cât de mult însemnau amândouă pentru ea şi că nu mai avusese niciodată asemenea prietene, dar nu avea cuvinte să explice vreodată acea intensitate, aşa că doar a ridicat cupa de şampanie, gâtuită de emoţie. în cinstea celor de la Bletchley Park!

10 zile până la nunta regală

10 noiembrie 194

7York

Osia îl simţea pe ospătarul de la ceainăria Bettys suflându-i în ceafă, iritat că femeia cu mantou stacojiu New Look şi cu tocă neagră elegantă încă nu comandase. Osia nu-şi lua ochii de la ferestrele cât camera de înalte, aşteptând să o zărească pe înalta Mab traversând scuarul în grabă, dar nu se putea abţine să se uite la plăcuţa magazinului. „Bettys". Lipsa apostrofului înainte de „s" o exaspera. De ce nu folosesc oamenii punctuaţia corectă, pentru numele lui Dumnezeu?

Deodată Mab a intrat pe uşa ceainăriei, îmbrăcată după ultima modă: un pardesiu bleumarin până la glezne, o pălărie micuţă de culoarea safirului aplecată peste un ochi într-un unghi obraznic, perle negre la urechi şi la gât. Ca o mitralieră a trecut cu privirea prin încăpere până a ajuns la Osia.

„Nu te inflama dacă scoate ghearele", şi-a spus Osia, privind-o fără să zâmbească. „Poartă-te civilizat şi concentrează-te asupra problemei în cauză."

- Ceai?

Ospătarul a şi sărit pe Mab, care traversa ceainăria art déco printre mesele micuţe la care şedeau femei elegante şi s-a aşezat în faţa Osiei.

- Un ceainic cu Earl Grey, a cerut Mab, în timp ce Osia spunea:

- Şi brioşe cu cremă, vă rog! Ospătarul s-a îndepărtat iute, iar Mab a ridicat sprâncenele arcuite ca nişte iatagane.

Brioşe? Nu trebuia să-ţi păstrezi silueta pentru nunta regală? „S-au dus dracului manierele şi concentrarea asupra problemei.

- "O nimica toată, a spus Osia fără să se sinchisească. Nu-mi vine să cred că trebuie să răscolesc după diamantele mamei doar ca să intru în dărăpănătura aia de piatră, care nu-mi oferă decât perspectiva uluitoare a unui editorial şi nimic altceva.
Mab şi-a scos mănuşile albastre precum cerneala.
- Până şi aici, în nord, apari în ziare. Cel puţin în tabloide. Toată lumea dezbate dacă „o anume frumuseţe brunetă din Canada" va participa la petrecerea burlacilor prinţului Philip pentru o ultimă distracţie.
- Ştii cum e cu tabloidele astea. Osia şi-a scos şi ea mănuşile, pentru ca Mab să vadă smaraldul. Slavă Domnului că logodnicul meu nu dă atenţie bârfelor din ziare.
Mab i-a admirat inelul.
- Păcat că nu te prinde verdele. Logodnicul tău ştie motivul pentru această mică excursie?
- Fireşte că nu, dragă. Fac pariu că nici soţul tău. La fel cum nu ştie că l-ai ales mai puţin pentru zâmbetul lui, cât pentru... averea lui.
- Sunt o femeie practică, Os. Tu eşti cea care scrie bagatele în Tatler. Basme... Doar că în basme, fata se mărită cu prinţul, nu?
Ospătarul a ales acel moment să se întoarcă cu ceaiul şi cu brioşele. Ceştile şi farfurioarele Minton înflorate au zdrăngănit în atmosfera tensionată. Au sorbit, privindu-se ucigător.
- Ia, hai să terminăm cu prostiile, a spus Osia în cele din urmă. Oricât aş vrea să stau şi să ne împroşcăm cu noroi, trebuie să luăm o decizie.
Mai că o vedeau şi pe Beth la masă. Expresia batjocoritoare a lui Mab a dispărut şi a început să bată cu unghiile roşii în masă.
- Nu prea-mi vine să cred absurditatea asta cu trădătorul de la BP. Dacă vindea cineva informaţii nemţilor, Luftwaffe ne-ar fi aruncat în aer. Faptul că am trecut prin război fără să fim o ţintă dovedeşte că nu au aflat niciodată că

le citeam corespondenţa aia nenorocită. Se gândise şi Osia la asta.

- Ar fi putut să conducă operaţiuni de contraspionaj şi să ne dea informaţii false, ca să ne devieze.

- Şi atunci nu ar fi pierdut războiul.

- Sau poate că trădătorul ăsta nu nemţilor le vindea informaţii.

- Dar s-a terminat războiul. De ce mai contează?

- Nu fi toantă. Trădarea nu are dată de expirare. Iar în bilet scria că trădătorul este în continuare o ameninţare.

- Mie asta-mi sună a paranoia unei nebune, a spus Mab.

- Paranoia sau cineva care a lucrat la BP? Uită-te la noi - Osia a făcut semn spre ceainăria cu cristale, argintărie şi perdele de brocart. Am ales masa cea mai îndepărtată de ceilalţi şi chiar şi aşa vorbim în şoaptă şi ne oprim ori de câte ori se apropie cineva. Anul trecut, când am fost la dentist, mi-era aşa de teamă să nu divulg ceva clasificat sub anestezie, că i-am pus să facă toată procedura cât eram trează. Ce agonie!

Tăcere îndelungă.

- Nici eu nu am luat analgezice când am născut. Mab amesteca în ceai, cu aerul că ar fi murit numai să nu fie de acord cu nimic din ce zicea Osia. Din acelaşi motiv.

- Vezi? Suntem toate paranoice. Este deja a două natură. Beth este precaută, nu minte neapărat.

- Aşa că îşi crede propria poveste. Oamenii nebuni tind să facă

asta. Osia a luat o brioşă de pe farfuria neatinsă.

- Dacă e nebună.

- Ai uitat ce isterică era la sfârşit? Amândouă am crezut că...

- Ştiu, a recunoscut Osia. Dar când mă uit înapoi... Oare a luat-o razna sau ajunsese la limită? Eram cu toţii cu nervii întinşi atunci. Eu eram într-o situaţie fără ieşire, tu te pileai seară de seară...

- Ba nu.

- Erai o epavă şi toată lumea ştia asta.

Mab s-a încruntat în timp ce se reaşeza picior peste picior, sub straturile crinolinei bleumarin.

- Atunci, eşti de părere că Beth este întreagă la cap?

Osia s-a uitat la brioşa pe care o redusese la un morman de firimituri.

- Până în ziua în care a fost luată pe sus, aş fi pariat oricât că Beth Finch era ultimul om care să clacheze la BP. Era o maşinărie perfect funcţională. Şi chiar dacă era să clacheze, şi-ar fi revenit. Se întâmplă.

Osia îşi amintea povestea lui Philip despre mama lui, care îşi revenise după căderea nervoasă şi fusese externată de la Bellevue. Voinţă de fier, bănuise el. Cine avea mai multă voinţă decât Beth? Mab i-a aruncat o privire. Au sorbit simultan din ceai, iar Osia avea senzaţia că şi-ar fi dorit amândouă să fie gin. Poate ar fi trebuit să se întâlnească într-o cârciumă, nu în ceainărie.

- Chiar dacă nu este nebună, a spus Mab în cele din urmă, nu-mi vine să cred că unul dintre prietenii lui Beth din departamentul lui Knox vindea informaţii. Se presupunea că erau cei mai buni dintre cei mai buni. Cine naiba putea fi?

- De-asta trebuie s-o întrebăm pe Beth. Osia s-a uitat în ochii ei. De-asta mergem la Clockwell.

în interiorul ceasornicului

Asistentele din azil nu vorbeau decât despre nunta regală.

- Opt domnişoare de onoare, toate îmbrăcate de Hartnell. Sigur, prinţesa Margareta...

„Mai terminaţi cu nunta", ar fi vrut să strige Beth prin uşa celulei. „Vorbiţi despre operaţia pe care abia aşteaptă s-o facă noul doctor - lobotomia. încetaţi cu nunta!"

- .. .prinţesa Alexandra de Kent, Lady Caroline Montagu-Douglas-Scott...

Beth s-a întors pe pat, încercând să asculte, abţinându-se să tuşească ce mai rămăsese din pneumonia din primăvară. încerca să tragă un pui de somn la amiază, căci noaptea ce trecuse se prelungise pustie şi insomniacă, răcită fiind în continuare şi însoţită de crâmpeie de amintiri amare din debaraua în care stătuse în genunchi cu infirmierul roşcovan.

- .. .ştiţi că prinţesa a fost nevoită să pună la bătaie cupoanele de raţie pentru rochia de nuntă, ca oricare altă mireasă. îmi amintesc nunta surorii mele în timpul războiului, şi-a făcut voal din perdeaua din salon.

Beth îşi amintea nunta lui Mab la Londra. Fuga la starea civilă, Mab în rochia plisată de satin ca fildeşul, masa la Claridge, salată cu şuncă şi şampanie, urmată de tortul fără ouă. Mica Lucy care se învârtea într-o rochiţă împrumutată din dantelă roz pal, în timp ce Mab şi Francis erau duşi pe sus spre apartamentul nupţial.

„Ce zi frumoasă!", şi-a spus Beth, abţinându-se să tuşească. Nici o ceremonie pompoasă la Westminster nu se compara cu aceea. Cu

toate că, în mod ironic, însoţitorul Osiei la nunta lui Mab fusese mirele nunţii regale care urma să aibă loc.
- Ai văzut poza prinţului Philip? O asistentă a suspinat. Cât de frumos e!
- Este german însă, nu-i aşa? Ai zice că prinţesa noastră ar fi putut găsi un altul decât un nemţălău.
- Parcă era grec.
- A luptat de partea noastră. Şi-apoi, germanii nu ne mai sunt duşmani acum. Aş fi fost mai îngrijorată dacă era rusnac.
Rusia, noul inamic. Când nu îşi întorcea mintea pe dos ca să încerce să-şi dea seama cine era trădătorul de la Bletchley Park, Beth se întreba cu cine lucra acesta. Era destul de sigură că nu pentru germani, dovezile pe care le descifrase fuseseră sovietice la origine, nu germane. Şi-apoi, dacă naziştii ar fi avut acces la genul de informaţii care treceau prin mâinile celor din departamentul lui Dilly, sigur ar fi aruncat BP în aer.
Afară s-a lăsat liniştea. Asistentele se îndepărtaseră, nu mai avea ce asculta. Beth s-a ridicat în şezut şi a lăsat tuşea să-şi facă de cap. Sunetul din plămânii ei era jilav şi urât. „Pneumonia va reveni în iarna asta", şi-a zis, tuşind în pernă. „Şi de data asta s-ar putea să mă dea gata."
Asta dacă n-o omora lobotomia aia, ce-o fi fost, dar Beth a respins gândul. A tuşit parcă jumătate din plămân şi, în sfârşit, s-a întins epuizată pe spate, cu vechile ei gânduri şchiopătând ostenite în jurul cozii. Osia şi Mab, criptograme şi trădători, Germania şi Rusia... Trădătorul sigur lucrase pentru sovietici. URSS le fusese aliată atunci, dar asta nu însemna că Churchill avea încredere în ei - Beth parcă-l şi vedea pe „unchiul Joe" căutând pe furiş mai multe informaţii decât îi ofereau colegii lui, iar BP avusese dintotdeauna simpatizanţi marxişti, diletanţi politici de la Cambridge şi Oxford care îl citau pe Lenin şi vorbeau despre proletariat.
„Care dintre prietenii mei simpatiza cu Rusia?", se întreba acum. Şi îşi dorea pentru a mia oară să nu fi fost atât de concentrată la muncă şi să nu fi pierdut discuţiile care aveau loc în baraca lui Knox, pentru că războiul împotriva Germaniei s-o fi terminat, dar lupta împotriva Uniunii Sovietice abia începea. Aplecându-se să tuşească, nu putea să nu se întrebe dacă trădătorul care o închisese aici trimitea în continuare informaţii către URSS.Cu cinci ani în urmă
Februarie 194

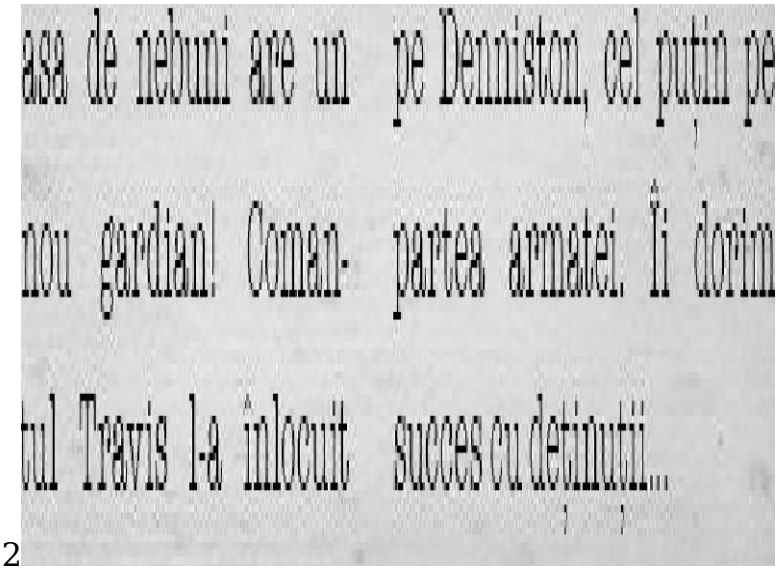
asa de nebuni are un nou gardian! Comandantul Travis l-a înlocuit

pe Denniston, cel puțin pe partea armatei. Îi dorim succes cu deținuții...

2

LBE DE BLETCHLEY, FEBRUARIE 1942

- Iarăşi tu! a exclamat amenințător comandantul Travis.
- E frumos să vă salutaţi astfel traducătorul dumneavoastră preferat de la navală, domnule? a rânjit Osia.

Ceilalţi bărbaţi din biroul lui Travis - la costum, invariabil spioni londonezi - s-au încruntat aspru, dar Travis doar a suspinat.

- Ce mai e de data asta? Aduci pe furiş o plită electrică în camera telex ca să îţi faci pâine prăjită în tura de noapte?

- Asta a fost săptămâna trecută, a spus Osia.

- Te plimbi cu coşul de rufe pe roţi până ajungi în toaleta

bărbaţilor?

- Acum două săptămâni.

Travis a oftat din nou, uitându-se pe fereastră, unde, în depărtare, criptanaliştii care nu lucrau patinau pe lacul îngheţat.

- Atunci, luminează-mă.

- Fără şotii de data asta, domnule!
Cu toate că Osia nu vedea nimic rău în câteva giumbuşlucuri de care BP avea nevoie ca să râdă şi să nu se deprime - după jubilarea din decembrie, când toată lumea s-a bucurat că intraseră americanii în război, noul an nu începuse tocmai impresionant. Yankeii intraseră în război într-adevăr, dar nu ajunseseră încă, iar căderea Singaporelui cu o săptămână în urmă, cu mai bine de şase mii de soldaţi englezi, indieni şi australieni care se îndreptau spre lagărele japoneze dedicate prizonierilor de război, îi mâhnise cumplit pe toţi cei din Bletchley Park. Iar în Baraca 8 se petrecea ceva dubios cu codurile navale germane - Osia nu ştia ce, dar Harry şi restul secţiei arătau de parcă erau morţi.
- Am venit să vă arăt ceva, domnule comandant Travis, a spus, revenind la discuţie.
Travis şi cei din spatele lui se uitau uluiţi, apoi stânjeniţi şi pe urmă alarmaţi la Osia, care-şi răscolea discret prin haine, scoţând o bucată de hârtie împăturită de la brâul fustei, o alta din jartieră şi o a treia împăturită bine în bareta pantofului. Le-a aşezat pe toate trei pe biroul lui Travis.

- Nu m-a văzut nimeni când le-am furat din Baraca 4, domnule.

Tonul lui obosit s-a răcit.

- Ce-ai de gând să faci cu informaţiile decodate pe care le-ai scos pe furiş din baraca ta?
- Sunt doar bucăţi de hârtie goale. Osia a desfăcut fiecare bileţel şi le-a arătat. Nu era atât de zevzeacă să încerce să demonstreze ce dorea cu criptograme reale. Vă dovedesc că este al naibii de simplu să scoţi bucăţi de hârtie din baracă. De când lucrez ca traducător, observ ce simplu ar fi să pleci cu mesaje de la BP. M-am gândit că dacă vă atrag atenţia...
- Nu există om aici care să transmită informaţii secrete, domnişoară Kendall. Oamenii noştri sunt foarte bine cercetaţi înainte să-i selectăm.
- Nu spun că este probabil să avem un spion la BP, domnule. Dar dacă ar fi şantajat cine nu trebuie, ar putea s-o facă lejer, în funcţie de secţie - este cel mai simplu să strecori o bucăţică de hârtie în sutien când toată lumea din tura de noapte cască de oboseală. Bărbaţii s-au foit când au auzit cuvântul „sutien", iar Osia mai avea

un pic şi îşi dădea ochii peste cap. Le zicea că se pot scurge informaţii, iar ei ridicau din umeri; menţiona lenjeria intimă a femeii, iar ei se enervau. Evident că ştiu doar ce se întâmplă la secţia navală, dar secţii ca a mea ar părea locurile evidente de unde să merite furate informaţiile, pentru că acolo trec prin traducători şi sunt inteligibile.
- Nu cred că avem nevoie de sfaturi de securitate din partea unei debutante prostuţe, a spus cu răutate unul dintre agenţii secreţi din spatele lui Travis.
- E clar că cineva trebuie să vă atragă atenţia, a ripostat Osia.
- Domnişoară Kendall, sunt sigur că ai intenţii bune, dar ne-am gândit deja la asta. Vezi-ţi de treabă şi de gazeta de fleacuri, a spus Travis sobru.
Osia a refuzat să întrebe cum de ştia că ea scria Bâlbele de Bletchley. în fond, era într-o agenţie de spionaj.
- Doar pentru că scriu gazeta de fleacuri - „şi ce-are dacă fleacurile alea fac oamenii să râdă pe timp de război, pentru numele lui Dumnezeu!" - nu înseamnă că nu am nimic în cap.
- Am luat la cunoştinţă preocuparea ta pentru securitatea noastră. Dar a fost o prostie să scoţi orice din baracă, chiar şi hârtie goală. întoarce-te la secţie şi să nu mai faci aşa ceva!
Osia a ieşit ca o furtună, spumegând.
- Iar te-ai ars? a întâmpinat-o Giles, sprijinit de unul dintre vulturii de piatră care flancau uşa dublă a Conacului.
- Da, şi de data asta nu am meritat-o. Ce trebuie să fac ca să fiu luată în serios? Osia ştia că era cea mai bună traducătoare din secţie. Lucra într-un ritm nebun şi tot găsea timp să scrie săptămânal bârfe care îi făceau pe toţi să râdă în hohote. Adusese la cunoştinţa superiorilor, pe bună dreptate, o potenţială problemă de securitate - totuşi, era în continuare o vampă distinsă. Giles, tu cum de nu dai de necaz niciodată? Faci atâtea pauze de ţigară, încât mă mir că mai şi munceşti.
- De data asta nu sunt în pauză. Giles a suflat fumul aromat. Refuza să fumeze orice în afară de Gitanes. Cine ştia cât dădea pe ele pe piaţa neagră... Şeful meu mi-a zis să plec douăzeci de minute înainte să mă lase lat.
Osia a clipit.
- Păi, de ce?

- M-am dus la chioşc să iau ceai şi îl ascultam pe Harry, care-şi dădea oarecum neconvins cu părerea că rusnacii s-ar descurca mai bine împotriva Operaţiunii Barbarossa dacă le-am da şi informaţii. Că „unchiul Joe" este aliat, nu de alta.
- De unde ştiţi tu sau Harry că nu o facem deja?
- Dacă ar vedea rusnacii ce ne trece prin mâini în Baraca 6, nu ar mai fi zdrobiţi aşa des pe frontul de est. Giles i-a oferit o ţigară Osiei. Harry s-a cam enervat din cauza asta.
- Poate nu folosesc cum trebuie informaţiile pe care le dăm.
- Nu, bănuiesc că premierul nu divulgă prea multe. Nu are încredere în „unchiul Joe".
- Păi, în privinţa asta nu avem ce face.
- Asta i-am zis şi eu lui Harry, dar o ţinea pe-a lui, iar pe urmă mi-a spus şeful meu că vorbea ca un comunist. Harry a zis că nu trebuie să fii comunist ca să vrei să ajuţi un aliat, eu am zis că are dreptate, iar şeful mi-a zis să plec douăzeci de minute înainte să mă pocnească. Giles şi-a dat ochii peste cap. Harry nu şi-a ţinut gura, nu eu!
- Da, dar Harry este un munte de om. Pe el nu-l ameninţă nimeni cu bătaia. „Dacă eram cât Harry şi mai eram şi bărbat, m-ar fi luat în serios în biroul ăla." Osia a tras lung din ţigară, încă iritată că o făcuse spionul ăla „debutantă prostuţă". Nu-i suport pe agenţii ăia din Londra. Urma să-i facă praf în următoarea ediţie BB.
- Este reciproc, să ştii, a spus Giles nepăsător. Agenţii secreţi detestă faptul că informaţiile pe care se bazează vin de la genul de oameni pe care-i terorizau la şcoală. Adică femei, băieţi fragili, care erau mai buni la mate decât la jocuri, şi poponari.

- Cine-i poponar aici? a întrebat Osia intrigată.

- Angus Wilson ar fi unul, nu se vede? Şi despre Turing mai circulă

zvonuri.

- Doamne, cine să ştie?

- Eu, că eu sunt atotştiutor.

- Nu eşti atotştiutor, eşti doar enervant, l-a informat Osia.
- Fireşte, dar oricum mă iubeşti.

- Nu zău?
- Pentru că nu bălesc la tine, iar fetele ca tine sunt aşa de obişnuite să bălească toată lumea la ele, adori orice tip care vrea doar să-ţi fie prieten.
Osla a rânjit.
- Ce intuitiv eşti...
- Destul de intuitiv cât să ştiu că nu-i ia nimeni locul lui Făt-Frumos. Sfatul meu este să nu mai pierzi timpul încercând să pui mâna pe el. Eu am lălăit-o prea mult şi am pierdut-o pe fata visurilor mele.
- Giles, cum aşa? Cine e? Poate nu-i prea târziu să mai încerci.
- O, e prea târziu! Abia s-a uscat cerneala pe certificatul de căsătorie al reginei Mab. Giles a dus melodramatic mâna la inimă. Sunt ca untul la soare în faţa ei. Prost făcut grămadă. Până să fac orice mişcare, şi-a băgat coada Nenorocitul şi Sensibilul Poet de Război.
- Giles, nu pari prea distrus. Dacă te cunosc bine, o să te consolezi cu un harem din Wrens.
- Ţi-am spus eu că te pune la punct Travis! a strigat Sally Norton din secţia domnişoarei Senyard, când s-a întors Osia la Baraca 4.
- Deja îmi lipseşte Denniston, a mormăit Osia, făcându-şi loc la masa aglomerată de traducătoare. Spaţiul închis nu-l făcea mai călduros. Tremurau toate peste rapoartele lor, îmbrobodite cu fulare şi cu mănuşi în gerul arctic. Osia se încotoşmănase în paltonul imens din lână care aparţinea bunului samaritean de la Café de Paris, domnul J.P.E.C. Cornwell - cui îi păsa că arăta de parcă purta cortul circului? Ţinea cald. A suflat în mâini şi şi-a făcut curaj să se apuce de raportul care o aştepta: o pagină de discuţii irelevante între operatorii radio germani, care ar fi trebuit să fie mai disciplinaţi în transmisii, dar staţiile Y transcriau atât discuţiile irelevante, cât şi pe cele oficiale, iar băieţii ăştia vorbiseră în dorul lelii despre zvonul evreilor ucişi pe frontul de est, înşiraţi la buza şanţurilor şi împuşcaţi de armata germană care înainta în Lituania.
„Nu este verificat", şi-a spus Osia. „Este doar bârfă răutăcioasă şi nefondată între nişte bărbaţi care se plictisesc." Totuşi, chiar şi într-o transcriere neomogenă în care lipseau cuvinte, nu-i scăpa veselia, faptul că acei operatori radio o luau ca pe o mare glumă. Chiar dacă nu era adevărat, li se părea o idee complet decentă.

„Doamne! Aş vrea să fiu Mab sau Beth." Sau, cel puţin, uneori îşi dorea asta. Nu voia să scape de slujba pentru care muncise din greu s-o obţină. Era prea importantă. Dar nici Mab, nici Beth nu vorbeau germana, aşa că nu duceau povara de a înţelege orice informaţie ajungea la ele. Osia visa noaptea lucrurile pe care le traducea, vise care, inevitabil, se amestecau cu explozia de la Café de Paris. Uneori se putea trezi înainte să vadă cum îi sărea capul de pe umeri lui Snakehips Johnson, dar de cele mai multe ori era paralizată în amintire până la finalul crunt. Numai că nu se termina. Tremura şi plângea printre dărâmăturile pline de sânge şi nu o acoperea nimeni cu paltonul, n-o întreba nimeni: „Cum te simţi, Ozma de Oz?"

- Cine-i Ozma de Oz? se întreba cu voce tare când s-a întâlnit cu Mab şi cu Beth, la sfârşitul turei.
- Poftim? a întrebat Mab, încheindu-se la pardesiu.
- Lasă. Doamnă Gray, încă o scrisoare de la Francis scoate capul din buzunarul tău? S-au urcat în autobuz - singurul dezavantaj al cazării era că se afla la treisprezece kilometri, nu mai era o plimbare de cinci minute de la Bletchley Park. Nu că nu merita o plimbare zilnică cu autobuzul numai ca s-o evite pe năprasnica doamnă Finch. Plecaţi, în sfârşit, în luna de miere?
- Francis mă duce la Lake District în martie.
- Era şi timpul. Aţi petrecut vreo noapte împreună în aceste ultime trei luni de când v-aţi luat?
- Nu ne permite programul. Doar câte o cină sau un ceai în gară, între ture. Mab nu s-a îmbunat deloc auzindu-şi soţul menţionat - regina Mab nu era genul care să se înmoaie aşa uşor -, dar când şi-a rotit mulţumită verigheta, Osia nu se putea preface că fiorul pe care-l simţea nu era de gelozie.

Cum a ajuns acasă, a sunat la Londra.

- Salutare, băiete!
- Salutare, prinţesă!

Vocea lui Philip era caldă. Stătea la Lord Mountbattern, în Londra, până îşi dădea examenele de locotenent. Osia auzea foşnetul hârtiilor.

- înveţi noaptea?
- De fapt, scriu o scrisoare.
- Trimiţi bilete de amor vreunei fufe? l-a tachinat Osia. Ştiu că picai în braţele târâturilor când ajungeai cu Valiant în vreun port.
- Draga mea, un domn nu vorbeşte despre aşa ceva.

Ceea ce însemna, desigur, că se întâmplase. Femeile trebuiau să fie cuminţi, dar nu şi bărbaţii aflaţi pe mare, în cealaltă parte a lumii. Nedrept, dar ce să-i faci...
- Atât timp cât târâturile alea sunt în cealaltă parte a lumii, le pot ignora, a decis Osia. Pentru cine este scrisoarea?
- Pentru verişoara Lilibet, care este la şcoală, aşa că nu te transforma într-un monstru gelos.

- Prinţesa Elizabeth? Acea verişoară? Aproape că l-a auzit ridicând

din umeri.

- A început să-mi scrie de la treisprezece ani. îi trimit din când în când câte un rând. Este o drăgălaşă.
Din când în când, Osia îşi mai aducea aminte că Philip era de fapt prinţ. Ştia că era descendent al reginei Victoria. Ştia că uneori mergea în vizită la Castelul Windsor şi că trimitea scrisori viitoarei regine a Angliei, căreia îi putea spune Lilibet... Totuşi, era greu să-l recunoască pe prinţ în ofiţerul
ireverenţios şi ciufulit care conducea prea repede şi care o săruta până-şi pierdea minţile.
- La ce te gândeşti, Os?
La multe. La frustrarea pe care o simţise când o gonise Travis din birou fără să-i dea ascultare ca lumea, la grija că cineva chiar putea scoate rapoarte decodate din BP, la coşmarurile de la Café de Paris, la oroarea de a şti că evreii erau ucişi în Lituania... De le-ar fi putut da glas... Philip îi spusese multe: despre mama lui, despre visele legate de Capul Matapan, despre tristeţea de a fi despărţit de surorile lui din Germania. Ea ce putea să-i spună? Absolut nimic, trebuia să se ascundă în momentele în care o apuca tremuratul sau era tristă, sau îi venea să se urce pe pereţi, pentru că Osia Kendall avea o slujbă de birou letal de plictisitoare şi o asemenea muncă nu te face să tremuri, să plângi sau să îţi pierzi minţile.
Cum să speri să construieşti orice cu un bărbat, când atâtea lucruri pe care i le spuneai erau minciuni?
- La nimic, a răspuns veselă. Mă plictisesc de moarte aici.
- Mai bine să te plictiseşti decât să fii în pericol. Habar n-ai ce mă bucur că eşti în siguranţă în plictisitorul Bucks. Tăcere. Te iubesc, să ştii.

Osia şi-a ţinut respiraţia. Nu i-o mai spusese niciodată, nu cu voce tare. Şi nici ea.

- Te iubesc, i-a şoptit şi ea.

„Hai s-o oficiem, Philip." îi tremurau cuvintele pe limbă. „Hai să fugim la starea civilă, ca Mab şi Francis, şi să locuim la hotel când eşti în permisie. De ce nu?"

„Pentru că prinţii nu se căsătoresc cu oameni de rând", ar fi spus Mab. Uneori, Osia îi dădea dreptate - ea şi Philip nu prea aveau un viitor, chiar dacă erau împreună de mai bine de doi ani. Alteori, era înclinată să fie dârză şi să înfrunte soarta. Philip nu trebuia să conducă un regat. Se stabilise în Anglia, ca Osia. Luptase pentru Anglia, ca Osia. Nu avea nici un motiv să nu- şi facă pe plac şi să se însoare cu cine voia. Nu era ca şi cum domnişoara Osia Kendall era o fată de cor care dansa pe bar în jartiere - fusese prezentată regelui şi reginei, avea bani de la răposatul tată pe care-i moştenea la treizeci de ani sau când se căsătorea, oricare ar fi venit prima. Avea o slujbă importantă, contribuia la salvarea vieţilor şi era al naibii de pricepută la asta. „Sunt suficient de potrivită pentru Philip al Greciei, şi-a spus Osia sfidător. Sunt suficient de potrivită pentru oricine."

- Unde ţi-e gândul, prinţesă?

- Numai la farse şi aiureli, dragule. Doar mă cunoşti. Dacă lumea avea să mai existe la sfârşitul războiului, avea timp să descopere ce le rezerva viaţa ei şi lui Philip. Astăzi avea doar clipa de faţă şi nu avea de gând s-o piardă cu obsesii despre viitor. Vrei s-o scoţi pe debutanta asta ameţită la dans?

- Eşti mult mai presus decât o debutantă ameţită.

Mă bucur că cineva crede asta

.BiÎBl Di BLETCHLii, FEBRUARIE 1042

cei m care vin ca femeile de la EP pe care Ie-

înghesuit pe la colţuri) este

im am Lonara,

t1« p aburi de gin sinuos
De ce ca o chestie ieşita dintr-iiii
î
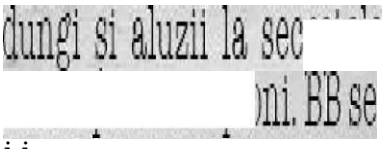
i i
Ian îoM'Mteiff
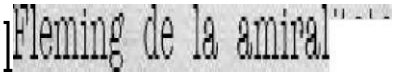
lff11
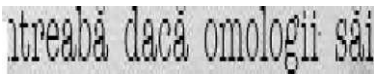
ÎMOscutcalgiMpriiitre cie la Berlin sunt la fe
Invariabil, Mab mormăia când suna alarma, iar Osia îşi punea perna în cap gemând, dar Beth ţâşnea devreme din pat, plină de viaţă.

- Sper că nu vă deranjează să împărţiţi toate trei camera din mansardă, spusese noua proprietară, care le întâmpinase în casa Queen Anne din cărămidă roşie, în Apsley Guise. Ştiu că fetelor le place intimitatea, dar am deja un profesor de filosofie în cealaltă cameră de oaspeţi.
- Ne facem loc ca sardinele în conservă, o asigurase Osia, în timp ce Beth stătea în mijlocul noii camere, cu Boots în braţe, plesnind de fericire. Camera cu două paturi şi o canapea lată pentru a treia persoană era luminată generos, aveau baia lor - gata cu veceul în curte! - şi o peluză netunsă în spatele casei, unde proprietara promitea să-l scoată zilnic pe Boots dacă Beth stătea peste program, pentru că îi plăceau câinii. Nici nu speraseră să obţină un loc decent pentru toate trei. Beth fusese îngrozită să nu fie cazată cu alte fete - Osia şi Mab nu o tachinau dacă tăcea şi nu o

întrebau dacă avea de gând să iasă vreodată la o întâlnire, dar altele ar fi considerat-o stranie. Ar fi râs că era absentă şi ar fi făcut semn cu degetul la tâmplă când ar fi spus Beth ceva neinteligibil pentru că se gândea la Enigma Abwehr.
Giles fusese cel care trăsese sforile astfel încât cele trei să locuiască împreună.
- Locul este sublim, a spus el despre încântătorul şi prietenosul Apsley Guise. Accept bucuros dovezi fizice de recunoştinţă... Mab şi Osia îl pupaseră imediat pe câte un obraz, iar Beth reuşise să-l strângă în braţe.
Nu era doar casa. „Nu mai trebuie să dau ochii cu mama. Nu mai trebuie s-o văd, s-o aud, să-i simt ghearele în braţ." Şi avea munca, o muncă la care devenea din ce în ce mai pricepută. La începutul lunii apăruse o nouă reţea complicată, cea pe care Dilly o numea GGG, după indicativul sediului Abwehr din Algeciras, care-l folosea constant.
- Pune-o pe Beth să se ocupe, a spus el, ridicându-se prea repede şi sprijinindu-se cu o mână de birou. O să-l desfacă până la capăt dacă-i dai un levier, o daltă şi destulă cafea. Sunt toate transmisiunile lor din Strâmtoarea
Gibraltar şi Dumnezeu ştie că nu-i putem lăsa pe spionii lor să îşi bage coada acolo.
Lui Beth nu-i păsa câtuşi de puţin ce făcea Enigma GGG sau ce fel de informaţie transmitea. Era un nou puzzle.
- Transmit săptămânal?
Luând teancul de la Dilly cu o mână, a ridicat-o pe cealaltă să-i ia ochelarii de pe nas, pentru că şi-i pusese invers şi să-i îndrepte.
- Aproape zilnic vin mesaje de la sediile Abwehr din Tetuan, Ceuta şi Algeciras la Madrid. Cel mai probabil, transporturi maritime şi aeronave depistate la intrarea în Mediterană. Pleacă la Berlin în cifru Abwehr standard, dar cel local este un monstru independent.
Numai că Beth desluşea deja monştri. „Eşti doar un alt ou amărât cu patru roţi care o să crape", le-a spus mesajelor din teanc, scoţând creionul din coc. Deja intuia cum funcţionau acele patru rotoare, altfel nu ştia să descrie senzaţia. Nu că nu ar fi fost cumplit de greu, sigur că era, dar simţea ce-i trebuia, ce fel de mesaj putea determina decriptarea nepreţuită.

- Un mesaj GGG, în care timpul şi durata informaţiei interceptate indică cu precizie mesajul concret care se repetă, cu minim de text suplimentar. Sigur, ei încercau să găsească mesajul trimis pe GGG şi mesajul analog în cifrul principal. A scos un ţipăt triumfător când i-a picat unul pe masă.
- Treci încoace, măi...
I-a luat două săptămâni. Beth îşi dorea cu ardoare să lucreze cu Harry, ar fi fost mult mai puţin frustrant, dar când s-a ivit schema din amalgamul de litere în faţa ei, a chiuit.
- L-am dibuit! a spus, uitându-se în jur. Cu tamburul din dreapta oprit, se decodează şi restul prin rodding şi grafice standard. Şi-a masat gâtul şi abia atunci şi-a dat seama că o durea de parcă-l ţinuse în menghină. Unde-i Dilly? Abia aştepta să-i spună.
Phyllida şi Jean s-au privit între ele puţin ciudat.

- Adică Peter?

- Care Peter?

- Peter Twinn. De la Baraca 8? El este şeful acum. -Ce?
- Pentru numele lui Dumnezeu, Beth! O fi fost în altă tură, dar a venit şi s-a prezentat tuturor acum câteva săptămâni. Când l-a înlocuit pe Dilly.
- A, da... Dar numai temporar...? Beth vedea că transforma afirmaţia în întrebare. îşi amintea un discurs: „Salutare, eu o să fiu la cârmă acum", dar era de unsprezece ore acolo, pe urmele spiralei, făcând tură dublă. Am crezut că Peter îi ţine locul lui Dilly până se face bine. Doar nu era dus de tot. Toată secţia era denumită Intelligence Services Knox - ce era ISK[35] fără Dilly?
- Dilly nu se mai face bine. Chiar nu mai vezi nimic în afară de axuri şi homari? Phyllida a tras aer în piept superficial. E pe moarte.
- Bună, drăguţă! Doamna Knox a deschis uşa casei din Courns Wood, deloc mirată s-o vadă pe Beth, palidă şi frângându-şi mâinile. Te-a adus vreunul dintre şoferii care transportă marfă?
- I-am adus nişte documente lui Dilly. De obicei trimiteau dosarele prin curier sau le aducea una dintre fetele care ieşeau din tură, dar Beth a profitat imediat de ocazie. Pot să-l văd?

- Sigur, drăguţă. O să se bucure să te vadă. Vorbeşte adesea despre tine. Peggy Rock vine şi ea când poate.

Beth a intrat în pământ de ruşine, în timp ce o urma pe doamna Knox pe coridor. Peggy venise în vizită. Peggy ştia că Dilly îşi scurtase programul de lucru la BP din toamnă şi ştia şi de ce. Beth nici nu-şi dăduse seama că el venea din ce în ce mai rar la muncă, cu atât mai puţin motivul. Nu observase de luni întregi nimic ce nu era scris pe hârtie, într-un teanc ce trebuia decodat.

Cu ochelarii pe cap, Dilly a ridicat privirea când s-a deschis uşa bibliotecii. Şedea în fotoliul de piele cu faţa spre terasă, cu mesaje şi axuri în poală.

- Ah! Bună, Beth, a spus absent. Mi-ai văzut cumva ochelarii?

Preţ de o clipă, Beth a rămas mută. îi venea să plângă, pentru că acum, uitându-se la el, vedea cât de slab era, că părul lui negru încărunţise. A traversat camera şi i-a tremurat mâna când i-a luat ochelarii de pe cap.

- Uite, Dilly! a spus când şi-a putut stăpâni glasul. Şi-a pus

ochelarii pe nas şi a ridicat ochii la ea.

- Văd că cineva nu şi-a ţinut gura, a spus el. Hai să bem ceva!

A pus hârtiile deoparte, s-a ridicat înţepenit, s-a dus la decantor, aşa cum făcuse în ziua în care a spart Beth primul ei cod Enigma şi a făcut un gin tonic.

- Până la fund. Să înţeleg că ai muncit toată noaptea?
- Da, a îngăimat Beth. Am spart Enigma GGG.
- Bravo, măi! Radia. Cea mai bună dintre mânzele mele. Tu şi Peggy, dar s- ar putea ca tu să fii un picuţ mai aprigă decât ea.
- A păţit ceva? Acum, că Beth se uita în urmă la toate lucrurile pe care le ignorase în timpul turelor, şi-a dat seama că nu o văzuse nici pe Peggy la muncă de o vreme. Am crezut că este în altă tură...

„Nu. Nu ai crezut asta", şi-a spus ea brutal. Nici nu observase că preferata ei colegă, o femeie pe care o considera prietenă, nici nu mai era.

- Peggy este cam bolnavă. Dilly s-a aşezat pe scaun, iar Beth a observat durerea care i s-a citit pe faţă o clipă. Pleurezie, dar şi cădere nervoasă. A fost trimisă acasă să se odihnească.

Cădere nervoasă. Epuizare. Depresie. Erau o sută de eufemisme la BP, dar toată lumea ştia ce însemna. însemna că erai terminat, dărâmat, frânt. Peggy
Rock, cea impenetrabilă precum numele, cedase[36]. Beth strângea paharul în mână. Ce-i mai rezerva ziua asta?
- îşi va reveni. Dilly părea destul de sigur. Se întâmplă, ştii? De la stres. îi ajunge şi pe cei mai sclipitori din domeniu. Uneori, cei mai sclipitori sunt cei care o păţesc cel mai rău.
Au tăcut amândoi şi au băut.
- Cum se descurcă Peter Twinn? a întrebat Dilly în cele din urmă. E băiat bun pentru un matematician. A promis că-mi lasă fetele să lucreze cum ştiu ele, a promis că mă ţine la curent.
- Au zis că ţi-ai dat demisia. Nu pari...
Beth a făcut semn spre mesaje şi axurile pe care le pusese deoparte.
- Ah! Nu am ieşit din joc. Twinn îmi conduce secţia, dar tot acolo sunt, chiar dacă lucrez de-acasă, unde mă poate supraveghea Olive. Asta o să fac până mă bagă-n mormânt.
A râs, dar Beth a tresărit ca trăsnită.
- Nu spune asta. Doar nu este aşa grav pe cât...
- Cancer limfatic, draga mea. Prima operaţie am făcut-o chiar înainte să mă întâlnesc cu criptanaliştii polonezi în '39, când ne-am bătut capul cu Enigma. A zâmbit. Nu face faţa asta lungă! Cu odihnă, mă refac.
Beth nu era aşa sigură. Părea foarte bolnav. Era ditamai obscenitatea că în toiul unui război mondial, în care mureau atât de mulţi în bombardamente şi pe front, oamenii mai sufereau de boli obişnuite. Poate era obscen, de asemenea, să te copleşească iminenta moarte a unui om, când alţii piereau zi de zi, dar nu se putea abţine. Fără să vrea, a icnit înăbuşit.
Dilly i-a dat batista, apoi şi-a luat teancul de mesaje cifrate şi descifrate, ducându-se la perete şi lăsând-o să se liniştească. A atins un perete de stejar, care a deschis un seif în perete.
- Atâta vreme cât îmi iau precauţii, Travis mă lasă să vin acasă cu ce vreau. Reţele stranii la care nu are timp nimeni să lucreze în afară de mine. A îndesat vraful înăuntru, a dat să închidă uşa, s-a uitat iar şi a scos o pipă murmurând: „Deci, aici te ascundeai".
Apoi a încuiat seiful cu o cheie atârnată de lanţul ceasului şi a

închis uşa. Nu poţi lăsa secrete necercetate la întâmplare, nici măcar în mijlocul comitatului Bucks! Ia zi, cum ai spart GGG?
Secţia înfiinţată pentru decodarea comunicaţiilor Abwehr.
Rock - piatr

ăMMmniiii

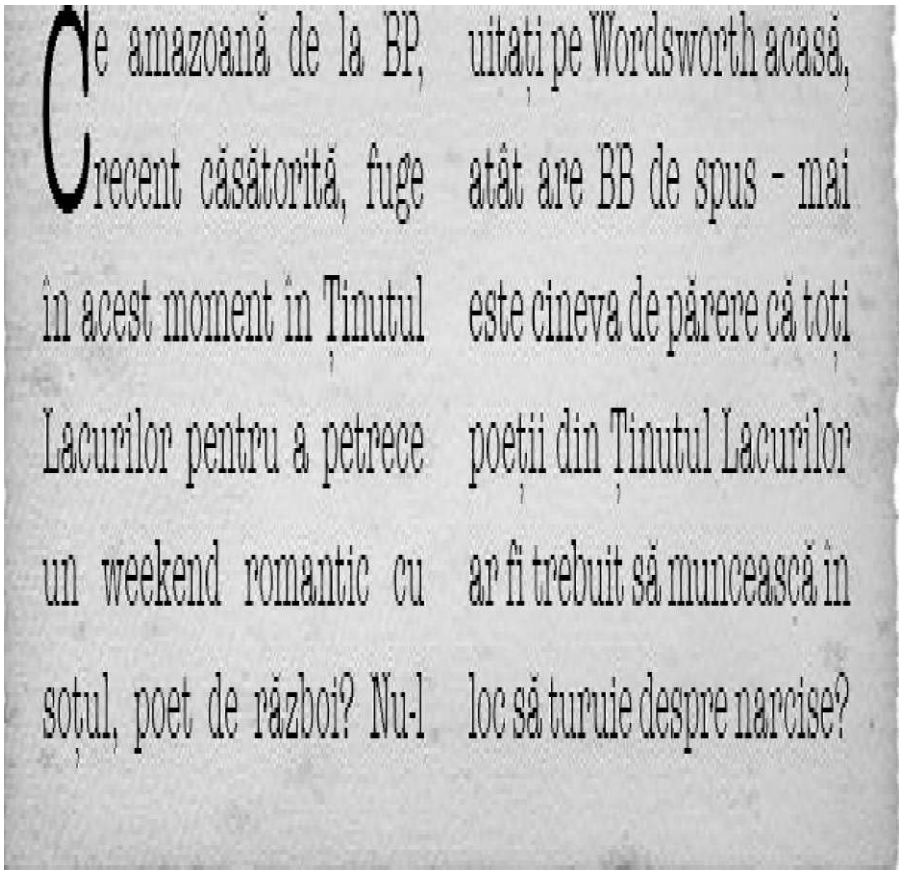
Ce amazoană de la BP, recent căsătorită, fuge în acest moment în Ţinutul Lacurilor pentru a petrece un weekend romantic cu soţul, poet de război? Nu-l
uitaţi pe Wordsworth acasă, atât are BB de spus - mai este cineva de părere că toţi poeţii din Ţinutul Lacurilor ar fi trebuit să muncească în loc să turuie despre narcise?

„Mab Gray." Parcă era o eroină a lui Bronte, o femeie care străbătea netemătoare coamele dealurilor. într-o zi, credea Mab, chiar va face asta. Francis a spus că avea casa în Coventry, nu departe de câmp. Mab îşi imagina cum ar fi fost să se plimbe pe o pajişte însorită, cu coşul de picnic între ei şi cu Lucy alergând în faţă şi agăţându-se de tufele de orz sălbatic. „Ce naiba mai e şi

asta?", se întreba Mab, crescută la oraş. Suna pitoresc, orice ar fi fost.
în compartiment era frig, înghesuială, plin de soldaţi care o băteau la cap să bea cu ei. Abia după ce le-a aruncat câteva priviri glaciale şi după ce şi-a scos demonstrativ mănuşile ca să-şi dezvăluie verigheta, şi-au îndreptat atenţia spre un grup de trei fete din armata salvării, îmbrăcate în pantaloni. Afară, aversele de ploaie rece loveau ferestrele trenului, iar Mab se întreba dacă în Lake District vremea era mereu aşa. îi propusese să se vadă în Coventry, iar proaspătul ei soţ fusese ferm, dar politicos.
- Aş prefera să nu te duc la noi acasă până nu putem locui definitiv acolo, îi spusese la telefon cu o săptămână în urmă, când şi-au dat seama că aveau treizeci şi şase de ore de petrecut împreună la sfârşit de lună. Ce zici de Keswick? Este un loc mititel în Ţinutul Lacurilor.
Mab şi-a învârtit verigheta de aur pe inelar, dorindu-şi în continuare să fi mers la Coventry. Poate dacă putea intra în casa în care aveau să locuiască la un moment dat, s-ar fi simţit mai... căsătorită.
Era ciudată acea stare incertă în care trăiau. Nunta aia ciudată din Londra, după care şi-a luat rămas-bun pe fugă în gara Euston, în timp ce Mab lua trenul spre Bletchley Park cu Osia şi cu Beth, iar Francis pleca în altă călătorie pentru Ministerul de Externe. Căzuseră de acord că cel mai bine era să nu se mute în camera lui de la pensiunea din Londra - în fond, el era mai mult la birou sau călătorea mai tot timpul, iar Mab avea o slujbă mult prea importantă.
- Oricum, prefer să te ştiu în siguranţă în Bucks decât în Londra, a spus Francis. S-au domolit bombardamentele, dar nu avem nici o garanţie că Luftwaffe nu dă buzna peste noi încă o dată.
Din noaptea nunţii la Claridge, nu petrecuseră nici o noapte împreună - doar se vedeau uneori la ceai sau luau cina într-o suburbie londoneză sau la cafeneaua din gară, între Londra şi Bletchley Park. Mab nu anticipase faptul că viaţa după căsătorie avea să decurgă, mai mult sau mai puţin, exact ca înainte.
„Nu-i tocmai o situaţie unică", şi-a reamintit. Soţii şi soţiile din toată Anglia aveau parte de aceeaşi dandana: bărbaţii luptau, femeile erau până-n gât în muncă, apucau câte un weekend când

avea careva permisie. Cel puţin Francis nu era pe front, cum ar fi fost un tânăr. îşi petrecea zilele într-un birou, iar Mab nu trebuia să-i ducă grija, cum făcea Osia când pleca prinţul ei pe mare, în ţinta submarinelor. „Aşteptăm să se termine războiul ca să ne începem viaţa de oameni căsătoriţi." Când aveau să locuiască sub acelaşi acoperiş, când Mab avea să ungă cu unt pâinea soţului, să-i aducă ceaiul, să ţină casa în ordine şi să se asigure că era o soţie cu care să se mândrească oricine.
Cum să faci asta de la distanţă?
„Prin scrisori", îşi spusese Mab. Scrisori vesele, nu prea lungi - bărbaţii nu îşi doreau să fie asaltaţi doar pentru că îţi era dor de ei. Iar ei îi era dor de el, aşa că a compus prima scrisoare ca pe un tipar de rochie, meticulos, afectuos, ca o soţie care nu aşteaptă un răspuns prea lung. Se ştia că bărbaţilor nu le plăcea să scrie scrisori, iar Francis abia dacă scotea două vorbe faţă în faţă. Aşa că Mab a tresărit la vederea pachetelor groase care începeau să vină de la Londra.
Fată dragă,
Doar un rând în pauza de ceai. Ceaiul este dezgustător aici: vâscos, gelatinos, apă murdară, prin care nu se ştie când a trecut vreo frunză de ceai. Tu ţi-ai arcui ferocele sprâncene la vederea lui, iar ceaiul ar tremura ca piftia, ar fugi din ceaşcă şi nu s-ar mai întoarce vreodată. îmi lipseşte curajul tău de a provoca mizeria asta de gelatină turnând-o în farfurioară şi s-o beau scâncind a răzvrătire. Mi-e dor de ferocele tale sprâncene...
Sau:
Draga mea zână, ce zi! Mă poţi oare opri să visez la ea? Fără îndoială. Regina Mab este stăpâna visurilor mele dacă este să-l credem pe Shakespeare (pe cine altcineva să credem, dacă nu pe el?). Vino dară în galop diseară când dorm, în caleaşca ta trasă de veveriţe, şi ajută-mă să visez la iubire. Cu toate că Shakespeare o numeşte pe Mab a lui o cotoroanţă, ceea ce nu pare deloc galant pentru o metaforă de soţior. Oi fi Y Mab Darogan din legenda Ţării Galilor, şi nu Mab-zâna - Cea Sortită să surghiunească în sfârşit englezii de pe insulă. Doar te văd în fruntea armatelor, cu sabia ridicată şi chipul sălbatic pictat cu albastru...
Mab nu ştia ce să creadă din scrisorile astea. Cum de un bărbat care vorbea de parcă avea raţie de vocabular, ca la carne, să scrie atât de mult? Nu era doar că scria mult, dar era haios, sarcastic,

capricios, tandru, şi totuşi nu ştia dacă-l înţelegea mai bine prin toate cugetările astea. Nimic din ce scria nu se lega de el, şi totuşi un plic zbura din Londra aproape la două zile. Ce era să-i răspundă? Că noua colegă de cameră era foarte plăcută, că proprietara era foarte plăcută, că vremea era foarte plăcută? Despre muncă nu putea vorbi şi nici nu avea pasiunea soţului ei de a citi nimicurile zilei în ziare. Să încerce să aibă o conversaţie cu Francis părea o treabă unilaterală, dar, pe când el era mut faţă-n faţă, în scris ea se simţea cea mută.
„O să fie altfel după război", îşi spunea ea. Atunci când nu vor mai fi nevoiţi să-şi întreţină căsnicia prin corespondenţă.
Aştepta pe peron când a coborât Mab din tren, fără pălărie, sub o umbrelă care şiroia pe margini.
- Nu mă aşteptam la vremea asta, a spus el, sărutându-i mâinile înmănuşate.
- Fără plimbări la lac, fără picnicuri pe mal? Ce ne rămâne de făcut? El a zâmbit, măsurând-o lent din priviri. Mab a râs şi şi-a atins părul. Arăt îngrozitor?
- Nu. I-a ridicat valiza. De fiecare dată te uit câte puţin, iar apoi mă uluieşte din nou apariţia ta.
- Şi... şi eu mă bucur să te văd, a spus Mab, complet deplasat. Ăăă... am primit scrisorile tale.
- Aiureli. Un obicei prost.
- Nu, îmi plac. Ale mele sunt foarte terne.
Hotelul era îngust, edwardian, dădea spre întinderea cotropită de ploaie a lacului Derwentwater. La lumina soarelui, camera ar fi părut veselă, dar aşa, părea cenuşie şi bătută de valuri.
- Putem să mergem jos dacă ţi-e foame, a spus Francis în timp ce închidea uşa, dar cuvintele i-au amuţit negrăite întru totul, când valiza a fost aşezată şi s-au lipit unul de celălalt ca doi magneţi.
în noaptea nunţii din apartamentul împrumutat la Claridge, proaspătul soţ al lui Mab deschidea o sticlă de şampanie băută pe jumătate când şi-a făcut ea apariţia în neglijeu. înlemnise de parcă din lemn era făcut. A tresărit cu o expresie prea iute ca să fie desluşită, însă chipul lui lat, calm şi banal a părut aproape frumos.
- Vino lângă mine, şoptise, în timp ce şampania a căzut nedeschisă.
Mab i se dăruise cu toată inima, străduindu-se să fie caldă şi primitoare sub aşternuturile mototolite. „Vreau să te fac fericit..

- înţeleg că îţi dai seama că am mai făcut asta? a îndrăznit pe urmă, şovăitoare. Multe nopţi nedormite se întrebase cum să aducă vorba despre faptul că nu era tocmai o şcolăriţă inocentă. Se simţea vinovată că nu îi spusese înainte de nuntă, dar îi fusese prea teamă să nu strice tot. Poate încă era posibil, dacă se lua acum de ea şi zicea ceva de „bunuri folosite", s-ar fi făcut mică şi ar fi murit. Nu sunt o fufă, Francis. S-a întâmplat doar o dată...
- Of, fată minunată, nu contează! a spus el somnoros, iar Mab a adormit buştean de uşurare.
Ultimul obstacol doborât. Dar mai târziu, în acea noapte, Mab se trezise şi îl văzuse pe Francis la fereastră, în cămaşa neîncheiată de tot, cu geamurile deschise spre noaptea rece de iarnă, cu o ţigară care-i fumega între degetele inerte. în timp ce privea în bezna Londrei, părea atât de ferecat în sinea lui, că Mab se ridicase în şezut adormită şi speriată.

- Francis?

A întors lent ochii spre ea. Parcă a zâmbit, opac, politicos, cum

făcea el.

- Culcă-te la loc, fată dragă.

Adormită cum era, asculta alarmele antiaeriene, însă deja se cufunda în tărâmul viselor.
- E ceva în neregulă?
- Doar lumea, parcă l-a auzit spunând.
„Asta ai spus?", se întreba Mab acum, în timp ce-l cuprindea de gât. „Oare te cunosc vreun pic?"
Ei bine, ăsta era un mod de a-l cunoaşte. A dat să-l tragă spre pat, cum făcuse la Claridge, dar Francis a oprit-o de data asta, i-a luat mâinile şi le-a întors în ale sale, de parcă nici că văzuse vreodată ceva mai frumos. Le-a întors în sus, aplecându-se şi lipindu-şi buzele de fiecare palmă, apoi i-a luat faţa în mâini, cu o privire din cele lungi care parcă vedeau prin ea. Mab nu suporta acea privire, s-a ruşinat şi şi-a lipit gura de a lui ca să închidă ochii. A sărutat-o, plimbându-şi mâinile prin părul şi pe umerii ei, cu degetele lunecând uşor pe spinare, nu doar folosindu-se de gura ei care-o

primea pe a lui în timp ce îşi scoteau hainele, deloc tulburat că ea era cea care-şi apleca faţa să-l sărute.
- Ai înălţimea perfectă, a murmurat în sânii ei, iar lumina slabă, discretă, a trecut peste umerii lui robuşti când i-a căzut cămaşa peste rochia ei aflată jos, urmată de furoul şi de ciorapii ei, de pantalonii şi de bretelele lui.
- O clipă te rog...
Mab şi-a amintit tresărind, s-a retras şi a dus mâna la poşetă. Am ceva de
făcut mai întâi. I-a arătat pe muteşte săculeţul cu diafragma şi gelul anticoncepţional şi s-a înroşit. în noaptea nunţii făcuse asta când îşi scosese rochia de nuntă. Mai târziu, în timp ce el îşi căuta prezervativele în portofel, ea doar a murmurat: „Nu-i nevoie, am fost la doctor şi mi-a montat... ştii t u . . E l zâmbise, pusese portofelul deoparte, şi cu asta, basta. Dar acum trebuia să se desprindă de el, să se ducă la baie cu săculeţul şi să facă ce avea de făcut, în vreme ce afară trecea timpul. Ce penibil! A ieşit din nou, goală şi sfioasă, conştientă că roşise.
- Superba Mab. Soţul ei nu părea deloc stânjenit, a luat-o în braţe fără grabă. Era solid, vânjos, cu pielea închisă, arăta de parcă locul lui era la o fermă, nu pe coridoarele Ministerului de Externe. I-a zâmbit, trecându-şi mâna peste piciorul lung şi alb al lui Mab. Cum de-am ajuns eu, un ţărănoi, cu o minunăţie ca tine? a întrebat, sărutând-o pe umeri.
Mab crezuse mereu că soţii îşi doreau să facă lucrurile cum trebuie - pe întuneric, sub plapumă. îşi amintea ritmul gemetelor şi scârţâielilor dincolo de perete, pe vremea când mai era tatăl ei acasă. în apartamentul de la Claridge avuseseră doar lumânările aprinse în întunericul camerei, iar Francis nu protestase când se strecurase Mab sub aşternuturi. Se băgase şi el şi se lipise de ea. Acum s-a întins şi a aprins lumina, iar când Mab s-a băgat sub pled, l-a dat la o parte.
- Vreau să te văd, a spus încet.
„Nu", era să protesteze Mab. Nu ştia de ce nu-i plăcea să se uite nimeni la ea. îi venea să se zbârlească şi să se ascundă. îi venea să-l tragă peste ea şi să termine mai repede. Nu-i plăcea să fie goală, să fie văzută. Nu ştia dacă i se citea asta în ochi, dar el s-a aşezat pe o parte, nu a venit spre ea, şi a tras-o cu spatele spre pieptul lui.
- Aşa? a izbucnit Mab speriată.

I s-a năzărit că, pentru cineva care dădea lecţii de viaţă prietenilor, erau multe lucruri pe care nu le ştia.
Francis a sărutat-o între omoplaţi.
- Aşa. I-a mângâiat spatele, de sus în jos şi înapoi, simţind probabil tensiunea cu care Mab se lupta fără să vrea, având în spate un om pe care nu-l vedea. Ai încredere în mine, i-a spus cu buzele lipite de spatele ei.
„Nu prea am încredere în nimeni." Nu se putea abţine să gândească aşa. Ce gând rece şi plin de ură, în pat cu soţul tău, care nu ţi-a dat niciodată motive să te îngrijorezi... Dar nu se putea abţine. Simţea cum se încorda în braţele lui şi nu avea ce face, dar el s-a domolit şi a sărutat-o în spatele urechii, ţinând-o cu braţul lat la piept, cu cealaltă mână mângâindu-i tot corpul. A mângâiat-o până s-a relaxat, apoi a continuat mai încet, până au început să se încordeze amândoi dintr-un cu totul alt motiv. Mab şi-a muşcat buza în timp ce mâna lui îi atingea abdomenul.
- Ai încredere în mine, i-a şoptit la ureche, iar Mab vedea ploaia şiroind pe geam şi umbrele create pe braţul lui în timp ce mâna îi aluneca mai jos, chinuitor de plăcut. Mai jos. Relaxează-te.
O atingea aşa de uşor, că Mab simţea că avea să moară. Şi-a arcuit spatele în el, închizând ochii bine, iar el doar o ţinea bine la piept, ţintuind-o de pat, ţintuind-o de lume.
- Am eu grijă de tine, i-a şoptit, în timp ce ei i se cutremura tot corpul şi i-a simţit buzele pe ceafă.
Mab a deschis ochii, moleşită şi ameţită, încercând să se întoarcă şi să-l tragă peste ea, dar el a strâns-o iar în braţe, cu genunchii în spatele genunchilor ei, cu umerii în spatele umerilor ei, fiecare bucăţică din ea legănată în trupul lui, înainte să pătrundă în ea. în surdină, Mab auzea ploaia bătând în geam în vreme cei ei se legănau împreună, ca două linguri lipite. I-a apucat mâinile acolo unde o ţinea, ţinându-se bine, simţind cum îi strângea şi el mâna în timp ce se topeau unul în altul.
Francis nu a ieşit imediat din ea după aceea, şi-a mişcat doar un braţ cât să tragă pătura peste ei, ţinându-i cald la spate. Mab a deschis gura să spună ceva, dar nu ştia ce... „Oare am ratat masa? Doamne, ce tare plouă!" însă, spre groaza ei, a izbucnit în plâns. Nu ştia de ce.
Francis şi-a trecut mâna prin părul ei, aşezându-i uşor capul pe umărul lui.

A sărutat-o pe pleoapele umede.

- Mab, poţi să ai încredere în mine, a spus foarte încet.

Ea nu zicea nimic, moale şi leşinată, lăcrimând. „Poate că da."
Dar când s-a trezit la trei dimineaţa în beznă şi linişte absolută, el nu era în pat şi l-a văzut lângă fereastra deschisă în cămaşa descheiată, uitându-se în noapte.
Când s-a trezit dimineaţă, a găsit un bilet pe pernă.
Draga mea Mab,
Am plecat în zori la plimbare, scrisese Francis. Da, în ploaie - îţi văd sprâncenele arcuindu-se. Aşa şi era. Am mereu nevoie să mă plimb când se luminează, indiferent de vreme, iar tu dormeai dusă şi nu am avut inimă să te trezesc. Sforăi, apropo. încântător. Fă o baie în tihnă şi îţi aduc micul dejun.
F
Era şi un post-scriptum: Nu o să te întreb cum îl cheamă dacă nu vrei să-mi spui, dar bănuiesc că te-a rănit el cumva.
Mab a ezitat, luptându-se cu prima reacţie de a se zbârli şi de a trânti uşa în nasul acelui subiect. Nu vorbise niciodată despre Geoff Irving sau despre oribilii lui prieteni, ori despre acea seară cumplită. Oare să fi fost atât de evident că cineva...?

Da, poate că da. Dacă bărbatului îi păsa destul cât să observe.

Tot nu credea că ar putea vorbi despre asta împotriva voinţei ei.

„Poate că nici nu-i nevoie", şi-a spus, uitând-se la hârtia cu antet a

hotelului.
Dragă Francis,

Nu putea spune „dragul meu" încă, parcă nu era firesc. A ezitat o

vreme, apoi a scris:

Da, m-a rănit. Şi nu sforăi. M
S-a spălat pe cap în baie a înjurat lipsurile războiului care presupuneau că putea folosi apa doar până la linia roşie de la

jumătatea căzii, când l-a auzit intrând de cealaltă parte a uşii. A auzit cum desfăcea biletul şi a rămas în cadă, cu genunchii la piept şi cu părul şiroindu-i pe spinare.
O clipă mai târziu, un bilet s-a ivit pe sub uşa băii. A întins mâna pe gresia ciobită alb cu negru şi l-a luat.

Mă gândeam eu. Nu mai vorbim despre asta dacă nu vrei. Ba da,

sforăi. Ca o doamnă însă. Jane Eyre ar sforăi ca tine. F
Mab a zâmbit, a ieşit din cadă şi s-a înfăşurat în prosop. S-a şters pe mâini şi
a găsit un capăt de creion dermatograf în trusa de cosmetice. Cosmeticele erau prea preţioase să le consume, dar nu s-a putut abţine să nu-i răspundă şi să împingă biletul pe sub uşă, inima palpitându-i absurd.
Acum încerci să mă impresionezi cu cărţi pe care nu le-ai citit. în viaţa mea nu am cunoscut un bărbat să fi citit vreo carte de Bronte. Habar n-ai cât se strâmbau băieţii din Pălărierii Nebuni la Jane Eyre.
M
L-a auzit pufnind de cealaltă parte şi şi-a şters părul în tihnă, punându-şi încă o dată diafragma. I-a sărit inima din loc când s-a ivit din nou biletul.
Ba am citit Jane Eyre. Vei vrea într-o zi un câine pe nume Pilot, ca al domnului Rochester? - F
Da. - M
Mab a ieşit înfăşurată în prosop. Francis stătea aplecat peste birou şi scria ceva lângă suportul cu pâine prăjită. Avea gulerul desfăcut şi picături de ploaie care-i sclipeau în păr. A ridicat ochii, a zâmbit, a lăsat stiloul în timp ce Mab îşi scotea prosopul şi s-au aruncat unul asupra celuilalt. încă se sărutau când a ridicat-o pe marginea înaltă a mesei - Mab a scos un sunet, nesigură departe de pat. Trebuia să se ţină bine de el, cu braţele de gât şi cu picioarele de mijloc.
- Am eu grijă de tine, i-a murmurat la ureche.
Zbate-te cât vrei, nu te las să cazi. Mab s-a agăţat de el, cuprinzându-l ca iedera. O ţinea bine de şolduri, iar la sfârşit tremura aşa de tare, de nu putea sta în picioare. Francis s-a strâmbat atingând o pată roşie de pe pieptul ei,
după care a dus mâna la barba nerasă de o zi.

- Nu m-am bărbierit de dimineaţă, a spus. Obicei de burlac. Va trebui să mă schimb.
Era aplecat la chiuvetă în baie, în picioarele goale, în pantaloni cu bretele, în timp ce se săpunea, când Mab a închis uşa doar ca să poată strecura un bilet pe sub ea. L-a auzit când s-a aplecat şi a desfăcut biletul.
Mâncăm de prânz?
Pentru prima oară de când îl ştia pe Francis Gray, l-a auzit râzând. A doua zi s-a urcat în tren. Plouase tot weekendul, iar Mab nu ieşise din cameră. A mâncat ce aducea Francis pe tavă de la discreta proprietară, a citit jumătate din romanul Pentru cine bat clopotele (următoarea lectură a Pălărierilor Nebuni, având în vedere că nici un bărbat în afară de soţul ei nu voia să citească Jane Eyre) când a ieşit Francis la plimbare în zori, au făcut dragoste la întoarcere, şi-au trimis bilete într-o bizară competiţie, ca să vadă cine putea exprima prin cele mai puţine cuvinte cele mai multe lucruri, au făcut dragoste din nou. Pe peron el nu a spus nimic, doar i-a luat mâinile, i le- a întors şi i-a sărutat fiecare palmă.
- Nu te întorci la Londra? a întrebat Mab în cele din urmă.
- Am nişte treaba la Leeds mai întâi. A surâs. Ne vedem când se aliniază stelele pentru alt weekend, fată minunată.
Cine ştie când avea să se întâmple asta? Mab l-a sărutat cu foc, neştiind dacă era uşurată sau supărată. Era prima oară când se simţea atât de răvăşită. într- un fel, abia aştepta rutina de la BP şi cănile de cacao pe care le bea la miezul nopţii cu Osia şi cu Beth, nimic neprevăzut care s-o tulbure, însă totodată îşi dorea să rămână cu soţul ei taciturn şi să vadă unde o ducea mai departe. Abia când a ajuns în compartiment a găsit scrisoarea pe care i-o strecurase Francis în buzunarul paltonului.
Fată dragă,
Dormi când scriu eu această scrisoare. Te întrebi de ce stau noapte de noapte şi fumez la fereastră, aşa-i? Adevărul este că nu am mai dormit mai mult de patru ore la rând de când m-am întors din tranşee în '19. Mă zbuciumam, aveam halucinaţii, vise urâte, dar de-a lungul anilor mi-am dat seama că o ţigară şi o fereastră deschisă ajută foarte mult, înaintea unei plimbări în zori, care curăţă pânzele de păianjen. Nu mă liniştesc întru totul, sunt zdrobit ca un ulcior spart şi pus la loc, dar care rezistă cel puţin o vreme.

Aşa, acum ştii. Te frământai, este? F

Mab şi-a sprijinit capul de spătar şi a clipit repede, întrebându-se dacă mai ştia pe lumea asta vreun bărbat care să recunoască pur şi simplu aşa ceva cu atâta sinceritate. Din experienţa ei, bărbaţii fie negau asemenea lucruri cu totul, fie, dacă îi obligai să le recunoască, o făceau ridicând din umeri şi făcând glume proaste. Se uita la aversa de ploaie care cădea în curba şinei de tren ce şerpuia în faţă. încă avea senzaţia că era dezbrăcată, chiar şi în armura paltonului şi cu mănuşi. Chiar dacă el nu mai era cu ea. înainte să piară senzaţia şi să îşi pună armura la loc, a scos un stilou din geantă şi un plic vechi şi rupt pe care-l păstrase, pentru că pe vreme de război nu se irosea hârtia.

„Numele nu este important, dar credeam că-l iubesc", a scris pe plicul rupt, cu gura uscată complet. A scris întreaga poveste cu Geoffrey Irving şi cu prietenii lui, faptică şi urâtă, a îndesat plicul într-unui nou, a scris adresa lui Francis de la pensiunea din Londra şi l-a lipit înainte să se răzgândească.

Poţi să ai încredere în mine, Mab.

„Sper." Cu inima bubuindu-i, a pus-o în prima cutie poştală când schimba trenul. „Să nu-mi ceri şi alte secrete, Francis. Pentru că pe ultimul nu ţi-l po

tspune."

EIMJBM,MEM

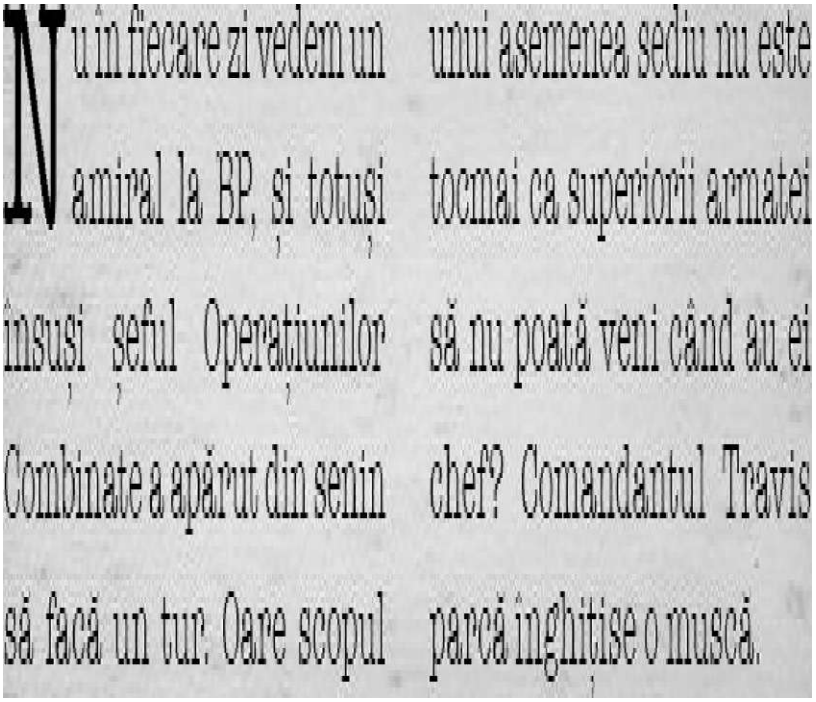
Nu în fiecare zi vedem un amiral la BP, şi totuşi însuşi şeful Operaţiunilor Combinate a apărut din senin să facă un tur. Oare scopul unui asemenea sediu nu este tocmai ca superiorii armatei să nu poată veni când au ei chef? Comandantul Travis parcă înghiţise o muscă.

- Unchiule Dickie, ce cauţi aici? a izbucnit Osia, sărind de la masa traducătorilor.

Nu doar unchiul Dickie, ci întreg anturajul de ofiţeri superiori şi câţiva nefericiţi din personalul BP se înghesuiau în spatele lui.

- Ştiam că fina mea preferată lucrează aici. Viceamiralul radia lângă Osia şi Sally Norton, ambele încremenite în aceeaşi măsură, însă nu atât de încremenite cât să nu întoarcă mintenaş traducerea din faţa lor. M-am gândit să văd cum îţi merge. Arată-mi indexul de referinţă despre care am auzit.

Osia a observat privirile mânioase ale criptanaliştilor din spatele naşului ei. Superb... Comandantul Travis sigur avea să-şi iasă din minţi. Osia a încercat să se facă nevăzută în timp ce Sally i-a îngăduit Lordului Mountbatten să pătrundă în secţia domnişoarei Senyard, dar naşul ei a luat-o de braţ, în vreme ce grupul traversa Baraca 4.

- Să ai grijă în continuare de nepotul meu neisprăvit! Philip dă de necaz când nu eşti tu în preajmă. Weekendul trecut mi-a lovit maşina când făcea curse cu David Milford-Haven. Băiatul ăsta este

ţinta gloanţelor din Mediterană şi prima oară se vatămă la Londra, în timpul unei pene de curent.
Osia a râs cum se cuvenea, în timp ce ofiţerii marinei au văzut ceea ce era de văzut şi au ieşit. Ploaia se oprise. Aerul era curat, iar mulţi criptanalişti curioşi scoseseră nasul să vadă musafirul cu toate tresele lui aurii.
- După Churchill, cât de impresionaţi să mai fim? spunea Giles, venind dinspre Baraca 6.
- Ne-am ars, a spus Sally încet, lângă Osia. Travis o să ne spânzure şi pe urmă o să ne tranşeze.

- Nu spune prostii. Nu este vina noastră că a apărut unchiul Dickie

din senin.

- Nu pot ţipa la un viceamiral, aşa că o să ţipe la noi, stai să vezi.

- Nu am de gând să stau deloc. Am treabă.
Osia l-a condus pe naşul ei la Conac, apoi şi-a făcut loc prin mulţime spre Baraca 4. Doamne! Locul ăsta era din ce în ce mai aglomerat, în fiecare săptămână apăreau noi recruţi: studenţi de la Oxford, secretare, vânzătoare şi soldaţi consideraţi inapţi pentru front.
Baraca 4 era aproape goală, angajaţii încă se întorceau după ce-i întrerupsese unchiul Dickie cu vizita lui. Osia ameţise când a intrat în întuneric de la lumina orbitoare a soarelui şi şi-a ferit ochii când a observat o mişcare - un sacou sau o fustă - strecurându-se iute în cealaltă încăpere.
- Cine e? a strigat nedumerită.
Tot timpul intrau şi ieşeau oameni, dar în general mormăind şi zdrăngănind cănile de ceai, nu se furişau. Nu o ştergeau în secret, ca şi cum nu voiau să fie văzuţi.
Osia a pornit pe urmele mişcării efemere şi a ajuns în ceea ce numeau ei în glumă „Vizuina debutantelor". Rafturile pentru cutii cu dosare ale domnişoarei Senyard deveniseră o adevărată cameră de indici, cutii peste cutii, totul îndosariat şi corelat pe ultima sută de metri. Două capace stăteau strâmb pe cutiile cu rapoarte indexate, ca şi cum cineva răscolise în grabă. „Probabil cineva care a cerut informaţii", şi-a spus ea. Dar s-a dus şi a băgat capul în

fiecare cameră în parte. Totul era în regulă în secţia ei. Biroul domnului Birch era tot încuiat. I s-a părut că a auzit un pas, un pantof de piele care scârţâia pe linoleum, şi s-a răsucit pe loc. Uşa de la intrare se legăna încă. Osia a ieşit şi s-a oprit brusc. între Baraca 4 şi Conac, drumul era plin de oameni, nu doar de criptanalişti, ci şi aghiotanţii din anturajul unchiului Dickie. Cel care o ştersese chiar înaintea Osiei putea fi oriunde în mulţime, iar ea nu avea idee ce căuta, nici dacă fragmentul de haină era fusta unei femei sau sacoul unui bărbat.

Cel mai probabil nu era nimic sinistru, şi-a spus Osia cu nervii uşor zguduiţi. Doar o fată care se grăbea să-l prindă pe marele amiral şi a uitat să închidă cutiile în fugă. Osia s-a întors încet înăuntru şi s-a uitat în cutiile cu capacele strâmbe. Printre sute de hârtii, era imposibil să-şi dea seama dacă lipsea ceva. Cu certitudine, nu lipsea nimic.

Apoi şi-a auzit glasul când îi explica lui Travis cu câteva săptămâni în urmă: „Ce simplu ar fi să scoţi mesaje din BP... E cel mai simplu să strecori o bucăţică de hârtie în sutien când toată lumea din tura de noapte cască de oboseală."

Sau când sunt distraşi de musafirii amiralităţii.

Fusese cineva acolo. Osia a tras aer în piept să îşi revină şi i s-a ridicat părul pe ceafă. Simţea un miros care-i trezea o amintire, ceva extrem de familiar. O colonie sau parfum care plutea în aer? A inhalat din nou, dar aerul era îmbâcsit de cărbunii din soba Barăcii 4, amestecat cu mirosul ploii de dimineaţă şi cu cel de deodorant cu care se dăduse la subraţ vreuna dintre fetele de la îndosariat. Mirosul care nu-i dădea pace Osiei se volatilizase.

„Ai închipuiri", şi-a spus. S-a dus totuşi la comandantul Travis imediat ce s-a făcut nevăzută maşina unchiului Dickie şi a găsit-o pe Sally în lacrimi la biroul lui, jurând de mama focului că ea nu suflase o vorbă despre secţia navală. înainte ca Osia să spună ceva despre cutiile răscolite, o aştepta şi pe ea o muştruluială.

- O fi Lord Mountbatten secretos cu o anumită parte din informaţiile despre Bletchley Park, dar dacă tu sau domnişoara Norton i-aţi dat detalii despre munca voastră...
- Nu am făcut asta.

Osia a simţit pentru o clipă interminabilă că slujba ei era în joc. Slujba pentru care muncise atât de mult. Sally plângea. Osia abia reuşea să îşi reţină lacrimile.

- Bine. Travis părea supărat, dar i-a oferit lui Sally o batistă. Vă cred, fetelor. Şterge-ţi lacrimile.
- Domnule, dacă-mi permiteţi să mai raportez un lucru, a început Osia, dar s- a pierdut.

Ce văzuse de fapt? Un tiv de fustă, de sacou în trecere, o cutie lăsată neacoperită, adulmecase un miros familiar... Iar Travis era deja cu caps

apusă. „Chiar vrei să pari o vampă nevricoasă?"

- Domnişoară Kendall?

Nu-i nimic, domnule. Nimic important

.B1MI1MÎ,MM42

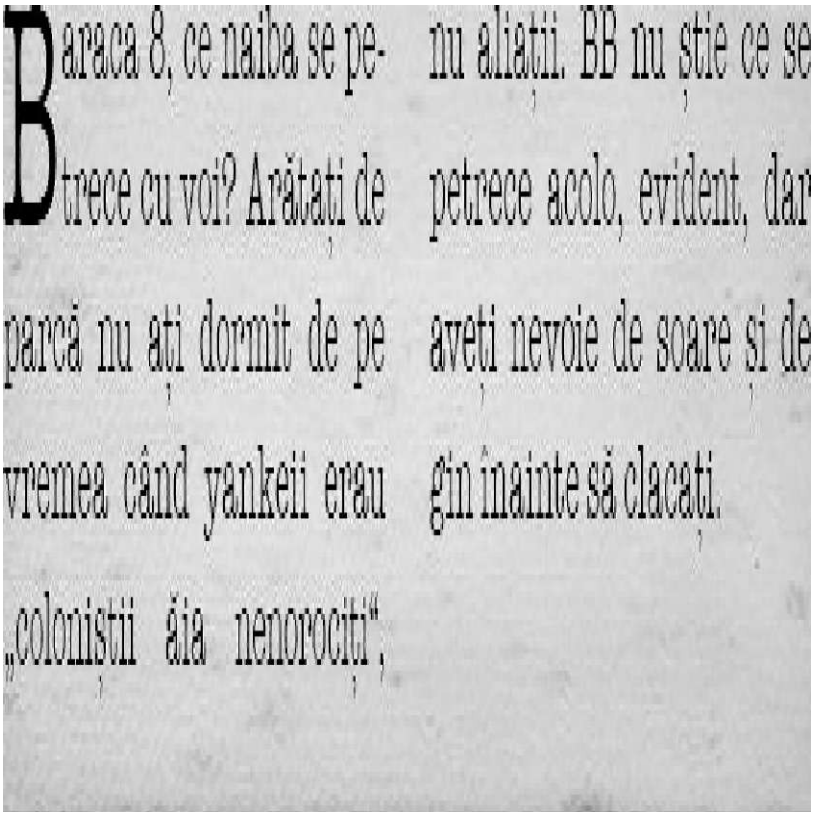
Baraca 8, ce naiba se pe-
trece cu voi? Arătați de
parcă nu ați dormit de pe
vremea când yankeii erau
„coloniștii ăia nenorociți".
nu aliații. BB nu știe ce se
petrece acolo, evident, dar
aveți nevoie de soare și de
gin înainte să clacați.

Pălărierii Nebuni se întâlneau la Ceaiuri de aproape doi ani, dar era prima oară când Beth asista la atacuri.
- Pe aripile vântului este o carte mizerabilă, s-a răstit Harry.
- Cum îndrăzneşti?! a râs Osia. Este o carte absolut superbă.
- Este prea lungă, s-a plâns Giles, tolănit, cu jobenul ornat pe cap. Opt sute de pagini.
Aprilie venise proaspăt şi dulceag şi se vedeau pe pajiştea din faţa Conacului, unde femeile şedeau pe paltoane, iar bărbaţii, sprijiniţi în cot pe iarbă. Beth a ajuns târziu, fusese în vizită la Dilly, şi acum îşi dorea să nu fi venit - Harry era irascibil, iar nervozitatea lui, contagioasă.
- Prostii. A aruncat cartea în mijlocul cercului. Toate aberaţiile alea despre sclavi fericiţi şi recunoscători - chiar crede cineva aşa ceva?
- Scarlett crede, pentru că aşa a fost învăţată, a subliniat Mab. în mare parte, este punctul ei de vedere. Nu putem vedea lucruri pe care nu le vede ea.
Harry a smuls o felie de pâine de pe farfurie. Slăbise, a observat Beth, şi îi tremurau uşor mâinile alea mari. încerca să fie mai atentă la prietenii ei de când îşi dăduse seama cum eşuase lamentabil să observe deteriorarea lui Dilly.'

- Scarlett nu merită să fie eroină, a continuat Harry. Este o vacă

egoistă.

- De acord, a căscat Giles. O înverşunată. Mab şi-a dat ochii peste

cap.

- Doamne fereşte ca femeile din cărţi să se înverşuneze vreun pic...
- Doamne fereşte ca femeile din viaţa reală să se înverşuneze vreun pic! Vântul i-a ciufulit buclele negre Osiei. Nu-i de colo să trăieşti într-o zonă de război. Cu toţii suntem mai înverşunaţi decât acum câţiva ani, iar nouă nu ne incendiază nemţii casele, cum făceau yankeii cu Tara. De ce să nu fie Scarlett înverşunată?
- Se presupune că o adoră pe Mammy, dar nu-i spune niciodată pe nume şi nici nu pare să ştie că are unul, a început Harry.
- O iei un pic personal, aşa-i? l-a tachinat Giles.

- Poate dacă socrul tău te-ar întreba în faţă dacă ai sânge de negrotei, ai lua-o şi tu personal, i-a tăiat-o Harry.
- Cartea are hibe. Beth a vorbit în încercarea de a media conflictul. Dar îmi place Scarlett. Nu-mi amintesc altă eroină de carte atât de pricepută la matematică sau la numere...

Dar Harry şi Giles încă se ciondăneau, ignorând discuţia.

- .. .eşti cam sensibil, nu ţi se pare? a făcut Giles.

- Nu eşti amuzant, dacă mă întrebi pe mine.

- învaţă să râzi şi tu. Mai e şi a dracului pielea pe tine, după ce că-i

tuciurie.

într-o clipită, Harry l-a apucat pe Giles de guler şi l-a săltat de pe iarbă. Beth a încremenit văzându-l cu pumnii strânşi, dar Mab l-a apucat de cot înainte să lovească.
- Nu unde vă poate vedea comandantul Travis, a spus tăios. Se ia de toată lumea de când au dispărut criptogramele din Baraca 3. A concediat două femei de la Decriptare doar pentru că au bârfit în gară, iar tu ai chef de bătaie în faţa biroului său?
Harry a coborât braţul. Cu falca încordată, turba de furie. Giles părea să aibă remuşcări.
- Scuze, bătrâne, nu am vrut să te necăjesc. I-a întins pachetul de Gitanes. Pace?
- Du-te-n mă-ta! a spus Harry foarte clar.
S-a ridicat cu o mişcare brutală şi a pornit ca o furtună pe mal.
- E limpede că avem nevoie de o carte mai puţin controversată luna viitoare, a spus Osia, încercând să detensioneze atmosfera. Ce părere aveţi de O mică prinţesă?
Mab s-a întors spre Giles şi a început să se stropşească la el. S-au mai alăturat câţiva, unii luându-i apărarea, alţii protestând. Beth s-a ridicat şi a pornit după Harry.
Coborâse la lac şi îşi sprijinea coatele pe genunchii traşi la piept. S-a uitat scurt la Beth când s-a aşezat lângă el, apoi şi-a luat privirea.
- Aş vrea să-l fi lovit, a spus Harry.

- Bine, a răspuns Beth. Nu se pricepea să aline oamenii, dar pe Harry îl înţelegea mai bine decât o făceau ceilalţi, aşa că se simţea obligată să încerce. Dacă timp de patruzeci şi opt de ore împărţi un birou decodând planuri de luptă, ajungi să cunoşti pe cineva. Problema-i la muncă sau acasă?
- Şaizeci şi patru de zile, a spus Harry.
- Poftim?
- De şaizeci şi patru de zile nenorocite nu ne-am putut atinge de transmisiunile submarinelor. Harry s-a uitat la ea cu ochii înfundaţi în cap. Amiralul Donitz a schimbat cheia codurilor pentru submarine, este alta decât cea pentru vasele de suprafaţă şi-a pocnit din degete - am rămas pe dinafară.
- Nu-mi poţi spune asta... a tresărit fără să vrea.
- Nu ştii cum se numeşte cheia, nu ştii detaliile. Şi-apoi, probabil că toţi cei de la BP au ghicit deja. Dacă arunci o privire în ziarele alea nenorocite, vezi imediat numărul vaselor scufundate în ultimele şaizeci şi patru de zile. Harry smulgea iarba sălbatic. Suntem pe dinafară. Şi nu avem habar cum să îi dăm de capăt.
- O să reuşiţi. îşi aducea aminte cum şi-a bătut capul cu Enigma Spy lunile
acelea. Mie mi-a luat şase luni să fac ultima decriptare.
- Dar noi nu avem nici un grupaj. Au schimbat cheia şi nu ştim cum. Nu avem nimic. Stăm acolo zi de zi, noapte de noapte, încercăm să o apucăm de undeva şi nu ajungem nicăieri. Şaizeci şi patru de zile de eşec peste eşec şi înnebunesc, Beth. Simt că îmi pierd minţile. Văd transmisiunile cum vin, grupurile alea nenorocite de cinci litere, zi, noapte, zi, noapte, zi, noapte. Nu se opreşte niciodată. Chiar şi în somn le văd...
S-a poticnit. „Cedează psihic", şi-a spus Beth speriată. La Peggy nu observase, dar aici nu avea cum să nu observe. Harry era la capătul puterilor, iar Beth nu ştia cum să-l ajute. „Lasă-mă să te ajut", voia să spună. Poate ISK o putea trimite la Baraca 8, cum îl trimiseseră aceştia pe Harry la ei în timpul crizei cu Matapan. Dar ISK nu se putea lipsi de ea, mai ales după plecarea lui Dilly, iar Peggy nu se întorsese încă după ce căzuse la pat cu pleurezie. Nimeni nu decripta transmisiunile Abwehr mai repede decât Beth.
- Ţine-o tot aşa, îi spusese Dilly după-amiază. Am fost informat că toate criptogramele pe care le-am decodat cu Enigma noastră au

creat o panoramă atât de bună a operaţiunilor Abwehr, încât MI-5 deţine controlul fiecărui agent german care lucrează în Anglia. MI-5 nu ar fi avut acelaşi succes dacă nu primea repede transmisiunile Abwehr de la secţia lui Dilly.
- Aş vrea să te pot ajuta, i-a spus Beth lui Harry în cele din urmă. îmi pare rău.
- Aş da orice să te am la birou, dar nu ar ajuta prea mult. îi avem pe Prof, pe Joan Clarke, pe Hugh Alexander, Dumnezeu ştie câţi alţii. Toţi sunt criptografi buni. Nu de creiere mai avem nevoie, ci de informaţiile cu care să începem. Doar să te uiţi la rapoartele meteo ale submarinelor, cât să observi cum şi-au schimbat metodele. A înghiţit în sec, iar Beth şi-a dat seama că umerii lui enormi se hâţânau. Avem al naibii nevoie de un miracol, Beth. Convoaiele o să înceapă să vină din America cu ajutoare pe care abia le aşteptam când au intrat în decembrie în luptă. După cum stau lucrurile, navele alea sunt ţinte sigure. Mii şi mii, şi mii de... Iar s-a zguduit. S-a întors dinspre ea şi s-a întins pe iarbă, cu un cot peste ochi, iar pieptul îi sălta şi-i cobora ca un burduf. Plângea încetişor, iar Beth se prefăcea că nu observă, disperată să găsească ceva de spus ca să-l facă să se simtă mai bine.
- Ţi-am spus vreodată cea mai amuzantă decriptare Enigma pe care am făcut- o?'
- Nu. Era răguşit. Spune-mi, te rog.
- Enigma navală italiană... nu mai este de actualitate, aşa că pot să-ţi spun. Beth s-a întins şi ea pe iarbă, lipindu-şi umărul de al lui Harry. S-a uitat la infinitul cerului, nu la el, care, deşi se abţinea, încă se cutremura de plâns. Am pus mâna pe un mesaj şi am ştiut numaidecât că era ceva în neregulă.
O clipă mai târziu, îl decodasem - nu era nici un L pe pagină. Erau toate cele douăzeci şi cinci de litere ale alfabetului, dar nici un L, iar maşina nu poate codifica nici o literă ca fiind ea însăşi, aşa că... A aşteptat. El a mişcat umărul şi braţul i-a picat în iarbă.
- Aşa, a spus ea, de parcă el răspunsese. Probabil că operatorul primise ordin să trimită un mesaj de probă, cum fac atunci când schimbă setările.
O aiureală. Dar nu s-a obosit să scornească ceva. A apăsat litera L pe toată pagina, iar maşina a eliminat orice altă literă în afară de L. Aşa că am dat peste cel mai lung şi mai frumos grupaj la care poţi visa. O întreagă pagină de L-uri.

- Doamne! Harry era răguşit, dar nu se mai cutremura. Ce bou! Probabil fuma o ţigară noaptea şi ce şi-a zis? Dă-l dracului de protocol!
- A apăsat pe L în continuu, cu gândul la iubita lui probabil, a spus Beth. Setările tamburilor conţin şi nume de fete. Era un operator din Balcani care avea o singură setare pentru maşina cu patru tamburi: R-O-S-A. Alt operator, tot din zonă, folosea, de asemenea, R-O-S-A. Ne tot întrebam între noi dacă era vorba despre aceeaşi Rosa.
- N-a fost frumos din partea fetei să-i mintă.
- O femeie ale cărei opţiuni romantice sunt operatorii radio fascişti din Balcani are probleme mai mari decât că nu se poartă frumos.

- Asta aşa-i.

Harry a întors capul în iarbă să se uite la Beth. Beth l-a privit şi ea.

- O să dai de L-ul tău, a spus ea. La un moment dat.
- Dacă nu, suntem terminaţi. A spus-o foarte încet. în transmisiunile acelea ne este baza. Nu-i vorba că fără ele nu-i putem ocroti pe americani. Nici nu primim convoaiele cu provizii. Fără ele nu mâncăm. Fără ele nu câştigăm. Iar eu nu ştiu de unde să încep. Nu ştiu de unde.
- O să ştii.
El s-a ridicat pe un cot, s-a aplecat spre Beth şi a sărutat-o iute şi pătimaş. Avea gust de ceai tare şi disperare cruntă. S-a retras înainte să reacţioneze ea, s-a ridicat şi şi-a scuturat iarba de pe mâneci. Beth s-a ridicat brusc în şezut, cu faţa în flăcări. îi ardea gura.
- Nu-ţi face griji. Era mare şi inexpresiv, cu spatele la soare, părul ciufulit şi pumnii strânşi în fundul buzunarelor, ca şi cum se abţinea să nu o ia în braţe. Nu mai fac. Am... o dată, atâta tot.
Beth se uita disperată în toate părţile pe mal. Nu vedea pe nimeni. încă şoptea când a izbucnit:
- Eşti căsătorit!
- Ba nu... Adică eu şi soţia mea... A scuturat din cap şi a tăcut. Lasă. Nu caut scuze. Te vreau, nu te pot avea şi pentru o clipă am uitat. îmi pare rău.
- Vrei doar să te distrezi? s-a inflamat Beth.

Poate că simţise că se amorezase de el, observase involuntarul zâmbet de câte ori îl zărea. „Beth, draga mea!" Gândul avea cumva o tentă din jargonul cu accent distins al Osiei, doar că Osia nu era niciodată crudă. „Eşti mult, mult prea jalnică!" Lui Beth îi venea să se ducă la fundul lacului.

- Nu, Doamne! Harry s-a uitat drept la ea. Eşti atât de inteligentă că mi se taie răsuflarea. De când am văzut cum ai spart Enigma italiană, abia pot să respir în preajma ta.

Beth nu ştia ce ar fi putut spune. Avea douăzeci şi şase de ani, dar niciodată nu fusese atât de aproape de un sărut. La BP sau în sat nimeni nu se gândea aşa la timida şi mărginită Beth Finch.

- Ar face-o, dacă nu ai încerca să te faci nevăzută, i-a spus Mab când a tuns-o ultima oară pe Beth, ca să-şi păstreze coafura de tip Veronica Lake.

- îmi place să mă fac nevăzută, răspunsese Beth.

Nu o tenta destul ideea de a ieşi la un film sau de câteva săruturi cât să poată trece prin agonia de a încerca să discute cu un străin la o întâlnire. Avea deja tot ce-i trebuia: o locuinţă departe de mama ei, munca la care ţinea mai mult decât la orice pe lume, pe Dilly Knox, o gaşcă de prieteni şi un câine care se ghemuia noaptea la picioarele ei. Lui Beth nu i se năzărise că şi-ar dori mai mult. Cu siguranţă, nu-i trecuse prin cap că ar fi putut s-o do-reascâ cineva.

încă îi ardeau buzele. Sărutul fusese minunat şi asta o înfuria. îndrăgostită în taină, fusese în siguranţă, o mică scânteie de bucurie de care numai ea ştia. De-acum se isprăvise.

- Nu ar trebui să mă tachinezi, a spus sever, conştientă că tot roşie ca sfecla era, ceea ce o îngrozea. E îngrozitor să dai pe la nas oamenilor ceea ce nu pot primi.

- Sunt al tău dacă mă vrei. Harry părea extenuat. Doar că nu ştiu de ce m-ai vrea. Nu sunt bun la multe. S-a uitat peste lac, spre barăci. Beth şi-a dat seama că deja el vedea numai grupuri de cinci litere, iar curând părea un zid de neclintit. Ar trebui să mă întorc la muncă.

A pornit spre biroul lui încărcat de transmisiuni impenetrabile ale submarinelor, de parcă se ducea la eşafod

.Fată dragă,

Francis scrisese grăbit pe coala cu antetul Ministerului de Externe.

Abia diseară scap de la birou. Treci pe la ai tăi, întoarce-te la mine şi simte- te ca acasă. O să văd când pot pleca, sper că nu prea târziu, încât să nu te mai pot ţintui de patul meu extrem de îngust şi să-ţi fac o sumedenie de lucruri nedumnezeieşti la care am visat cu ochii deschişi, foarte indecent, în timpul serviciului.
F
Mab s-a abţinut să înjure de mama focului. Ar fi şocat-o fără îndoială pe bunicuţa proprietară care-i dăduse scrisoarea şi care stătea acum pe coridorul elegant, dar în paragină, cu o privire compătimitoare.
- A trimis-o acum vreo oră, drăguţă. M-a rugat să-i dau minunatei lui soţii cheia camerei dacă voia să-l aştepte.
„Nu vreau să aştept", voia Mab să strige. „îl vreau aici!" Trecuse şi luna mai, iar ea abia dacă-şi văzuse soţul vreun pic după ce fuseseră în Ţinutul Lacurilor. Nu reuşiseră deloc să se sincronizeze. Mai întâi, Francis fusese trimis aproape cinci săptămâni în Scoţia şi nu aveau nici o şansă să se vadă, apoi, când s-a întors şi au reuşit să se organizeze pentru weekend, acesta fusese sabotat de Stevens, care o implorase plângând să-i preia tura. Şi Ma

bîşi păstrase zilele libere muncind douăsprezece la rând, ca să aibă permisie de patruzeci şi opt de ore.
- Jimmy pleacă la Ceylon, este ultima mea şansă să-l văd!
Ce era să zică Mab? Păi, putea să refuze dacă era aşa de băţoasă cum o credeau unii, dar nu a avut inimă s-o facă. Francis nu era trimis în nici un loc periculos. Aveau tot timpul din lume după război. Cine ştie dacă bietul logodnic al plângăcioasei Stevens se mai întorcea viu?
Aşa că, în ultimele luni, Mab şi Francis reuşiseră doar să se vadă la un ceai în cafeneaua gării, între Londra şi Bletchley, înconjuraţi de chelneriţe enervante şi de copii care ţipau. Abia se auzeau în vacarm, iar orice tentativă de conversaţie murea în faşă. Nu puteau decât să se ţină de mâini peste masa şubredă, să-şi zâmbească făcând haz de necaz pe muteşte, pentru că Mab nu putea întreba în mijlocului cafenelei zgomotoase: „Ce părere ai de scrisoarea mea?"
După ce-şi vărsase sufletul, soţul ei răspunsese cu o succintă scrisoare: Cred că eşti dârză şi frumoasă, Mab. Nu o să aduc vorba nici despre întâmplare, nici despre bărbatul cu pricina, cu toate că nu merită acest apelativ - din nou, decât dacă vrei tu să vorbim despre asta. I se tăiaseră picioarele de uşurare citind cuvintele lui, dar tot se întrebase dacă nu cumva o privea altfel. Nu i se părea, dar cum să-ţi dai seama în douăzeci şi cinci de minute, într-o cafenea aglomerată?
Acum ar fi trebuit să aibă toată amiaza, noaptea şi dimineaţa la dispoziţie înainte ca Mab să se întoarcă la Bletchley Park, iar Francis nu putea pleca de la birou. Cuprinsă de frustrare, Mab dezlănţuise pe înfundate fiecare înjurătură pe care o ştia din East End.
Proprietara încă pălăvrăgea.
- .. .foarte mulţumită să-l văd pe domnul Francis însurat! Ce om bun, unul dintre cei mai buni oaspeţi ai mei. Da, era genul de cucoană stilată, care închiria camerele libere nu „locatarilor", ci „oaspeţilor care plăteau". Vrei să aştepţi sus, drăguţă?
- O să trec pe la familie mai întâi.
La Shoreditch, Lucy a întâmpinat-o pe Mab cu un strigăt, năvălind spre ea de cum a intrat pe uşă.
- Am făcut un desen! Să-ţi arăt? Mama face ceai, e prea ocupată să vadă...

- Ce frumos! a spus Mab acoperind zgomotul vaselor şi admirând ultimul desen al lui Lucy de pe un plic vechi - un cal cu coamă verde şi cu copite galbene. Lucy încă îşi dorea un ponei mai mult decât orice. Luce, nu-ţi pot lua un ponei, dar ţi-am adus multă hârtie, ca să ai pe ce desena ponei câteva luni.
Lucy a pupat-o în fugă şi a început să-şi aranjeze hârtia pe care i-o adusese Mab de la Bletchley Park. Lucy avea deja şase ani, era însă un ţâr de copil, iar părul i se revărsa în bucle negre rebele.
Mab s-a încruntat, strigând spre bucătărie:
- Mamă, Lucy n-ar trebui să alerge în chiloţi.
în casă aerul era prea greu chiar şi într-un mai ploios ca să fie frig, dar Mab voia s-o vadă pe Lucy în ceva mai bun decât un maiou murdar şi nişte chiloţi rupţi.
- Aşa alergai şi tu până la opt ani. Mama lui Mab a intrat cu cănile de ceai şi cu ţigara atârnată în colţul gurii. Şi uită-te la tine, ce şic şi ce graţioasă eşti.
Doamna Churt nu părea capabilă să i se adreseze lui Mab altfel decât cu un ton uşor conflictual. Logodna cu Francis nu o impresionase prea tare.
- Hai să vedem ce-i de capul lui, pufnise.
Dar, pentru că fusese condusă cu maşina de un prinţ grec la un hotel sofisticat din Londra, îmbrăcată într-o rochie din mătase, împrumutată, şi fiindcă o văzuse pe Mab la braţul unui bărbat îmbrăcat cu un costum Savile Row, doamna Churt căzuse pe spate.
„De ce n-or fi ieşit şi celelalte fete ale mele ca Mabel?", o auzise Mab vorbind cu o vecină. Se mulţumesc cu docheri şi cu muncitori în fabrică, când ea pune mâna pe un gentleman desăvârşit fără nici un efort!"
- N-ai să-mi dai nişte bani? întreba acum, în timp ce Mab îi dădea cupoanele pentru hainele lui Lucy.
- Mamă, tocmai îţi dau salariul pe o săptămână...
- Ce? Soţiorul tău nu-ţi dă bani de buzunar?
Francis se oferise, dar părea o lăcomie când avea plătite cazarea şi mâncarea. Mab nu voia ca el să creadă că era genul de femeie care stă cu mâna întinsă mereu.
- încă nu ţin gospodăria, aşa că nu-i nevoie.
Mab a pus câteva bancnote pe masă, apoi a pus un pulover pe Lucy şi a scos- o în parc.

- Luce, vrei să locuieşti în Coventry când se termină războiul? E chiar în mijlocul Angliei, iar acolo se află o casă care va fi a mea şi ai putea învăţa să călăreşti.
- Nu vreau să învăţ să călăresc mai târziu. Vreau să învăţ acum.
- E normal. Mab a luat-o de mână în timp ce traversau Rotten Row. Şi eu vreau multe acum. Dar este război.
- De ce zice toată lumea asta? a întrebat Lucy supărată.
Probabil că nici nu-şi amintea lumea fără război.
Mab s-a întors la amurg acasă la Francis, nădăjduind, însă proprietara a clătinat din cap.
- Nu s-a întors, drăguţă. Vrei să urci să-l aştepţi în cameră? în mod normal, aş insista să văd un certificat de căsătorie înainte să las o doamnă să intre în camera unui domn sub acoperişul meu, dar domnul Francis este un adevărat gentleman...
„Nu-i chiar aşa...", îşi spunea Mab în sinea ei, urcând treptele cu covor. Aşa tăcut cum era, Francis ştia să formuleze o scrisoare întru totul indecentă. încă un lucru pe care-l învăţase despre el în Ţinutul Lacurilor.
Stau la birou doar în cămaşă, în lumina hidoasă a lămpii de gaz, murdar de creion, visând la harta lungă a trupului tău desfăşurată peste patul meu nefăcut. O hartă pe care nu am terminat-o de cartat, cu toate că ştiu câteva pietre de hotar suficient de bine cât să visez la ele. Dealurile şi văile tale, munţii şi câmpiile, ochii tăi păcătoşi. Eşti o infinită scară ce şerpuieşte urcând spre paradis şi aş vrea să-ţi înfăşor părul pe mâini şi să mă urc pe tine ca pe marele munte din Nepal, unde au murit nenumăraţi exploratori în extaz, în căutarea piscului. Fac o babilonie de metafore, dar asta face tânjirea din bărbat, iar tu ştiai deja ce poet oribil sunt. Aş putea pretinde că am scris şi ţi-aş putea da poemele altuia mai iscusit, dar ai citit prea multe ca să te păcălesc. „îngăduie mâinilor mele hoinare să te cutreiere 'nainte, 'napoi, 'năuntru şi oriîncotro... O! Mab[37] a mea, tărâm nou aflat!" îl ai şi pe John Donnepe lista de literatură clasică? Probabil că femeile îl consideră indecent. Fără îndoială, nu oferă linişte nici unui bărbat, mai ales când acesta visează la tine, harta mea frumoasă, scara mea neurcată...
Camera lui Francis era la etaj. Mab a intrat şi şi-a dat seama că habar nu avea cum trăia el - nici măcar o dată nu descrisese în misivele lui acest loc. S-a uitat în dormitorul ordonat, anonim, fără să-l vadă niciunde pe Francis. Peste tot vedea numai milieurile şi

florile de mătase ale proprietarei. Nu simţeai niciunde mirosul lui, al loţiunii de păr, al cămăşilor sau al săpunului său.
Simte-te ca acasă, scrisese. Nu voia să îşi bage nasul, dar era disperat de curioasă. Avea aşternuturile atât de bine întinse, încât dacă aruncai o monedă pe ele, aceasta ar fi sărit cât colo. Ca în corturile militare, şi-a zis Mab. Era limpede că îşi păstrase metehnele din ultimul război. în afară de stilou, de sugativă şi de hârtie, nu era nimic pe birou. O fotografie într-o ramă de piele extrem de uzată, întoarsă cu faţa în jos pe birou. întorcând-o, Mab a văzut patru tineri soldaţi. Ca înjunghiată cu baioneta, şi-a dat seama că cel mai scund era Francis, cu o uniformă atât de mare că-i atârna peste glezne. Rânjea cu toată gura, cu arma la piept, de parcă pornise în cea mai mare aventură a vieţii. Cei trei băieţi din jurul lui erau mai sumbri, cu zâmbete mai cinice. Poate că totuşi interpreta prea mult acele figuri neclare şi necunoscute. Data din colţ arăta „Aprilie 1918."
- Amărâtule, a spus blând, atingând chipul tânăr şi zâmbitor. Nicicând nu-l văzuse pe Francis zâmbind aşa şi se întreba dacă o făcuse vreodată după aprilie 1918. Nu era indicat nici un nume al celor din jur sau pe spatele fotografiei, când a scos-o din ramă. „Nu au supravieţuit", şi-a zis ea, punând fotografia exact unde o găsise. „Pun rămăşag pe viaţa mea."

Nu mai era nici o altă fotografie, nici cu părinţii, nici cu Mab. Nu avea nici o poză cu ea să-i fi trimis - trebuia să facă ceva în acest sens - şi nu aveau nici una de la nuntă. Osia nu reuşise să găsească aşa repede un aparat de fotografiat. Mab s-a dus spre raftul pe care soţul ei avea numai câteva cărţi. Nici un poet, majoritatea tratate de istorie îndepărtată despre dinastii chineze şi împăraţi romani. Parcă-şi dorea ca lecturile să-l ducă pe cât de departe de secolul douăzeci. în fundul raftului, aproape nevăzut, era un exemplar din întinat: versuri de pe front, de Francis Gray, cu o primă pagină cu drepturile de autor din 1919, probabil de la prima ediţie. Cotorul a pârâit de parcă nu

fusese deschisă de o eternitate, dar pe toate paginile erau note furioase, cerneala întinsă şi decolorată de vreme. Aproape fiecare poem era mutilat. Din Altar, cel mai cunoscut poem al lui:Aco/o unde-altarul se-mpute în noroi Şi-n răspas te rogi dezolat. Unde bubuie tihna mârşavă a strigoi, în timpan de obuz însfărâmat. La orizont, cicatrici ruginii din sârmă ghimpată

A/i
Je-,
Jl
9

Un

Scântei de ţigări în mâini tremurând Cel mort} toropit şi cu mâna uscată Ce multe chipuri de tineri disperând... ——- nour gălbui de orbire, putrezii Un front de miei prea mici pentru kaki ___ O boltă de purpură ţâşnind a risipire Un vraf de telegrame vestind doar priveghi. Precum margaretele zdrobite-n tranşeele morţii -*" La fel mieii-n ghimpi, crucificaţi cu toţii

.Mab a pus cartea deoparte, cu sufletul dezgolit. îi scrisese atât de mult, dar nici o vorbă despre toate astea. De ce ar fi făcut-o? Nu mai vorbea nimeni despre experienţele din război când se terminau. Poate că acel contract de confidenţialitate nu era deloc necesar. în cazul în care avea să vină ziua în care Hitler era învins şi Bletchley Park închis pe veci, Mab era convinsă că atât ea, cât şi restul aveau să facă tot posibilul să dea totul uitării. Asta făcuseră atât Francis, cât şi prietenii lui care supravieţuiseră Primului Război. Probabil că asta făcuseră şi romanii, şi soldaţii chinezi din cărţile lui de istorie după ce se terminaseră războaiele lor din vechime.

în sertarul de sus al biroului a găsit teancul de scrisori trimise de ea. L-a răsfoit şi se vedea că le ţinuse de multe ori în mână, inclusiv primul bilet pe care i-l scrisese după ce se logodiseră - doar câteva rânduri, în care sugera o dată la care să-i cunoască familia. Sub semnătura ei, scrisese cu creionul: „Fata cu pălăria!"

A bătut cineva şi Mab a tresărit. Cu scrisorile în mână, s-a ridicat să răspundă.
- A sunat, drăguţă! Domnul Gray zice că nu ajunge deloc în seara asta, poate mâine-dimineaţă. îi pare tare rău, dar are un interogatoriu obligatoriu.
Mab s-a bosumflat.
- Vrei să mănânci ceva? N-am decât imitaţie de carne de raţă şi salată de napi, dar nu se ridică nimeni flămând de la masa mea, nici pe timp de război.
Mab a refuzat politicos, apoi a închis uşa şi s-a uitat în jur. Nu semăna cu Francis, nu mirosea ca el, nu-i purta umbra prin colţuri, dar, în acel moment, putea să jure că-i simţea suflarea în ceafă. înainte să piară senzaţia, s-a aşezat pe scaunul lui şi i-a luat stiloul şi hârtia.
Dragă Francis,
Camera ta, fără tine, ridică multe întrebări. Ştiu unghiul în care îţi aşezi pălăria cu o singură mână. Ştiu că bei ceaiul fără zahăr, chiar şi atunci când nu-i pe raţie. Ştiu că te gâdili la brâu şi ştiu ce fredonezi când te bărbiereşti („I'm Always Chasing Rainbows"). Dar uneori simt că nu te cunosc deloc... iar tu pari să mă cunoşti atât de bine.
Aş vrea să-l fi cunoscut pe băiatul din fotografia de pe birou, cel cu zâmbetul până la urechi. Aş vrea să ştiu cine-i erau prietenii. Aş vrea să ştiu de ce mi- ai spus „fata cu pălăria", când eram fata cu pantofii. Aş vrea să fii aici.
M
Dragă Mab, am ajuns la opt minute după ce ai plecat azi-dimineaţă. Am fugit până acasă, împingând fără ruşine bătrânele pe stradă şi copiii în şanţuri. Parfumul tău m-a întâmpinat de cum am deschis uşa. Am spus atunci multe vorbe care n-ar fi fost pe placul proprietarei mele. La naiba cu slujba, la naiba cu ministerul, la naiba cu războiul! Să nu regreţi că nu l-ai cunoscut pe cel din fotografie. Era un idiot. Ar fi avut limba legată în faţa ta şi ai fi discutat toată seara cu cei trei prieteni ai lui care te-ar fi fermecat. Erau cu toţii mult mai buni decât soldatul F.C. Gray (C vine de la Charles. Ştiai? Este foarte posibil să nu-ţi fi spus niciodată.)
în ceea ce priveşte fata cu pălăria, tu eşti aceea. Sau, mai degrabă, ea a devenit ceea ce eşti tu.
Aveam şaisprezece ani şi eram de patru luni în tranşee, destul cât să pierd orice ideal aş fi avut. Ai citit mizeria de poezie. Nu voi repeta

platitudinile despre sârma ghimpată şi gloanţele în zbor. Am avut o permisie de patruzeci şi opt de ore cu prietenul meu Kit - în fotografie, primul din capăt. Ceilalţi doi muriseră deja - Arthur de peritonită, cu două săptămâni în urmă, George de trei săptămâni, făcuse septicemie de la o zgârietură. Rămăseserăm doar eu şi Kit, care voia să mă târască la Paris în următoarea permisie. Numai că a fost ucis cu şase ore înainte, împuşcat într-o încăierare stupidă. I-am auzit ţipetele cu o oră înainte să termine treaba un lunetist de-ai noştri. Aşa că m- am dus singur la Paris.
Turnul Eiffel, Sacre Coeur... Am rătăcit amorţit, uitându-mă la tot ce voiam să vedem împreună şi nu-mi amintesc nimic din toate cele. Parcă a picat un văl peste ochii lumii, dincolo de care mă împiedicam încercând să zăresc ceva în ceaţă. Lumea se întunecase.
Pe Rue de la Paix era o prăvălie de pălării şi, din cine ştie ce motiv, m-am oprit în faţa ei. Nu mă uitam la pălăriile din vitrină, nu mă uitam la nimic. Nu mă gândeam la nimic, dar mi-am dat apoi seama că înăuntru era o fată care proba pălării.
Nu-mi amintesc cum arăta. Ştiu că era înaltă şi avea o rochie bleu. Arăta ponosit pentru Rue de la Paix. Era limpede că economisise pentru pălăria aceea scumpă şi - Doamne! - nu se lăsa demoralizată de vânzătoarele frumos coafate. Era feroce cum se uita la toate pălăriile, ca Napoleon la inspecţia artileriei. Se vedea că pălăria perfectă avea să-i croiască destinul cumva şi era hotărâtă s-o găsească. Am stat năuc şi m-am uitat cum proba una după alta, până a găsit-o pe Aceea. îmi amintesc că era din paie, cu o fundă bleu în jurul calotei şi cu un soi de plasă fină. Stătea în faţa oglinzii zâmbind şi mi-am dat seama că o vedeam ca-n lumina soarelui, ca şi cum îşi scosese vălul acela care făcea să nu mai existe altă culoare pe lume. O fată frumoasă, cu o pălărie frumoasă, în toiul unui război urât. îmi venea să plâng. în schimb, m-am uitat fascinat. Aş fi putut s-o privesc o eternitate.
A cumpărat pălăria cu fundă bleu şi a ieşit, legănând cutia veselă. Nu am urmat-o. Nu-i voiam numele şi nici adresa. Nu voiam să mă îndrăgostesc de ea, oricine ar fi fost. Era doar un moment frumos şi luminos în mijlocul unei lumi hidoase, iar când m-am întors în tranşee, m-am agăţat de acel moment cu care am adormit noapte de noapte până s-a încheiat războiul. Fata cu pălăria şi momentul ei de bucurie. Mab, vălul mi-a picat din nou peste ochi, căci tot acolo era de fapt. Nu am mai văzut culori de la şaisprezece ani, când eram îngropat în

noroaiele frontului. M-am întors din locul acela oribil cu toate membrele la locul lor şi aproape întreg la cap, dar nu pot spune că am revenit printre oameni. Nu am scăpat niciodată de senzaţia că urmăream din lojă o piesă de teatru care se juca în spatele unei cortine.

Uneori, pe ici-colo, cortina se dă la o parte şi văd lumea în culori, sunt tras pe scenă, clipesc ameţit şi simt.

A fost o clipă la Bletchley Park, în timpul vizitei prim-ministrului, când ţi-ai pus noua pălărie şi ai cântat un cântecel despre o pălărie elegantă precum un „cri de coeur"[38] al unei femei. Atunci ai devenit „Fata cu pălăria

îmi plăcea deja compania ta, pentru că erai încântătoare şi amuzantă. O companie plăcută seara în oraş pentru un bărbat care încearcă din când în când să-şi amintească faptul că lumea are de oferit şi lucruri civilizate, nu doar orori. Dar acolo, pe pajişte, m-ai fermecat. Tot ceea ce vrei, tu vrei cu dârzenie, eşti aşa hotărâtă să îţi smulgi soarta din ghearele lumii - şi naiba să le ia de orori - iar şansa nu pare să-ţi stea împotrivă. îţi pui o pălărie elegantă, cânţi cu patimă un cântec de luptă şi cucereşti lumea. în acel moment te-am iubit.

Nu spun că mi se ridică vălul de pe ochi doar pentru că ai intrat tu în viaţa mea. Tot acolo e, în mare parte, şi-mi vine greu să te găsesc. Zeci de ani n- am mai încercat să găsesc pe nimeni. Dar a început să se ridice mai des ca oricând. Când îţi arcuieşti sprânceana sceptic, când mă afund în tine şi simt cum te arcuieşti în mine, când îţi potriveşti pălăria.

Dragă Mab, eşti şi vei fi pe veci Fata cu pălăria. Fata care face viaţa bună.

F

Mab a luat scrisoarea cu ea la muncă, citind-o lângă maşina de verificat în timp ce aştepta să se oprească Aggie. A citit-o de trei ori şi a pus-o apoi deoparte cu mâinile tremurând. Francis nici nu trebuia să fie în acelaşi pat, în aceeaşi cameră sau în acelaşi oraş ca să-i dea senzaţia că o scotea din carapace, că era golaşă ca un pui ieşit din ou. îi venea să plângă şi să zâmbească, să danseze şi să roşească.

Planul ei de viaţă pus la punct avea ca scop căsătoria, nicidecum iubirea

.Pentru că iubirea se întâmpla în romane, nu în viaţa reală. Şi

totuşi...

A zâmbit şi a recitit scrisoarea.

în original, „O my America!" (John Donne)

Strigăt pătimaş de bucurie (în limba franceză, în original

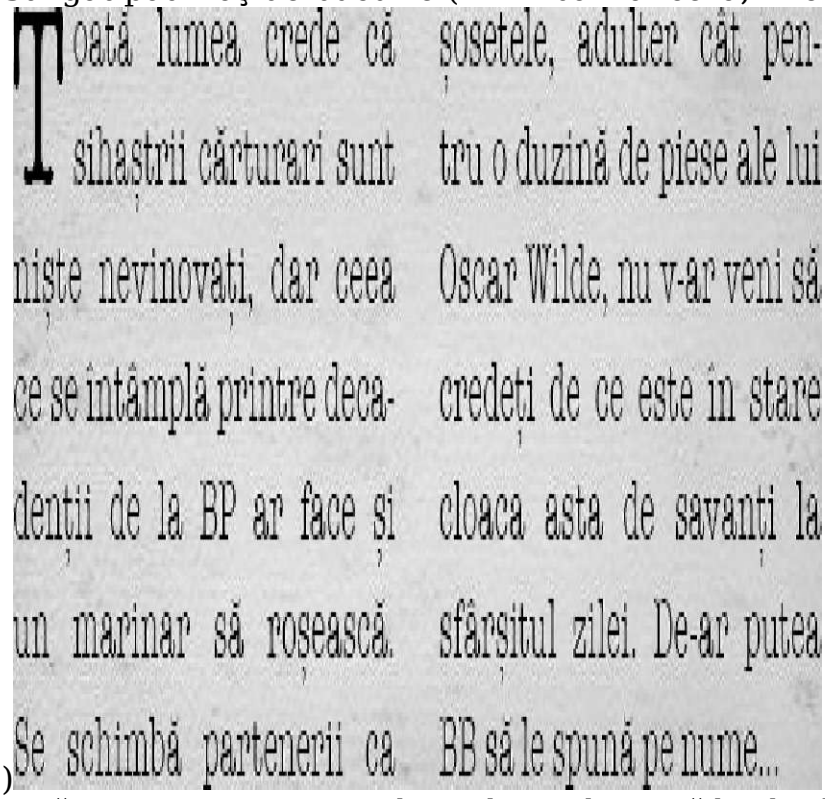
Toată lumea crede că sihaştrii cărturari sunt nişte nevinovaţi, dar ceea ce se întâmplă printre decadenţii de la BP ar face şi un marinar să roşească. Se schimbă partenerii ca şosetele, adulter cât pentru o duzină de piese ale lui Oscar Wilde, nu v-ar veni să credeţi de ce este în stare cloaca asta de savanţi la sfârşitul zilei. De-ar putea BB să le spună pe nume...

)

- Mă scuzi... eşti cumva Beth? Beth care lucrează la Bletchley Park?

Beth a ridicat privirea în timp ce-l aşeza pe Boots în coşul bicicletei. Femeia în jachetă verde, cu privirea istovită, care părea cu câţiva ani mai în vârstă decât Beth, ţinea un coş în mână.

- Lucraţi la BP? a întrebat Beth precaută, uitându-se la afişul din spatele femeii: Tittle Tattle Lost The Battle![39] O dureau picioarele

după ce pedalase până la Courns Wood ca să-i dea de ştire lui Dilly că Peggy urma să se întoarcă la ISK în curând. Se lăsa noaptea şi se oprise doar ca să-i permită câinelui nemulţumit să-şi facă nevoile la stâlp. Chiar nu avea chef să stea de vorbă cu necunoscuţi curioşi să ştie ce se petrecea în casa mare de la capătul străzii.

- Eu nu lucrez la BP, a continuat femeia, măsurând-o pe Beth, de la părul ce-i cădea peste ochi şi până la rochia de bumbac cu roşu, pe care o putea purta acum fără s-o audă pe maică-sa lamentându-se că doar fufele poartă roşu. Soţul meu lucrează acolo.

- Mi-e teamă că nu pot discuta cu nimeni despre munca noastră.

Beth putea spune asta acum fără să se înroşească sau fără să-şi ia ochii de la interlocutori, chiar dacă erau străini. Cu toate astea, femeia îi părea cunoscută.

- Mamă! Un băieţel de trei-patru ani a ieşit legănându-se pe uşa magazinului şi a apucat-o de fustă. Putem merge acasă?

Se legăna pentru că purta nişte orteze masive la picioare, iar abia atunci şi-a dat seama Beth cine era mama lui.

- Sheila Zarb, a spus. Soţia lui Harry. Ai venit la noi o dată, la clubul de lectură. Am cunoscut mulţi oameni, nu mai ştiam cine era Beth.

Beth a simţit că se înroşea ca gulerul rochiei. Era ca o tomată cu urechi când şi-a amintit cum o sărutase soţul acestei femei.

- Da, tu eşti Beth. Sheila a încuviinţat. Vrei să bem ceva? O să fie mai uşor.

Barul de la hanul Shoulder of Mutton era plăcut şi luminat, merita drumul pentru puţină intimitate, i-a spus Sheila Zarb, cu băiatul în braţe, în timp ce Beth îşi ducea bicicleta de ghidon. A întrebat barmanul dacă puteau sta în separeu, după care s-a dus în spatele barului, unde a umplut două halbe cu bere.

- Mai lucrez şi aici, i-a explicat lui Beth, care, amuţită, ţinea câinele de lesă.

Habar n-avea dacă urma să fie lovită sau să se ţipe la ea, nu ştia ce-i spusese Harry nevestei şi totul i se părea penibil. „Nu am făcut nimic", insista mintea ei, încercând deja să se apere. „Nu i-am cerut să mă sărute."

„Dar ţi-a plăcut", a insinuat o altă voce din mintea ei, fără s-o ajute câtuşi de puţin.

Soţia lui Harry a dus halbele în camera privată şi i-a făcut semn lui Beth să o urmeze, înainte să închidă uşa cu piciorul.
- Nu mai roşi atâta. Nu te mănânc. Poate să se joace Christopher cu câinele tău?
Beth i-a dat drumul lui Boots, care s-a dus spre băieţelul încântat. Cu halba în mână, Beth s-a aşezat la masă în faţa soţiei lui Harry, care o privea cu ochii limpezi şi curioşi. S-a uitat şi Beth atent la ea. Soţia lui Harry era înaltă, avea părul arămiu şi o figură mai mult plăcută decât frumoasă.
- Doamnă Zarb...
- Dacă tu eşti motivul pentru care şi-a pierdut soţul meu capul, poţi să-mi spui Sheila.
Beth s-a încins din nou la faţă. S-a uitat la fiul lui Harry, dar acesta se juca lipsit de griji cu Boots în cealaltă parte a camerei lungi. A început să cânte cineva la pianul de lângă bar, aşa că puteau vorbi în voie.
- Ce... ce anume ţi-a spus? a întrebat Beth pe negândite.
- Mai nimic. Harry este discret. Dar s-a pilit acum câteva seri - ceea ce nu-i stă în fire - şi tot mormăia că a sărutat-o pe Beth la ultima întâlnire a Pălărierilor Nebuni. O tot ţinea una şi bună că acum o să ai o părere proastă despre el.
Beth nu spusese nimănui despre ceea ce se întâmplase. Osia ar fi avertizat-o consternată, iar Mab ar fi strigat: „Păi normal că o să spună că nu-i tocmai căsătorit, toţi spun asta!" Aşa că Beth a ignorat fără milă sărutul din acea după-amiază şi s-a concentrat la avalanşa de muncă. La serviciu nu era nici o problemă, dar după ce termina munca, stând extenuată şi cu privirea înceţoşată în pat, lăsând în fundul minţii spiralele leneşe de cod, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă îl lăsa pe Harry să o sărute în continuare. Ce ar fi urmat. Cum ar fi fost. Un sărut îi trezise rău curiozitatea şi voia să ştie.
- îţi place de el? a întrebat Sheila direct.
Beth a plecat ochii, gândindu-se fără să vrea la pura bucurie pe care o simţise când lucrase cu Harry, pasându-şi axuri, ceşti de cafea, dicţionare italiene de la unul la altul, aşteptând nerăbdători, în linişte, să primească noile transmisiuni de la curieri, zâmbindu-şi pe fugă când veneau maşinile...
De când am văzut cum ai spart Enigma italiană, abia pot să respir în preajma ta.

- înţeleg că da, a spus Sheila.
- Nu contează, a spus Beth ridicând privirea. Nu aş face nimic. Nu aş face, pentru că este soţul tău.
- Asta te reţine? Sheila a luat o gură sănătoasă de bere. Uite... Eu am pe cineva. Harry ştie, nu-l deranjează defel. Rămânem căsătoriţi pentru ăsta mic. A dat din cap spre fiul ei, care stătea bot în bot cu Boots în celălalt capăt al camerei, şi s-a îmblânzit. E un real miracol şi aş muri pentru el. Amândoi am muri pentru el. Fiul nostru este singurul lucru pe care-l avem în comun. Henry Omar Darius Zarb, cu educaţia lui universitară şi cu familia lui sofisticată, plină de diplomaţi şi de bancheri londonezi, şi Sheila Jean McGee, fostă ospătăriţă la Eagle în Cambridge, unde el se ducea să înveţe la o bere. N-a fost niciodată mare amor. Mă plăcea pentru că nu-l făceam
negrotei sau macaronar, eu îl plăceam pentru că arăta ca un şeic din filme. A făcut ce-a trebuit când am aflat că eram însărcinată cu Christopher şi a fost un tată bun, dar uneori mă scoate din minţi. El şi ecuaţiile lui şi faptul că nu- şi poate aduna şosetele alea nenorocite nici dacă moare. Avea un ton sâcâit, dar vorbea cu drag, ca o soră mai mare, nu ca o soţie. Ne înţelegem bine, dar dacă vrea o aventură cu cineva ca tine, ei bine, dacă vrei şi tu, n-aveţi decât.

Beth se holba la ea. A luat halba şi a dat pe gât jumătate.

- Ar fi imoral.

Nu s-a putut abţine, parcă auzea vocea mamei.

- De ce să fie imoral, dacă nu faceţi rău nimănui? Sheila a ridicat din umeri. Suntem discreţi, ca să nu-l afecteze pe Christopher, dar altfel fiecare îşi vede de ale lui. Mi-ar plăcea să-l văd pe Harry fericit. Este cel mai bun prieten al meu, iar el mă lasă să fiu fericită cu iubitul meu. Nu mulţi bărbaţi ar face asta. Tu eşti deşteaptă, ca Harry. Habar n-am ce faceţi la BP, dar este evident foarte important pentru război. I-ar plăcea o femeie cu care să vorbească despre ecuaţii sau despre ce vorbiţi voi ăştia de la Cambridge în pat.
- Nu am studiat la universitate.

- Tot ca el eşti. Când te-am văzut în faţa băcăniei, te uitai în gol, ca Harry. Sheila a scuturat din cap. Nu ştiu dacă faceţi acelaşi lucru la BP, dar în ultimul timp este îngrozitor de încordat...
„Au trecut mai mult de optzeci de zile de când lucrează la transmisiunile submarinelor", şi-a spus Beth. îşi dăduse seama doar trecând pe lângă Harry în noua cantină, unde stătea aplecat peste tavă, tras la faţă, că nu-i dăduseră de capăt.
- .. .Când te-am văzut azi şi mă întrebam dacă eşti cea pe care-o place, m-am gândit că nu fac nici un rău dacă îţi spun cum stau lucrurile.
- Nu sunt o aventură, a izbucnit Beth. Dacă asta vrea, să agaţe o fufă la cinema.
- Probabil o face uneori, nu ştiu. Beth se întreba cum de părea Sheila neafectată. Lui Beth îi venea să scuipe la gândul că Harry putea fi cu altă femeie. Bărbaţii vor şi ei... Ştii tu, iar eu şi Harry nu mai facem asta de când l-am cunoscut pe Jack al meu. Aşa că poate a avut aventuri ca să se detensioneze, dar pot să-ţi spun că nu şi-a mai pierdut capul pentru nimeni în afară de tine. Numele tău îl spune când este pilit, nu pe al altcuiva. Lui Beth iar îi mâncase pisica limba. Uite... Sheila a terminat halba şi a pus-o deoparte. Nu fac pe peţitoarea. Dacă vrei să te fereşti de bărbaţi însuraţi, n-ai decât. Probabil este mai bine aşa, fiindcă Harry nu o să ne părăsească niciodată pe mine şi pe Christopher. A rupt-o cu familia lui sofisticată pentru noi, când tatăl lui a vrut să mă plătească pentru a scăpa de problemă. Harry nici n-a vrut să audă, iar taică-său l-a lăsat fără un sfanţ, de-aia Henry Omar Darius Zarb, primul din promoţia lui, locuieşte cu chirie şi are petice la coate. Poate că într-o vreme ne-am fi gândit la separare, dar când s-a îmbolnăvit copilul, asta a fost. Christopher are nevoie de amândoi pe veci, iar asta înseamnă că eu şi Harry vom rămâne împreună. Niciodată nu voi fi cu Jack mai mult decât în serile lui de permisie de la RAF, iar Harry nu te va pune nici pe tine, nici pe alta mai presus de Christopher. Tăcere. Dar printre picături, dacă poate găsi fericirea, o merită. Şi dacă simţi că poţi fi acea femeie şi eşti dispusă să fii discretă, ai binecuvântarea mea.
S-a ridicat atunci şi a întins mâinile spre Christopher.

- Hai în braţe, băiete! Vrei să luăm nişte fish & chips la pachet? O să se bucure tata. L-a ajutat cu ortezele, a luat coşul şi a plecat înainte ca Beth, ameţită, să-i ureze „noapte bună".
Beth se uita la berea băută pe jumătate. „Ce vrei?", şi-a pus în gând întrebarea. Nici un răspuns. Beth a oftat, l-a luat pe Boots şi a ieşit din cârciumă. A ieşit pe uşă fără să se uite şi a dat peste o siluetă vânjoasă în halat înflorat. înainte să audă puf netul scandalizat, Beth ştia deja cine era.
- Bună, mamă.
- Bethan! Doamna Finch a aruncat o privire la rochia cu motive roşii a lui Beth, cu genunchii la vedere, la părul ondulat până la umăr şi la pantofii cu baretă împrumutaţi de la Osia. Ce cauţi în cârciumă?
- Am băut o bere.
„Şi am discutat fineţuri despre adulter." A zâmbit în sinea ei.
- Bethan! Doamna Finch s-a adunat vizibil, strângând coşul mai bine. Se pregătea să profite de ocazia neaşteptată, şi-a spus Beth. Trebuie să încetezi imediat hoinăreala asta ruşinoasă. Ieri zicea taică-tău... Beth a lăsat-o să-şi scoată reproşurile din sistem, aplecându-se să-l scarpine pe Boots, care se uita cu răceală la doamna Finch prin bretonul dezordonat. Ştii ce vorbesc oamenii la biserică despre tine? a încheiat în cele din urmă mama lui Beth.
- Nu prea, a răspuns Beth. Toată lumea îmi zâmbeşte la fel ca întotdeauna, îmi place mai mult la biserică acum, ştiind că nu trebuie să mă duc acasă şi să ţin Biblia deasupra capului cincisprezece minute doar pentru că am fost visătoare în timpul slujbei.
Era o perioadă în care Beth asculta imnurile şi se gândea la Enigma Abwehr fără să considere că Dumnezeu se supăra vreun pic. Beth considera că Dumnezeu nu era atât de sever precum voise mama ei să-L facă.
Doamna Finch a inspirat sacadat.
- Dacă vii acasă, te iert. îţi promit că fiica rătăcitoare va fi bine primită. Ba chiar poţi păstra câinele. Nu asta vrei?
- De fapt, vreau mult mai multe, a răspuns Beth. A dus mâna la buze şi a zâmbit. La revedere, mamă!
„Gurile bogate au pierdut războiul" - afişe care avertizau soldaţii să nu discute cu nimeni despre misiunea lor, lucru care putea duce la pierderea războiului

.îiîjîttipraii

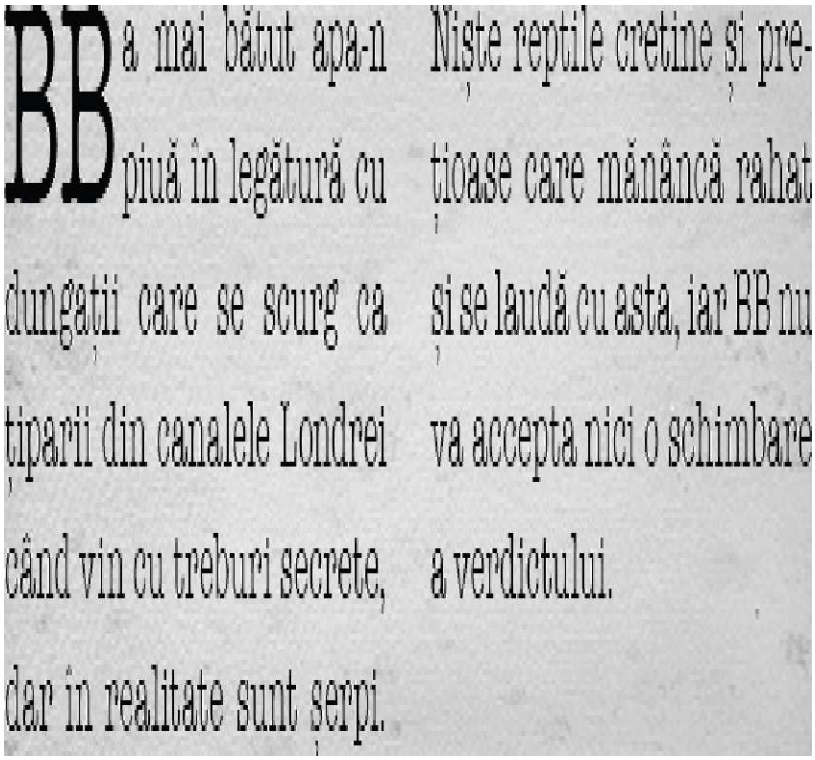
BB a mai bătut apa-n piuă în legătură cu dungatii care se scurg ca tiparii din canalele Londrei când vin cu treburi secrete, dar în realitate sunt serpi. Niste reptile cretine si pretioase care mănâncă rahat si se laudă cu asta, iar BB nu va accepta nici o schimbare a verdictului.

- Aoleu, pentru numele lui Dumnezeu! Osia a vorbit prima, înainte ca Travis să spună ceva de la biroul lui. Nu ştiu cine a pus beţe în roate de data asta, dar nu eu am făcut-o. Chiar aveau de gând s-o ardă pe rug de câte ori se întâmpla ceva la BP?
- Marţea trecută ai fost văzută în Baraca 3.

Comandantul Travis avea un ton rece, ca şi expresia bărbatului rezemat de perete în spatele lui, obez şi roşu la faţă, într-un costum cu dungi.

Osia a stat să se gândească.

- Domnul Birch m-a trimis cu un mesaj. Am aşteptat răspunsul.

- Te-ai invitat singură înăuntru?

- Doar pe coridor. Ploua torenţial.
- N-aveai treabă să pui piciorul într-o baracă unde nu lucrezi. Există un motiv pentru care separăm munca.
-D...
- Şi nu ai aşteptat pe coridor. Ai fost văzută într-una dintre camere.
- Mi-a făcut cu mâna o fată de la cantină. Am băgat capul să-i răspund, dar nu am intrat. Osia se uita când la unul, când la altul. Despre ce e vorba?
- Ai luat ceva din Baraca 3, domnişoară Kendall? Poate nişte dosare?
- Evident că nu. Lipseşte ceva?
Sigur că nu au răspuns. Nu era nevoie. Osiei i-a zburat gândul la cutia cu dosare care i s-a părut răscolită în ziua în care venise naşul ei în vizită, dar Travis a spus Baraca 3, nu 4.
- Nu am luat nimic, a repetat, adunându-se.
Mai că se convinsese că îşi imaginase mişcarea pe furiş când venise unchiul Dickie. Acum o izbeau toate acele gânduri din nou. Se pregătea să spună tot, când Travis a luat din nou cuvântul, cu şi mai multă răceală.
- Ai mai scos lucruri din baraca ta.
- Serios...? Am scos nişte bucăţi de hârtie goală ca să dovedesc cât de simplu se poate face.
- Ai încercat să dovedeşti încă o dată ceva?
- Nu. Zău că nu ştiu ce s-a întâmplat la Baraca 3.
Osia însă nu s-ar fi mirat dacă mai ajunsese cineva la aceeaşi concluzie, şi anume că dosarele se puteau subtiliza fără probleme. în viaţa ei nu simţise nevoia să spună aşa vehement: „V-am spus eu!"
Bărbatul rumen în costum cu dungi - nu-i plăcea, dar era sigură că era din MI-5 sau MI-6 - şi-a dres glasul şi a deschis un dosar pe care-l ţinea sub braţ.

- înţeleg că aveţi, ăăă, o relaţie cu prinţul Philip al Greciei. Osia a

clipit.

- Ce-are asta de-a face cu orice?

- Răspundeţi la întrebare.

- Nu era o întrebare. Era o afirmaţie. „O afirmaţie al cărei accent pe relaţie are o implicaţie neplăcută aş zice." Dar ăsta nu era genul de om la care să-şi permită să se răţoiască. Da. Prinţul Philip este iubitul meu.

- Joia trecută aţi fost la film.

- That Hamilton Woman. Nu-i foarte bun.

Philip râsese în hohote la felul în care era descrisă Bătălia de la

Trafalgar.

- I-aţi dat întâmplător... ceva iubitului dumneavoastră în acea

seară?
- Cum adică? a întrebat Osia glacial.
- Sunteţi conştientă că doi cumnaţi ai săi sunt membri ai partidului nazist? Tipul avea un ton superior, de parcă era prea proastă să facă legătura. Este rudă de sânge şi prin alianţă cu o haită de nazişti.
- Ca şi regele George, a ripostat ea. Pe el nu-l afectează cu nimic.
- Nu fiţi impertinentă.
- Philip nu şi-a ales rudele respective, iar acestea nu-l reprezintă. Simţea că i se tăia respiraţia de furie. îşi detestă rudele din Germania. Tocmai şi-a dat examenele de locotenent în Marina Regală. Dacă are acordul familiei regale, cum ar putea fi considerat un risc? Bărbatul în dungi părea pus pe harţă. Ştia că-l încurcase - nu putea să dea înapoi şi să se facă de râs, dar nici să spună că regele era un nătărău. Osia şi-a încrucişat braţele. Acum, dumneavoastră nu-mi răspundeţi la întrebare.
El a schimbat tactica.
- Sunteţi sigură că nu le scrie acelor surori din spatele liniilor inamice? Cine ştie ce le spune. Ce noroc pe el că are o iubită cu acces la informaţii critice.
- Domnule, nu vorbiţi în dodii. Osia simţea părul ciufulit al lui Philip în mână, exact aşa cum îl ştia. Barba roşcată şi aspră care-i crescuse în permisie. Nu le scrie rudelor germane. Şi chiar dacă ar face-o, habar nu are că am acces la informaţii critice. Crede că fac muncă de secretariat.

- Ei, haideţi, domnişoară Kendall... Vreţi să spuneţi că nu i-aţi făcut nici o confesiune în pat?
Din vocea ei se formau ţurţuri de gheaţă.
- Care pat?
- Nu trebuie să fim lipsiţi de delicateţe, a spus Travis în acelaşi timp, destul de dezgustat.
Dungatul a ridicat din umeri, fără regret.
- Trebuie să recunoaşteţi că nu dă bine. Este neglijentă în privinţa regulilor, ştie să scoată informaţii de la locul de muncă, îi îngăduie naşului ei să afle una-alta...
-NU am...
- .. .încurcată cu un nenorocit de altă culoare, care are nazişti în arborele genealogic. Ne-a fost specific raportată ca intrând în Baraca 3, unde nu avea ce căuta...
„M-a raportat cineva?", s-a întrebat Osia îngreţoşată. „Cine să facă una ca asta?"
- Şi mai este şi canadiancă.
- Ca acei canadieni care luptă acum pentru Anglia? Osia a ridicat tonul. La acei canadieni vă referiţi?
- Mai încet.
- Nu! Am plecat din Montreal şi m-am întors în Anglia pe furiş ca să lupt pentru ţara asta. I-am minţit pe toţi cei la care ţin, inclusiv pe Philip, ca să nu încalc contractul de confidenţialitate. Nu accept să fiu considerată o intrusă şi nu accept să fiu acuzată de neîncredere. Osia şi-a desfăcut braţele. Niciodată nu aş fi luat un dosar cu rapoarte împotriva regulamentului. Sunt printre cei mai atenţi şi mai inteligenţi angajaţi la Bletchley Park.
Păreau sceptici. Pentru ei era prostuţa care nu avea nimic în cap în afară de giumbuşlucuri şi prinţi frumoşi - cine s-o creadă?
- Dacă vrei să-ţi dovedeşti loialitatea, a spus în cele din urmă Dungatul, sunt sigur că n-ai nimic împotrivă să predai toată corespondenţa cu prinţul Philip.
Preţ de o clipă, Osia a rămas mută. Putea un jurământ să-i ceară asta? Aparent, da. A încuviinţat cu un gust amar. Dungatul părea mulţumit, dar Travis a ridicat o mână.
- Ar fi mai bine pentru BP dacă ai întrerupe relaţiile cu acest individ, a spus direct. O fată cu acces la informaţii sensibile nu poate avea legături naziste
nici la mâna a treia.

I s-a întors stomacul pe dos. „Ce-ar fi să-mi luaţi tot? Luaţi tot şi gata!" Cele două lucruri care i-au adus bucurie după bezna cutremurătoare ce se aşternuse după Café de Paris: Philip, în braţele căruia se simţea acasă, şi mândria pentru munca depusă. Ce atâta năzuinţă, după ce devenise traducător, să arate că putea fi luată în serios... Cuvântul ei de onoare nu însemna nimic aici. Nu credea nimeni că o fată ca ea îşi putea ţine gura în preajma iubitului, aşa că rupe relaţia, mondenă proastă ce eşti! îi venea să urle şi să lovească cu pumnul în masă.

- înţeleg, domnule! a spus forţat. Ce mai era de spus?

Philip jubila la telefon.

- Os, am primit postul! Sublocotenent pe Wallace. Un distrugător de pe vremea lui Shakespeare, dar e aprig.
- Excelent, a îngăimat Osia.

Nu-i spunea unde va naviga, dar avea idee, după ce tradusese atâtea rapoarte despre acţiunea navelor de suprafaţă. Probabil pe ruta navelor de atac germane, pasajul primejdios dintre Firth of Forth şi Sheerness.

- Plec în două zile. Ai timp să ajungi la Londra pentru o ultimă desfătare?

Osla a strâns din ochi. A înghiţit de două ori în sec, dar a vorbit pe un ton calm, lipsit de griji.

- Sunt extenuată, dragul meu. Rămâne să ne vedem când o fi?

Apoi a închis şi a urcat să strângă toate scrisorile de la el. I se făcea rău la gândul că cineva avea să-şi pună labele pe corespondenţa lor, dar cu cât vedea mai repede Dungatul că erau nevinovaţi, cu atât mai bine. Preda scrisorile şi pe urmă trebuia să-l descurajeze pe Philip să-i mai scrie. Dacă loialitatea lui era pusă la îndoială de către spionajul englez din cauza relaţiei cu o traducătoare de la Bletchley Park... Ei bine, în basme, prinţul apăra fata
de rând. De data asta era invers, fata de rând avea să apere prinţul.

Şi poate să-şi bage nasul şi să afle de ce lipseau dosarele alea, pentru că era a doua oară când cineva căutase sau luase nişte dosare, iar Osia se întreba fără să vrea,

complet îngrozită, dacă nu cumva unul dintre colegii ei fura informaţii
.10 zile până la nunta regală
10 noiembrie 194
7în interiorul ceasornicului
încă o dată în cămaşa de forţă. Se părea că una dintre intendente o pârâse pe Beth că vomitase pastilele de dimineaţă.
- Doar până te linişteşti, a spus doctorul în timp ce-o legau.
- Dacă iau pastilele alea nenorocite sunt ca în comă, a mârâit Beth, zbătându- se. Cât de liniştită mă vrei, traficant de droguri ce eşti?
- încă o doză, doctore? Intendenta căreia Beth i-a ars mâna cu ţigara vorbea duios. Liddell s-a purtat urât în ultimul timp. A fost văzută intrând în debara cu un infirmier. Omul zicea că-i făcea propuneri indecente. Nimfomanele astea...
I se umpluseră ochii de dispreţ. Beth s-a dat înapoi şi a scuipat-o pe şorţ. Acul i-a pătruns în carne.
- Stai să vezi, orătanie ce eşti! a spus intendenta imediat ce a plecat doctorul, când vor pune bisturiul pe tine...
- Când? a şuierat Beth, dar intendenta plecase, iar ea se prăvălea într-o lume a himerelor. Venele-i păreau soioase, ca şi cum avea sângele uleios. La un moment dat, s-a trezit plângând şi şi-a oprit lacrimile cu forţa. Lacrimile îi extenuau mintea şi doar atât mai avea.
„Sparg coduri. Mănânc secrete pe pâine. Nu se punea Enigma cu mine. Nici locul ăsta nu-i de nasul meu.

"Inspiră, expiră. Ignoră amorţeala din mâini. Gândeşte-te la altceva, nu la bisturiu, intendente rele şi doctori care nu ştiu pe ce lume sunt, dar aplică pedepse nedrepte.
Pedepsită pe nedrept. Mintea ei drogată şi-a amintit ceva dat uitării: Osia, pusă la zid de comandantul Travis la BP, luată la rost din cauza rudelor naziste ale prinţului Philip, interogată în legătură cu presupunerile ei în privinţa mesajelor decriptate care lipseau din Baraca 3. Când fusese asta? în iunie '42? Dacă şutise cineva dosarele, era simplu s-o acuze pe frumoasa Osia, un reper atât de vizibil, care plecase de la Baraca 4 cu treabă şi distrăsese atenţia de la prezenţa unui trădător.
„Cine?" Iarăşi gândul care-i răscolea la nesfârşit amintirile, în speranţa unei revelaţii - dar nici unul dintre colegii ei de la ISK nu lucrase în Baraca 3.
„Nu căuta locul, ci momentul." Iunie '42...
Peggy Rock se întorsese la Bletchley Park, după căderea nervoasă pe care o avusese, în aceeaşi lună. Peggy, cea mai inteligentă femeie pe care o cunoştea Beth. Să fi avut într-adevăr o cădere nervoasă? Sau fusese... în altă parte? S-a întâlnit cu cineva, a transmis informaţii, poate a fost convinsă să se întoarcă şi să mai fure?
Beth cântărise numele lui Peggy pe lista suspecţilor şi mereu o scârbise gândul. Peggy, trădătoare? Blonda, inteligenta Peggy, care îi arătase cum să folosească axurile?
Dar Peggy lucrase în ISK. Dispăruse câteva luni. Se întorsese la muncă cea mai bună spărgătoare de coduri în afară de Beth. O femeie atât de deşteaptă ca Peggy ar fi găsit o cale să intre în Baraca 3 şi să iasă cu un dosar, fără îndoială. Informaţiile se puteau sustrage mult mai uşor după ce plecase Dilly din secţie.
Peggy. Da, putea fi ea.
Sau Giles.
Sau Jean, sau Phyllida, sau oricare din echipa lui Dilly. Prieteni dragi cu toţii, pentru că Beth se împrietenise aproape exclusiv cu cei din secţia lui Knox. Mai puţin Osia şi Mab, care o urau acum. Ce întorsătură crudă a sorţii că prietenii ei erau cu toţii suspecţi, iar duşmanii erau singurii de care nu se îndoia!
„Haideţi, fetelor! Haideţi!", îşi spunea Beth în acea amiază nesfârşită, neajutorată în cămaşa de forţă.

York
Mab a lăsat linguriţa din mână.
- Unde vrei să mergem?
- La Clockwell, s-o vedem pe Beth. Osia a observat privirile celorlaţi clienţi din ceainărie şi nu era de mirare - două femei elegante, în fuste de la New Look, care se ameninţau din priviri de jumătate de oră la ceai. încearcă să nu pari aşa cătrănită, bine? Atragem atenţia.
Mab şi-a arătat dinţii într-un zâmbet, amestecând violent în ceai.
- Nu mă duc la nici un azil de nebuni.
- Ai de gând s-o laşi acolo doar pentru că îţi este ţie frică? Când este posibil să fie întreagă la cap şi să existe un perfid care a trădat Bletchley Park - care ne-a trădat pe toţi cei care am lucrat acolo şi care circulă liber? Asta-i chiar bună, draga mea! Osia s-a uitat nimicitor la Mab. Ştiam că eşti o vacă necruţătoare, dar nu ştiam că ai devenit şi laşă.
- Nu mi-e frică, conţopistă de scandal. Spun doar că putem încălca legea dacă luăm legătura cu ea.
- Am încălca legea şi dacă am permite compromiterea muncii noastre. Osia s-a aplecat în faţă. Oi fi eu conţopistă de scandal, dar îmi iau jurământul în serios.
- Doar nu crezi că era un trădător la BP...
- O, ba da! îţi aduci aminte când am fost târâtă în biroul lui Travis şi acuzată că am subtilizat dosare din Baraca 3? Ţie şi lui Beth v-am povestit. Cine crezi că le-a luat?
Şi cutiile cu dosare răscolite din Baraca 4, frustrarea că toate suspiciunile se confirmau în sfârşit. Avea un gust amar.
Mab se juca cu şiragul de perle negre.
- Hai să spunem unui superior. Cuiva care nu avea legătură cu secţia lui Beth, care nu poate fi hoţul...
- N-o să ne ia nimeni în serios, pentru că au impresia că Beth este ţicnită. Dar am locuit câţiva ani cu ea şi o cunoaştem mai bine ca oricine. Nu ne putea ascunde nimic. La cea mai mică minciună nevinovată, se înroşea pe loc. Dacă o vedem în carne şi oase şi o întrebăm chiar noi - oricum o putem face - o să ştim clar dacă este nebună sau nu. O să ştim dacă minte. Osia s-a rezemat. De-asta ne ducem.

Mab a coborât foarte mult tonul:

- Şi dacă o să considerăm că nu minte? Tăcere îndelungată.
- Vedem noi. Osia a împins cana de ceai. Poate ne ajută naşul meu, trage nişte sfori...
- Sau îl suni pe Philip, a sugerat Mab. Ce bine trebuie să fie să-l ai în agendă pe viitorul prinţ consort... Merită un ţâr, chiar dacă o ţâră nu i-a păsat să-ţi pună un inel pe deget.
- Mai zi o dată ceva de Philip şi îţi vâr perlele alea pe nas de sufli muci cu
sidef, regină Mab! s-a răstit Osia.
- Nu te faci neapărat mai plăcută, având în vedere că vrei să te ajut.
- Nu vreau să mă ajuţi, vită încălţată! Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de încă o părere ca să-mi dau seama dacă Beth minte sau nu. Osia a început să-şi tragă mănuşile pe mâini. Trenul de 11.05 pleacă mâine-dimineaţă şi opreşte la trei kilometri de Clockwell. O să fiu în el.
- Nu te baza pe mine.
Mab a cedat şi a luat o brioşă, întinzându-se spre unt.
Mab, nu se poate baza nimeni pe tine vreodată. Ce-ar fi să ieşi din tipare? Osia s-a ridicat zâmbind dulce. Dragă, mai lasă untul. Atenţie la talie! în momentul ăsta, este singurul tău atu.Cu cinci ani în urmă
Iunie 194

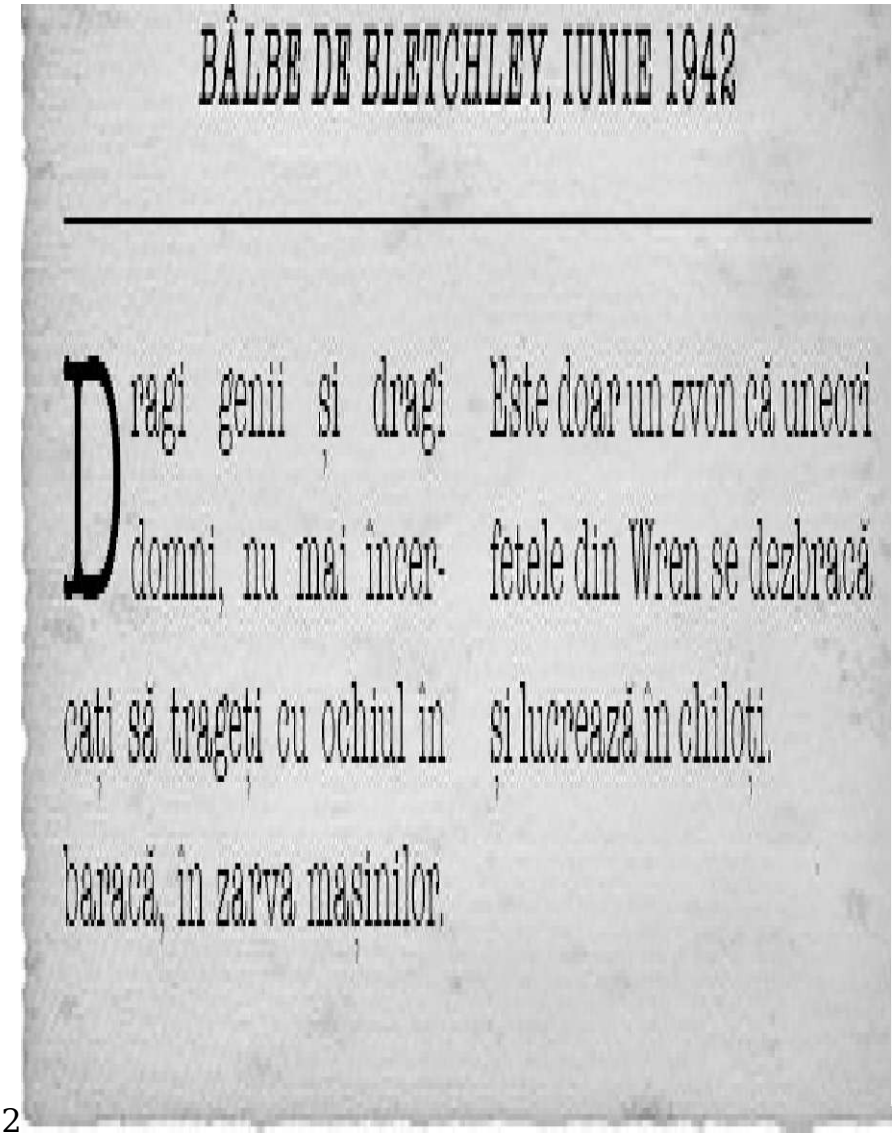

BÂLBE DE BLETCHLEY, IUNIE 1942

Dragi genii și dragi domni, nu mai încercați să trageți cu ochiul în baracă, în zarva mașinilor.

Este doar un zvon că uneori fetele din Wren se dezbracă și lucrează în chiloți.

2

- Gata treaba!

Unul dintre momentele importante, îşi spunea Mab, era atunci când se înregistra un stop corespunzător la una dintre maşinile-bombă - când se făceau toate probele şi nu o greşeală oprise tamburii, ci o izbândă. Cine ştie ce putea să iasă la ultima

decriptare a maşinii? Poate informaţii suficient de importante cât să ajungă pe biroul lui Churchill. De la ultima lui vizită, Mab se simţea foarte posesivă cu premierul. Nu era doar prim-ministrul Angliei, ci al ei.

- Dezechiparea, a oftat Stevens, în timp ce ea şi Mab se apucau să scoată mufele din spatele uriaş al maşinii. Aş vrea ca noi să ne putem dezechipa.

Se mutaseră în sfârşit din Baraca 11, cea înghesuită şi fără geamuri, în noua 11A, care avea aer condiţionat, însă unitatea era pe butuci, cum ziceau yankeii, şi arşiţa verii era copleşitoare înăuntru. Mab îşi simţea sudoarea prelingându-i-se pe spate, iar fetele în uniformă elegantă, cu nasturi de alamă, se chinuiau şi mai tare.

- Păi, de ce nu? a răspuns rânjind. Cine ne vede? Fetele au râs nesigure, dar Mab era în formă, lipsită de griji şi fericită. A doua zi urma să se vadă cu Francis, să petreacă trei zile împreună la Keswick, iar el sunase ca s-o anunţe că era deja pe drum. Hai să ne facem de cap! Şi-a tras peste cap rochia transpirată şi furoul lipicios, pe care le-a atârnat în cui. Şi-a întins braţele, stând în chiloţi şi sutien şi a rânjit iar. Mult mai bine!

- Da, de acord. Stevens a început să-şi descheie uniforma şi curând se dezbrăcau toate, întorcându-se la treabă despuiate. Cu grijă, Mab a desfăcut cablurile subţiri cu penseta, a introdus mufele pentru noul meniu şi i-a dat lui Aggie o palmă prietenoasă. Dă-i drumul, vacă nevricoasă! A pus-o în mişcare şi s-a uitat cu mândrie la ea, fără să-i pese de data asta de zgomot. Acum existau mult mai multe maşini- bombă decât ale lor - în Buckinghamshire mai construiseră trei puncte de lucru. Era atât de intens traficul la BP, încât o mână de maşini nu mai făcea faţă. Şi, oricum, ar fi fost periculos să ţină toate maşinile într-un singur loc, unde un singur atac al Luftwaffe putea arunca în aer tot colectivul de criptanalişti. Fetele din Wren spuneau că existau posturi în Adstock Manor, Wavendon şi Gayhurst, iar Mab se întreba dacă mai lucrau şi altele în lenjerie intimă la acele posturi.

Tura era pe terminate, iar operatoarele se îmbrăcau când o tânără Wren s-a strecurat pe uşă cu o expresie nefericită.

- Ce ai faţa asta lungă? a întrebat Mab.

- O ştie cineva pe Bishop? a izbucnit fata. Care lucrează la RAF

Chicksands?

- O ştiam de la instrucţia de la Dumbartonshire, a spus o alta.
- O trimit acasă. Ce oribil! Fata a coborât vocea. Din cauza unui copil. Se vedea cu un ofiţer american... Cică era în şase luni, încerca să ascundă sarcina. Până aseară. Aseară a... a născut. Sau ceva s-a întâmplat, că era mort, şi a dat să-l ascundă într-un s-sertar şi puţin le păsa ofiţerilor pe care i- am auzit vorbind despre asta. Ziceau doar că trebuie să fie mai atenţi la moravurile noastre uşoare.

A izbucnit în lacrimi. Două fete au luat-o în braţe. Mab s-a luat singură în braţe, întrucât o luase brusc cu frig, oricât de zăpuşeală era.

- Bărbaţii ăştia nenorociţi, a scuipat o alta. Acum o s-o zboare din armată. Şi ce-o să se întâmple cu tipul care i-a făcut necazul?
- într-o săptămână tot aia o să facă, cu alta. Aceeaşi poveste la nesfârşit, a spus Mab.

Nu o cunoştea pe Bishop, dar vestea a întristat-o. N-a putut zâmbi a doua zi în drum spre nord, până nu a coborât din tren în ceaţa delicată şi ploaia din Lake District şi l-a văzut pe Francis pe peron. Se sprijinea de zidul gării, cu borul pălăriei peste sprânceană, iar când a ridicat privirea şi a văzut-o, a înlemnit. Mab l-a lăsat să se uite, rămânând pe loc în valul de pasageri care treceau pe lângă ea. Răscolise Londra ca să găsească pălăria - era de paie, cu o fundă bleu în jurul calotei şi cu plasă de mătase. Pe cât se putea de asemănătoare cu pălăria pe care o descrisese el la fata de demult, care se afla într-o prăvălie din Paris în 1918, în scrisoarea pe care Mab o citise de trei sute de ori. Cheltuise o sumă şocantă pe ea, dar nu-i păsa. Mab a ridicat bărbia, şi- a îndreptat pălăria ca în faţa unei oglinzi imaginare, arcuindu-şi sprâncenele.

Când a terminat el s-o sărute, pălăria era pe jos, luată de vânt şi plimbată prin gară.

- Nu-i frumos să te porţi aşa cu muza ta, l-a certat Mab, recuperând-o.
- Cum de-ai găsit una identică? a întrebat, aşezându-i-o tandru pe cap.

- îndurând toţi vânzătorii de pălării din Londra care îşi dădeau ochii peste cap când auzeau că ceream „un soi de plasă fină". Nu puteai să dai detalii mai precise dacă tot te-ai hotărât să păstrezi pe veci această amintire? Mab l-a luat de braţ. M-ar fi ajutat mai mult dacă îţi aminteai că plasa avea buline sau era dintr-un material transparent.
- Tot „fină" zic. Nu mă pricep la ţinuta femeilor. Hai la hotel s-o scoatem pe- a ta.
„Nu merit asta", se gândea Mab în timp ce se aruncau pe pat. „Nu-l merit." Mereu îşi spusese că avea să fie o soţie bună în ceea ce priveşte gospodăria, bucătăria, pregătirile pentru pat, dar cum răspunzi la aşa ceva? La acest devotament calm şi răvăşitor? Cum îl câştigi?
- Mab? a făcut Francis uluit, în timp ce ea se târa din pat în zorii zilei şi el se încălţa. Nu trebuie să vii cu mine la plimbare. Nu-ţi place să te scoli devreme, nu-ţi place să ai părul ud...
- E timpul să învăţ să fiu fată de ţară, a răspuns ea hotărâtă. Plimbări lungi în pădure, încălţări bune. O să-mi placă!
în sinea ei înjura înainte să iasă din Keswick.
- E o priveliţte frumoasă de pe deal, destul de aproape, a spus Francis - aparent, „destul de aproape" însemna opt kilometri.
Mergea lejer, cu mâinile în buzunare, dezbărându-se de iţele de război în care se încâlcise peste noapte, ştia ea - aşa că a făcut tot posibilul să se chinuie pe muteşte, cu părul lipit de cap în ploaia mocnită.
Gâfâia prea tare ca să se bucure de priveliţte când au ajuns pe coama
dealului. Ploua torenţial şi nu se vedea mai nimic în afară de perdeaua cenuşie de ploaie care se abătuse peste Derwentwater. Francis a fluierat printre dinţi în timp ce se uita de pe stâncă peste apă. Nenorocitul respira normal.
- Mă rog, de obicei se vede frumos, a spus el.
- Splendid, a spus Mab tăios, masându-şi degetele de la picioare.
- Bine, ţărăncuţo. Francis s-a uitat peste umăr rânjind. Cât de tare îţi displace?
- Mă uit la priveliştea asta şi vreau să văd ceva pavat! a spus Mab, arătând spre apă, arbori şi nori.

- Asta-i orăşeanca mea. A cuprins-o de mijloc. La Buttermere trebuia să te duc, un lac-oglindă superb, fără dealuri chinuitoare. Poate facem mâine asta.
- Sau aş putea sta în pat. Nu se putea abţine. Şi pe urmă îmi aduci pâine prăjită şi ceai.
- Sau am putea sta în pat, a răspuns Francis. Lăsăm excursia pe altă dată.
- Măcar nu-i arşiţă. Mab a surâs. Habar n-ai ce năduşeală este în baraca mea.

I-a povestit cum s-au dezbrăcat fetele şi au lucrat în lenjerie intimă, iar el a râs. Mare lucru, având în vedere că nu prea râdea de fel.

- îţi dai seama că toţi băieţii de la Bletchley Park o să tragă cu ochiul odată ce se duce vestea? Şi când ajung yankeii...

Lui Mab i-a pierit zâmbetul când şi-a amintit de yankeul care, se spunea, i-a făcut necazuri lui Bishop.

- Ce-ai păţit?

Francis observase că se schimbase la faţă.

- O fată despre care am auzit la BP...

Sprijinindu-se de prima stâncă, cu umărul lângă Francis, Mab s-a mirat şi ea când a început să-i povestească. Nu-şi închipuise vreodată că ar putea vorbi cu un soţ despre aşa ceva.

- Biata de ea. A clătinat din cap. Ce... urât!
- De când lumea, aşa stau lucrurile, a spus Mab. Femeile dau de bucluc... Dacă bărbaţii nu le iau de nevastă, au foarte puţine opţiuni. Speră să facă un avort spontan - sau chiar iau măsuri în sensul ăsta, ceva care le poate ucide - sau se ascund într-un cotlon să nască şi pe urmă lasă copilul în plata Domnului.
- Sau te duci undeva cu mama ta, unde nu te ştie nimeni, şi dai numele mamei la spital, a spus Francis calm. Pe urmă te duci acasă şi le spui prietenilor şi rudelor că mama a născut şi că o să ai o soră mai mică.

Mab a încremenit. Preţ de o clipă, i s-a părut că i-a stat inima în

loc.

-Ah!

El s-a întors, cu mâinile în buzunare, strâmbându-se.

- Nu voiam să te şochez. Credeam că bănuiai deja că mi-am dat

seama. Mab tot nu ştia dacă-i mai bătea sau nu inima.

- Cum...? a îngăimat, înainte să i se pună un nod un gât.
- Prima dată când te-am văzut cu Lucy. După felul în care te-ai uitat la ea, doar pentru o clipă, când i-ai atins părul.
„M-am dat de gol", şi-a spus Mab. Atâta precauţie şi discreţie, ani la rând, şi a fost nevoie de o privire aiurea când se uita cineva căruia îi păsa.

- Mab, nu m-a şocat. Am mai auzit de astfel de lucruri.

- Este vina mea, a izbucnit Mab. Nu am avut destulă grijă.

Abia la câteva săptămâni după acea noapte cumplită când fusese

lăsată pe
marginea drumului îşi dăduse seama ce urma să se întâmple. Dar în acel moment, ar fi preferat să fie arsă cu fierul încins decât să-l mai caute vreodată pe Geoffrey Irving.
- De-asta primul lucru pe care ai vrut să-l ştii a fost ce părere am dacă e să locuiască Lucy cu noi, a spus Francis. Mi-am dat seama de ce era aşa important.
- Mama... nu-i o mamă prea bună. Cuvintele parcă se zbăteau în gura ei, ca şi cum cineva i le scotea cu forţa. O plesneşte, nu-i pasă când aleargă copiii cu găuri în chiloţi, o s-o scoată pe Lucy de la şcoală şi o s-o trimită la muncă imediat ce poate. Asta a făcut cu toţi copiii ei. Nu-i o femeie rea, doar extenuată şi nerăbdătoare. Dar nu mă pot certa cu ea. Pentru că a fost de acord să-mi crească...
Mab a tăcut aproape un minut. Nu mai spusese niciodată acele cuvinte cu voce tare. Nici în mintea ei nu le prea spusese. Din ziua în care născuse, într- un oarecare spital de caritate, şi văzuse

copilul înfăşat în scutec, îşi tot repetase: „Este sora mea. Este sora mea, Lucy."
- .. .a fost de acord să-mi crească fiica, a şoptit Mab, simţind cum îi dădeau lacrimile. Mama nu era obligată s-o facă. Ar fi putut să mă azvârle din casă. Ar fi putut să-mi dea câteva lire şi să-mi ceară să fac avort. Ar fi putut povesti în tot cartierul că sunt o târfă. M-a făcut târfă de multe ori şi m-a plesnit până mă învineţeam, dar zicea că nu voia să-şi vadă mezina murind de la un umeraş şi o sticlă de gin în fundul vreunei alei. Pe urmă a zis că, în fond, nu mai sunt mezina ei, iar până la sfârşitul săptămânii umbla o poveste cum că ea şi tata petrecuseră un weekend împreună ultima oară când venise el în oraş, înainte să-l dea afară din casă de tot, şi că avea de gând să mergem să-l vizităm, în nord, ca să vadă dacă se mai puteau împăca. Nu s-a mirat nimeni că nu s-au împăcat şi că s-a întors şase luni mai târziu cu un copil. Sigur, unii ştiau, dar li se explicase totul. Mab s-a şters pe obraji. Aşa că nu prea am dreptul să zic că mama nu o creşte bine pe Lucy. Nu era obligată s-o crească deloc.
- Dar tu vrei mai mult pentru Lucy. Francis asculta extrem de concentrat, rezemat de stâncă, cu umărul lipit de al lui Mab.
- Am luptat mult pentru tot ceea ce sunt acum. Cărţi, haine, cursul de secretare, slujba, tot. Asta în timp ce mama şi toţi ceilalţi spuneau că sunt o scârbă înfumurată. Nu vreau să treacă şi Luce prin asta. Vreau să se ducă la şcoală, la o şcoală ca lumea, unde să joace hochei într-un maiou curat şi să înveţe matematică. Vreau să pronunţe cuvintele frumos, aşa cum am învăţat eu singură, trăgând cu urechea la studenţi. Vreau să aibă cizmuliţe de călărie sclipitoare şi un ponei.
Francis a cuprins-o cu braţul. Mab s-a moleşit în braţele lui, simţindu-se mizerabil.
- Te rog, s-a auzit implorându-l - Mab cea dură din Shoreditch, care nu ceruse nimănui nimic până atunci - spune-mi, te rog, la ce te gândeşti.
- Mă gândesc - s-a dat înapoi şi i-a luat o şuviţă de păr ud de pe obraz - că nenorociţii de la serviciu mă trimit câteva luni în Scoţia, dar când mă întorc, ar trebui s-o aduci pe Lucy la Coventry, ca să-i arătăm viitoarea ei casă. Inclusiv unde va locui poneiul ei.

Apoi a ţinut-o în braţe tăcut, cu ea agăţată de gâtul lui. Clipea peste umărul lui şi vedea norii îndepărtându-se de Derwentwater. Lacul a devenit dintr- odată spectaculos de albastru, iar câmpurile din jurul lui, scăldate în razele soarelui, păreau acoperite de catifea verde şi aurie.

Ai dreptate, spuse cu un nod în gât. Priveliştea este superbă

BÂLBE DE BLETCHLEY, IUNIE 1942

Această vreme frumoasă de vară aduce romantism, având în vedere nenumăratele logodne de la BP! Ceea ce au unit barăcile și turele de noapte, omul să nu despartă!

La două săptămâni după discuţia cu Sheila Zarb, Beth a devenit o hoaţă.
- Beth Finch. Vocea lui Giles părea atât amuzată, cât şi ofensată. Chiar îmi cauţi în portofel?
- Nu. Da. Lucrurile pe care le luase parcă îi ardeau buzunarul. Tocmai reuşise să strecoare la loc portofelul lui Giles în haina pusă pe scaunul lui - era mult mai uşor în cantina nouă, mare şi aglomerată, decât ar fi fost în sala de mese veche din Conac -, dar el se întorsese cu tava mai repede decât anticipase. Am avut nevoie de ceva... nu am furat! Ţi-am lăsat doi şilingi în schimb.
- Nu-mi place să-mi umble nimeni altcineva în portofel. A trântit tava pe masă. Ce-ţi trebuia şi nu puteai fără?
- Ăăă... Beth amuţise. Era patru dimineaţa, oră la care cantina era plină de oameni obosiţi care se înghesuiau pentru o farfurie cu carne de vită cu prune. Beth a băgat capul în pământ, evitându-i privirea. Nu pot să-ţi spun.

Giles s-a uitat în portofel şi a ridicat din sprânceană.

- Aha... Am doi şilingi în plus şi mai puţin două...

- Te rog, nu spune, Beth a strâns ochii în agonie. Te rog, Giles! El

s-a aşezat rânjind.

- Nici vorbă.

Ea a fugit înainte să facă el orice glumă.

- Beth? Harry s-a oprit mirat, ieşind din Baraca 8 cinci ore mai

târziu.
Beth se întrebase ce să facă dacă lucra tură dublă, dar iată-l, mototolit şi istovit, punându-şi sacoul.
- Ai ieşit din tură? Normal, era nouă fix şi oamenii ieşeau la lumina puternică a dimineţii de vară şi se îndreptau spre poartă, dar mare parte din
conversaţiile obişnuite păreau să fie truisme. Cum de suportau? Unde te duci?

Se aşteptase să răspundă „acasă" şi avea un răspuns pentru asta, dar a luat-o prin surprindere.
- Iau trenul până la Cambridge azi. Sheila este deja acolo, în vizită la părinţi, cu Christopher - e mai bine să nu mă duc cu ei, aşa că o să lenevesc până la amiază şi pe urmă îi aduc acasă.
- De ce nu te poţi duce în vizită la părinţii ei?
Cineva a trecut pe lângă Harry, atingându-l. S-a dat la o parte lângă zidul de cărămidă neterminat, ridicat pentru a proteja baraca de bombe.
- După ce bea două halbe, taică-său se ia de mine, iar maică-sa începe să se agite că i se închide pielea lui Christopher şi să nu-l învăţ arabă. Harry era încordat.
- Nu cred că Sheila tolerează aşa ceva.
-Le face scandal. Dar plânge Christopher şi... Harry a tăcut. De unde ştii tu ce-ar face Sheila şi ce nu?
- Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni - Beth şi-a plecat ochii - şi am vorbit.

- Despre ce?

Beth nu era în stare să răspundă.

- Deci, pleci la gară? -Da.

A tras aer în piept. A expirat.

- Nu am fost niciodată la Cambridge. S-a uitat atunci la ea direct,

extenuat.
- Vrei să vii?
Nu au vorbit nici pe peron, nici în tren. în mulţime, masiv cum era, Harry s-a aşezat în aşa fel încât să aibă Beth un pic de spaţiu, dar apoi a rămas tăcut, cu o expresie absentă. Beth îi cunoştea privirea, o văzuse deseori în oglindă: şi ea se lupta cu hipnoza în care o ţinea decriptarea, iar ea avusese parte de o zi bună şi concentrarea puternică lăsa loc comunicării curate, dezlegate. Nu petrecuse prea multe ore dându-se cu capul de un zid impenetrabil. în spaţiul aglomerat dintre ei, a ridicat mâna, i-a arătat cele cinci degete rapid, ca pe un grup de litere de cod, apoi

le-a rotit ca pe un vârtej, uitându-se cruciş. Harry a încuviinţat, ridicând puţin pleoapele când a zâmbit. Când a lăsat mâna pe lângă corp, li s-au atins degetele odată cu mişcarea trenului. Beth nu zicea nimic, concentrându-se la atingerea întâmplătoare.
Au coborât la Cambridge, iar Harry a luat-o firesc de mână, trăgând-o prin mulţimea de pe peron. Nu i-a dat drumul şi nici ea nu şi-a tras mâna. Vedea turle şi clădiri de piatră galbenă, un oraş pe jumătate medieval şi deloc afectat de bombe - se uita în toate părţile uluită.
- Cambridge este mai frumos ca Oxford, a spus Harry. Nu-i lăsa pe băieţii de la Oxford să te convingă de contrariu.
Nimic nu era mai frumos pentru Beth. S-au plimbat, în timp ce Harry îi arăta locurile lui preferate.
- Eagle, cea mai bună cârciumă din oraş. Făceam demonstraţii la o bere seara... Turnul ăla este un simbol al facultăţii Caius - în primul am m-am căţărat pe acoperiş noaptea şi am sărit pe Senat, peste aleea aia. Era să-mi las creierii acolo.
Cambridge nu era la fel de mare şi de intimidant la Londra, dar mult mai mare decât Bletchley Park. „Şi aici nu mă ştie nimeni."
Toată viaţa, Beth trăise într-un acvariu, unde dacă traversa strada se întâlnea cu cinci oameni care o strigau pe nume.
Harry a cumpărat un pachet cu sandviciuri cu pastă de înlocuitor de carne şi au mâncat pe iarbă într-un cot al râului. El stătea cu genunchii la piept şi părea să aibă un tic la umeri, lucru care i-a amintit lui Beth cu groază că putea
să aibă o cădere nervoasă. Ca biata Peggy, care se întorsese palidă după ce căzuse la pat şi nu vorbea despre asta.
- Harry, nu îţi pierzi minţile.
- Mie aşa mi se pare. S-a uitat la ea, vorbind direct. Ce ţi-a spus Sheila?
Beth sperase să poată vorbi fără să roşească, dar la fel de bine ar fi putut să vrea luna de pe cer.
- Că se vede cu cineva. Şi că nu te deranjează.
- Nu l-am cunoscut. Harry a aruncat coaja de pâine în apă. Dar sper că este îndrăgostit de ea.
- Chiar... nu te deranjează?

- Ar trebui să se bucure cât poate. Harry a clătinat din cap. S-a amorezat de un pilot, mare minune dacă supravieţuieşte războiului.

-Şi...

Beth nu putea termina nici întrebarea, nici sandviciul. Harry a

privit-o în ochi.

- Nu pot să-ţi ofer decât o amiază din când în când. Pentru că nu îi părăsesc nici pe Sheila, nici pe fiul meu. Nu ai prefera să fii cu cineva care să te ducă să-i cunoşti părinţii şi, într-o zi, să-ţi dea un inel?

-Nu.

Lui Mab părea să-i placă să fie măritată şi sigur voia şi Osia, dar Beth nu se simţea atrasă de idee. Abia scăpase dintr-o casă în care se simţise ca la închisoare, aşa că îi venea să urle la gândul de a începe o relaţie cu un bărbat care ar fi putut s-o închidă în altă colivie într-o zi. Beth îşi dorea viaţa pe care o avea, doar...

- De ce ai venit? a întrebat Harry încet.

„Pentru că nu ştiu dacă eşti singurul meu prieten care face ceea ce fac eu şi iubeşte ceea ce iubesc eu sau dacă este ceva mai mult", şi-a răspuns Beth. „Şi vreau să aflu. Pentru că mă pierd cu firea în preajma ta."

Nu ştia cum s-o spună.

- De ce m-ai luat cu tine azi? a întrebat în schimb.
- Pentru că ai un creier mare, frumos, impresionant, care colcăie de homari, rotoare şi trandafiri, şi m-aş putea pierde toată noaptea în meandrele lui.

„Mai bine nu se putea spune", şi-a zis Beth ameţită. A deschis gura înainte să se gândească, înainte să găsească o scuză pentru a se ascunde iar în umbră.

- Putem merge undeva?

Harry a zâmbit. încă părea extenuat, dar s-a luminat tot, ca şi cum plutea deasupra ierbii şi nu stătea prăvălit în ea ca un bolovan. A întins mâna să-şi întrepătrundă degetele cu ale ei.

- îţi place muzica?

Pe uşă scria „Magazinul de muzică al lui Scopelli". Era închis, cu obloanele trase. Beth şi-a dat seama că era duminică dimineaţa.

Toată lumea era la biserică sau acasă. Toate magazinele erau închise. Ar fi trebuit să fie la biserică acum, ignorând privirile pline de reproş ale mamei, în schimb se ţinea de mână cu un bărbat însurat şi se gândea la...
Mă rog, la lucruri nedemne de biserică.
- Am lucrat aici în ultimul an la King's College. Harry a deschis uşa şi a aprins luminile. Bătrânul domn Scopelli îmi lăsa cheia ca să vin în zilele libere să ascult muzică.
Mare parte din magazin era în umbră, dar Beth vedea cabine cu scaune şi căşti.
- Ce asculţi?
Nu prea ascultase muzică, doar ce era la radio şi ce considera doamna Finch ca fiind adecvat. La Apsley Guise nu aveau radio deloc.
Harry s-a dus la peretele cu discuri şi şi-a trecut degetele peste ultimul raft.
- După povestea cu submarinele, Bach.
- Ai zis cândva că este splendid de structurată, şi-a amintit Beth. Numai tipare.
- Poate de-asta m-am cufundat în ea în ultimul timp. în încercarea de a găsi cheile submarinelor în „Clavecinul bine temperat" - cel puţin este ceva ce nu am încercat la muncă. S-a întunecat la faţă o clipă, apoi a scuturat bine din cap ca să uite de Baraca 8 şi de tot ceea ce venea cu ea. A scos un disc de pe raft. Uite... A dat din cap spre cabina din spate. Beth s-a aşezat, iar Harry a luat scaunul de lângă ea, punând discul şi manevrând diverse butoane. Şi-a scos sacoul şi şi-a suflecat mânecile. Aşa o să auzim amândoi, a spus, luând două perechi de căşti, aşezând una peste urechile ei şi alta folosind-o el. Lumea s-a închis ermetic, cu o bruscheţe care a luat-o prin surprindere, dar a avut timp să-şi dorească aşa ceva la ISK - atunci s-ar fi putut concentra, fără să-i distragă atenţia Phyllida de câte ori îşi dregea glasul sau Jean când fredona.
în liniştea artificială, s-a uitat la Harry şi l-a apucat uşor de încheietura mâinii, trăgându-l spre ea. El a dus mâna spre gâtul ei, cealaltă pierzându-se în părul ei şi, în timp ce o săruta, nu se mai auzea decât liniştea, nu prin sunete, ci prin culoare, se gândea Beth, apucându-l de gulerul desfăcut şi trăgându-l mai aproape. Un

galben mieros, altul însorit îi curgeau prin vene în liniştea covârşitoare.
El s-a dat puţin în spate, fără să-şi ia mâna caldă de pe gâtul ei şi a privit-o întrebător. Ea a zâmbit. El a plecat capul, a sărutat-o între clavicule, s-a oprit şi a scos discul din copertă. Bach, „Partita nr. 2 în Do minor". A lăsat acul pe disc şi s-a auzit pianul.
Tipare - Beth le auzea cum se desfăşurau, ca nişte linii orizontale aurii, venind cu alte melodii, susţinându-le pe primele. Tiparele se îmbinau şi în stânga, şi în dreapta. Tipare pe care nu trebuia să le rezolve, doar să le admire. Harry a sărutat-o din nou. Beth a închis ochii, ascultând cum năvălea tiparul din stânga, atentă la pulsul din gâtul lui Harry, care vălurea sub degetele ei. Urmărea liniile puternice ale gâtului sub guler, ascultând cu urechile deschise, mişcându-şi buzele pe gâtul lui. L-a simţit cum înghiţea în sec, i-a simţit mâna strângându-i părul şi durea minunat. Nu-i plăcuse niciodată să fie luată în braţe, dar acum nu-i mai ajungea. în mod normal, Harry şedea pe scaun ca să nu intimideze prin înălţimea impresionantă, dar acum avea senzaţia că era cuprinsă de un munte necruţător de granit. Ar fi putut s-o rupă ca pe o scobitoare în mâinile lui imense, dar nu o speria nimic - din contră, Beth vibra de plăcere, pentru că el aproape tremura în efortul de a nu-şi dezlănţui forţa, ca s-o lase pe ea să facă prima mişcare.

Lumea a tresărit când i-a scos căştile.

- .. .să ne oprim, a spus el.

- De ce?
Se auzea totul prea tare. Beth, ghemuită la el în poală, cu bluza pe jos, Harry cu cămaşa descheiată, amândoi gâfâind. Muzica părea de tinichea în căştile aruncate pe jos.
- Nu am de gând să-ţi fac necazuri. Harry a căutat în buzunar înjurând pe înfundate. Nu am nimic, nu ştiam că asta mă aşteaptă azi.

Beth a râs, s-a întins spre poşetă şi i-a arătat ce furase de la Giles.

- Eu da.

Harry a izbucnit în râs.

- Nu-mi spune că te-ai dus la magazin şi ai cerut...
- De parcă mi-ar vinde cineva aşa ceva! Se îmbujorase. Le-am şutit de la Giles.
- Doamne, Beth!

Harry şi-a sprijinit fruntea de a ei şi a râs în hohote. Ai fi zis că nu râsese de o veşnicie.

- Asta înseamnă că sunt o...? Beth a şovăit. M-am gândit să fiu pregătită. în caz că se întâmplă.
- Eşti o genială. I-a luat cutiuţele din mână. Domnul Scopelli şi-a transformat camera din spate în adăpost antiaerian, are pat de campanie şi pături. Harry a tăcut, măsurând-o din cap până în picioare cu ochii în flăcări. Doamne! Până şi sfârcurile îţi roşesc.
- Taci! Beth s-a întins spre căşti. Vreau să aud sfârşitul piesei.

A dat-o la o parte, ţinând-o la piept, să nu atingă pământul, cu ochii negri flămânzi.

Dă-o-ncolo de piesă

!Dragă J.P.E.C. Cornwell

(A doua scrisoare a Osiei către bunul samaritean de la Café de Paris, trimisă proprietarei lui din Londra.)

Nu ştiu de ce îţi scriu - nu am primit răspuns la prima mea scrisoare după întâlnirea de la Café de Paris. Tot peste hotare eşti? Mai eşti în viaţă? Sper că da. Mi-ai oferit mângâiere într-unui dintre cele mai cumplite momente ale vieţii mele. Poate într-o zi pot face acelaşi lucru pentru tine. Cred că îţi scriu şi pentru că nu-i mai pot scrie iubitului meu, dar să nu intrăm în detalii, şi uneori am nevoie de o bucată de hârtie pe care să urlu. Este un război crunt şi m-am săturat să-i fac pe toţi să râdă...

- Nu lipseşte nimic. Domnişoara Senyard a lăsat capacul pe ultima cutie cu dosare. Acum te potoleşti, Osia?

Osia îşi rodea unghiile. Fusese nevoie de patru luni ca să treacă prin acele cutii cu dosare în care, după părerea ei, îşi băgase cineva nasul. îi spusese domnişoarei Senyard că era îngrijorată să nu lipsească vreun dosar, iar femeia, mai în vârstă ca ea, avusese îndoieli, dar nu putea fi acuzată că

nu avea grijă: ea şi fetele ei (cu tot cu Osia, care îşi dedica minimum o oră după fiecare tură) trecuseră prin fiecare cutie în parte şi prin dulapurile cu indicatoare, rapoarte şi copii. Vrafurile de dosare urcau până sus pe perete acum, că era consolidată secţia maritimă germană, şi verificate atât de meticulos, încât, la orice ordin, fetele găseau în câteva minute informaţiil

erelevante.
- Mamă, Doamne! exclamase cu o săptămână în urmă un colonel american venit în vizită. La Pentagon sunt dulapuri peste dulapuri nou-nouţe şi goale, iar voi le ţineţi în cutii de pantofi.
Ei bine, Osia verificase şi reverificase totul şi nu mai avea ce să spună: nu părea să lipsească nimic. „Poate vinovatul a copiat ceea ce avea nevoie înainte s-o taie", şi-a spus. Dar habar nu avea dacă putea să verifice asta.
- Vă mulţumesc din suflet, doamnă, i-a spus domnişoarei Senyard. Ştiu că vă bucuraţi că am terminat cu asta. întrebase peste tot şi despre dosarele care lipseau din Baraca 3 (Travis nu recunoştea însă) şi s-a izbit de un zid de „n-ai tu treabă". La Conac nu a mai avut loc nici o investigaţie şi nu a fost nimeni concediat de la BP pentru neglijenţă - veşti de felul ăsta ajungeau în toată instituţia - aşa că poate dosarele lipsă apăruseră pe neştiute. Poate fuseseră puse în altă parte. Cu mii de rapoarte care circulau prin BP, era foarte posibil ca un teanc să ajungă în alt sertar.
Totuşi... Osia nu era perfect convinsă că nu se întâmpla ceva dubios acolo, însă ce să mai facă? în plus, deja intrase în bucluc şi nu prea avea trecere la Travis.
- Ce mai Sherlock Holmes sunt şi eu... a murmurat în drum spre Apsley Guise.
„Las-o baltă şi gata", îi spunea bunul-simţ, dar Osia nu prea voia. Cel puţin misterul îi dădea o preocupare, iar în ultimul timp nu prea mai avusese parte de nimic bun. Gata cu Baraca 4 acum, că se mutaseră în noua clădire, mare şi anonimă, mai puţine glume şi mai multe chipuri necunoscute. Philip nu mai era să-i aducă soarele, era pe mare. Nu se schimba nimic în turele lungi şi obositoare. Nu avea nici o scăpare din tragedie când clipea cu ochii înceţoşaţi şi traducea rapoartele naziştilor, în iulie, despre urmărirea Convoiului PQ17 şi scufundarea a douăzeci şi patru din treizeci de vapoare. Cu certitudine nu încetau coşmarurile când închidea ochii noaptea.
Osia i-a scris bunului samaritean despre asta, mai mult pentru că nu ştia despre ce altceva să-i scrie, înfofolită în paltonul lui ponosit, care încă
mirosea a tutun. Uneori dormea în el. Avea miros de bărbat, chiar dacă nu era al lui Philip, şi pe urmă putea pretinde că îşi ţinuse

capul pe umărul lui, nu că stătea în patul ei îngust, pe întuneric, murind de singurătate.
- Hai pe acoperiş! i-a propus Mab când s-a întors la Apsley Guise. Până la primăvară nu mai prindem noi zi aşa caldă, iar tu pari trasă la faţă.
- Din cauza noii clădiri. Tot „noua" clădire era, chiar dacă secţia se mutase în august. Nu credeam că o să-mi lipsească baraca aia veche care scârţâia din toate încheieturile, dar construcţiile astea mari sunt la fel de plăcute ca un sanatoriu de TBC. Benzi rulante în mişcare continuă, tuburi pneumatice, curieri care intră şi ies...
Osia şi-a ieşit forţat din starea deprimantă, şi-a pus costumul de baie (cu buline albe şi cireşe roşii şi cu burta goală) şi a urcat după Mab în pod şi pe acoperişul plat, izolat, perfect pentru stat la soare. Osia a întins prosopul, în timp ce Mab s-a dezbrăcat până la chiloţi. Aici nu le vedea nimeni. Era cald ca vara, ca în iunie, nu octombrie. Osia se uita la un avion Hurricane care îşi lua zborul de la baza de antrenament din apropiere şi a început să conceapă prezentarea vremii într-un mod comic pentru Bâlbele de Bletchley: Cald şi ceţos, cu 30% şanse de bombardament! Articolele pentru BB erau singurele care-i mai dădeau un pic de avânt.
- Am primit mesajul Vigenere, s-a auzit vocea lui Beth în spate. A venit poşta.
Chiar şi fără indiscreţiile îngrozitoarei doamne Finch, cele trei aveau acelaşi obicei de a-şi lăsa mesaje în cod. Iei tu poşta după serviciu? scrisese Osia de dimineaţă, sprijinită de perna lui Beth.
- Câte o scrisoare pentru fiecare, a continuat Beth, cu părul blond în vânt, în timp ce urca pe acoperiş.
Osia se mai minunase şi înainte de schimbarea colegei tăcute - ceva se întâmplase cu Beth, dincolo de coafură şi ruj. Nu prea părea prezentă dacă nu era în drum spre BP, gonind spre muncă precum un copoi la vânătoare. Dacă nu muncea, Beth nu părea să fie acolo. Nu ca sfioasa care cerea să nu se uite nimeni la ea, fata subjugată pe care o cunoscuse Osia la început, ci mai degrabă în sensul în care nu prea o interesa nimic din ceea ce se petrecea în afara secţiei lui Knox. Ori asta, ori când lua trenul şi se ducea la Cambridge
în zilele libere, ca să asculte muzică la magazinul de discuri, lucru pe care Beth de pe vremuri nu l-ar fi făcut, aşa că Osia îşi spunea

că era un progres. Totuşi, Osia îşi mai spunea îngrijorată că, în ultimul timp, colega ei avea o privire preocupată.
- Asta pentru tine, iar asta pentru tine. Beth le-a dat plicurile şi s-a aşezat pe jos, cu faţa în sus. Avionul ăla mai face un looping. E Spitfire?
- Hurricane. Pe vremuri lucram la ele.
- Zău? a întrebat Beth dezinteresată.
- Da. Osia a simţit cum capătă un ton aspru. Nu că n-ai mai auzit povestea de nenumărate ori. Nu poţi măcar să te prefaci că nu ignori tot ceea ce nu este scris în cod?
Beth era complet nedumerită. Osia a oftat şi a rupt plicul, cu un fior familiar de bucurie la vederea scrisului lui Philip.
Dragă Os,
Nu am primit nici o scrisoare de nici nu mai ştiu când. Te-am supărat cu ceva? Nu-mi spune că ai cunoscut pe altcineva, că dacă da, îl fac terci.
După bucurie, a urmat durere. Pentru că nu-i putea dezvălui lui Philip motivul pentru care nu-i mai scria.
„O să doară o vreme, dar vreau să fii în siguranţă", i-a spus Osia lui Philip în gând. Comandantul ei nu lăsase loc de întors - dacă nu reuşea să-l ţină la distanţă pe Philip şi mai apărea o scurgere de informaţii, nu doar Osia avea să fie considerată răspunzătoare, ci şi Philip, iar el avea mai mult de pierdut. Noul lui grad de locotenent, mândria de a lupta pe mare, cu greu câştigata relaţie cu familia regală când el însuşi nu prea mai avea familie... Le putea pierde pe toate dacă apăreau zvonuri de trădare. Nu şi-ar fi revenit în veci după o asemenea lovitură. Până şi un bărbat curajos ca Philip avea călcâiul lui
Ahile.
„Te ocrotesc", şi-a spus Osia în gând, împăturind scrisoarea. „Chiar dacă nu vei şti niciodată."

Dintr-odată, i-au ţiuit urechile la strigătul lui Mab.

- Vine acasă! Francis vine acasă!

- Din Scoţia? a întrebat Osia în timp ce Beth întreba:

- De unde?

- Aproape de Inverness. Mab a răsfoit maldărul de pagini, încă citind - soţul ei scria romane, iar cât a fost vara de lungă, a stat trează peste noapte ca să-i răspundă la fel de generos. Am zis că-l ţin acolo până prinde rădăcini.
Osia a apucat fiorul de invidie, l-a strivit, după care l-a călcat şi în picioare.
- Cât a trecut?
- Patru luni, mult mai mult decât se aştepta iniţial. Mab şi-a strâns genunchii la piept. O să aibă trei zile de permisie. De pe opt până pe zece noiembrie. Cum o să mai aştept o lună? Vrea să iau trenul spre Coventry şi să o iau şi pe Lucy cu mine. Un zâmbet ameţit. O să ne arate casa lui - casa în care o să locuim după război.
Invidia a scos iar capul la Osia, care i-a tras un şut răutăcios.
- Excelent!
- Hai cu mine, a spus Mab dintr-odată. O să am nevoie de cineva să aibă grijă de Lucy.
- Ca să te ciocăneşti tu cu bărbatul toată noaptea, până nu mai puteţi? a întrebat Beth.
Osia şi Mab au întors capul spre ea.
- Unde ai învăţat o asemenea expresie, domnişoară Finch? a râs Mab. Se vede că te însoţeşti cu cine nu trebuie.
- Beth, tu te furişezi ca să te vezi cu vreun tip? a exclamat Osia, prefăcându- se îngrozită. Duminicile alea la Cambridge...
O spusese în glumă, dar Beth a ridicat privirea, evitând-o pe a ei.
- S-a întors avionul. Osia simţea că-i ascundea ceva. Poate că, dacă Beth părea aeriană în ultimul timp, era o explicaţie mai bună decât oboseala sau contractul de confidenţialitate. Nu te enerva, spune-mi...
- Hei, Coventry, vine vreuna din voi? se ruga Mab.
îmbujorarea ei a făcut-o pe Osia să uite de tipul cu care era posibil să se vadă Beth la Cambridge. Mab radia, nu mulţumită încrederii în sine pe care o afişa din prima zi în care se cunoscuseră, ci de bucurie. „Este îndrăgostită. S-a căsătorit cu Francis din motive pragmatice, dar acum este îndrăgostită lulea."
- Păi, hai că vin eu, ca să te bucuri de idilă, a spus Osia voios.
Trei zile alături de un soţ şi o soţie care se adorau şi tremurau de emoţie - avea nevoie de multă voinţă să-şi înece frustrarea. Dar Osia nu o putea refuza pe regina Mab, care îşi vedea propria fericire ca pe un bibelou de porţelan. Dacă o iei pe Beth, se pierde

în centrul trandafirului o oră şi te trezeşti că Lucy a ajuns în Timbuktu.
Avionul a dat din nou roată, şi mai jos. Radioasă, Mab zâmbea cu toată gura.
- Hai să-i dăm un motiv să se uite, doamnelor!
Şi-a scos sutienul şi l-a rotit deasupra capului, sub avionul care plana. Osia şi- a scos sutienul costumului de baie şi a făcut la fel, râzând.
- Nu, mersi, a spus Beth, fără să îşi descheie nasturii bluzei, dar făcând cu mâna spre avionul care a dat din aripi şi căruia Mab i-a trimis un pupic în zbor.

Ştii ce, băiete? a strigat ea la el. Se întoarce soţul meu acasă! mmmiiiiiiiis

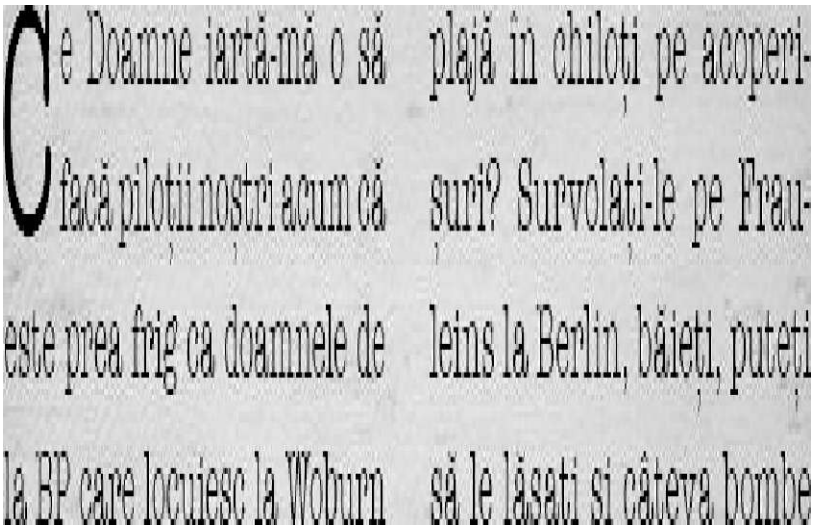
Ce Doamne iartă-mă o să
facă piloții noștri acum că
este prea frig ca doamnele de
la BP care locuiesc la Woburn
plajă în chiloți pe acoperi-
suri? Survolați-le pe Frau-
leins la Berlin, băieți, puteți
să le lăsați si câteva bombe
O oră de pauză la fiecare tură de opt ore. Uneori, Beth şi Harry erau prea obosiţi să mai facă orice, în afară de a mânca sandviciuri unul lângă altul la cantină, înainte să se întoarcă la barăcile lor, dar de cele mai multe ori îşi aruncau o privire, se duceau separat spre adăpostul antiaerian abandonat şi tăbărau unul pe celălalt. Acolo, unde erau contracronometru, nu făceau dragoste, ci sex rapid, să se destindă. La Cambridge, în zilele libere, se puteau întinde pe patul de la Scopelli, râzând şi vorbind, dar în mijlocul turei erau prea adânciţi în spiralele Enigmei ca să se detaşeze aşa uşor.
De câteva săptămâni, mintea lui Beth muncea pentru Operaţiunea Torţa şi descifra transmisiunile Abwehr cât de iute putea. Când ajungea în pauză în braţele lui Harry, nu voia decât câteva minute în care să nu mai gândească. Harry era în aceeaşi situaţie cu submarinele de nouă luni. După patru ore de grupaj uri inutile, năvălea în beciul antiaerian cu fiecare muşchi încordat la maximum, clătinându-se pe marginea abisului de frustrare şi furie, încât nu-şi dorea decât o cale să se calmeze, o nevoie pe care Beth o înţelegea perfect. în câteva minute, se eliberau de tot, tăbărând unul pe altul, în linişte, după care se sărutau încet şi se întorceau la cod.
Codul şi Harry - Beth nu ştia ce s-ar fi făcut fără oricare dintre ei. „Când o să câştigăm războiul", începuseră oamenii să spună, din ce în ce mai optimişti, pentru că războiul părea deja să poată fi

câştigat. Trupele americane şi proviziile veneau de peste Atlantic, în ciuda blocajului pe care-l aveau criptanaliştii din Baraca 8 legat de submarine, înaintarea lui Hitler în est se împotmolise în implacabila gheaţă a Uniunii Sovietice, iar un plan secret, de nemenţionat, prindea formă pentru a-l ataca pe Rommel în deşert. Majoritatea oamenilor jubilau circumspecţi, dar când a auzit Beth cuvintele „Când o să câştigăm războiul", a cuprins-o panica. Fără război, nu mai avea de lucru. Fără război, nu mai avea o scuză să se vadă cu Harry. Fără război, oare avea să fie o fată bătrână fără loc de muncă şi cu un câine şi să se mute acasă, pentru că nu mai avea salariu şi cantonament?

„Uneori simt că plesnesc", îi spunea câteodată la ureche Harry, când erau singuri. Singurul lucru care nu îi dădea linişte lui Beth era gândul că ar putea pierde toate astea. Putea suporta programul de lucru, putea suporta furişatul şi ritmul crunt, dar nu putea suporta gândul că într-o zi le va pierde pe toate.

- Unde-i Jumbo? a strigat cineva intrând în secţia ei după pauză - se mutaseră din Conac într-o şcoală gotică din cărămidă roşie, aproape de BP. Lui Beth îi lipsea construcţia spoită de lângă grajd, dar acum era prea neîncăpătoare pentru toţi cei nou angajaţi la ISK. Nu doar femei, ci şi bărbaţi („Bărbaţi în haremul meu", suspinase Dilly într-una dintre puţinele vizite). Nu conta unde avea ISK sediul sau câţi oameni noi erau recrutaţi. Femeile care lucraseră la Matapan erau în continuare inima operaţiunii. Unde este Jumbo? a repetat Jean agitată.
- Aici. Beth a ridicat un elefant de pluş de pe scaunul ei şi i-a dat să-l scarpine după urechi. Elefantul îl primiseră în dar de la Dilly şi ieşea din dulap de câte ori erau în toiul vâltorii, iar aceasta fusese copleşitoare toată luna octombrie şi la începutul lui noiembrie. O cantitate uriaşă de transmisiuni Abwehr legate de o anume Operaţiune Torţa, despre care Beth nu avea nici cea mai vagă idee ce putea însemna şi care era pe punctul de a fi iniţiată.
- Fac pariu că sunt confirmări, presupunea Giles. Se mutase la ISK cu câteva săptămâni în urmă. Lui Beth i se părea straniu să-l vadă lucrând la biroul de lângă ea. Dacă este adevărat că îi avem la mână pe toţi agenţii dubli germani, o să-i folosim ca să transmită informaţii false la Abwehr ca muşamalizare a Torţei. N-are rost să pună la cale un mare asalt fără să distragă atenţia. Să convingă

nemţii că Aliaţii duc convoaiele într-o direcţie, când de fapt le duc în alta. Toate transmisiunile astea vor doar să confirme că se încred în ceea ce spunem noi.

- Poate.

Beth făcea rodding pentru tamburul drept, repede şi mecanic.

- Nu eşti câtuşi de puţin curioasă? -Nu.
- Nu ştiu dacă nu te interesează chiar nimic sau ai cel mai pur creier cu putinţă. Giles şi-a prins mâinile la ceafă şi s-a uitat atent la ea, ca la un specimen ştiinţific rar. Ai putea lucra cu telegramele personale ale lui Hitler sau să faci rebusul de duminică. E totuna în ceea ce te priveşte.
- Decodez mesaje. Nu le interpretez. Beth şi-a dat părul de pe faţă, l-a strâns şi l-a prins cu un creion. Nu-mi pasă ce decodez. De ce să mă complic când, oricum, nu-mi ajunge ziua?
- Mai ales la ritmul meu. Giles s-a strâmbat. Nu era un criptanalist prost, dar se obişnuise cu munca la trei rotoare în fosta baracă şi îi lua o veşnicie să lucreze cu patru rotoare.
- Ai început să lucrezi mai repede, i-a spus Beth cu milă.
- Nu o să am niciodată viteza ta. A spus-o fără ranchiună, ceea ce Beth a apreciat. O parte dintre bărbaţii din Baraca 6 erau tulburaţi de metodele neconvenţionale de lucru ale echipei lui Dilly. „Nu aşa se face", spusese încurcat unul dintre matematicienii noi, în prima săptămână, iar Giles îl pocnise peste frunte cu un teanc de hârtii, spunând: „Sparge tu codul Spy singur, Gerald, şi fac ca tine. Până atunci, fac ca Beth."
Beth decodase tot vraful de mesaje înainte să ridice ochii şi să-şi întindă gâtul.

- Ce mai avem? a întrebat, scărpinându-l pe Jumbo după urechi.

Peggy a adus cafeaua de cicoare.

- Beth, s-a terminat tura de noapte. Ce mai cauţi aici?
- Asta mă calmează. Osia şi Mab plecau în acea dimineaţă la Coventry şi urma să se plictisească fără ele la Apsley Guise. Beth

prefera să lucreze în tura de zi. Dă-mi ce a rămas nerezolvat la Baraca 6 dacă nu mai avem altceva.
- N-ai decât. Peggy a împins un teanc spre ea. Alte posibile locuri de bombardat - Giles are lista cu codurile oraşelor.
- „Loge" pentru Londra, „Paula" pentru Paris - Giles le recita pe dinafară.
Beth a scos grupaj urile şi axurile şi s-a apucat de treabă. Nu mai erau atâtea raiduri aeriene ca la începutul războiului, dar nu puteai şti când se iveau bombardierele germane din senin.
- Giles! a strigat Beth, absentă, câteva ore mai târziu. Pentru ce oraş este „Korn"?
- Korn, Korn... A lăsat creionul, masându-şi degetele. Coventry. Nu-mi spune că bietul orăşel mai primeşte o lovitură!
- Au mai fost atacaţi?
- Pe ce lume eşti? Acum doi ani aproape că i-au ras de pe faţa pământului.
Beth se holba la cuvintele germane de neînţeles care îi apăreau în faţă. încă nu ştia germană, dar vedea prea des acele cuvinte să nu le recunoască. S-a uitat la ăsta şi a văzut „Korn" şi „coventriert" şi numere care puteau fi coordonate, după care i-au picat ochii pe ziua atacului: 8 noiembrie.
Giles, ce zi e azi? a întrebat Beth încet
.Mab era obişnuită cu ruinele în urma raidurilor aeriene, dar, privindu-le pe cele din Coventry, şi-a dat seama că extinderea urbană a Londrei lăsa impresia că impactul distrugerii era mai mic. Dacă lipsea o casă, cel puţin pe fiecare parte stăteau altele în picioare. Dacă vedeai cratere în stradă, maşinile le ocoleau cu atenţie. Coventry, mult mai mic şi mai compact, fusese distrus mult mai semnificativ. Mab număra cu greu o casă din trei care să nu fi fost redusă la dărâmături sau cu ferestre baricadate. Vechea catedrală era la cheremul vremii, dalele de piatră erau ninse, iar ferestrele medievale, cu motivele decorative, înnegrite de foc şi privind dezolant spre cerul cenuşiu.
- „Vechi coruri unde păsări au cântat", a spus Mab, uitându-se în sus. Era luna în care Pălărierii Nebuni citeau sonetele lui Shakespeare.
- Memorabilul raid a fost în noiembrie '40, a spus Francis, uitându-se şi el în sus la catedrală. Au fost ucişi mai mult de cinci sute de oameni. Nu eram aici, dar îi cunoşteam pe mulţi dintre cei care au

murit. într-un oraş ca ăsta, toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Mă îndoiesc că a existat vreo familie care să nu fi pierdut pe cineva drag. De-atunci au mai fost două raiduri, dar nici unul ca ăla. Şi-a trecut mâna prin părul castaniu. Este într-o stare jalnică, dar sper să poţi vedea oraşul cum va fi din nou după război.
Vorbea încet să nu audă Lucy, care alerga în faţă, trecând printr-o baltă.
Luce, întoarce-te! a strigat Osia, pornind spre ea, în pardesiul roz pal. Ea şi Mab îşi luaseră rămas-bun de la Beth dimineaţă, la cantina BP, au luat-o pe Luce, care fusese urcată în trenul de Bletchley Park în grija conductorului, şi porniseră toate spre Coventry. Francis le întâmpinase la gară, cu o cutie plată sub braţ, despre care încă nu vorbise. Lucy rămăsese în urma lui Mab, privindu-l precaut pe sub breton, dar el nu o luase în braţe şi nici n-o forţase să-i strângă mâna

- .Bună, Lucy! spusese calm. Ai chef de-o plimbare prin oraş?
- Nu, a spus Lucy. Prefer să mă uit la ponei decât să mă plimb. Aveţi ponei aici?
- Să vedem dacă îţi găsim ponei.

Erau toţi patru înfofoliţi în paltoane şi fulare, iar Mab se bucura că Osia făcea conversaţie lejer, o binecuvântare care camufla tăcerea lui Francis, privirile precaute ale lui Lucy şi impulsul lui Mab de a se împărţi între cei doi. „Staţi să vedem noua casă", îi spusese ea în gând familiei. „Viitoarea noastră casă." Când vor locui acolo, Lucy se va relaxa şi Francis va râde mai mult, iar catedrala va avea un nou acoperiş. Era nevoie doar de pace.

- Mi se pare frumos oraşul, a spus Mab când se întorceau de la catedrală.

Francis a surâs. Era mai tăcut decât de obicei, mai palid după lunile petrecute sub cerul cenuşiu al Scoţiei. Mab se întreba cu ce se ocupase acolo. Poate după patruzeci de ani de căsnicie, când aceste secrete nu mai aveau nici o importanţă, îşi puteau spune unul altuia totul.

- Deci... Francis i-a întins braţul. Vrei să vezi casa?

Era înaltă, din piatră cafenie, înconjurată de o grădină în paragină şi înzăpezită. Mab parcă şi vedea trandafirii. Şi gata cu legumele din grădina victoriei[40], căci la sfârşitul războiului, avea să cumpere varza de la aprozar. Poarta era scundă şi primitoare, iar uşa a scârţâit plăcut când a descuiat-o.

- Nu-i în cea mai bună stare, a spus el. Curge apă din acoperiş în urma unei lovituri puternice, dar măcar n-a căzut.

Mab a intrat aproape tiptil. Intrare cu dale, un pendul care ticăia la capăt... Lucy, fascinată pe loc, a încercat să intre în el. Mab s-a uitat în salonul cu vatră înaltă de piatră - parcă şi vedea focul dansând la înserat -, o sală de mese pentru prânzul de duminică, într-un viitor fără raţii de friptură şi unt.

Francis s-a apucat să tragă perdelele, iar Mab a observat cât de mari erau ferestrele şi cum ar fi arătat casa în soarele verii.

- Mai vine din când în când o menajeră să aerisească şi să şteargă praful, a spus el. Ne-a lăsat nişte mâncare rece. Pun eu masa cât vă uitaţi în jur.
- E bună de tobogan, a spus Lucy, cu mâna pe balustrada de stejar lustruită.

- Foarte bună de tobogan, a consimţit Mab, urcând după ea. Dormitorul de la etaj avea un pat uriaş. Mai erau trei dormitoare. A văzut că Lucy ezita lângă cel cu divan la fereastră şi cu baldachin.

- Poate fi camera ta, a spus Mab, ţinându-şi respiraţia. Lucy s-a

încruntat.

- Nu se supără mama?
- Nu. Mama lui Mab nu-şi mascase uşurarea că nu mai era nevoită să crească un copil până la majorat. „Cum să mă supăr dacă o iei tu, ai înnebunit?" Mab nu se îndoia că mama ei o iubea pe Lucy în felul ei brutal, dar trecuse de cincizeci de ani şi obosise. Nu mai avea chef să-i taie bretonul şi să facă economii pentru pantofi. Nu se supără, o asigura Mab pe Lucy. O să o vizităm săptămânal, dar o să locuieşti aici, cu mine.
- Acum?
- După război.
- O să stea şi el aici? A aruncat o privire pe uşă spre Francis, care zdrăngănea vasele în bucătărie.
-Da.
Lucy s-a încruntat. Era prudentă în faţa străinilor şi Mab se întreba cu tristeţe dacă îi transmisese această trăsătură fiicei.
- E un om foarte bun, Luce. O să-ţi placă să locuieşti aici, cu noi.Nu-i Londra. Aşa micuţă cum era, Lucy fusese dezrădăcinată din Londra şi trimisă la Sheffield, apoi făcuse naveta între cele două, în funcţie de fluxul raidurilor aeriene - Mab îşi dădea seama că ideea unei alte dezrădăcinări o putea face pe fiica ei să refuze. Dar Lucy se tot uita la divanul de la fereastră, un loc perfect în care o fetiţă să se cuibărească şi să deseneze.
- Hai să fie asta camera ta, a spus Mab, ducând-o pe Lucy la parter.
Francis şi Osia puseseră masa în bucătărie - pâine cu margarină, un ceainic, sandviciuri reci, o prăjitură fără ouă, dar cu gem de zmeură. Osia pălăvrăgea şi Francis turna ceaiul tăcut. I-a dat o cană bună lui Lucy, nu ceşcuţă de copil cu apă fierbinte şi lapte, iar pe scaunul ei, Mab a văzut cutia albă şi plată pe care o căra mai devreme.

- Asta este pentru tine, Lucy, a spus Francis, sorbind din ceai.
Lucy a scos cutia, a dat capacul la o parte şi s-a uitat sub hârtia de protecţie, după care s-a îmbujorat. Mab nu mai văzuse vreun copil aşa fericit.
- Ah! a icnit Lucy, ridicând o pereche de cizmuliţe de călărie, lucioase, până la genunchi.
- Pentru lecţiile de călărie, a spus Francis. Câte cupoane de haine o fi cheltuit şi câte favoruri o fi cerut pentru un asemenea dar! Nu departe se află o şcoală de călărie.
-Da?
-Da.
Mab şi-a privit fiica strângând cizmuliţele la piept şi radiind ca un mic soare, în timp ce şoptea un timid „mulţumesc", plin însă de entuziasm, şi i s-a frânt inima. „Te iubesc", i-a spus în gând soţului, privindu-l peste masă. „Cât de mult te iubesc, Francis Gray!"
Grădinile victoriei, numite şi grădini de război sau grădini alimentare pentru apărare, erau grădini de legume, fructe şi ierburi plantate la reşedinţe private şi în parcuri publice în timpul războaielor, în sprijinul eforturilor de război.
Sirena antiaeriană s-a declanşat mult după miezul nopţii.
Osla a sărit în sus, dând din mâini şi din picioare în beznă. I-a luat o clipă până şi-a amintit că se afla cu Lucy într-un dormitor la parter, în casa lui Francis din Coventry. Jucaseră table şi mima, apoi porniseră radioul şi ascultaseră cu sufletul la gură ştirile despre debarcările Aliaţilor în Africa de Nord. Când au început să i se închidă ochii lui Lucy, iar Mab şi Francis erau pe punctul de a exploda dacă nu rămâneau puţin singuri, Osla a sugerat să se ducă la culcare.
Acum urlau sirenele afară.
- Lucy, trezeşte-te!
Fetiţa dormea dusă pe cealaltă parte a patului. Oare câte sirene auzise un copil din East End până în 1942? Lucy probabil nu se mai obosea să se trezească dacă nu survolau cel puţin câteva sute de avioane. De la Café de Paris, când explodase totul în jur, Osia nu mai înfruntase nici un raid aerian şi, de frică, avea un gust cleios şi puturos în gură, în timp ce-şi căuta încălţările şi-şi punea mantoul peste cămaşa de noapte. „Nu te panica", şi-a spus, luând-o pe Lucy în braţe şi ieşind pe bâjbâite pe coridorul întunecat.
- Mab? a strigat Osia.

Deasupra se auzea un zgomot înfiorător - ajunseseră deja bombardierele? Osla a pipăit uşa casei şi a dat-o de perete. Afară, bezna era atât de densă cât să se sufoce în ea, străpunsă de luminile de căutare, care înjunghiau cerul înroşit şi învolburat. Osla a zărit un licăr metalic trecând prin lumina unui reflector - un avion. Un bombardier german, pilotat de vreun tinerel din Luftwaffe, care în acel moment îşi dădea silinţa să le facă bucăţi pe Osia, pe Lucy şi pe restul locuitorilor din Coventry. în timp ce era străpunsă de ură ca
de o lamă argintie orbitoare, a auzit paşi pe scări. Francis a apărut în pantaloni şi în cămaşă, iar Mab, acoperită cu paltonul lui.
- Există un adăpost antiaerian la patru sute de metri, a spus Francis, atât de calm, că i-a domolit pulsul Osiei. Mai sigur decât pivniţa.
Şi au dat năvală cu toţii prin grădina năpădită de buruieni. Francis şi-a pus paltonul de rezervă, în vreme ce Mab încerca s-o ia pe Lucy în braţe, dar fata se ţinea scai de Osia, încă adormită.
- Las-o, a icnit Osia. Cel puţin este liniştită.
S-au alăturat valului de oameni care se îmbulzeau pe străzile îngheţate. Un copil care târa un câine speriat, o femeie cu basma peste cârlionţi, un bărbat cu pantalonii de pijama în cizme de cauciuc. Zgomotul încă nu era asurzitor, se auzeau doar oameni care gâfâiau, îşi târşâiau picioarele şi înjurau pe înfundate şi motoarele avioanelor. Fără ciorapi, pe Osla o dureau degetele în pantofi şi braţele sub greutatea fetei. Vedea rachetele de iluminare care picau asemenea unor licurici din avioane, aprinzând pământul ca să nimerească ţintele, şi s-a gândit la Philip, care manevra reflectoarele pe Valiant la Cap Matapan, luminând crucişătoarele inamice pentru atacurile maritime. O crimă ca oricare alta pe timp de război...
Lucy s-a mişcat ameţită, dar Osia i-a pus pătura peste cap.
- Jucăm un joc, draga mea. Regula este să nu suflăm o vorbă...
- Aproape am ajuns, a spus Francis, în mulţimea care se îndesea.
O ţinea cu un braţ pe Mab şi cu o mână pe umărul Osiei, calm şi de nădejde, iar Osia strângea din dinţi ca să n-o cuprindă panica. Parcă vedea adăpostul antiaerian ca un semnal luminos, un loc subteran comod, unde lumea împărţea păturI, cineva avea o sticluţă de whiskey şi poate cântau „Could You Please Oblige Us

With A Bren Gun?" până trecea totul. Nu avea să semene cu Café de Paris.

Apoi, Francis a luat mâna de pe umărul ei când s-au înghesuit nişte tineri printre ei, făcându-şi loc să se adăpostească mai repede. în îmbulzeală, Osia s-a lovit cu piciorul de bordură şi şi-a luxat glezna. Durerea i s-a întins pân

ăla genunchi şi a căzut. A reuşit să aterizeze pe o parte ca să n-o strivească pe Lucy în cădere. I s-a zgâlţâit tot corpul, de parcă se izbise de parbrizul unei maşini. Lucy a ţipat, zbătându-se să iasă din pătură.
- Lucy!
Vocea lui Mab se auzi stridentă şi înfricoşată. Osia nu-şi vedea prietena. Noaptea era ba neagră, ba roşie, iar oamenii veneau din toate direcţiile.
- Lucy, aici... Lumea s-a înclinat şi s-a rotit, dar Osia s-a ridicat în genunchi, întinzându-se s-o apuce pe fetiţă. A prins-o de încheietura mâinii. Stai cu mine, draga mea...
A urmat un vâjâit percutant puternic, iar Osia a auzit ferestrele explodând. Preţ de o clipă, a zărit lumina albastră a exploziei care făcuse praf clubul şi smulsese plămânii din pieptul partenerului ei de dans şi a tresărit.
- în acel moment, Lucy s-a smuls din mâinile ei şi a zbughit-o în noapte.Lucy!
Pe Mab o durea gâtul de cât strigase. Era să cadă peste un morman de pietre în mijlocul străzii, s-a ridicat şi s-a lovit de o femeie care târa un lanţ uman, de copii, spre adăpost. Zgomotul era asurzitor, bombele cădeau, fumul se ridica, oamenii ţipau, dar Mab nu auzea şi nu vedea nimic ce nu era Lucy. Cum putea să dispară un copil înconjurat de trei adulţi într-o clipită? Fiica ei scăpase în valul necruţător de panică şi bombe şi era de negăsit.
- Lucy!
- Mab... Francis a pus o mână de oţel pe braţul ei. Du-te în adăpost, o caut eu.
Ea nici n-a răspuns, s-a smuls şi şi-a făcut loc în mulţime, din ce în ce mai speriată şi cu inima strânsă. Osia a întins o mână tremurând, ţinându-se cu cealaltă de faţa zdrelită de la căzătură.
- Mab... îi şiroia sângele printre degete. O s-o găsim, îţi promit, o s-o găsim...

- De ce nu ai ţinut-o? a mârâit Mab.

Ar fi lovit-o pe Osia dacă nu o apuca Francis de braţ.

.- A venit vreun copil să se adăpostească...?
Degeaba. Zgomotul exploziilor şi al bucăţilor de lemn care se prăbuşeau era asurzitor, iar focul se înteţea cu fiecare clipă ce

Capitolul 3

trecea. Toată lumea alerga în strada mare spre adăpostul antiaerian sau spre beciuri, chiar şi sub resturi de acoperişuri. Noaptea se hrănea cu groază, iar Lucy nu era nici unde. Mab plângea, trecând de la o casă la alta, bătând în uşi, răscolind printre cazane şi felinare - oriunde se putea ghemui o fetiţă de şase ani, mică şi speriată ca un gândăcel. O vedea vag pe Osia căutând pe stradă. S-a auzit un zgomot asurzitor când s-a prăbuşit o casă, iar Mab a simţit o aşchie ascuţită care parcă i-a secerat palma.
- Lucy!
Nici un răspuns. Pe cer duduiau motoarele avioanelor care planau. Reflectoarele sfâşiau întunericul şi le vânau, pentru ca apărarea antiaeriană să le poată ataca. „Doborâţi-le, doborâţi-le ca să-mi găsesc copilul", voia Mab să urle - dar bombardierele zburau netulburate, dispărând în nori de fum. A mai căzut o casă, iar Mab s-a trezit cuprinsă de nişte braţe care o smulgeau de- acolo.
- La pământ, la pământ! striga Osia.
„Nu", voia să strige Mab, dar Osla a pus-o la pământ, la umbra unui depozit de cărămidă, şi i-a luat capul în mâini. De-acum exploda totul în jurul lor, piatra cubică şi cărămizile pârâiau şi săreau ca untura în tigaia încinsă. A dat să se ridice, însă un val de fum înecăcios a pus-o iar la pământ. Mab nu mai ştia unde era cerul. Era primul ei raid aerian şi lumea se întunecase de fum şi tiuia strident, iar ea nu-şi vedea mâinile în faţă. O simţea pe Osia tremurând, încordată de groază şi se ţinea bine de ea.
Imediat ce s-a diminuat vuietul, Mab s-a şi ridicat şi a pornit năucită pe stradă, strigând numele copilului până când a răguşit.
- Mab! Osia îi striga în faţă acum. îi ţiuiau aşa tare urechile, că abia auzea ceva. Mab, se opresc!
Mab s-a legănat, luând o gură de aer cu gust de cenuşă. A ridicat ochii - în
lumina reflectoarelor nu se mai vedeau bombardierele argintii. Auzea încă focurile hămesite, dar parcă auzea şi strigătele pompierilor şi torentul de apă năvălind din furtunuri. Se opresc, a

repetat Osia. Mab nu o mai văzuse niciodată pe frumoasa şi stilata ei prietenă în asemenea hal, cu buclele pline de cenuşă lipite de

Capitolul 4

gât şi cu faţa neagră de fum.
- Se opresc, repeta Mab sacadat. Simţea că-i curgea sânge din urechi. Acum o să iasă şi Lucy din ascunzătoare.
Nu păţise nimic, doar se ascundea.
Oamenii începuseră să apară de peste tot înainte să sune sirena care anunţa încheierea bombardamentului, scoţând nasul cu grijă pe după uşi, urcând treptele beciurilor şi trăgând cu ochiul prin gurile de aerisire ale adăpostului. Mab dădea fuga la fiecare în parte:
- Aţi văzut o fetiţă brunetă de şase ani?
Oamenii se opreau fără să se mai împingă speriaţi, ascultau şi încercau să-şi aducă aminte. Nu o văzuse nimeni.
- Mab, a spus Osia cu glasul tremurat, dar Mab a împins-o şi a pornit pe stradă spre casa lui Francis.
S-a rătăcit pe străzile întunecate, labirintice, necunoscute, s-a îndreptat de spate când a auzit în sfârşit alarma de încetare a focului, a găsit colţul bun şi a intrat pe stradă. Cerul negru se făcuse cenuşiu, dar nu-i păsa - oare cât durase atacul? Parcă trecuse un secol.
A icnit înăbuşit. Casa de lângă cea a lui Francis fusese distrusă pe jumătate, faţada se prăbuşise, iar interiorul era la mila naturii. Peste grădina de jos atârna o chiuvetă în aer, iar zidul exterior căzuse aproape de hornul lui Francis, înclinat în afară, gata să se prăvălească. Totuşi, casa cafenie, unde Mab o dusese pe Lucy cu o zi înainte, unde mâncaseră prăjitura fără ouă, dar cu gem, şi unde Mab îşi imaginase cine de Crăciun pe vreme de pace, unde Lucy îşi alesese camera ei şi Francis făcuse dragoste cu Mab lent la miezul nopţii în propriul dormitor, era neatinsă.
Şi uşa de la intrare se deschidea cu un scârţâit obişnuit, absolut normal.
Mab s-a agăţat de poarta grădinii în timp ce Francis ieşea din casă şi cobora treptele cu Lucy cuibărită în braţe. Era în cămaşă, iar părul cafeniu îi sclipea în lumina zorilor. Lucy era învelită cu

paltonul lui şi îl ţinea cu un braţ de gât. Cu celălalt braţ strângea cizmuliţele de călărie la piept.

Capitolul 5

- S-a întors după cizme, a strigat Francis, perfect calm. Lui Mab i s-a pus în nod în gât, atât de plâns, cât şi de râs. Lucy i-a făcut veselă cu mâna, fără să bage de seamă dezastrul care redusese oraşul la scrum şi groază.
Mab a dus mâna spre zăvor tremurând şi a auzit-o pe Osia plângând uşurată în spatele ei.
- Nu-i nimic, Os, a îngăimat. N-au păţit nimic.
Francis a ridicat privirea spre casa vecină, cu faţada smulsă. Cada cu picioare zburase din baia de la parter şi aterizase pe aleea lui.
- Hai să ieşim peste gard, fetiţă, a spus, zâmbind larg, cum rar o făcea, ocolind cioburile ceramice. Avem o cadă în curte.
Lucy nu mai putea de râs, iar Mab a zâmbit în timp ce Francis îi dădea copilul peste gard - şi atunci s-a întâmplat.
S-a întâmplat într-o clipită.
Zidul exterior al casei bombardate s-a prăvălit dintr-odată, cu toate cele trei niveluri de cărămidă şi bârne, drept în grădină.

Francis a apucat să ridice privirea.

Lucy a apucat să ţipe îngrozită.

Apoi au dispărut, îngropaţi în puhoiul de piatră.
- Nu aş săpa în locul dumneavoastră, doamnă.
- Fiica mea nu poate să respire...
- Doamnă, fiica dumneavoastră...
- Mab, haide, te rog, vino...
- Dă-mi drumul, Os...
-Doamne! Uită-te la mâinile ei... Doamnă, nu mai smulgeţi pietrele, nu-i bine...
-Mab, încetează! încetează, au murit...
- Să te duci dracului, Osia Kendall...

- Nu vă uitaţi, doamnă. Ca să nu-i ţineţi minte aşa...

- S-o ia dracu', cineva pe nenorocita asta de-aici...

- *Doamnă Gray...*
- *V-am zis să nu vă uitaţi, doamnă...*

Capitolul 6

- *V-am zis să nu vă uitaţi.*

Cineva ţipa...

Cineva sângera cu aşchii de lemn sub unghii...
Cineva îşi ştergea mâneca de materia cenuşie, jilavă, cu fragmente de creier şipraf...
Mab şi-a dat seama că ea era aceea

.IIfc il fciii, DlCIBBff IMI

na

ult prea frag

IA

m s-au »

ei son

volumul Je poezii Întinat

:i (ie oe iront, fie

iar api m p

e-Francis Gray

.S-a stins scânteia

La înmormântare veniseră mai mulţi decât se aşteptase Osia - un grup de colegi ai lui Francis de la Ministerul de Externe, directorul

editurii din Londra, o mână de admiratori ai poeziilor lui... şi Mab. Văduva Gray stătea în prima strană din biserica Keswick, cu rujul

Capitolul 7

roşu impecabil pe buze, în rochia neagră care nu avea nici o legătură cu strania şi neserioasa pălărie de paie cu fundă bleu.
- De ce a vrut Mab să-l îngroape aici? a şoptit Beth când s-a terminat slujba şi au pornit cu toţii spre cimitir.
- Pentru că ea şi Francis erau fericiţi aici. Osia nu plânsese în timpul slujbei, dar acum putea plânge, cu gândul la chipul fericit al lui Mab după weekendurile din Ţinutul Lacurilor.

- Dar ai fi putut crede că îl va înmormânta în Coventry, unde a

murit.

- Cine-ar vrea să se mai întoarcă acolo? Pentru numele lui

Dumnezeu... Beth, într-o rochie neagră urâtă, a roşit uşor.
- Nu este vina oraşului. Nu ştiau. Şi dacă ar fi ştiut, nu l-ar fi putut evacua la timp.
Osiei îi venea să urle: „Beth! Ai mai spus asta de zece ori!" Ce importanţă avea dacă oraşul nu putea fi evacuat în cazul în care ar fi aflat? Nimeni nu ştiuse că unul dintre cele mai zdravene bombardamente ale anului avea să pună la pământ micul şi bietul Coventry încă o dată.
- Chiar dacă ar fi aflat din vreme, nu ar fi putut evacua oraşul la timp, insista Beth, de parcă trebuia să convingă pe cineva.
- Nu contează. Mab nu vrea să-l îngroape în Coventry, el nu are familie să se opună, aşadar, să facă ce vrea.
Mab nu vorbise cu nici una dintre ele de la raidul din Coventry. Se dusese direct la Londra şi refuzase să răspundă la telefon. Doamna Churt îi spusese cu vocea răguşită Osiei că Lucy fusese deja înmormântată. Aici, unde putea
participa familia. Mabel s-a dus la Keswick acum, să-şi îngroape bărbatul.
Cei îndoliaţi s-au adunat în jurul mormântului în timp ce era coborât sicriul, iar Osia ar fi vrut să fie şi Pălărierii Nebuni acolo.

Ar fi dat orice să plângă pe umărul solid al lui Harry, să simtă atingerea stângace a lui Giles pe braţ... Dar Mab nu vorbise nici cu

Capitolul 8

ei, şi doar Osia şi Beth putuseră să îşi ia liber în ultimul moment. Se uitau la Mab care arunca primul pumn de ţărână în mormânt. Era o mască palidă, asemenea celei pe care o avea şi când fusese smulsă de lângă mormanul cumplit din grădină. Ţipetele ei sfâşietoare se opriseră brusc, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton. „Of, Mab! Revino-ţi!", se ruga Osia în gând, privind chipul inexpresiv al prietenei ei.
Oare Mab avea să-şi revină şi să se şi întoarcă la Buckinghamshire? Cum ar fi Bletchley Park fără Mab?
La un moment dat, s-a terminat şi slujba din cimitir. Oamenii s-au împrăştiat, conduşi de o femeie între două vârste, într-o rochie neagră de crep.
- Se serveşte masa la mine, în hotel, i-a spus Osiei. Hai să mănânci ceva, drăguţă. De unde îl ştiai pe domnul Gray? Ce om bun...

Osia a văzut-o pe Mab ieşind din cimitir cu pălăria ei de paie pe

cap.

- Aşa este.

Beth încă se uita la mormânt.

- Coventry nu putea fi evacuat, a şoptit, după ce a plecat în grabă femeia între două vârste.
- Taci! a izbucnit Osia.
Beth a tresărit, ca plesnită peste ochi. Osia şi-a luat privirea, strângând batista cu margini negre. Ştia că ar fi trebuit să-şi ceară scuze, dar nu putea. Nu vedea decât mânuţa lui Lucy care a zbughit-o din mâna ei, mormanul mut şi sinistru de piatră şi bârne, pe Mab cu genunchii în moloz, legănându-se cu o cizmuliţă în braţe şi ţipând gâtuită, înfiorător.
în salonul hotelului, Mab era înconjurată de oameni la costum care-i transmiteau condoleanţe. Osia şi Beth nu se atinseseră de farfuriile cu budincă de prune, aşteptând momentul să poată vorbi

cu ea, dar momentul nu mai venea. La un moment dat, mulţimea s-a disipat, însă Mab nu mai era acolo.

Capitolul 9

- S-a dus la plimbare, a spus proprietara hotelului, luând farfuriile. Pe lângă Derwentwater, la belvedere, unde se vede frumos priveliştea.

Osia şi Beth au schimbat o privire, iar Osia ştia că se gândeau la

acelaşi lucru.

Doar n-o să se arunce, nu?

„Nu. N-ar face Mab una ca asta", şi-a spus Osia.

Totuşi, s-a îngrozit pe loc şi a revăzut în minte cu o claritate infernală imaginea trupului mic al lui Lucy când au scos-o dintre dărâmături. „A fost vina ta", i-a şoptit un gând. „Tu i-ai dat drumul lui Lucy. Şi dacă se întâmplă ceva cu Mab, tot vina ta este."

- Doamnă, ne puteţi spune cum ajungem acolo?

îşi auzea vocea ca prin apă

.Ultima oară, cu Francis făcuse Mab plimbarea asta. „O aducem şi pe Lucy", îşi spusese atunci, cu capul pe umărul lui, în timp ce se uitau la lac. Acum se cufunda în acel vis: Francis, care-i arăta flori pe care nu le ştia, Lucy, care alerga după fluturi, Mab după ea, cu o pălărie de paie şi cu un coş de picnic. Francis ar fi cărat-o în braţe pe Lucy în zonele abrupte, iar Lucy l-ar fi lăsat. La sfârşit, în Coventry, îl lăsase s-o ia în braţe. învăţa să aibă încredere în el. L-ar fi lăsat s-o care până aici, la belvedere.

Dar acum se isprăvise.

„De ce." De trei săptămâni îi răsunau ca un ecou cuvintele astea în cap, în orice privinţă. „De ce. De ce. DE CE."

„De ce nu te-ai măritat imediat cu el, în loc să aştepţi să vezi cât

are în cont?"

„De ce n-ai plecat de la Bletcheley Park să stai cu el şi cu Lucy

Capitolul 10

imediat?"

„De ce aveai atâta grijă să-ţi pui diafragma de câte ori făceaţi

dragoste?"

De ce şi dacă. Cele mai cumplite cuvinte ale existenţei. Dacă s-ar fi măritat cu Francis Gray în acea săptămână în care o ceruse, ar fi avut încă trei luni de căsnicie. Dacă şi-ar fi dat demisia de la BP, ar fi avut familia laolaltă, în fiecare seară când venea Lucy de la şcoală şi Francis de la serviciu, nu împrăştiaţi peste tot şi aşteptând din cauză că munca de război era cumva mai importantă. Dacă nu s-ar fi ferit atât de o sarcină, poate ar fi avut acum şi altceva de la Francis pe lângă un teanc de scrisori de dragoste.

„Ai mai mult de-atât", şi-a reamintit cu amărăciune. „Ai tot ce ai visat vreodată, Mab Gray." îşi dorise să scape de numele Churt şi să devină o doamnă respectabilă, cu haine frumoase, o bibliotecă întreagă şi nici urmă de scandal că ar fi fost vreodată o zdreanţă din East End care născuse nemăritată

.Ei bine, acum era doamna Mab Gray şi era cu certitudine o doamnă respectabilă: testamentul lui Francis o numea unică moştenitoare a modestei sale proprietăţi şi a deloc modestelor conturi bancare. îşi putea permite toate pălăriile frumoase şi cărţile legate în piele pe care le voia şi nu ar fi ştiut nimeni că născuse nemăritată, întrucât copilul ei murise.

Şi-a dat seama, tresărind, că îşi destrăma pălăria cu fundă bleu şi că arunca bucăţile de pe stâncă. Funda a căzut la vale, spre suprafaţa albastră a lacului Derwentwater, cu tot cu borurile de paie şi cu plasa fină. în portofelul lui Francis, primit odată cu lucrurile lui, găsise o bucată de hârtie împăturită cu câteva rânduri scrise de mâna lui:

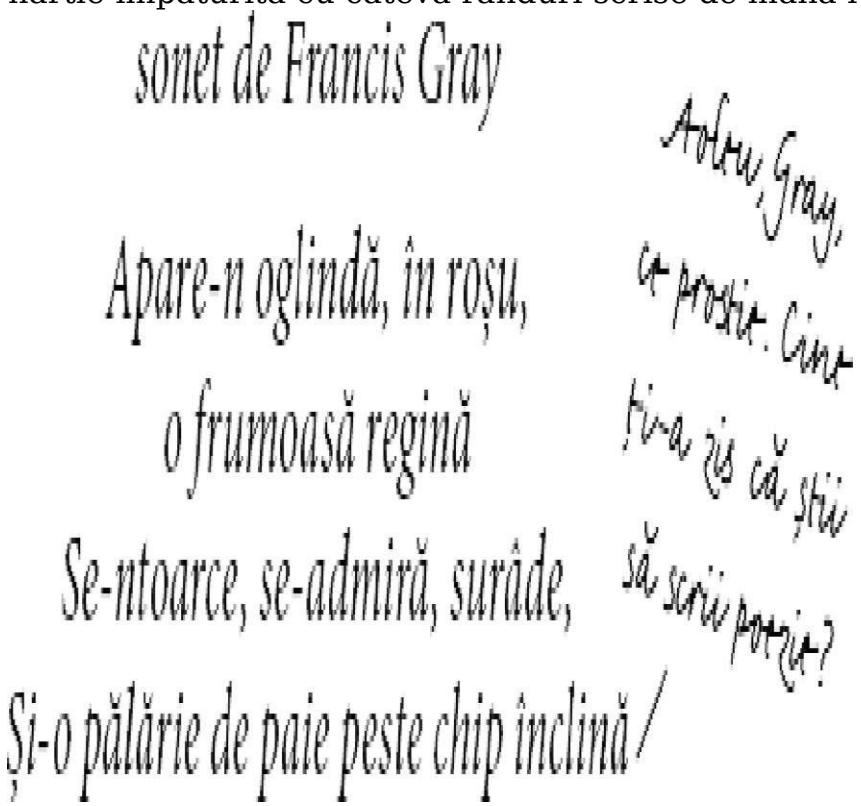

Dar mai erau şi alte rânduri, rescrise, tăiate, rescrise, iar în josul paginii înghesuise o notă: Cum fac o metaforă cu Lucy?

Peaseblossom, spiriduşul Titaniei? Sau Luce este mai degrabă ca în parabola Seminţei de Muştar...
Durerea răbufnea rapace, de-o îndoia de spate. N-o izbea când se aştepta. La înmormântarea lui Lucy la Londra fusese complet amorţită, ca şi aici, la Francis. Uneori se furişa noaptea şi-o făcea să plângă sau o copleşea când îşi turna un brandy şi se întreba dacă ar adormi în cazul în care ar termina toată sticla. Nu ştia niciodată când o lovea, doar că nu se mai termina. Avea douăzeci şi patru de ani. Fusese mamă şase ani şi soţie mai puţin de un an, iar durerea nu avea să se mai oprească vreodată.
Apoi s-a întors şi le-a văzut pe Osia şi pe Beth urcând poteca spre belvedere. Mab n-a stat să le audă vorbind. Şi-a dat capul pe spate şi a scuipat-o pe Osia în tivul paltonului negru de caşmir.
- Cum îndrăzneşti să te arăţi la înmormântare, Osia Kendall? Cum îndrăzneşti?
- Pentru tine am venit, a şoptit Osia. Sunt prietena ta.
- L-ai ucis, s-a răstit Mab. I-ai dat drumul lui Lucy, i-ai dat drumul, iar el s-a dus după ea!
- Da. Osia era albă ca varul şi tremura, dar nu s-a ferit de acuzaţie. Este vina mea.
- Nu trebuia decât s-o ţii de mână şi i-ai dat drumul. Mab se auzea ridicând tonul, dar o podidea plânsul. Le-ar fi ucis pe Osia şi pe Beth pe loc dacă plângea în faţa lor. Dacă... dacă am fi ajuns la adăpostul ăla nenorocit...
- Nu poţi da vina pe Osia, a şoptit Beth.
- Ba da. Mab simţea că zâmbea fără bucurie. O durea zâmbetul. Se bucura de durere, se agăţa de ea, o mânca de vie, în sânge. Pot să dau vina pe cine vreau. Pe Luftwaffe, că a atacat Coventry. Pe sine, că a insistat ca Francis să
le ducă acolo, pe Francis, că a luat-o în stânga şi nu în dreapta când a ieşit din grădină. Dar Osia avea un singur lucru de făcut, s-o ţină pe Lucy de mână, iar ea i-a dat dracului drumul.
- Aşa este.
Osia avea ochii înlăcrimaţi şi s-a aplecat, plângând, cu lacrimile şiroind ca de cenuşă, înnegrindu-i obrajii.
- Era fiica mea, a şoptit Mab. Mi-ai ucis fiica.
- Era sor..., a dat Beth să spună automat, ca de obicei luând totul literal, dar apoi până şi ea s-a oprit, făcând ochii mari de groază.

Osia tremura.
-O, Mab...
Taci! Tremura şi Mab acum. Să nu-mi mai adresezi o vorbă de-acum înainte, Osia Kendall! Să nu îndrăzneşti
!Lăcuşorul de la Bletchley Park îngheţa uneori destul de mult cât să se poată patina iarna. Astăzi jucau hochei câţiva criptanalişti care terminaseră munca, lovind cu beţele şi vânturându-se pe gheaţă, dar Beth îi ignora. Stătea pe mal, uitându-se la cerul plumburiu, cu gândul la Coventry. Francis şi Lucy, fiica lui Mab. Osia şi Mab...
„Nu le pot spune. Niciodată", şi-a zis, gâfâind.
Nu le putea spune cum se dezlănţuise iadul la ISK, smulgând-o pe Beth de la maşina la care descifrase ziua raidului. Cineva strigase că forţele Aliate aterizaseră în Africa de Nord. Dintr-odată, se adunaseră toţi în jurul radioului, cu sufletul la gură de emoţie. Era genul de turnură care făcea să merite turele duble, îşi spunea Beth, momentul în care ascultai radioul şi înţelegeai în sfârşit la ce lucrai de luni în şir.
- Aşadar, asta era operaţiunea Torţa, se minunase, iar fetele lui Dilly izbucniseră în urale, pentru că acum se puteau uita în urmă, la iureşul din octombrie, ca să-şi dea seama ce realizaseră. Mulţumită faptului că ele decodaseră Enigma Spy, agenţii germani fuseseră obligaţi să ofere informaţii false despre direcţia în care se îndreptau convoaiele operaţiunii Torţa. Mulţumită ISK, operaţiunea Torţa lovise fulgerător, din senin, iar Rommel trăia o noapte foarte, foarte proastă în sediul lui din deşert.
Beth nu revenise la acel mesaj despre Coventry cu orele, dar când a făcut-o, datoria ei păruse destul de clară. înţelesese la prima mână importanţa discreţiei - până şi cea mai mică scurgere de informaţii dincolo de zidurile de la Bletchley Park putea transforma operaţiunea Torţa într-un măcel. „Nu le poţi spune Osiei şi lui Mab", se gândise, îndosariind mesajul, iar când îşi luase rămas-bun de la ele mai târziu, în acea dimineaţă la cantină, ştiind că se duceau să prindă trenul de Coventry, nici nu tresărise. în fond, care erau şansele ca prietenele ei să păţească ceva într-un oraş în care oamenii era

uobişnuiţi să ţâşnească în adăposturi la prima sirenă antiaeriană?

„Te-ai înşelat", îşi spunea Beth acum, copleşită de durere.

însă nu conta. Ce sens avea să le spună acum, când faptul era

consumat?

Acolo, pe marginea lacului îngheţat, a luat o gură de aer şi a pus bine secretul într-un sertar al minţii. începuse să se descurce foarte bine la separarea vieţii în compartimente. Codul şi tot ce presupunea asta, apoi restul: prietenii, familia, Harry, toţi cei care trebuiau să fie pe planul doi.

Codul era pe primul loc.

După ce a aşezat frumos Coventry şi toate pierderile sale în cutiile minţii, Beth a făcut cu mâna jucătorilor de hochei şi a pornit pe poteca îngheţată, oprindu-se la mijlocul drumului când a văzut grupul de criptanalişti din Baraca 8 revărsându-se pe pajişte, strigând cât îi ţineau plămânii. Geniala Joan Clarke, pe care Dilly ar fi vrut s-o racoleze pentru secţia lui, Rolf Noskwith, care bea direct din sticla de vin şi Harry, care s-a îndepărtat de grup şi a luat-o pe Beth pe sus, legănând-o deasupra ierbii îngheţate.

- Am reuşit, am reuşit în sfârşit! Am interceptat U-559, avem contact din nou! Putem relua transmisiunile, mama lor de submarine!
- Harry! L-a sărutat bucuroasă, uitând pe loc de grijile care o torturau. Ştiam eu că o să reuşiţi!

îi curgeau lacrimile şi i se zguduiau umerii de plâns. Ieşeau oamenii din barăci şi din clădiri şi strigau de bucurie, pe măsură ce se ducea vestea. Durase prea mult absenţa transmisiunilor submarinelor ca să nu ştie toată lumea de la BP, chiar dacă, în afară de cei din Baraca 8, nu ştia nimeni detalii.

- Doamne, Beth! îi şoptea Harry în păr, ţinând-o în braţe ca pe-o vestă de salvare. Aş vrea să-ţi pot spune cum am reuşit. Aş vrea să fi fost acolo.
- Nu-mi poţi divulga nimic, nu contează, nu-mi pasă...

A sărutat-o din nou, cu mâinile în părul ei, şi Beth auzea oamenii trecând pe

lângă ei. în câteva ore avea să afle toată lumea: mica Beth Finch şi Harry Zarb, care avea o soţie şi un copil acasă. Puţin îi păsa ce credea lumea. Nu era un secret important.
Nu era precum cel pe care tocmai îl îngropase.10 zile până la nunta regală
10 noiembrie 194
7în interiorul ceasornicului
Abia după cină au scos-o pe Beth din cămaşa de forţă. Masându-şi mâinile amorţite, luptându-se cu mahmureala în urma injecţiilor, a intrat în sala comună căutând-şi partenera de Go pentru o rundă, numai că nu era nimeni la masă, şi nici urmă de femeia cu ochii de vultur.

- N-ai aflat? a întrebat altă femeie. A fost luată la amiază. Pentru

operaţie. Beth a simţit că o cuprindea neliniştea.

- Ce fel de operaţie? Femeia a ridicat din umeri.

Un bisturiu la tâmplă. Beth s-a aşezat la tabla de Go, abţinându-se să intre în panică. A intrat o intendentă cu lista vizitelor de a doua zi, amintind tuturor că vizitele se anulau dacă se purtau urât, dar Beth a ignorat-o. în trei ani şi jumătate venise un singur om la ea. De-asta durase atât de mult să le trimită un mesaj pe furiş Osiei şi lui Mab.
Atâtea ziduri în cale în încercarea de a scoate din azil mesaje cifrate, în încercarea de a mitui un infirmier care să le pună la altă poştă decât la cea a azilului, linguşind o altă prizonieră ca să ascundă scrisoarea în plicul ei. Fusese refuzată sau prinsă de fiecare dată. „Domnişoară Liddell, nu aveţi voie nici să primiţi, nici să trimiteţi scrisori!" Când fusese trimisă aici, instrucţiunile de la MI-5 fuseseră stricte: o pacientă ca Beth, care deţinea informaţii secrete, nu avea voie să facă schimb de informaţii cu lumea de- afară

.Abia cu câteva săptămâni în urmă reuşise să trimită strigătul de ajutor sub formă de cifru.
- Aveţi musafiri, domnişoară Liddell! strigase melodios asistenta, lăsând-o pe Beth mută de uimire.
Trecuseră trei ani şi jumătate fără să vină nimeni la ea. „Harry?", se întreba. I se înteţise pulsul în drum spre camera de vizite.
- Bethan. Tatăl ei stătea în mijlocul încăperii, care semăna foarte bine cu salonul mamei ei, dacă nu ar fi fost toate mărunţişurile bătute în cuie, pentru a descuraja prizonierii isterici să le azvârle în cei dragi veniţi în vizită. Remarcând groaza tatălui în clipa în care a văzut-o cu părul tăiat cu ciobul şi trasă la faţă, Beth n-ar fi avut o problemă să spargă o vază-două. Cum... te simţi? a îndrăznit să întrebe după ce au plecat infirmierii.
- Cum par? a răspuns Beth cu răceală.
- Pari... I s-a stins glasul. Simţi că te înzdrăveneşti? Mi-ar plăcea să vii acasă.
- De ce? Mamei nu i-ar plăcea. Având în vedere mărturia ei că aici îmi este locul.
- Sigur că vrea să vii acasă! Mă rog, n-a zis... Adică, nu ştie că am venit. Futilă afirmaţie, dacă asta era, şi-a zis Beth. Săptămâna asta s-a dus la mătuşa ta din Bournemouth şi mi-am spus să...
- Te ascunzi de ea? Gâtul lui Beth era rană vie din cauza pastilelor pe care le vomita de două ori pe zi şi, uitându-se la tatăl ei, parcă scuipa cărbuni încinşi pe lângă cuvinte. Mai bine de trei ani, tată. Nici o vizită.
- Mama ta nu s-a gândit... Adică, am decis împreună să te lăsăm să te faci bine. I s-au oprit ochii la halatul şi la buzele ei crăpate. Ziceau că este un loc bun.
- Nu mă îndoiesc că asta a vrut mama să creadă. Un loc în care nu o mai incomodez făcând-o de râs.
Beth s-a stăpânit. Putea să se răstească până nu mai putea la tatăl ei, nu făcea decât să-l alunge. „Nu pierde ocazia."
- Mulţumesc că ai venit, a spus, cu tonul mai duios.
Atunci s-a relaxat şi i-a povestit despre familie, răspunzându-i la întrebările intenţionat nevinovate. Nu, habar n-avea ce se întâmplase cu Boots. Beth şi-a mascat dezamăgirea, dar a încuviinţat, punând întrebări.

- Te-aş scoate de-aici, de-aş putea, a spus tatăl ei reticent. Sper că ştii asta. Oamenii de la Bletchley au zis că aici nu se pun la socoteală drepturile părinteşti. Te-au internat ca angajată a guvernului, la ordinul guvernului, pentru binele tău şi de dragul securităţii.
-Ştiu.
Poate că unii ar fi putut face tevatură ca să-i reia cazul, dar tatăl ei nu era capabil să deschidă cu forţa uşile din Londra. Abia îşi făcuse curaj să vină în vizită astăzi, fără ştirea nevestei. îi venea să verse de dispreţ, dar în acelaşi timp îi venea şi să plângă, amintindu-şi cum o lăsa să-l ajute cu rebusurile în copilărie. „Of, tată..."
Apoi şi-a adus aminte că toată viaţa stătuse cu mâinile în sân, ori de câte ori o terorizase maică-sa.

- Tată, am nevoie să mă ajuţi.

- Bethan, nu am cum...

L-a biciuit atunci din glas, de a răsunat în toată camera:

- îmi eşti dator.

Iar el plecase cu două mesaje cifrate în buzunar, promiţând să le pună la poştă pentru Mab şi Osia, oriunde ar fi locuit ele la acel moment.
A promis s-o facă, îşi spunea Beth acum, două săptămâni mai târziu, uitându- se la tabla de Go fără pietre. îi promisese.
Numai că nu venise nimeni.
York
Mab nu avea somn.
„Să mă duc sau nu la Clockwell? Să mă duc sau nu la Clockwell?"
Era aproape miezul nopţii când s-a dat jos din pat şi a coborât tiptil în salon, unde s-a aşezat pe pervazul ferestrei mari. Nu mai avea draperiile de camuflaj din război - cu câtă bucurie smulsese mizeriile alea când Anglia îşi aprinsese din nou luminile! Nici nu le găsise alt rost, ca orice gospodină, ci le aruncase direct la gunoi.
Pe masa din salon erau teancuri de şervete din damasc. Mab le scosese ca să le calce pentru petrecerea pe care o dădea cu ocazia

nunţii regale. Fusese oarecum ilar atunci când o prinsese soţul ei încercând să le împăturească în formă de lebădă.
„Pe vremuri descifram ordine de luptă naziste şi acum împăturesc şervete în formă de lebădă."
Uneori o şoca turnura pe care o luase viaţa ei. Se ducea la piaţă unde lua perele în mână ca să vadă cât erau de coapte sau povestea cu vecinele ultimul film, după care o lovea din nou: cu câţiva ani în urmă era înconjurată de maşini zgomotoase, extenuată şi plină de ulei, în pragul disperării, dar făcea ceva relevant. Acum avea pace, prosperitate, toate lucrurile la care visase în timpul războiului sumbru, dar uneori simţea...
Mab nu găsea cuvântul. Nu se punea problema că în acel moment nu aprecia viaţa - Doamne! - sigur că o aprecia. Să-şi poată creşte copiii pe timp de pace, rugându-se să ţină aceasta, era un dar pe care avea să-l preţuiască mereu. Acum, uitându-se la teancul de şervete, se întreba dacă nu cumva scopul îi lipsea. Mâinile care făceau lebede din şervete de masă tânjeau după maşinile de război. A ridicat privirea spre locul în care dormea soţul ei, întrebându-se dacă trăia aceeaşi nelinişte de când îşi schimbase rutina, odată cu pacea. în caz că da, nu o spunea niciodată. Unele lucruri nu le spunea nici unul dintre ei. Lăsaseră cu toţii războiul în urmă şi îşi văzuseră de viaţă.
„Şi ce-i aşa rău în asta?", se dojenea Mab. N-o mai fi fost viaţa aşa interesantă, n-o mai lua valul pasiunii şi nu mai avea un scop precis, dar nici de durere sau de stres nu mai avea parte. Aventura, freamătul, pasiunea - nu te puteai bizui pe ele. Anii petrecuţi la Bletchley Park asta îi oferiseră, dragoste, schimbare, prietenii trainice, sau aşa părea - se duseseră toate pe apa sâmbetei, iar Mab îşi construise noua viaţă peste ruine de durere, cărămidă cu cărămidă.

De ce să rişte totul pentru o femeie pe care o ura? Dar...

„N-ai decât să mă urăşti, dar ai depus acelaşi jurământ ca mine", scrisese Beth. Şi fie că era nebună sau subversivă, îşi asumase un mare risc atunci când ceruse ajutor dincolo de zidurile azilului din partea celor două femei care o trădaseră.
Mab s-a încruntat şi a luat o decizie.Cu patru ani în urmă

Octombrie 194

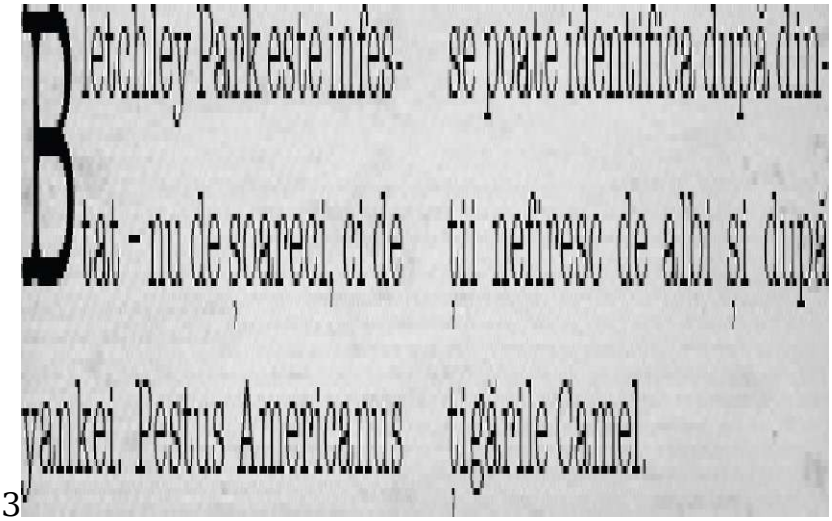
Bletchley Park este infes-
tat - nu de soareci, ci de
yankei. Pestus Americanus

se poate identifica după din-
tii nefiresc de albi si după
tigările Camel.

3

BÂLBE DE BLETCHLEY, OCTOMBRIE 1943

Mab a cedat psihic după exact trei sute patru zile de la moartea lui Lucy şi Francis. întinsă pe pat, cu ochii în tavan, desluşea silueta din camera de gardă.

O chemaseră la Baraca 11A să facă o demonstraţie pe singura maşină-bombă rămasă la ei. Toate celelalte fuseseră transferate la alte posturi, împreună cu fetele din Wrens care se ocupau de ele, dar tot mai era uneori nevoie de demonstraţii, iar acum o făcea pentru un grup de americani.

- Aşa punem maşinile-bombă în mişcare, a spus Mab fără vlagă, acoperind zgomotul acesteia.

- Ce muncă delicată, nu? Locotenentul care zăbovea şi-a făcut loc lângă ea. Avea părul blond şi un zâmbet orbitor, probabil încerca să fie prietenos, dar Mab nu suporta să se uite la el. Nu voia să fie prietenoasă. Singurul motiv pentru care se întorsese la Bletchley Park era că fie muncea aici, fie o recrutau în altă parte. Pentru că dacă muncea aici putea să-i oprească pe nenorociţii ăia de nemţi

care-i omorâseră familia şi pentru că Francis ar fi fost dezamăgit dacă s-ar fi ghemuit în pat după înmormântare şi s-ar fi lăsat pradă durerii. I-ar fi spus că munca este importantă. I-ar fi cerut să lupte în continuare.
Aşa că Mab se întorsese la BP la două zile după înmormântarea lui Francis - ştia că oamenii şuşoteau - şi de-atunci nu ratase nici o tură, de nici nu ştia ce zi sau ce lună era. Francis şi Lucy muriseră, iar asta nu era o piedică nejustificată. Nu-şi putea reporni viaţa ca pe maşina-bombă. Totul se oprise, pur şi simplu.
- E incredibil ceea ce văd aici, îndruga yankeul, fără să-i bage de seamă starea. Numai maşini minunate şi multe doamne frumoase. Din ce-mi dau seama, maşinile au fost create de firma British Tabulating Company, iar femeile, de Dumnezeu.
A izbucnit în râs. Mab i-a aruncat o privire, fără să ridice din sprâncene cum se încrunta de obicei, doar uitându-se inexpresiv, până i-a pierit omului zâmbetul de pe faţă. Mab nu ştia ce se vedea în ochii ei în ultimul timp, dar
puţini erau cei care voiau să-i mai susţină privirea.
A terminat cu tamburii, a schimbat ordinea rotoarelor, a verificat cablurile la noile rotoare. Mab se întreba ce-ar fi făcut lumea dacă apuca primul obiect contondent şi lovea maşina până o făcea zob. Avea buzele uscate şi crăpate din lipsă de aer. Şi-a scos oglinjoara din buzunar şi a aşezat-o pe cablurile maşinii, scoţând rujul. Mai avea o urmă de Elizabeth Arden Victory Red - o amintire brutală i-a arătat-o pe Lucy care intrase în cosmeticele ei şi folosise jumătate din ruj ca să se vopsească pe faţă ca un războinic. „Am ţipat la ea. De ce am ţipat la ea?" îi tremura mâna când a ridicat rujul, potrivind oglinda cu cealaltă mână, iar în clipa aceea, un şoc electric a ţâşnit din cabluri prin oglinda metalică până în vârfurile degetelor ei. S-a întors orbecăind, scuturând mâna, iar americanul a ţipat şocat, arătând spre gâtul ei. Mab a ridicat mâna curentată şi a atins ceva lipicios, apoi a văzut degetele înroşite.
„Sunt moartă", şi-a spus calm, uitându-se în oglindă şi văzând dunga roşie peste trahee. Numai că nu a sânge miroseau vârfurile degetelor, ci a ruj. Şocul electric o făcuse să-şi mânjească gâtul cu ruj şi arăta de parcă-şi luase singură beregata.

„Nu sunt moartă", a dat să spună, uitându-se la yankeii care păliseră. în schimb, s-a trezit râzând strident, râzând şi tremurând lângă maşina-bombă care vuia oribil şi monoton, rotindu-şi tamburii pe lângă cablurile care şerpuiau ca nişte vipere roşii. Mab a vrut să se stăpânească, a întins mâna să se sprijine de perete, dar cumva a alunecat în genunchi pe podeaua unsuroasă şi s-a aplecat, mânjindu-se şi întinzând agresiv rujul pe gât.
Apoi a simţit nişte mâini care o luau de lângă maşină şi o ridicau în picioare.
- Duceţi-o la infirmerie!
Când şi-a revenit, Mab stătea lividă şi se legăna în faţa unei intendente scorţoase, într-o sală în care nu mai pusese piciorul până atunci.
- Păi, şi-atunci ce ai?
- Nu ştiu, a spus Mab ameţită. Ce lună e?
Femeia a privit-o o clipă.
- Octombrie, drăguţă. 1943.
Trecuseră zece luni de când îi îngropase pe Francis şi pe Lucy. Zece luni. Curând, se făcea anul. Când trecuseră zilele? Mab şi-a dat seama că nu-şi amintea să se fi dat jos din pat de dimineaţă, să fi luat autobuzul sau să fi intrat pe poartă. Nu ştia dacă era în tura de dimineaţă, de seară sau de noapte. Se agăţa de buimăceala care-i amorţise simţurile în ultimele luni, dar vălul se subţiase, se fărâmiţase şi se destrămase. Mab a început să plângă în hohote răvăşitoare.
Nu mai plânsese de la Coventry.
- Nu-i nimic, drăguţă. Intendenta a dus-o spre un pat îngust şi alb, în spatele unui paravan. Ai o cădere nervoasă, fac pariu. Patru zile de odihnă şi...
- A murit soţul meu, a îngăimat Mab. Voia să adauge: „A murit fiica mea", dar nu putea. Nu voia s-o privească nimeni pe Lucy ca pe o bastardă şi nu putea spune „sora mea", după ce asta spusese toată viaţa. Aşa că doar...
A murit soţul meu.
- N-am leac pentru asta, drăguţă. Aş vrea să am. I-a strâns umărul. Dar tot o să-ţi facă bine mult somn şi apă. Dezbracă-te şi urcă-te în...

- Gata treaba, a şoptit Mab. Gata treaba, dezechiparea. Şi-a scos rochia neagră de crep, s-a târât între aşternuturi şi a căzut lată aproape trei zile.
Când s-a trezit, a văzut ca prin ceaţă doi bărbaţi lângă pat, unul închis la culoare şi uriaş, altul slăbănog şi roşcovan. Uneori o durea să vadă bărbaţi care nu erau Francis, dar Harry şi Giles erau din toate punctele de vedere complet diferiţi, într-un fel care o liniştea şi o făcea să-i privească fără să tresară.
- Se trezeşte Frumoasa adormită, a spus Giles. Pălărierii Nebuni au tot trecut pe-aici în pauze, să vadă dacă te pot prinde când nu sforăi.
Sforăi - glasul lui Francis răsuna atât de tare în mintea ei, încât Mab se mira
că nu auzea şi Giles. Ca o doamnă însă.
- Am adus jobenul Pălărierului Nebun. Giles o ţinea pe-a lui, fără să-i bage de seamă starea. Mă gândeam că este exact ce-ţi trebuie.
A aşezat obiectul scandalos pe mâinile ei întinse peste cearşaf, iar Mab a mângâiat florile mătăsoase, încercând să-şi aducă aminte când fusese ultima oară la Ceai. Nu- şi amintea nici când citise ultima carte. „Am cam înnebunit", şi-a spus nesigură. „întocmai ca Pălărierul Nebun." Nici măcar nu considera că se terminase încă. Sufletul ei era spintecat de cioburi acum, după ce i se luase vălul de pe ochi.
- Tocmai a plecat Beth, spunea Harry, prinzându-şi mâinile mari între genunchi. Trebuia să intre în tură. Şi nu prea ştie cum să ajute bolnavii. Nu eşti o linie de cod, aşa că se blochează.
„Tu şi Beth", şi-a dat seama Mab, uitându-se la el. „De când sunteţi împreună?" Când se îndrăgostea un bărbat, ochii lui căpătau o nouă dimensiune, îmblânzindu-se în centrul pupilei, văzuse asta la Francis. Brusc, voia ca Harry să plece. Nu voia să vadă un bărbat îndrăgostit, când ea îl pierduse pe al ei. Mab îşi amintea că citise o mizerie despre durerea care te înnobila. Ce porcărie! Durerea nu te înnobila deloc. Te făcea egoist şi urâcios. A zâmbit forţat la Harry, dar s-a bucurat când a plecat şi el la treabă.
Giles a rămas, ca un bâtlan slăbănog cocoţat pe taburetul prea scund pentru el.
- îţi vine să urli, aşa-i? a întrebat-o.

- Da. A luat mâna de pe joben şi a dus-o lent spre gât, unde dunga de ruj simulase o tăietură de cuţit. „Aş vrea eu să fi fost aşa."
- Trebuie să te transferi, a spus Giles.
- Unde? Când au mutat maşinile cu tot cu operatoare, Mab rămăsese în Baraca 6, mai întâi la Typex, mai recent în Sala Maşinilor, unde sortase mecanic şi testase meniurile maşinilor-bombă. Nu am creierul lui Beth sau al lui Harry. Nu vorbesc germană. N-are rost să mă pui cu femei ca...

Osia. Numele i-a stat în gât ca un ţurţure de gheaţă. Poate că nu o mai ura pe Osia atât de visceral ca după înmormântare, dar o şoaptă surdă rămânea necruţătoare: Dacă o ţineai bine de mână pe Lucy...

Nu era drept. Mab ştia foarte bine că nu era drept. Ştia că, dacă scormonea în adâncul mâniei, avea să dea la fundul ei peste sentimente mult mai complexe decât ura, dar nu avea energia necesară, iar prăpastia se căsca pe zi ce trecea, aşa că Mab prefera pur şi simplu să-şi evite prietena în continuare. Era mai puţin complicat dacă o ura pe Osia, o liniştea mai mult - era floare la ureche s-o evite. Era simplu să ocoleşti pe cineva la BP dacă nu lucrai în aceeaşi baracă sau tură. Mab se mutase din camera comună într-un pat din salon, aşa că nu prea se întâlnea cu Osia nici sub acelaşi acoperiş.

- Sunt tot soiul de posturi aici, a continuat Giles, pe dinafară. Nu eşti legată de Baraca 6. Hai să vedem dacă te putem transfera la Conac. Poate în echipa lui Travis... Stai să trag nişte sfori.

- Mersi, a îngăimat Mab.

Părea să-şi dea seama ce efort făcea ea.

- Ai avut un an oribil. îmi pare rău.

îi părea rău. Toţi spuneau că le părea rău. Nu mai bine îi spuneau cum să îşi vadă de viaţă? Cum să trăiască zi de zi, când în curând se făcea anul de când îi îngropase pe Lucy şi pe Francis? Pe urmă doi ani, apoi trei.

De ce nu-i spunea nimeni cum să o ducă mai departe

?Cavalerii onorifici ai Marii Cruci a Ordinului Sfântului Mihail şi Sfântului Gheorghe - ordinul este acordat de regina Marii Britanii ambasadorilor şi diplomaţilor pentru servicii deosebite.

BILBf Di BLEffiM, IOMBEIE1943

Ofiţerilor americani, care au găsi: le cuvi- au o diploma

pe perete? inta sâ le spui doam- Doar nu devii Cavaler al

Dİ G

ïi **mm:**

Di.

ce le poate spune EB este: tru cele mai bune ridichi clin domnilor? Chiar nu kk

- mCel mai frumos dintre pomi, cireşul, are acum ramurile

încărcate de flori. Vocea lui Dilly răsuna veselă şi lipsită de griji.

- Dar e nins tot, a răspuns Beth cu glas tare, uitându-se la copacul care se înălţa spre cer. în primăvară chiar fusese înflorit. Venise la Courns Woods cu transmisiunile Abwehr în zilele în care nu venea Peggy, iar ea şi Dilly întindeau pătura în grădina lui şi decriptau

mesaje sub ploaia de petale albe. Acum era toiul iernii. Cireşul era golaş.
Iar Dilly Knox murise.
Beth stătea singură sub copac - dar nu tocmai singură. întorcând capul, şi-l imagina atât de viu pe Dilly alături de ea, că aproape îl vedea fumându-şi pipa. Nu mai era tras la faţă şi cărunt, pentru că în închipuirea ei se făcuse bine. Când venea aici, retrăia întregi discuţii pe care le avuseseră înainte să moară şi îi povestea ce se mai întâmplase de-atunci, ba chiar îşi imagina răspunsurile lui. Uneori, parcă-l vedea stând la birou lângă ea, la serviciu, unde-i putea cere sfatul în privinţa vreunui grupaj care-i dădea bătaie de cap.
- Mă înfior când faci asta, se cutremura Phyllida. Pare o nebunie să ai conversaţii cu un mort.
- Mă ajută să lucrez. „Şi să fac faţă."
- Cireşul nins este al treilea vers al poeziei, spunea Dilly în imaginaţia lui Beth. Ar trebui să citeşti mai multă poezie, draga mea.
- Când? îl întreba Beth pe răposat.
I-a aruncat un băţ lui Boots, care l-a ignorat, rostogolindu-se pe solul îngheţat. Câinele ei arăta ca o cutie de tinichea, morocănos în hăinuţa ecosez pe care i-o croise Mab dintr-o pătură veche. Mab... însă Beth a respins senzaţia familiară de vinovăţie.
- Am încercat să sparg transmisiunile KK, Dilly. O interceptare din timpul operaţiunii Torţa produsese rotaţii multiple la maşina Abwehr, recablată şi
folosită pentru o conexiune care nu mai fusese decriptată până atunci. Am spart transmisiunile din urmă cu şase săptămâni, dar nu am reuşit să intrăm la loc. Când să citesc poezie?
- Versurile sunt utile în munca noastră. Am spart mai mult de-o cheie aleasă dintr-un vers de Goethe. Operatorii trebuie să aleagă litere la întâmplare, dar nu o fac. Nu ne stă în fire ca oameni să facem lucrurile la întâmplare. Părea afectuos faţă de această hibă universală. Aşa că uneori aleg chei sub formă de versuri.
- Sau cuvinte porcoase, a răspuns Beth. Am decodat mult mai multe mesaje care aveau cuvinte porcoase ca simbol decât versuri din Schiller.

- Măi să fie! Fetele mele educate sunt supuse înjurăturilor germane?
- Scheisse, a înjurat Beth, iar Dilly a râs de n-a mai putut. Cum este noul cifru la care lucrezi? a întrebat ea. Dilly îi spusese despre el la ultima vizită: „Foarte, foarte complicat. Este ca un trandafir. Se suprapune şi se abreviază într-un mod foarte bizar, ca petalele care se suprapun coborând spre centru." Simulase înflorirea prin gesturi vagi deasupra patului - un pat din care nu se mai putea da jos de slăbit ce era. „Travis nu se supără că l-am adus acasă să-i dau de cap, nu că am reuşit mare lucru..."
Beth ar fi vrut să fie aici, să-i mai povestească.
- Mi-e dor de tine, a şoptit.
Nu mai era nimic la fel. Fetele cu care locuia se evitau una pe alta, iar Beth rămăsese la mijloc, foarte hotărâtă să nu se gândească la motivul despărţirii şi dacă nu cumva era şi vina ei. Bletchley Park se mărise şi devenise impersonal cu toate noile clădiri şi cu toţi noii recruţi, iar Beth simţea urme din timiditatea de pe vremuri de câte ori intra în valul de străini la schimbarea turei. Totuşi, trebuia să recunoască, lucrurile stăteau mai bine decât pe vremuri la Conac - operaţiunile submarinelor erau suspendate în Atlantic, aşa că soldaţii americani şi proviziile veneau constant, trupele germane şi italiene se predau în Africa de Nord, masiva invazie a Siciliei deschisese calea spre uscat în Italia, iar acum Aliaţii sărbătoreau la Napoli. Revenirea Aliaţilor pe ţărmurile franceze se discuta în cârciumi şi în saloane drept ceva care urma să se întâmple, nu ceva ce toată lumea doar spera să se întâmple. Lucrurile stăteau mai bine.
Dar...
- Mi-e dor de fetele mele, spunea Dilly, melancolic, în mintea ei. Oriunde ar fi fost el acum, Beth era sigură că îi lipseau. Aş vrea să fi fost acolo când i-ai pus la punct pe yankeii ăia.
- S-au lămurit ei imediat ce-au văzut ordinul pe perete.
în ianuarie se zvonise că Dilly Knox avea să primească ordinul CMG pentru recunoaşterea realizărilor sale din timpul războiului. Dilly era atunci mult prea bolnav ca să se ducă la ceremonia din Londra, dar îl primise pe emisarul Palatului la Courns Wood şi acceptase premiul, pe care-l păstrase zece minute înainte să scape de el, trimiţându-l cu maşina şi cu un bilet la ISK:

„Astfel de premii depind în totalitate de sprijinul colegilor şi al asociaţilor. Aş vrea, înainte de orice, să-i recomand pe aceştia! în acelaşi timp, mă simt obligat să-mi iau rămas-bun."
Toate fetele din secţia lui Dilly au plâns atunci. A murit la scurt timp după aceea.
Beth şi-a dat seama că plângea şi că îi picurau lacrimile de pe bărbie. A apucat lesa lui Boots şi, fără o vorbă, a urcat poteca spre casă. Nu trebuia să se uite peste umăr ca să-l vadă şezând acolo, cu fularul lui de la universitate, gândindu-se la cifruri pliate în sine şi la poeziile lui A.E. Housman.
Doamna Knox a ieşit din bucătărie, ştergându-şi mâinile pe şorţul prins peste rochia neagră.
- Beth, sper că poţi duce un vraf de hârtii la Bletchley Park. Comandantul
Travis i le-a lăsat lui Dilly când lucra, dar acum...
I s-a stins glasul. Avea ochii înroşiţi, iar Beth nu se putea uita direct la ea. Durea prea tare.
- Ar trebui să fie păzite ca lumea. Doamna Knox a făcut un efort să încheie gândul. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai de mult, dar nu a întrebat nimeni de ele, iar eu n-am avut cea mai bună stare. Probabil nu au fost foarte importante dacă nu au trimis după ele, dar lucrurile astea nu ar trebui să stea împrăştiate oriunde. Le duci tu?
- Desigur. Beth a intrat după ea în bibliotecă, aşteptând să descuie micul seif al lui Dilly din spatele peretelui de lemn şi să scoată un dosar cu mesaje. Beth era tentată să tragă cu ochiul, să vadă dacă era cifrul pe care Dilly îl comparase cu un trandafir, dar ea l-a băgat în palton, nedeschis. Voia să întrebe dacă putea să lucreze la el, în caz că avea timp liber. Urma să fie din nou tămbălău, imediat ce se consolidau planurile de invazie, care sigur avea loc în anul următor. Secţia lui Knox urma să primească şi mai mult de lucru, ca să ofere informaţii false prin agenţii dubli şi apoi să spargă transmisiunile Abwehr ca să se asigure că erau credibile pentru Berlin.
Beth a sunat să cheme maşina. Ajungea înainte să înceapă tura, dar cu un dosar Enigma, putea fi dusă cu maşina înapoi la Bletchley Park şi asta imediat. Văzând porţile, s-a mirat să zărească o siluetă familiară certându-se cu unul dintre paznici.

- Lasă-mă aici, i-a cerut Beth şoferului, coborând. Tată? El s-a

întors roşu la faţă şi frustrat.

- Nu vor să mă lase să intru.

- Nu lasă pe nimeni fără permis.

- Un tată nu poate veni la serviciul fetei lui? Ce fel de regulă e

asta?

Beth se întreba ce-i făcea pe părinţii ei să creadă că regulile nu se aplicau decât dacă erau regulile lor.

- Păi, oricum nu eram la muncă, a răspuns ea, trăgându-l deoparte. Ce-ţi trebuie?

- Mama ta este în ultimul hal. Aude numai minunăţii despre tine... Ultima oară când îşi făcuse datoria şi îşi vizitase familia, mama o făcuse fufă şi mai veninoasă ca şarpele, iar Beth se întorsese şi ieşise din casă. Pe urmă nu a mai aflat multe despre ei.

- Acum de ce mai face scandal?

- Umblă vorba, Bethan, că te-ai încurcat cu un negricios. Te-a văzut nevasta pastorului la Cambridge cu un flăcău şi zicea că era cel puţin pe jumătate negru.

- Nu este negru, a spus Beth.

- Păi, mă bucur să aud...

- Este maltez, egiptean şi arab. Să-l aduc la ceai? Nu se putea

abţine.

- Sper că glumeşti. Un păgân?

- A fost crescut în religia Bisericii Angliei, ca întreaga lui familie. Chiar dacă Beth considera că în matematică stătea credinţa lui Harry, nu în Dumnezeu. Avuseseră nişte discuţii teologice pe tema asta. îl cheamă Harry Zarb, este nume oriental. Vorbeşte arabă şi

engleză. Este o limbă foarte frumoasă. A! Şi este căsătorit! Dar este un om minunat, tată!
- Bethan - plângăcios - vino acasă şi gata.
- Nu. Beth vorbea blajin, dar ferm, aducându-l pe Boots la picior. Pot să vin în vizită la mama dacă nu face vreo criză, dar nu mă mut înapoi.
- Sunt tatăl tău. Am dreptul să...
- Ba n-ai. Beth l-a privit în ochi. Ai lăsat-o să mă dea afară. Nu m-ai apărat niciodată. Nu mi-ai spus niciodată că sunt deşteaptă, chiar dacă fac rebusul de duminică de zece ori mai repede ca tine. Nu m-ai lăudat niciodată. Se gândea la Dilly Knox, fragil şi cu ochii ca două scântei aprinse, cum îi spunea că era cea mai bună dintre mânzele lui. Trebuie să mă întorc la muncă.
- Bethan...
- Nu-mi spune aşa, a strigat fără să se întoarcă. Nu mai sunt acelaşi om.
S-a asigurat că dosarul lui Dilly a fost consemnat cum trebuia, apoi l-a dus la ISK (care se mutase într-una dintre noile clădiri), pentru că nu ştia nimeni unde trebuia depozitat.
- Ce-i asta? a întrebat Peggy când a deschis Beth dosarul. Şi ce-i ăsta? a mai întrebat ea referindu-se la Boots.
- Un schnauzer. La asta lucra Dilly.
- De ce e un schnauzer la ISK? Şi-aşa au americanii impresia că suntem duse cu capul din cauza elefantului Jumbo.
Beth îşi aranja deja paltonul sub birou pentru Boots.
- Nici nu ştii că-i aici. Nu aveam timp să mă întorc la cazare să-l las, când aveam astea la mine. Recunoşti cifrul? Dilly lucra la el.
- E straniu. Peggy s-a încruntat. Mi-a zis că lucra la cifruri sovietice.
- Dar ruşii nu folosesc maşini Enigma, iar astea sunt clar transmisiuni Enigma.
- Asta nu înseamnă că nu au capturat maşini de la germani în tevatura de pe frontul estic. Peggy l-a răsfoit. Poate experimentează cu vreo maşină şi trimit mesaje fictive.
- Chiar şi-aşa, de ce le identificăm? Ruşii ne sunt aliaţi. Nu le citim corespondenţa.

- Doamne! Ce ţi-a venit? Peggy i-a dat dosarul înapoi. Pune-l în teancul de diverse mesaje nedecodate şi cine are o oră liberă poate încerca să vadă ce-i cu el.
Beth l-a pus deoparte, s-a apucat de transmisiunile Abwehr şi a uitat pe loc de proiectul rusesc al lui Dilly.
Mai târziu, când şi-a amintit, a strigat la şinele din trecut: „Nu uita dosarul! Ia-1! Ia-l imediat, Beth Finch! Ia-1!
"EEîiliHl||illi

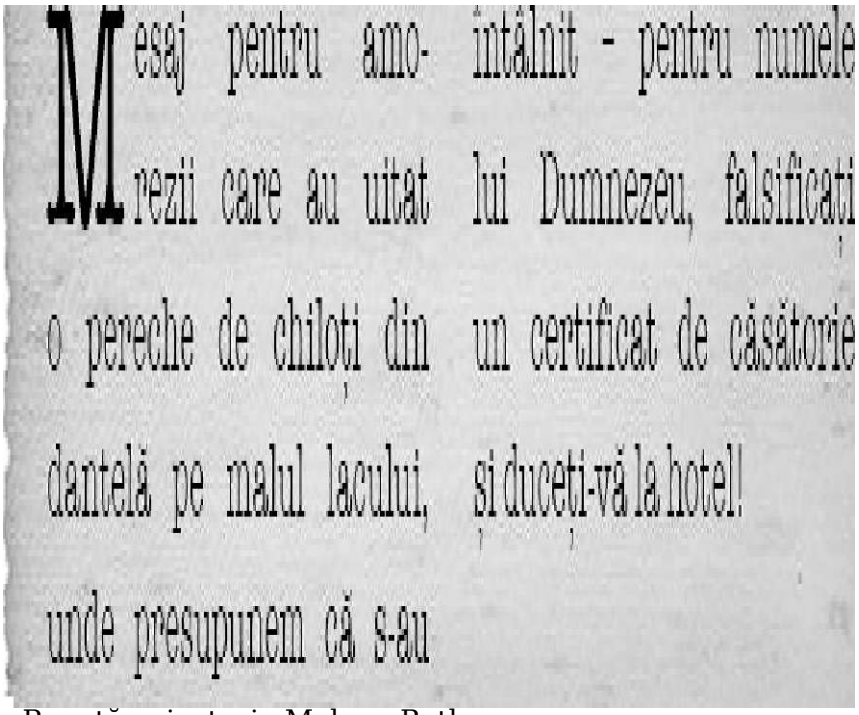
Mesaj pentru amo- întâlnit - pentru numele
rezii care au uitat lui Dumnezeu, falsificati
o pereche de chiloţi din un certificat de căsătorie
dantelă pe malul lacului, şi duceti-vă la hotel!
unde presupunem că s-au

- Repetă, o instruia Mab pe Beth.
- Logodnicul meu este pilot la garnizoana din Kent, recita Beth, stând pe strada îngheţată, în faţa uşii înguste a cabinetului ginecologic. De jur- împrejur, lumea se îmbulzea grăbită. Are o permisie de patruzeci şi opt de ore ca să ne căsătorim înainte de Crăciun. Nu vreau să facem copii înainte să se termine războiul.

- Să spui că aşa a decis logodnicul tău, a corectat-o Mab.
Majoritatea doctorilor dau diafragme femeilor măritate, dar, din cauza războiului, unii le dau şi celor logodite. Mab venise aici cu doi ani în urmă, înainte să se mărite cu Francis. „Nu te gândi la asta." Dacă i se pare că tu eşti cea care nu vrea să rămână însărcinată, o să-ţi ţină o prelegere.
- Bine.
Beth părea hotărâtă. Nici nu prea se înroşise când a încolţit-o Mab, la puţin timp după ce plecase din infirmerie, şi i-a spus sec: „Ştiu ce faci cu Harry. Cred că eşti o idioată, dar te rog spune-mi că aveţi grijă." Beth bâiguise ceva despre prezervative, iar Mab suspinase: „Se poate mai bine de-atât, cu ceva ajutor." Cine-ar fi crezut că timida Beth avea să devină una dintre cele mai desfrânate de la BP, care nu se sfiau să se detensioneze în urma muncii prin cotloane întunecate cu orice partener prindeau, cu toate că Beth părea să se strecoare prin cotloane întunecate doar cu Harry. Mab a pus-o să repete încă o dată şi şi-a scos mănuşa stângă. Ia ăsta... Doctorul nu o să te creadă dacă nu ai verighetă.
O durea să-şi scoată rubinul de la Francis şi să i-l dea. Beth şi l-a pus pe deget, înţelegând parcă preţul.
- Mulţumesc. Ştiu că nu eşti de acord...
- Nu-i treaba mea, i-a tăiat-o Mab. Ştii deja ce părere am despre faptul că te încurci cu bărbaţi căsătoriţi.
- Nu mi-e ruşine. Beth ţinea capul sus. Nu fac rău nimănui.
- Doar ţie, dacă ai impresia că se termină cu clopote de nuntă.
- Nu vreau clopote de nuntă.
Era cineva mai ieşit din comun ca Beth? se întreba Mab, spunându-şi că era cea mai stranie fiinţă cu care se împrietenise vreodată. „Iar acum este şi singura mea prietenă." Osia nu mai era, fetele din Wrens nu mai erau, acum că Mab lucra la Conac, iar celelalte femei de la BP nu prea mai ştiau cum s-o ia pe Mab. Celelalte femei care pierduseră soţi, logodnici, iubiţi erau atât de afundate în abisul durerii lor, încât Mab le evita, iar cele care nu suferiseră o asemenea pierdere erau fie stângace în faţa durerii pe care Mab nu o putea masca, fie se fereau de doliul pe care-l purta, pentru că se temeau pentru soţii şi iubiţii lor. Având impresia că Mab aducea ghinion sau că era o companie proastă, tindeau s-o ocolească. Toate, în afară de Beth, care se uita la uşa cabinetului ginecologic.

- Chiar funcţionează diafragma asta? Mai bine decât... ştii tu? A roşit, incapabilă să spună „prezervativ" în strada mare.
- Funcţionează, a spus Mab brutal. în ultimul timp, avusese vise despre copii - niciodată fete, toate fetiţele erau Lucy, doar băieţi. Băieţei cu părul castaniu ca al lui Francis. Băieţi de zece ani, cu statura robustă a lui Francis, care alergau cu bâtele de cricket, băieţi atât de reali, încât putea întinde mâna să-i atingă, înainte să dispară în negura visului. De dor, se trezea cu stări de vomă.
Beth a intrat în cabinet, iar Mab s-a dus la întâlnirea pe care o avea în Trafalgar Square. Era plin chiar şi într-o zi geroasă de iarnă: amorezii se întâlneau sub Coloana lui Nelson, copiii aruncau firimituri porumbeilor.
- Povestiţi-mi despre soţul dumneavoastră, doamnă Gray.
Jurnalistul venise lângă marele leu de bronz din stânga Coloanei lui Nelson, aşa cum stabiliseră. S-au prezentat, au schimbat amabilităţi, iar el scotea deja carneţelul. Este un corespondent bine-cunoscut, îi spusese la telefon editorul lui Francis. Scrie un articol despre Francis - poeţi de război care au murit şi s-au mistuit în umbra noului război. Poate îi răspundeţi la câteva întrebări când mai ajungeţi la Londra. Mab prefera să mănânce sticlă decât să-şi răscolească amintirile pentru un străin, dar, fiindcă nu-i oferise lui Francis un moştenitor cu părul castaniu, voia să facă un efort şi să vorbească despre poezia lui.
- Ce doriţi să ştiţi, domnule...?
Deja îi uitase numele. Nu mai ţinea minte nimic în ultimul timp.
- Graham. Ian Graham. Avea un ton frumos de bariton şi o pronunţie educată la şcoala publică: un bărbat înalt, deşirat, cu un palton boţit şi o pălărie ponosită. Scriu despre rolul artei în război. Mai întâi un articol despre Dame Myra Hess şi concertele de la National Gallery... Ce?
- M-a dus soţul meu la unul dintre concerte. Mab şi-a strâns paltonul negru mai bine pe ea. La a doua întâlnire. în timpul concertului, ea se uitase la hainele femeilor din public, în timp ce Francis asculta fascinat. Ce minunăţie! spusese el apoi. Ştii cum au loc aceste concerte? Arta a fost eliminată şi pusă la păstrare, dar apoi Dame Myra i-a organizat pe cei mai celebri muzicieni din Anglia să vină să cânte pentru public printre rame goale de

tablouri, ca în timpul penelor de curent Londra să poată asculta ceva frumos. închipuie-ţi!
Minunat, spusese Mab, fără să asculte de fapt.
- Nu va fi un articol bombastic, doamnă Gray. Ian Graham confundase tăcerea ei cu lipsa de încredere în el. Sonetele lui Francis Gray au ajutat o generaţie oarbă să înţeleagă ce se petrece în tranşee. Pe timp de război, arta este o mângâiere.
- Atunci, întrebaţi ce doriţi, a spus Mab brusc.
- Mai întâi despre dumneavoastră... înţeleg că locuiţi în Buckinghamshire şi faceţi muncă de război.
- Da, muncă de secretariat. Prea plictisitor ca să merite menţionat.
Chiar era, nu a fost nevoie să mintă. Giles îi găsise un post la Conac, unde îndosaria rapoartele. Era linişte şi monoton, iar Mab se gândea că ar fi putut să facă asta o veşnicie.
- Unde anume în Buckinghamshire?
Creionul lui se mişca rapid pe hârtie.
- Un orăşel un pic mai mare decât un depou de tren.
- Serios? Nu sunteţi primul om care-mi spune că prestează o muncă foarte plictisitoare şi vagă în Bucks, într-un orăşel care are doar un depou de tren.
-Zău?
- Da. Ceilalţi erau... Cum să zic? Genul de oameni care par să lucreze în conducere sau la Ministerul de Externe. Imediat vorbeau despre munca lor, mai ales după două-trei păhărele, dar o vorbă nu suflau când venea vorba despre Buckinghamshire.

Mab i-a aruncat o privire opacă.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Ian Graham a surâs ştrengăreşte, ca o rază de soare efemeră.

- Aha... a făcut şi a schimbat subiectul.
întrebări de rutină: cât a fost căsătorită cu Francis, unde s-au cunoscut. Mab îşi înfigea unghiile în palme, tulburată să retrăiască întâlnirile, nunta pe fugă...

- Soţului dumneavoastră îi plăcea muzica - dar arta? Pictura,

sculptura?

- Nu... nu ştiu.

- Doamnă Gray, a vorbit vreodată despre războiul în care a luptat?

-Nu.

- în 1919 a făcut un turneu bine cunoscut, în care a adunat ţărână de pe front pentru familiile care nu-şi putuseră îngropa băieţii. Scrisoarea lui pe această temă a fost publicată în Times. A...?

- Nu... nu mi-a povestit aşa ceva, a tresărit Mab.

Domnul Graham a schimbat tactica.

- Doamnă Gray, nu vreau să fiu indiscret. Doar că aţi fost căsătorită cu Francis Gray. îl ştiaţi aşa cum editorul său şi cititorii nu îl cunoşteau. Ei îmi pot povesti despre poezia lui, dar dumneavoastră îmi puteţi vorbi despre om. Poate o poveste personală?

Personală. Brusc, i s-a tăiat respiraţia. Nu era isteria prin care trecuse în timpul demonstraţiei cu maşina-bombă. Era atât furie, cât şi disperare, două emoţii care se arătau în roşu şi negru, extrem de simplu. întorcându-se, l-a apucat de mânecă pe jurnalistul mirat.

- Trebuie să beau ceva.

S-au dus la cea mai apropiată cârciumă, unde el i-a comandat un pahar gin pe care ea l-a dat pe gât fără să clipească. Mab a întins paharul, mai voia. Locul era perfect, întunecat şi soios, plin de clienţi care nu se voiau deranjaţi. Nu se uita nimeni la ei în timp ce Mab, gâtuită, şi-a făcut curaj să vorbească.

- Vreţi o poveste personală, domnule Graham? A luat al doilea pahar şi s-a întors spre jurnalist. Adevărul este că nu am. Francis Gray era cel mai bun om din câţi am cunoscut şi am fost soţia lui mai puţin de un an. Ştiţi de câte ori ne-am văzut? De paisprezece ori. Călătorea mereu pentru Ministerul de Externe, iar eu aveam o slujbă importantă, după părerea amândurora, aşa că făceam tot ce puteam. Nunta şi luna de miere au durat patruzeci şi opt de ore. Am petrecut două weekenduri la Lake District. Câte o masă la

cafeneaua din gară. Am făcut dragoste de cincisprezece ori cu totul. Nu-i păsa că era indecentă. Nu-i păsa că i se destăinuia unui jurnalist. Trebuia să spună cuiva după atâtea nopţi nedormite, ca să nu explodeze. Ian Graham a ascultat în tăcere, fără să o întrerupă, şi asta era tot ce conta. Ne-am iubit prin intermediari, domnule Graham. El m-a iubit printr-o fată pe care a văzut-o la Paris în 1918, iar eu l-am iubit prin scrisorile lui, dar nu prea am petrecut timp împreună. Nu am poveşti personale despre soţul meu. Nu am avut timp să le creăm. S-a poticnit şi a dat jumătate din gin pe gât. Ştiu că-i plăcea curry şi să se plimbe în zori. Ştiu că îşi detesta propria poezie şi nu dormea o noapte de la un capăt la altul din cauza celor văzute pe front. Dar nu l-am cunoscut pe el. Trebuie să locuieşti cu cineva ca să-l cunoşti. Eu am locuit cu două fete timp de trei ani şi jumătate. Le cunosc ca-n palmă. L-am iubit pe Francis Gray şi pentru mine era perfect, iar asta este dovada că nu-l cunoşteam prea bine. Nu am apucat să aflu cât de imperfect era. Nu am apucat să iau foc ascultând cântecul pe care-l fluiera când se bărbierea sau să aflu că zilele ploioase îl făceau irascibil. El nu a apucat să-şi dea seama că nu sunt marea lui dragoste din război, ci doar o vacă superficială care trăieşte pentru pantofi frumoşi şi cărţi. Nu am apucat să ne certăm din cauza facturilor ori dacă să cumpărăm gem de căpşuni sau marmeladă pentru micul dejun.

De-asta îi venea să moară noapte de noapte. Când o jelea pe Lucy, jelea faptul că fiica ei nu avea să devină o adolescentă plină de energie, să dea examene, să se ducă la facultate, dar cel puţin o cunoscuse până-n pânzele albe pe Lucy cea de şase ani din noiembrie 1942. Mare parte din Francis rămăsese un continent necartat, un bărbat pe care abia începea să-l cunoască.

„Şi nici el nu mă cunoştea, că altfel nu m-ar fi iubit aşa mult. Şi-ar fi dat seama că sunt o fufă arivistă care se mărita cu un om bun ca el ca să acceadă în societate. Şi-ar fi dat seama că merita o femeie mai bună ca mine."

- Nu am nici măcar o fotografie cu noi doi. Mab se uita în fundul paharului. Nici măcar una. Nu am găsit fotograf pentru ziua nunţii, a fost din scurt, şi pe urmă ne-am străduit mai mult să ne facem timp ca să fim împreună decât să facem o fotografie. A trecut o

căsnicie întreagă fără să am o poză pentru a o comemora. A ridicat ochii la figura mâhnită a jurnalistului. Iată un stimulent pentru articolul dumitale, a spus în bătaie de joc. Cherchelita văduvă din Shoreditch a lui Francis Gray, care stă în cârciumă şi toarnă gin cu nemiluita în ea. Nu-mi pasă dacă îl publicaţi. Nu-mi pasă ce scrieţi despre mine.
- Sunt jurnalist, nu monstru, a spus Ian Graham.
- Nu-mi pasă ce cred oamenii despre mine, dar pe Francis onoraţi-l. Era un poet bun şi un mare om.
A dat ginul pe gât dintr-o înghiţitură.
- Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat jurnalistul cu glasul stins.
Mab s-a întors brusc, de era să cadă de pe taburet. A prins-o de mână s-o ţină, iar lui Mab i s-a făcut pielea de găină. Doamne! Ce dor îi era de mâinile lui Francis! Să îşi întrepătrundă degetele, să-i simtă palma pe mijloc. Lăsase mare parte din amorţeală la infirmerie - noaptea se ţinea singură în braţe, prefăcându-se că era la pieptul lui Francis, tânjind s-o îmbrăţişeze din nou.
„Nu pleca", ar fi vrut să spună. Impulsul a străbătut-o ca un fulger al disperării: să-l ia pe bărbatul ăsta, pe care nu-l cunoştea, şi să-l ducă la un hotel, să-l lase să-i facă orice, numai să poată sta cu ochii închişi, pretinzând că era Francis.

Apoi a respins gândul, aşa îngreţoşată de ruşine, că-i venea să

vomite. Ian Graham a cerut barmanului un pahar cu apă şi lămâie

şi i l-a dat.
- Beţi până la fund. A stat să bea şi s-a ridicat. Am tot ce-mi trebuie. Pot să vă conduc la gară, doamnă Gray?

- Aştept o prietenă, ne întoarcem împreună la Bucks.

A şovăit, nevoind s-o lase singură, dar Mab a întins mâna.

- La revedere, domnule Graham! Abia aştept să citesc articolul.
Şi-a înclinat pălăria şi a plecat. Ea se întreba unde se mai ducea, pe ce plajă stropită de sânge sau în ce oraş aruncat în aer avea de

documentat, după care a mai comandat un gin şi s-a gândit doar la Francis şi la Lucy.

După încă trei pahare, se împleticea. Era să treacă pe lângă cabinetul doctorului când s-a întors să-l găsească, iar Beth a dus-o aproape în cârcă acasă

.Dragă J.P.E.C. Cornwell,

(A cincea scrisoare a Osiei către bunul samaritean de la Café de Paris)

Mă întreb de ce îţi tot scriu în neant, de ce trimit scrisorile astea în purgatoriu... mă rog,proprietarei tale. Crăciun fericit, oriunde ai fi! - Ozma deOz

Osia era şi ea o dată binedispusă şi intra pe uşa cu perdea de iederă a hotelului Claridge. Ultima criptogramă tradusă înainte să ia trenul era un mesaj radio către un distrugător german din Norvegia: „Vă rugăm să-l informaţi pe Oberleutnant W. Breisbach că i-a născut soţia un băieţel."

„Felicitări, Oberleutnant!", spunea Osia în gând, zâmbind. „Sper să apuci să- ţi vezi copilul mare." Măcar de Crăciun puteai să-i urezi de bine şi duşmanului, fiinţă umană, fără să cântăreşti însemnătatea urării pentru ai tăi. Osia voia ca locotenentul Breisbach să se ducă acasă, la fiul lui, într-o lume în care acel fiu să nu fie nevoit să intre în uniunea tinerilor hitlerişti, şi cu certitudine nu cerea prea mult. Se apropia 1944, doar puteau spera deja să se întrevadă începutul sfârşitului.

- înţeleg că se cuvin felicitări, domnişoară Kendall! a întâmpinat-o domnul Gibbs, portarul. Am aflat vestea fericită pentru mama dumitale.

Tatăl vitreg numărul 4, detestabilă noţiune

.- Bănuiesc că n-ai de unde să-mi faci rost de un însoţitor la nuntă, nu?
Pe vremuri, Osia ar fi venit cu Mab. Mab ar fi fost absolut esenţială ca prietenă pentru nunta pretenţioasă din Londra: să studieze fiecare rochie în parte, să râdă de fiecare pălărie oribilă, numai că de un an nici n-o prea mai văzuse pe Mab altundeva decât la cantină. Osiei i-a pierit zâmbetul amintindu-şi de nunta lui Mab cu Francis, care păreau atât de fericiţi, încât întorcea lumea capul după ei.

„Mi-e dor de prietena mea."

- Nu vă însoţeşte prinţul Philip, domnişoară Kendall?

- Nu prea cred.
Până la urmă, Philip renunţase să-i mai scrie. încercând să se înveselească pentru ocazie, Osia i-a urat noapte bună domnului Gibbs şi a urcat. Voia să compună următorul articol pentru BB, să găsească un subiect potrivit de spumos pentru ediţia de Crăciun - după Coventry, nu prea mai reuşea să menţină tonul relaxat al articolelor. încă făcea glume, dar mai acide decât înainte. Poate că era în regulă, umorul putea fi tăios, dar în acelaşi timp să facă oamenii să râdă. Poate că Osia Kendall putea miza pe faptul că după război avea să devină o mare satiristă.
Of, pe cine prostea? Dacă erai bărbat şi scriai amuzant despre viaţa de zi cu zi, se chema satiră. Dacă erai femeie şi scriai amuzant despre viaţa de zi cu zi, se chema fiţuică de fleacuri.

încruntată, Osia a ieşit din lift, a dat colţul şi a intrat direct în

Philip.

- Ah! Ăăă...

- Scuze, Os, ce...?
S-au oprit. „Doamne! Cât a trecut!" Osia, încerca să nu se holbeze şi să nu râdă. Philip era imposibil de înalt şi de bronzat, mai viking ca niciodată, dar era în halat şi în papuci şi nici un viking nu arăta

aşa degajat surprins în halat şi în papuci. Şi-a băgat mâinile în buzunar, complet paralizat.
- Arăţi bine, prinţesă, a spus în cele din urmă.
- Nu ştiam că s-a întors Wallace.
- Da, păi... Ar trebui să fiu la familia Mountbatten, dar au casa plină de oaspeţi de Crăciun.
S-au mai privit o vreme. Philip nu părea foarte bucuros, avea o expresie rezervată, aşa cum îşi amintea Osia că-l mai văzuse de câteva ori când era furios. „Ai dreptul să fii furios. Te-am lăsat baltă, din motive întemeiate, dar tu nu ştii asta." Nu îi putea dezvălui, aşa că a început să turuie:
- Am venit doar pentru o seară - mâine încep direct repetiţiile pentru Mult zgomot pentru nimic. Eu joc rolul miresei, sunt aruncată la pământ şi repudiată în pentametru iambic, dar puşlamalele de gemene Glassborow, care joacă rolul domnişoarelor mele de onoare, nu aruncă florile pe trupul meu prăvălit la timp.
Osia gâfâia. Ce mai faci?
- M-a lovit gripa. Acum, privindu-l cu atenţie, vedea că era roşu sub bronz şi că îi sclipea fruntea. Am scos capul să iau batistele pe care mi le-a adus băiatul de serviciu.
Philip a ridicat pachetul de pe prag, iar Osia a văzut că se clătina.
- Uşurel, băiete. I-a pus mâinile pe umeri, l-a îndreptat şi, înainte să se gândească vreunul, el o cuprindea deja de mijloc şi se sărutau. Avea gura rigidă şi mânioasă, dar mâinile moi, de parcă se topea la atingerea ei. Ardea de febră. Chiar eşti bolnav, a spus, rupând sărutul.
- Nu suficient de bolnav să nu îţi simt parfumul.
O spusese parcă involuntar şi s-a retras încruntat. Şi Osia a făcut aceeaşi mişcare, dându-şi seama unde se aflau. Nici un hotel londonez nu permitea unei tinere să urce cu un tânăr dacă nu prezentau un certificat de căsătorie, dar, iată, în spatele lui era o cameră şi nu-i vedea nimeni.
- în seara asta ar trebui să merg la spectacolul regal de pantomimă la Windsor, a murmurat el. Aladdin - joacă prinţesele.
- Philip, nici nu te ţii bine pe picioare. Nu te duci nicăieri. Osia i-a pus mâna pe frunte. Treci înăuntru. A deschis uşa şi a intrat după el. Era o cameră modestă pentru standardele hotelului, departe de luxul din apartamentul mamei ei. Geanta lui Philip era într-un colţ,

patul plin de batiste mototolite. în pat! i-a ordonat Osia, aruncându-şi pantofii din picioare. O să mă ocup eu de tine.
- Numai de infirmieră nu eşti bună, prinţesă.
- Şi tu eşti un pacient îngrozitor, băiete. Bagă termometrul în gură şi lasă-l acolo!
- îţi cam place, a acuzat-o, întinzându-se.
- Păi, normal! Osia s-a aşezat pe marginea patului şi i-a tras picioarele în poală. Avea degete lungi şi osoase şi avea impresia că-i venea să se prostească cu ele.
- E doar o răceală.
- Tu eşti unul dintre cei care zic că doar şi-au scrântit piciorul când le iese osul prin piele, nu?

Părea jignit.

- N-ai de unde să ştii una ca asta.

- Ba da.

Philip se uita în tavan, cu termometrul îndreptat în sus.
- N-a mai avut nimeni grijă de mine când eram bolnav. La modul serios cel puţin.
- Adică în afară de servitori, infirmiere cu mâini reci ca gheaţa, care-ţi dau ulei din ficat de cod la internat? A făcut o pauză. Nici eu.
S-a dus să-i aducă un pahar cu apă. „îmi place." Poate ideea vieţii de familie, atât de normală şi totuşi atât de stranie. în experienţa ei, o relaţie presupunea
să meargă în diverse locuri: cu maşina, la dans, la film. Să meargă pur şi simplu desculţă prin camera lui Philip, să se simtă ca la ea acasă...
- Culcat! i-a ordonat, împingându-l la loc atunci când a dat să se ridice.
- Diavoliţă! a acuzat-o, scuipând termometrul.
- Magnific, dragul meu! Funcţionează, ţi-a scăzut temperatura. Nu ai fost prea cuminte, dar aş zice că putem desface o şampanie. îl pusese să comande o sticlă, laolaltă cu supă de pui şi batiste. Şampania făcea bine invalizilor, toată lumea ştia asta. Eşti de câteva zile în oraş? a întrebat, scoţând dopul.

- Da. Nu şi-a luat ochii de la ea. Ai de gând să mă întrebi de ce nu te-am sunat?

Ea a turnat puţină şampanie în două căni de ceai.

- Ştiu de ce nu m-ai sunat.

Tăcerea era incomodă. El s-a ridicat în cot.

- Os, ai cunoscut pe cineva? De-asta nu ai mai scris?

- Nu, n-am cunoscut pe nimeni. Nu vorbi prostii.

- Atunci, de ce m-ai lăsat baltă?

„Ca să te protejez", ar fi vrut ea să-i răspundă.
- Am crezut că baţi în retragere, a spus el în cele din urmă. Că vrei să lăsăm lucrurile să se mai răcească. Nu zic că mi-a plăcut, dar probabil ar fi mai bine aşa.
- De ce? Osia s-a uitat la el, însă doar a ridicat din umeri. Nu băteam în retragere, Philip, am avut un an cumplit... I-am văzut pe soţul şi pe surioara celei mai bune prietene murind în faţa mea în bombardament. în parte, dă vina pe mine... Osia însăşi se învinovăţea că îi dăduse drumul lui Lucy... aşa că am pierdut-o şi pe ea. Şi apoi, scriu zilnic rapoarte la muncă pentru câştigătorii de medalii, iar detaliile sunt oribile uneori. Aşa, reuşise să nu mintă prea mult. A omis câteva lucruri, cum ar fi vânătoarea inutilă de câteva luni după dosarele care lipseau şi pe urmă n-au mai lipsit şi după hoţul sau informatorul care putea să fie sau nu real. Osia tot nu ştia. Nu putea decât să fie cu ochii-n patru. De atunci, nu mai dispăruse nimic. în sfârşit, a încheiat, am fost într-o stare foarte proastă şi nu am vrut să scriu dacă nu aveam nimic vesel de spus, apoi s-a prelungit tăcerea şi mi-a venit cu atât mai greu să scriu. Osia i-a atins mâna. Mă ierţi?
- Şi eu am avut un an prost. A spus-o aproape în şoaptă.
Osia stătea pe gânduri. „Nu te apropia de el, aşa a zis Travis. Pentru el este mai bine aşa." Dar nu putea pleca aşa de lângă Philip, să-l lase singur de Crăciun, cu febră, într-o cameră impersonală de hotel. Şi-apoi, de când hotărâse să se detaşeze de

Philip, o văzuse pe Mab cum l-a pierdut pe Francis - îi văzuse furia şi suferinţa că nu mai avuseseră timp, dragoste, tot...
Osia s-a întins pe pat în faţa lui Philip şi şi-a lipit picioarele în ciorapi de ale lui.
- Povesteşte-mi.
A depănat domol, cu accese scurte de tuse şi zvâcniri, în timp ce sorbeau din şampanie, despre traversarea Atlanticului dus-întors cu un convoi, despre atacurile bombardierelor Stuka pe toată Mediterana, atunci când Wallace a primit ordin să sprijine invazia Siciliei.
- A fost o noapte, în iulie, când totul strălucea în lumina lunii precum ziua. în urmă lăsam o dâră aprinsă precum Calea Lactee. Nava fusese deja lovită, toată lumea ştia că urmau să se întoarcă să ne dea lovitura finală. A trebuit să născocim ceva pe loc - nu ştiu de ce mi-a dat atenţie căpitanul, dar a făcut-o. Am încropit o plută mare din lăzi şi bucăţi de lemn, am pus un morman de moloz pe ea, am agăţat câte un semnal fumigen plutitor la fiecare capăt şi i- am dat drumul în larg, apoi am pornit cât am putut de repede în cealaltă direcţie şi am oprit motoarele, am stins luminile, tot. Am stat toţi în beznă, în speranţa că nemţii vor crede că ne-am dus la fund şi că doar pluta de moloz şi fumul mai rămăseseră din noi.
- Bănuiesc că au muşcat momeala, a spus Osia când a tăcut el. Altfel nu ai fi aici.
- Au muşcat, da. Am auzit bombele şuierând pe cer şi lovind epava ca s-o scufunde. Nenorociţii ăia au dat să nimicească ceea ce credeau ei că erau marinari agăţaţi de resturi.

- Dar nu erau. Se pare că i-ai salvat, domnule locotenent. A ridicat

iar din umeri.

- Jur că am îmbătrânit cinci ani în noaptea aia, Os.
- Cinci ani... Osia s-a întors, iar el a tras-o la piept, aducând pătura peste amândoi. Nu acum cinci ani ne-am cunoscut?
- Patru.
- Numai?
- La sfârşitul lui '39, la parter. Tu, în salopeta ta. Arătai ca Winston Churchill, doar că adorabilă.
- Doamne! Ce infantilă eram!
- Şi eu la fel. Credeam că războiul o să fie o joacă.

Au stat tăcuţi, cu picioarele întrepătrunse, ghemuiţi în lumina slabă. Osia, care aţipea, se simţea din nou acasă.
La un moment dat, s-a trezit peste noapte. Nu mai era cu spatele lipit de pieptul cald al lui Philip, ci de ceva moale şi pufos.

- De ce ai pus o pernă între noi? a întrebat căscând.

- Nu aveam sabia, a mormăit el, adormit.

- Poftim?

- Sabia... Este o poveste veche. Un cavaler pune o sabie în pat dacă

trebuie să doarmă lângă doamna inimii lui. Ca ea să ştie că nu va

trece peste ea.

- Şi dacă ea vrea ca el să treacă? Nici un răspuns.
Osia a coborât din pat şi a început să-şi descheie rochia gri de lână. Nu trăseseră draperiile ca să nu se vadă lumina din stradă. Luna arunca o rază argintie în camera de hotel. îl vedea pe Philip şezând pe pat - probabil că îl apucase febra în somn, pentru că îşi azvârlise cămaşa şi pătura de pe el şi îşi ţinea genunchii ridicaţi şi acoperiţi cu cearşaful. Era prima oară când îl vedea la bustul gol. Vai! Ce privelişte!
- Os, ar fi bine să mă duc pe canapea, a spus fără vlagă, în timp ce ea îşi scotea ciorapii.
- Nici vorbă, băiete. încă ai febră.
- Să ştii că nu sunt de piatră, a spus, gesticulând spre furoul ei de satin. O pernă nu poate face prea multe.
- Ei bine, nu o să dorm în rochia de lână şi nu o să dorm nici pe canapeaua aia. S-a urcat lângă el, cu inima bubuindu-i în piept.
- Eşti un drac, i-a spus în întuneric, întinzându-se spre ea. Avea pielea încinsă de febră, iar Osia s-a încins şi ea, gâfâind, făcându-l şi pe el să gâfâie în timp ce se rostogoleau în cearşafurile apretate.
- Ţine-te de mine, i-a spus la un moment dat, alunecând cu buzele şi cu mâinile pe marginea furoului şi a făcut ceva pentru care Osia nu avea un nume, ceva ce nu ştia că se face, dar care a stors-o de

puteri şi a lăsat-o fără suflare, ţinându-se de umerii lui laţi ca să nu cadă în gol. Simţea zâmbetul lui Philip pe piele.
- în sfârşit comunici, prinţesă.
- Comunicarea se face între doi oameni, pare-mi-se, a îngăimat şi a găsit mai multe căi s-o facă, lăsându-l s-o ghideze cu mâinile şi înjurând gâtuit.
S-au oprit, s-au agăţat unul de altul gâfâind, lipiţi cât erau de lungi, cu frunţile lipite una de cealaltă şi legănându-se. Un domn nu trecea de un anume punct cu o fată decât dacă exista o înţelegere că lucrurile aveau să devină curând permanente. înainte, când ajungeau în acel punct, Philip se oprea, dar nici nu mai avuseseră ocazia să fie singuri, să facă ce voiau. Osia a simţit că de data asta putea insista, în ciuda protestelor lui. Febra îi doborâse zidurile de apărare, era destul de ameţit în seara aceea încât să fie nesăbuit, în cazul în care era destul de nemiloasă cât să-l facă să uite de el.

Dar el nu ar fi insistat dacă ea era cea bolnavă, care uita de ea.

- Os, a spus Philip gâtuit. Pune perna la loc.

Osia a plecat capul şi s-a lovit cu fruntea uşor de umărul lui.

- Nu-mi place să fac ce trebuie.
- O, nici mie! a mârâit. Au reuşit să se reaşeze, să-şi alinieze capul şi membrele mai mult sau mai puţin unde trebuiau să le ţină, cu perna pusă bine între ei, iar Osia cu capul pe umărul lui. Putem face asta oricând vrem, să ştii, a spus Osia în beznă. Nu ne opreşte nimic să fim... mai mult.
Mai clar de-atât nu reuşise niciodată să o spună sau să facă aluzie. „Nu-mi mai spune prinţesă, că nu sunt, dar aş putea fi. Dacă ai vrea."
Numai că el adormise deja.
Au dormit până târziu, iar până la prânz i-a scăzut febra şi stătea în pat cerând micul dejun. Au comandat de la bucătăria hotelului şi au mâncat în pat. Osia s-a uitat la ceas oftând:
- într-o oră pleacă trenul.
- Iar eu nu mai am nici o scuză să lipsesc la spectacolul de pantomimă de Crăciun la Windsor.
Osia i-a luat o firimitură de pe buză.

- Nu te văd la un spectacol de pantomimă cu copii.
- Nu-i doar atât. Prinţesele o fac în fiecare an pentru un public intim, ca să strângă bani pentru soldaţii de pe front. A zâmbit. Lilibet primeşte mereu rolurile bărbaţilor, pentru că Margaret trebuie să fie prinţesa.
- Este deja prinţesă. Nu poate juca alt rol pentru o seară?
- N-o cunoşti pe Margaret. Philip se uita în farfurie, rupând în bucăţi ultima felie de pâine prăjită. Os... nu mi-ai răspuns aseară. A ridicat ochii. Motivul pentru care nu ai mai scris.
- Am spus...
- .. .multe lucruri vagi despre un an greu. Nu este un răspuns. O privea pătrunzător. Te cunosc. An greu sau nu, Osia Kendall ţine capul sus şi îşi vede de viaţă cu entuziasm. Ce s-a întâmplat?
Nu se putea uita în ochii lui.
- Philip, va trebui să ai încredere în mine.
- O să-mi scrii când plec din nou pe mare? O să ieşi cu mine când vin în oraş?
„Nu cred că este înţelept." Acum se întâlniseră întâmplător. Dacă începeau să se vadă din nou, aveau s-o interogheze iarăşi. Ne predai scrisorile de la el. Ne spui dacă îşi contactează familia. Ne spui ce-i zici în pat, ce îţi zice şi el ţie... Iar jurământul o obliga s-o facă.

Philip a devenit inexpresiv când ea nu a răspuns.

- Mulţumesc că ai avut grijă de mine, prinţesă!

- Mă gândeam să afli de la un prieten, spunea vocea la telefon.
- David, ce naiba îndrugi acolo? Era ajunul Anului Nou. Osia scria de zor ediţia BB a săptămânii, un pamflet acid despre spectacolul de Crăciun pus în scenă de actorii de la Bletchley Park, când o chemase proprietara la telefon. Osia se mirase să-l audă pe David Milford Haven, amicul lui Philip, la celălalt capăt al firului. Ştiu că Philip s-a dus la Windsor de Crăciun pentru
spectacolul de pantomimă. A scris în ziare.
- Ce nu scrie în ziare este că între el şi prinţesa Elizabeth s-au aprins artificii. Au jucat mimă în familie a doua zi de Crăciun, au dansat pe muzică de gramofon...

- Şi? Philip şi Lilibet fuseseră dintotdeauna prieteni prin corespondenţă. Mima... asta joci cu sora mai mică.
- Os, în aprilie face optsprezece ani. Este serioasă, vrea să se înscrie în ATS, are ochi mari şi albaştri şi picioare superbe. Philip nu-şi mai lua ochii de la ele când se fâţâia pe scenă în colanţi.
- Chiar trebuie să salivezi aşa sonor? Osia a strâmbat din nas.
- Os, vorbesc serios. Tot Crăciunul s-a uitat prinţesa noastră la Philip ca la Dumnezeu şi nici el nu-şi lua privirea de la ea. Curând vor începe bârfele. Am zis să afli de la mine întâi.
- Din bunătate? Ce drăguţ din partea ta...
- Ai chef să bem ceva la The 400? Doar noi doi...

Osia a închis. A stat pe culoar şi şi-a privit propriile picioare, destul de vânjoase ca să fi arătat bine în colanţi pe scenă.

Prinţesa Elizabeth. Viitoarea regină a Angliei. Şi Philip?

„îi spune «verişoara Lilibet». O crede o copilă."

- Osia! Vocea lui Beth se auzea dinspre poartă. Autobuzul... -Vin!

SALBE Dl BLETCEIY, IANUARIE 1944

P ii cel *Mi* cumplit BP

vpreţpecare-lpIMi Iii

pe seama confidenţială- Bet
r

preţul este sâ-ti musti
[1] i : i

baatuiicicâiidverisoara

ty toarce încă o data
la

tiî necesare la BP? Teama mai]& de Crăciun: 4 puţin
i
rle a nu divulga informaţii **m** il/fratele/'tatăl meu
- : 1 este
sub anestezie? Presiunea sole lat, spre deosebire de
al
la care esti supus miiiţin- tâu [11] Verisoarâ Betty, sper
du-ţi prietenii? 1 con- s a ţ lutrezeşti iniac.,,,
form sondajului informai la

Beth stătea într-una din cabinele lui Scopelli, cu căştile peste urechi şi bărbia sprijinită pe braţele încrucişate. Harry nu venea în ziua aceea. Era ziua lui Christopher şi avea de primit o trupă de copii de şase ani, care veneau să se joace şi să mănânce un tort făcut cu un singur ou, aşa că-i dăduse lui Beth cheia magazinului. Acum, în urechi îi pătrundeau liniile paralele ale piesei lui Bach, cu ondulaţii precise, iar în spatele pleoapelor închise, Beth vedea noul cifru, cel la care lucrase Dilly înainte să moară.
Cine putea şti ce trimiteau sovieticii prin Enigma lor sau de ce - Beth ştia că erau probabil mesaje false, dar cifrul în sine o fascina. Părea să fi fost trimis printr-o maşină Enigma cu trei rotoare a armatei germane, dar era cumva diferită de celelalte pe care le

văzuse. Dilly a avut dreptate, părea că merge ca o spirală spre interior. Părea de-a dreptul ostil în faţa decriptării.
- De ce să pierzi timpul cu asta? a întrebat Peggy într-o noapte, imediat ce începuse noul an. Avem vrafuri întregi din cele mai recente transmisiuni nerezolvate dacă te plictiseşti. De când lucra în secţia lui Knox, exista un coş plin cu mesaje care nu se puteau decoda, aruncate la întâmplare - te duceai la coşul cu pricina când erai agitat şi nu aveai răbdare, dar în perioada aceea, când le sufla în ceafă invazia Aliaţilor asupra Franţei, nu prea avea nimeni timp liber. De ce să pierzi timp cu vechiturile lui Dilly?
- Pentru că la asta lucra ultima oară.
Din octombrie se tot întorcea la ele când avea o clipă liberă, trecând cu răbdare prin toate exerciţiile pe care le ştia. Nu trăgea foloase, dar blocajul nu o frustra atât de crunt ca pe Harry, care-şi bătuse capul până la epuizare în perioada în care nu mai puteau intercepta transmisiunile submarinelor. Poate pentru că transmisiunile abandonate al lui Dilly nu păruseră critice - nu murea nimeni în apele reci ale Atlanticului din cauză că Beth nu putea decoda ultimul cifru al lui Dilly. Era doar un puzzle. începea să viseze un trandafir care înflorea printre liniile de cod ale Enigmei, care apoi se pliau în sine, întocmai ca un boboc ce se desface din afară către interior.
Tocmai întorcea discul pe cealaltă parte, când s-a dat de perete uşa magazinului. Harry a intrat ca o furtună, izbind uşa atât de tare, încât s-a
zgâlţâit cadrul. Apoi a rămas pe loc, cu pumnii strânşi.

Ea şi-a scos căştile de tot.

- Christopher? Petrecerea...

- Am fost alungat.

- Poftim?
- Christopher mi-a cerut să plec. Harry se uita la Beth. Avea ochii foarte închişi la culoare. Zice că o să râdă prietenii de el. Dintre toţi taţii, eu sunt singurul care nu poartă uniformă.

„Puşlamaua", era cât pe ce să spună Beth. Spera că-l pocnise

Sheila.

- I-a arătat lui Sheila, a spus Harry, aparent citindu-i gândurile.

- Foarte bine. Oricum, ar fi trebuit să rămâi la petrecere.
- E ziua lui. Harry a început să se fâţâie. Nu era isteric, nici nu voia să fie rău. La vârsta asta, băieţii cu care este prieten... se joacă de-a războiul, se laudă cu taţii lor care ucid nazişti. Christopher e deja corcit şi infirm - scuipa cuvintele cu o precizie sălbatică -, la mila oricărui tartor care are chef să îşi bată joc de el. Şi peste toate astea, nici n-are un tată cu care să se mândrească.

- Ba da, a protestat Beth.

- Ba nu. Habar n-are cu ce mă ocup.

- Nici Sheila nu are habar, dar ştie că este important.
- Christopher are şase ani. Tot ce ştie este că-l chinuie băieţii din cauză că taică-său este un laş, iar eu nu-l pot proteja. Şi când mă întreabă de ce nu lupt pe front, nu-i pot răspunde. Sumbru, Harry s-a lăsat pe scaunul din faţa lui Beth. Vouă, femeilor care lucraţi la Bletchley Park, nu vă aruncă nimeni priviri ucigătoare fiindcă nu purtaţi uniformă. Nu vă opresc străinii pe stradă să vă întrebe cum mai ţineţi capul sus zi de zi, când orice tânăr întreg la trup din Anglia îşi aduce contribuţia în război. Nu vă îmbrâncesc bărbaţii pe stradă că „n-aveţi ce căuta în ţara asta şi nici măcar nu luptaţi pentru ea."
- Harry, mie mi se permite să muncesc doar pentru că este război şi tot nu primesc banii pe care-i primeşti tu, a spus Beth. Nu-mi spune că mie mi-e uşor.
- Nu asta spun, s-a răstit, cu ochii în flăcări. Ea i-a susţinut privirea, fără să cedeze, iar el s-a întins peste masă şi i-a acoperit mâna cu mâna lui mare. îmi pare rău. Nu ar trebui să mă lamentez.

S-a uitat atent la el.

- Nu-i doar din cauza lui Christopher, nu?

Harry a privit mâinile lor împreunate, răsfirându-i degetele ca pe

evantai.

- Dacă aş fi ştiut că venind la Bletchley Park nu voi putea lupta niciodată, că nici unul dintre băieţii de la BP nu se va putea înrola în veci, ca să nu existe riscul să fim capturaţi, nu sunt sigur că aş fi venit. Şi nu sunt singurul care are părerea asta.
- Ai fi vrut să te fi înrolat în RAF şi să fi murit în '39 în Kent? a întrebat Beth uluită. Sau să fi fost artilerist şi să fi fost capturat la Dunkirk? Aşa ţi-ai fi folosit mai bine creierul?
- Faptul că sunt deştept nu ar trebui să mă scutească de pericol. Nu zic că nu au dreptate să nu mă primească acum - confidenţialitatea este mai importantă pentru BP. Dar aş vrea să fi avut şansa să fac mai mult decât am făcut.
- Vrei să zici că nu ai nici un impact asupra războiului? Fă un estimat de transporturi care au traversat cu bine oceanul doar pentru că ai decriptat tu transmisiunile submarinelor. A tăcut. Oricine poate fi carne de tun, dar puţini cei care pot decripta transmisiunile submarinelor. Războiul ăsta are nevoie de craniul tău intact. Lasă-i pe alţii să sară în aer - mai bine ei decât tu.
- Doar nu zici că suntem mai buni decât băieţii care mor...
- Ba da, mai buni decât mulţi dintre ei. Eşti. Noi suntem. Sufletele noastre nu sunt mai preţioase, dar creierele, da.

Harry s-a uitat la ea o clipă.

- Dumnezeu ştie cât te iubesc, Beth, dar uneori mi-e greu să te

plac.

- Poftim? Parcă o plesnise.
- Creierele noastre funcţionează într-un anumit fel, un fel care ne face utili. Şi da, salvăm vieţi, dar este o aroganţă colosală, mama ei de treabă, să priveşti cu dispreţ vieţile pe care le salvăm, pentru că lor nu le funcţionează creierul la fel.

- Nu-i arogant să îţi cunoşti valoarea, Harry. Şi este ridicol să crezi că este mai nobil să-ţi împuşti duşmanul sau mai eficientă lupta decât decriptarea planurilor lor de luptă. Luptăm noi cu hârtia şi creionul, dar asta nu face lupta mai prejos.
- Ştiu asta. Ştiu că merită lupta. însă m-a adus într-o stare de m-am întrebat dacă nu cumva o să sfârşesc într-o cameră capitonată, iar din cauza asta fiul meu a avut de suferit şi al naibii să fiu dacă o să pretind că nu am regrete.
S-a ridicat şi a început să se fâţâie din nou.
- Nu te-aş avea dacă nu ar exista slujba asta, a spus Beth. O luase cu frig. Mai regreţi şi altceva?

Harry s-a oprit. îşi încordase spatele masiv de stres.

- Nu, a răspuns încet. „Atunci?", se întreba Beth.
- Uneori te invidiez. Harry s-a întors, sprijinindu-se cu cotul de clanţa uşii. Felul în care îţi duci zilele, trecând cu vederea orice în afară de muncă. Nu mi-e clar dacă într-adevăr nu-ţi pasă sau îţi pasă, dar eşti atât de concentrată, încât totul îşi încetează existenţa imediat ce cazi în vizuina iepurelui.
- Să-mi pese? De ce anume?
- De război, aşa cum există dincolo de un vraf de mesaje. De prietenii tăi, pe care ştiu că-i iubeşti, însă cărora nu le dai atenţie...
- Ba le dau.
- Mab bea până cade-n cap în Baraca de recreaţie la sfârşitul fiecărei ture. Harry şi-a luat privirea de la crăpătura din perete şi s-a uitat la Beth. Atârnă de un fir de păr. Ce dracu, n-ai observat?
- .. .Nu. Mab era nefericită, fireşte, dar să atârne de un fir de păr? Mab, care încă o tundea pe Beth lună de lună ca pe Veronica Lake şi care o dusese la Londra pentru diafragmă? Nu mi-am dat seama, a spus Beth încet.
- Şi tocmai ţi-am spus că te iubesc şi nici n-ai clipit. Şi-a încrucişat braţele la piept. Mă iubeşti, Beth?
- Ai spus şi că îţi e greu să mă placi, a ripostat Beth. Cred că m-a afectat mai mult.
- Când funcţionezi asemenea unui mecanism de ceasornic, fără să vezi nimic din ceea ce se petrece în jurul tău, da, mi-e greu să te plac. Nu înseamnă că nu te iubesc. Te iubesc. Şi asta incurabil.

Beth a plecat ochii, jucându-se cu căştile pe masă, roşind, cum ştia că i se întâmpla.
- Nu... nu ştiu ce să răspund, a zis în cele din urmă. Nu putem schimba nimic. Nu vreau să schimb nimic. Aşa că de ce trebuie să avem discuţia asta?
Harry s-a dus la ea, i-a ridicat faţa şi a sărutat-o blând.
Beth, nu ştii ce să faci pentru că nu vezi soluţia în grupuri de cinci litere

.„Ende" (sfârşit) + „Losung" (soluţie) era prescurtare de la „soluţia finală la problema evreilor" şi se referea la uciderea în masă a evreilor din Europa.

BALBE DE ifftftlţ FEBRUARIE 1944

Ginul olandez", cum se serveste m Baraca de recreaţie, nu are nici o legătură nici cu Olanda, nici cu ginul m sine, Se poate cea doar când ai cea mai cruntă | din Iunie, curn a avut de exemplu BB din cauza expresiei „zur Endlosuiig" întâlnite Ia muncă. &e referă la un transport de evrei si înseamnă „soluţia fi-lip Pentru BB, această expresie np era cunoscută. dar nu-] nevoie de cine stie

Mab a terminat în sfârşit tura, iar zece minute mai târziu începea primul pahar în Baraca de recreaţie. într-o succesiune rapidă, a dat pe gât două pahare cu gin olandez, după care a comandat o halbă de bere, din care a sorbit pe- ndelete. Două iute, una pe-ndelete, asta era soluţia. Dacă se îmbăta prea repede, ajungea să plângă pe masă, dacă bea prea încet, nu se anestezia destul cât să poată dormi. Două iute, una pe-ndelete - făcea asta patru ore, până venea momentul să se ducă pe două cărări spre staţia de autobuz. N-avea nimic. Absolut nici o problemă.
A răscolit în poşetă după o ţigară, mijind ochii la inelul cu cheile dulapurilor din Conac, unde terminase mai devreme treaba - uitase să le predea paznicului din sala principală. Avea să se întoarcă la plecare şi să le predea. Totul era în regulă atât timp cât se aflau pe proprietate şi nu la mâna oricui.
- Regină Mab, superbitate, îţi ofer ceva de băut? a întrebat Giles, cu chipul plăcut de neclar. Vreo bârfă bună? Sigur afli chestii la Conac. Apoi a întrebat aproape în şoaptă, în zgomotul vesel al criptanaliştilor care erau în pauză, beau, jucau tenis de masă sau bridge în fundal: S-a apucat Travis de băut din cauza invaziei iminente?
- Nu suflu o vorbă despre muncă, Giles. Chiar şi după trei pahare, cu amarul doar pe jumătate înecat, în spaţiul familiar din centrul BP, tot a tresărit.
- Fată dragă, vreau bârfe, nu secrete de serviciu. Bâlbele de Bletchley nu mă mai amuză în ultimul timp, mă dezamăgesc. Aşa că zi-mi cine trebuie să aleagă data invaziei şi are nervii praştie, spune-mi dacă premierul zbiară la telefon din două în două zile despre Montgomery. Nu putem dezvălui secrete, dar putem vorbi despre oameni. De fapt, doar despre asta putem vorbi la BP. Nimic? Ei bine, stai că-ţi zic eu. Gemenele Glassborow au intrat în clubul Pălărierilor Nebuni - ştii brunetele de la Baraca 16? Doamne, ce mă enervează! Chicotesc întruna. Dacă aşa sunt tinerii în ziua de azi, ar trebui să ne predăm şi să-i lăsăm imperiul lui Hitler. Luna asta citim Casa umbrelor, apropo. Te scutesc de cinci sute de pagini: este foarte mohorâtă.

Mab îşi amintea că trecuse prin toate cărţile lui Dickens cu 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată. Terminase lista? Nu că mai conta.
- Ţi se simte lipsa la Ceaiuri, Mab. Pălărierii Nebuni nu mai sunt la fel fără tine. Tu erai liantul care ne ţinea laolaltă. Osia este prea tristă în ultimul timp ca să ne mai anime - ai aflat zvonurile despre prinţul ei? - şi dulcea Beth o fi ea genială, dar nu te poţi distra cu ea. Cu toate că, trebuie să recunosc, într-un fel mă amuză s-o văd cum stă faţă în faţă cu Harry, de nici nu zici că tocmai au ieşit din beciul antiaerian unde au făcut-o ca iepurii. Pe cine au impresia că păcălesc, habar n-am...
Mab a dat paharul de gât şi a comandat altul. îşi simţea tâmplele moi. S-a uitat pe lângă Giles, care gesticula cu o ţigară, şi-a sărit cât colo. Francis şedea în colţul opus al barăcii, cu spatele la ea, dar umerii săi laţi şi părul încărunţit erau de neconfundat. S-a ridicat de pe taburet atât de repede, încât era să cadă şi şi-a făcut loc printre jucătorii de bridge.
- Mă scuzaţi...
Francis era, şi era în viaţă, totul fusese o greşeală oribilă, urma să se întoarcă zâmbind şi să-i spună că Lucy dormea sus, în camera copiilor.
I-a pus mâna pe umăr. Bărbatul a întors capul şi nu era Francis. Evident că nu. Doar un tip scund şi vânjos, roşu la faţă, care nu semăna deloc cu Francis. îi venea să plângă. S-a întors şi a pornit spre taburetul ei izbindu-se de mese, dar nu l-a nimerit când a dat să se aşeze.
- Ai grijă! Giles i-a pus mâna pe umăr. Nu pari să te ţii prea bine pe picioare.
Blestemul de a-i vedea pe Francis şi pe Lucy peste tot o lovise pe Mab de la Crăciun. Totuşi, nu-i vedea de fapt. Orice fetiţă slăbuţă cu o minge în mână era Lucy, orice bărbat cu pălărie de fetru şi păr castaniu era Francis. Mab ştia că îi juca mintea feste, dar nu se putea abţine şi dădea fuga la străini, sperând, în pofida logicii. Ce crudă şi nebună minte! Mai crudă şi mai nebună lumea... Opreşte-o. A sorbit ultimul rest de bere.
S-a întors spre Giles, afişând un zâmbet.
- Ce ziceai?

Nu a ascultat răspunsul, dădea din cap absentă, bând până a văzut stele verzi. Şi-a amintit vag că era ajutată să meargă pe drum în frig, că a ieşit pe întuneric pe poarta de la BP, după care Mab s-a trezit cu soarele în ochi. S-a ridicat în şezut, acoperită doar de un cearşaf, s-a uitat împrejur la camera ciudată, a izbit-o o durere de cap infernală şi un gust neplăcut în gură şi şi-a dat seama că Giles era întins lângă ea.
- Nu-i cazul să fugi de-aici ca şi cum ai vrea să prinzi ultima barcă de salvare pe Titanic.
Mab şi-a îndreptat umerii şi i-a venit să vomite în timp ce-şi înşfăca hainele aruncate peste tot. Probabil asta era camera lui Giles, el avusese norocul să fie cazat la Shoulder of Mutton. Şedea în pat, cu părul roşcat sculat în cap şi era acoperit până la brâu. Lui Mab i-a venit din nou să verse.
- Am întârziat la serviciu? O fi fost orgoliu penibil, dar, oricât de beată cădea la pat, niciodată nu-şi permisese să întârzie a doua zi. îşi încălcase toate promisiunile faţă de Lucy, îşi încălcase toate promisiunile faţă de Francis, dar faţă de BP se ţinuse de cuvânt. Giles...
- Nu-i nici şase. S-a întins spre pachetul de Gitanes de pe noptieră. Ar fi răsuflat uşurată dacă asta ar fi fost singura grijă care-i provoca greaţă.
- Am...? a dat să întrebe, cu hainele la piept, goală puşcă. Giles părea să poarte maiou şi chiloţi, dar tot nu suporta să se uite la el. Ce...? a îngăimat. Am...?
Nu-şi amintea absolut nimic după ce ieşise pe poartă la BP.
- Nu. A aprins chibritul. Ce-ar fi să pari mai puţin mirată? îţi cam ardea aseară, recunosc că şi mie, dar ai leşinat cum ai căzut în pat. Nu cer declaraţii solemne de dragoste eternă din partea femeilor cu care mă culc, dar am pretenţia să fie conştiente. Aşa că te-am acoperit şi m-am pus şi eu la somn. Aş fi dormit pe canapea ca un adevărat domn, dar, după cum vezi - gesticula spre spaţiul mic -, nu există una.
- M... mulţumesc. îmi cer scuze că te-am deranjat... Mab a reuşit să-şi tragă furoul pe ea. Când s-a îndreptat de spate, i-a venit din nou stomacul în gât. „Ce-am mai făcut? Cum m-am dat în spectacol?" Nu se mai întâmplase aşa ceva, oricât băuse în baraca aia. Cum de se îmbătase şi sărise tocmai pe Giles dintre toţi? în

clipa în care şi-a amintit de cheile de la Conac, a cuprins-o o panică total diferită. A înşfăcat poşeta. Giles, cheile...
- Calmează-te, dragă. Ai insistat să le laşi la paznicul din holul principal înainte să venim. Ai fost tu rangă, dar iresponsabilă? Niciodată!
Mab a răsuflat uşurată.
- Pot să îţi folosesc chiuveta?
Giles a suflat un nor de fum.
- Te rog.
Apa era gheaţă în ianuarie, dar era suficient să dea pe gât jumătate de pahar şi cu restul să îşi dea pe faţă şi pe gât. S-a îndreptat, s-a privit în oglindă şi i s-a făcut rău. Funinginea cu care îşi înnegrea genele în loc de rimei i se prelingea pe obraji ca nişte lacrimi negre şi era mânjită de ruj la gură, iar părul era un dezastru. Nu semăna cu soţia elegantă a lui Francis Gray, cu pălăriile ei şic şi pantofii perfect lustruiţi. Nici ca Mab Churt nu mai arăta, fată bătăioasă din Shoreditch, cu rochii de vâscoză, care avusese de gând s-o scoată pe Lucy din mizeria în care se născuseră amândouă.

- Plângi în somn, s-a auzit încet vocea lui Giles în spate. Mab a

început să plângă, aplecată peste chiuvetă.

- Nu ţi-a fost deloc uşor, aşa-i? Giles a întins un braţ alb şi pistruiat. Nu te jena. Aseară ţi-ai înecat amarul, ca şi mine, sincer. Cumva, Mab se trezise târându-se în pat şi sub braţul lui. Tremura, orbită de lacrimi, în vreme ce Giles i-a dat batista, a tras din ţigară până la ultimul fum şi a vorbit calm, într-un fel care nu necesita nici un răspuns.
- Ştii că am fost terminat după tine. Mi-a trecut când te-ai măritat cu poetul de război, cu toate că nu pot să spun că mi-a surâs norocul, având în vedere că mi-am pierdut imediat capul după altă femeie pe care nu o pot avea. De- asta am crezut aseară că ar fi o idee bună să uit de ea în braţele tale, dar tu eşti cea care are nevoie să fie ţinută în braţe acum. Biata Mab... I-a strâns umerii. Mab începea să se liniştească, cu toate că încă îi plesnea capul. Cumva te invidiez, a continuat Giles. Cel puţin pe tine te iubea Francis. Dar pe Beth n-o pot face nici să se uite la mine.

Ştia că omul nu încerca să echivaleze dragostea neîmpărtăşită cu moartea lui Francis. Voia să-i distragă atenţia, iar pentru asta îi era recunoscătoare.

- Giles, nu-mi spune că ţi-ai pierdut capul pentru Beth. Mab şi-a

lipit podul palmelor de ochi.

- De când m-am transferat la ISK. Nu cunoşti pe nimeni la BP până nu îl vezi muncind. Până nu am venit aici, habar n-am avut ce făcea Beth. Giles a fluierat. Când munceşte serios, practic sclipeşte. Cea mai deşteaptă persoană pe care o cunosc. înainte, credeam că sunt destul de deştept, dar vii la BP şi toată lumea a terminat universitatea cu brio sau traduce papirusuri egiptene. Un creier ca al meu este banal pe lângă mintea sclipitoare a lui Beth. Acum, Harry este şi el genial. Nu mă mir că nici nu m-a văzut şi a pus laba pe el.
- îmi pare rău, a îngăimat Mab.
- O să-mi treacă, a spus, ridicând din umeri. Şi-apoi, dacă mai stau puţin, poate se întoarce Harry la nevastă, iar Beth îşi îndreaptă atenţia asupra mea. Pot şi eu să visez, nu? Până atunci... Giles a stins ţigara la jumătate în farfurioara de pe noptieră şi i-a pus mâna pe obraz. Tu vrei să uiţi pe cineva, eu la fel. Acum că ne-am trezit din beţie, ai chef să încercăm?
într-un fel voia, numai să-şi iasă din gândurile negre şi să scape de durerea aia de cap, dar Giles era unul dintre puţinii prieteni pe care-i mai avea şi nu merita o femeie care ar fi închis ochii, dorindu-şi ca el să fie altcineva.

- Giles, nu pot.

El şi-a retras mâna, dar a zâmbit.

Atunci, ce zici, regina mea, luăm micul dejun

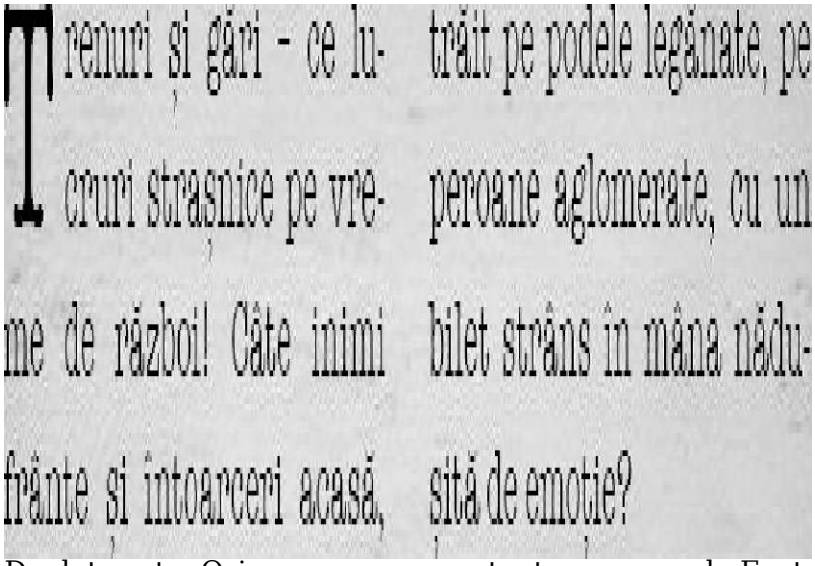
Trenuri şi gări - ce lucruri strașnice pe vreme de război! Câte inimi frânte şi întoarceri acasă, trăit pe podele legănate, pe peroane aglomerate, cu un bilet strâns în mâna năduşită de emoţie?

De data asta, Osia era cea care aştepta pe peron la Euston.
Un ciuf blond-grizonant... Philip, venise la timp şi se îndrepta spre ea prin mulţime cu mersul lui lăbărţat. Nu scrisese de la Crăciun, nici nu-i mai dăduse întâlnire până atunci. îi spusese că fusese ocupat până peste cap, repartizat fiind pe un nou distrugător clasa W.
„Este chiar de înţeles", şi-a spus Osia, privindu-l. Nici ea nu-şi văzuse capul de treabă: nu mai era mult până în iunie, până la invazia pusă la cale, iar traducătorii de la Baraca 4 nu mai pridideau. însă faptul că insista în mintea ei că totul era în regulă nu putea alunga întru totul vocea calmă a lui Philip la hotel: „Nu mi-ai răspuns aseară... Motivul pentru care nu ai mai scris."
Apoi glasul lui David, prietenul lui Philip: „...între el şi prinţesa Elizabeth s- au aprins artificii".
Philip s-a oprit în faţa ei.
- Salutare, prinţesă! A coborât ochii peste rochia el roz pal, cea pe care o purtase chiar prima oară când se întâlniseră în acel loc, până la insigna lui, pe care o purta între sâni. A zâmbit fără să vrea, luându-i mâna să i-o sărute. N-o să fie cea mai spectaculoasă ultimă seară. Dimineaţă plec la Newcastle upon Tyne să supraveghez ultimele detalii legate de Whelp.
- Whelp[43]... ce nume de navă de război.

- Este o operă de artă, iute şi... A intrat în detalii tehnice, arătându-i prin gesturi diverse componente ale navei.
Voia să se întoarcă pe mare, Osia ştia foarte bine. Un bărbat ca Philip acolo îşi găsea rostul - pe mări furtunoase, ferindu-se de inamic, nu curtând doamne la Londra.
- Şi tu? I-a luat mâna sub braţ, ducând-o la adăpostul zidului.
Tocmai intra un tren în gară, din care au început să coboare soldaţi cu gentile de voiaj şi femei stresate care-şi dojeneau copiii. Cum îţi merge slujba aia plictisitoare,
Os?
„Ieri, eu şi colegii mei traducători am râs de Herr Hitler. Fuhrerul pare să ignore ideea că Aliaţii urmează să invadeze Franţa. Crede că despre Norvegia este vorba. Nu-ţi vine să te prăpădeşti de râs, Philip? Chiar stai şi te întrebi ce-i cu Hitler... dacă o gaşcă de debutante toante poate dovedi că nici o forţă amfibie gigantică nu poate, practic, să facă praf elicopterele din Marea Nordului şi pe urmă să ajungă pe malurile stâncoase, ai zice că supremul lider al unui Reich, care ar trebui să domnească o mie de ani, s-ar prinde şi el. Dar nu-i aşa, astfel că toate femeile din baracă râd de nu mai pot pe seama lui. Pe scurt, asta am făcut săptămâna asta. Aşa-i că-i grozav?"
- Ei, doar ştii că nimic important. Osia l-a strâns de braţ. Prietenul tău David zice că tu ai veşti în schimb. M-a sunat după Crăciun să-mi spună că biata Lilibet este îndrăgostită până peste cap de tine. Sper că n-ai frânt inima unei prinţese.
îl tachina intenţionat cu afecţiune, invitându-l să râdă. Dar Philip a plecat privirea, schimbându-şi expresia.

- Chiar mă întrebam dacă ai aflat ceva.

- E ceva de aflat?

- Nu. Nu este.
- Atunci ce...? Osia nu ştia ce să întrebe, aşa că a tăcut. Au rămas tăcuţi pe peron. Cât timp petrecuseră acolo, aşteptându-se unul pe altul? Philip, nu sunt geloasă. Deşi cred că asta voia David, altfel de ce o suni pe iubita prietenului tău ca să-i spui că de Crăciun s-a

holbat la el o fătucă de şaptesprezece ani, care juca pantomimă în colanţi?

Tonul lui Philip era răutăcios.

- Elizabeth este mult prea tânără ca oamenii să lanseze zvonuri

despre nuntă.

- Nuntă? A început să-i bată inima nebuneşte. Cine le lansează?
Tăcere.
- Os, aş prefera să nu mai vorbim despre asta.
- Nu vreau să-mi bag nasul în... treburi regale, a îngăimat. Dar mi-ai dat asta - a atins insigna lui - şi mi-ai spus că mă iubeşti, nu doar o dată, în ultimii patru ani. Chiar dacă în ultimul timp există o tensiune, cred că am dreptul să ştiu dacă numele tău este strâns legat de nişte planuri de nuntă cu altcineva.
- Nu este, a ripostat. E mult prea devreme pentru aşa ceva.
- Straşnic! Aşadar, chiar se întâmpla ceva, nu erau doar şuşoteli pe la colţuri. Osia a expirat lent. Să mai aştept doi-trei ani înainte să aduc din nou vorba? Sau tot devreme va fi? Poate prea târziu?
- Osia, hai s-o lăsăm baltă! Hai să mâncăm peşte şi să bem şampanie la The 400.
- Mi-e pierit pofta de mâncare.
S-au privit îndelung. Peronul era aproape gol, mulţimea din ultimul tren se risipise, iar pasagerii următorului încă nu apăruseră.
- Nu vreau să discutăm aici, a spus Philip în cele din urmă. Osia i-a perceput tonul tăios şi dispreţuitor de prinţ, pe care rar îl auzea la el. Dispreţ faţă de orice discuţie personală în public.
- înălţimea Ta, mai intimi de-atât nu vom ajunge, având în vedere că de data asta nu avem cameră la Claridge. Aşa că aş vrea să ştiu ce se întâmplă între tine şi draga verişoară Lilibet.

Cu mâinile adânc în buzunare, a spus în cele din urmă:

- Mă îndrăgeşte de la treisprezece ani.

- Asta-i îndrăgostească de puştoaică nătângă.

- Nu este nătângă. De fapt, este foarte serioasă. Conştiincioasă.

Ştie ce vrea.

- Pe tine te vrea. Şi acum are aproape optsprezece ani - vârsta pe care o aveam eu când te-am cunoscut - şi toată lumea se întreabă cu cine se va căsători într-o zi.
- Probabil. Părea neliniştit. Os, nu m-am gândit la asta. Nici acum nu mă gândesc. Mă preocupă nava de război. Mă duc să-i atac pe japonezi în Pacific, la asta mă gândesc. E război.

„Ştiu că e război", îi venea să urle. „Ştiu! Ştiu!" Numai că în acelaşi timp mai era ceva, şi anume viaţa. Care îşi vedea de drum până în momentul în care se oprea, iar asta era a ei, şchiopăta dintr-o dată asemenea unui cal beteag, doar pentru că cineva îi pusese un obstacol pe nume Lilibet în cale.

- Aşadar, ea se gândeşte la tine, dar nu şi tu la ea. îşi controla tonul. Atunci, de ce eşti stresat? Şi de ce mă eviţi de la Crăciun?

- Nu te-am...

- Ba da.

Tăcere îndelungă.

- Le-a intrat alor mei în cap, a spus în cele din urmă. O parte dintre oaspeţi au observat de Crăciun ce se petrece - la Lilibet mă refer - şi aşa a aflat vărul George. George fiind regele Greciei, care în acel moment se afla în exil. Dintr-odată, toată lumea şuşoteşte. Unchiul Dickie este încântat, verişoarei Marina nu-i mai tace gura, i-a scris mamei. Toată lumea se agaţă de această eventualitate.
- Aşa, şi? Osia şi-a încrucişat braţele la piept. Philip, nu te pot duce cu forţa la altar doar pentru că vor o alianţă. Nu mai suntem în Evul Mediu.
- Am obligaţii. Nu se putea uita în ochii ei. Ei sunt familia mea.
- La ce membri te referi? La cei exilaţi din propria ţară? La cei aliaţi cu Hitler? Sau la cei care te-au abandonat pentru viaţa extravagantă din Monte Carlo? Tatăl lui, mai precis. De ani şi ani îmi spui că nu prea simţi că mai ai familie, iar acum, că există şansa să te căpătuieşti cu viitoarea regină a

Angliei, dorinţele lor sunt dintr-odată mai presus decât orice?
- Am obligaţii, a repetat monoton.
- Ai alte obligaţii prioritare, după cum ai menţionat. Este război, domnule locotenent, şi ai o luptă de dus cu fasciştii. Dar dacă se termină războiul, iar serioasa, conştiincioasa ta prinţesă nu şi-a luat gândul de la tine?
Tăcere îndelungată.
- Atunci, familia se aşteaptă să fac ceva în privinţa asta.
Osia şi-a desfăcut braţele şi şi-a întrepătruns degetele ca să nu-i tremure mâinile.
- Şi ce vei face?
Altă tăcere infinită. Osia s-a întors şi s-a aşezat la perete, amintindu-şi de pana de curent în timpul căreia se sărutaseră acolo toată noaptea. A tras aer în piept de câteva ori, aşteptând să-i treacă nodul din gât.
- Ai avut vreodată alt plan cu mine decât să treacă timpul?
- Ştii foarte bine că nu doar despre asta a fost vorba!
- Zău? Mă iubeşti. Ştiu asta. Dar ţi-ai dorit vreodată să dureze? A râs nervos. Nu ţi-ai dorit, aşa-i? Ce mi-ai spus în seara în care ne-am cunoscut? „Pun rămăşag că pe tine nu te uită nimeni aşa uşor."
- Nu ţi-am promis că va dura. Philip s-a aşezat lângă ea, prinzându-şi mâinile între genunchi. Eşti mult prea bună pentru mine...
- Ce gogomănie nobilă... Cu alte cuvinte, „nu eşti suficient de bună". Doar că sunt, Philip. Am vârsta de rigoare, am banii mei, mă învârt în aceleaşi cercuri ca şi tine şi întotdeauna am fost suficient de bună. Şi totuşi, sunt doar cea pe care o suni ca să ieşi în oraş. A ridicat capul, refuzând să-şi ia privirea de la el. Au trecut patru ani. De ce niciodată nu ai...?
- Fii dreaptă! Niciodată nu am mers până-ntr-acolo încât să ai alte aşteptări.

- Adică doar pentru că nu te-ai culcat cu mine, crezi că ai scăpat.

Ei bine...

- Vorbeşte mai încet!

- .. .există şi alte căi prin care îţi cresc aşteptările, Philip.

Tremurau amândoi. Philip părea, în opinia ei, că îşi dorea să-i ardă o palmă. Ea voia să-l sfâşie cu ghearele până la sânge. în acelaşi timp, puteau oricând să îşi sară unul altuia în braţe. Nu s-a întâmplat. Şi-a mutat privirea, uitându- se la şinele pe care venea un alt tren grăbit. Au rămas pe loc în fluxul de pasageri care se înghesuiau şi se împingeau pe scări. Au aşteptat până a plecat trenul şi s-a golit încă o dată peronul.

- Poate ar trebui să te duci acasă. Philip avea un ton stăpânit din nou. Vorbim când plec din Newcastle.
- Şi să ne întoarcem la cum stăteau lucrurile înainte, asta sugerezi?
- Cum stau, Os. Ştii ce sentimente am faţă de tine. Nu s-a schimbat nimic.
- îmi pare rău, Philip. Ţi-am dat deja patru ani din viaţă, nu mai am chef să mă ataşez şi mai mult de tine. Parcă scuipa cioburi, nu cuvinte. Nu când ştiu că eşti gata să etalezi culorile regale în clipa în care ajunge verişoara Lilibet la punctul de plecare.
- Nu vorbi despre ea ca despre cai la curse, s-a inflamat el. Să ştii că are şi ea simţăminte.
- Şi eu am. Osia a încercat să înghită bolovanul din gât. O iubeşti?
- De Crăciun te ţineam pe tine în braţe, crezi că după asta aş putea să mă îndrăgostesc imediat de o fată pe care am cunoscut-o doar la şcoală?
- Nu ştiu. Ce aşteptări are familia ta? Tăcere. Ai putea-o iubi?

Mai mult de-atât nu tăcuseră până atunci. I s-a strâns inima de parcă se pitea de el.

- Asta ar însemna că da, a îngăimat ea.

El se uita în pământ, de parcă vedea altceva.

- Lumea în care trăieşte ea... De Crăciun am apucat să-i văd pe toţi ceva mai mult în culise. Familia ei nu este împrăştiată în toată lumea, ca a mea, nu se ceartă. „Noi patru" spune mereu regele cu mândrie. Este doar un bărbat, cu soţia şi cele două fiice, asta sunt în intimitate. Nu grandioşi.
- Nu grandioşi? O familie cu zece palate?
- Ştii ce fac în palatele alea? Beau ceai şi ascultă muzică la gramofon şi râd când li se învârt câinii printre picioare. Margaret citeşte o revistă în timp ce mama ei vorbeşte despre cai, iar Lilibet şi tatăl ei se duc la plimbare. Aş putea face şi eu asta, a încheiat Philip cu glasul scăzut.

„Asta este ispita", şi-a spus Osia cu greaţă. Nu era doar o prinţesă potrivită pentru un prinţ, nici măcar faptul că familia îşi dădea acordul. Prinţesa Elizabeth avea de oferit un lucru fără de care cei lipsiţi de familie nu supravieţuiau - lucrul pe care însăşi Osia îl dorea cu disperare. Lilibet venea la pachet cu o familie gata formată, închegată şi iubitoare. Un cadou legat cu fundă, în care se afla viitoarea regină a Angliei, o fată serioasă, nu o debutantă prostuţă.

O oază în deşert, desigur, pentru un băiat fără de casă. Un băiat care devenise ambiţios, căci îl cunoştea bine pe Philip. Fireşte că era ambiţios. Ce bărbat singuratic, fără de nici unele, ar fi respins o asemenea şansă - statut, avere, putere, legat de o familie iubitoare şi de o fată pe care spera s-o poată iubi într-o zi?

„Nici unul", şi-a răspuns Osia.

- Nu-mi stă gândul acum la nimic din toate astea, a continuat Philip. Cel puţin până se termină războiul. Nu am când. Dar Lilibet spunea că o să-mi scrie. Mi-a scris neîncetat. S-a uitat la Osia. Tu nu mi-ai mai scris. Şi cu asta a lovit-o în moalele capului pe Osia. Os, ţi-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui! Despre Capul Matapan, când ţinteam navele inamice în beznă şi ne uitam cum se scufundau. Pe urmă plec iar pe mare şi tu nu mai scrii. Am crezut că ţi-a trecut, că baţi în retragere şi ar trebui să te las, pentru că ai dreptate... nu am intrat într-o relaţie cu tine cu gândul că o să fie de

durată. Aşa că, dacă vrei să dai înapoi, este normal să te las. Dar ajung acasă şi de Crăciun îmi stai în braţe, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, şi iar îmi suceşti capul, dar nu-mi spui de ce m-ai lăsat baltă sau dacă o să-mi mai scrii vreodată. Poate că te-am amăgit, dar suntem o apă şi-un pământ în cazul ăsta. Şi tu m-ai amăgit.

„Nu este vina mea", ar fi mârâit Osia la el. „Te-am protejat, m-am ferit de tine ca să scapi de spionii englezi", dar nu-i putea spune una ca asta. El aştepta explicaţii, dar contractul de confidenţialitate îi atârna ca o zgardă de plumb la gât.

- Cel puţin cu Lilibet ştiu cum stau, a spus în cele din urmă.
- Dar cine eşti tu, când eşti cu ea, ştii? s-a repezit Osia. Cu mine ai fi doar Philip. Cu ea vei fi mereu „soţul reginei". Crezi că eşti făcut

pentru asta, să fii Albert al Victoriei? Nu prea cred. în trei ani, o să te plictiseşti de moarte.
Acum, el era cel care părea lovit în moalele capului. Tăcerea se lungea la infinit, se încorda cumplit. în depărtare a bătut un orologiu. în cele din urmă, Osia s-a ridicat, şi-a scos insigna de pe rochie şi i-a aşezat-o în palmă.
- Succes la Tyneside!
Evitându-i privirea şocată, a plecat cu grijă, pas după pas, traversând peronul spre ghişeul de bilete unde să afle ora la care pleca primul tren spre Bletchley. într-un fel, spera să se ducă după ea, spera ca atracţia dintre ei să învingă promisiunea unei familii, chiar dacă era familia regală. Ştia totuşi că nu o va face.
Şi mai ştia ceva. Dacă punea un picior în faţa celuilalt, avea să ajungă la ghişeu, apoi la Bletchley şi mai departe în viaţă, fără să se destrame. în vechea orânduire a lucrurilor, a-l pierde pe Philip nu era atât de important, mai ales într-o lume în care se puneau la cale invazii ale Europei, în care mureau milioane de oameni peste tot. Nu avea nici o importanţă că se simţea de parcă era sfâşiată de vie.
„O să-ţi treacă", şi-a spus Osia. „Suntem în toiul războiului."
Din spate, a auzit vocea blândă a lui Philip:
- Lasă-mă să te duc acasă, prinţesă...
Osia a tresărit ca biciuită pe spinare. S-a întors şi l-a surprins pe Philip, încremenit înainte să termine fraza, şi era limpede că îşi dăduse seama ce cuvânt nepotrivit alesese pentru a-şi exprima afecţiunea. Ea îşi ţinea capul sus, ca să-i arate mânia ce-i ardea în privire.
- Nu sunt prinţesă defel, Philip, a spus în cele din urmă. Ai deja una.
Piciu
lm III« APRILIE 1944

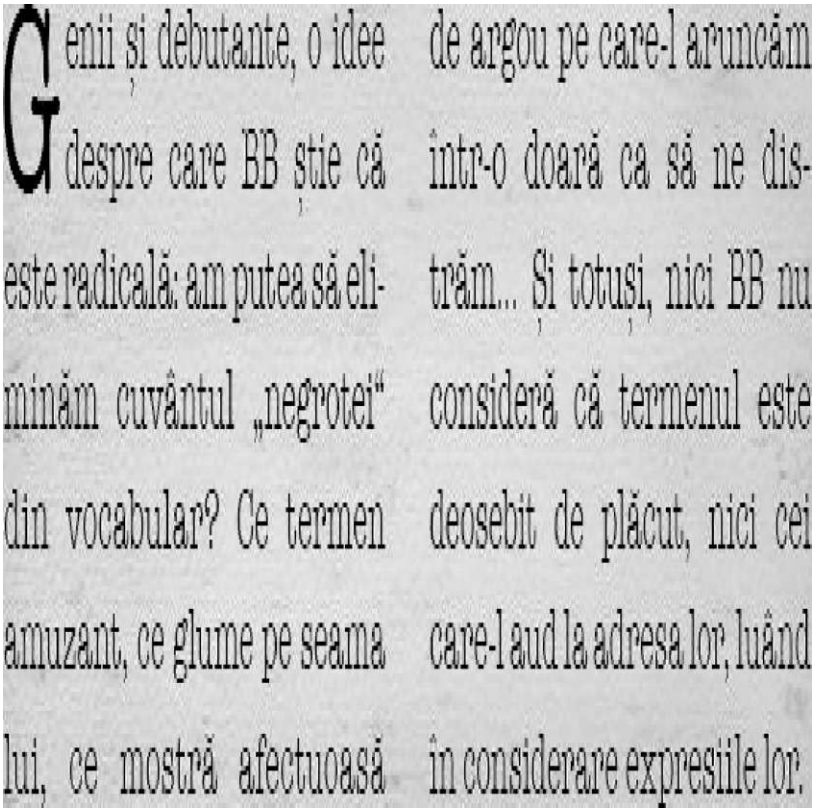

Genii şi debutante, o idee despre care BB ştie că este radicală: am putea să eliminăm cuvântul „negrotei" din vocabular? Ce termen amuzant, ce glume pe seama lui, ce mostră afectuoasă de argou pe care-l aruncăm într-o doară ca să ne distrăm... Şi totuşi, nici BB nu consideră că termenul este deosebit de plăcut, nici cei care-l aud la adresa lor, luând în considerare expresiile lor.

- La o parte! Beth s-a băgat în gaşca de copii, punând mâna pe un băiat blonziu şi pe altul roşcovan. îl aruncaseră la pământ pe Christopher Zarb în faţa casei lui şi îl loveau cu noroi.

- Nu vrea să se bată, a spus în batjocură roşcovanul. Ca taică-său.

Beth s-a năpustit şi l-a pocnit peste ceafă.

- Cară-te de-aici! Băieţii au fugit.

- Mama zice că nu meriţi să trăieşti în Anglia dacă nu lupţi pentru ea, a strigat unul peste umăr. Negrotei proşti...

Christopher zăcea în noroi şi se abţinea să plângă, ştergându-şi mizeria de pe orteze. Lui Beth i s-a strâns inima.

- Nu le da atenţie. A întins mâna destul de stângaci spre fiul iubitului ei. Haide, mergem să te ştergem.
Sheila era în casă şi pregătea unt cu marmeladă pentru Ceaiul de luna asta, dar a luat în braţe copilul murdar.
- Iar te-a necăjit Robbie Blaine? Puşlamaua...
- Ocupă-te tu de el, că termin eu astea, a spus Beth.
Venise devreme, prima sosită. Harry a intrat când punea apa la fiert şi s-a întunecat la faţă când i-a povestit Beth ce se întâmplase.
- Nenorociţii ăia mici îl necăjesc de câteva luni. Dacă-i dau cap în cap, vin taţii lor peste mine. Harry i-a dat un şervet. Cu puţin noroc, se domolesc până săptămâna viitoare.
- Ce se întâmplă atunci?
- Plec. A privit-o în ochi. M-am înrolat, Beth.
Au stat şi s-au privit intens pentru o clipă în bucătăria înghesuită, după care Beth a izbucnit în râs uluită.
- Nu ai cum.
- Ai cum, dacă intri în FA A[44], a spus Harry încet. Serviciul aeronautic. în unitatea asta, oricine este împuşcat cade în mare, nu există riscul capturării, nu reprezintă nici un risc pentru BP.
- Comandantul Travis tot nu va...
- Travis i-a dat permisiunea lui Keith Batey din Baraca 6 în iunie '42. Harry a tras aer în piept. Beth, faptul este consumat.
-Nu.
A spus-o din reflex, scoţând un soi de scâncet. Strângea şervetul în mână, brusc îngrozită.
- Văd că i-ai spus. Sheila a intrat supărată în bucătărie, prinzându-şi la loc o şuviţă rebelă. Spune-i tu, Beth. Eu am răguşit deja. Dacă nu ascultă de blestemata de nevastă-sa, poate ascultă de blestemata de amantă. Se uita urât la Harry.
- Fii şi tu dreaptă, făcând haz de necaz. Amantă înseamnă o femeie întreţinută, iar Beth nu poate fi ţinută între doi oameni dacă nu vrea.
O glumă răsuflată. Sheila s-a întors şi a început să izbească ceştile, lăsând-o pe Beth să atace. Ea şi-a încrucişat braţele la piept, înghiţind în sec de frică.
- De când pui asta la cale?
- Din ianuarie.
Când s-au certat pe tema luptei mai de preţ, cea cu arma sau cu creionul. De- atunci nu mai aduseseră vorba despre asta. Harry

fusese tandru, o legăna în trupul lui mare de câte ori se întâlneau, iar ea se cuibărea recunoscătoare la
pieptul lui, bucuroasă că nu se mai certau. Ea fusese recunoscătoare, pe când el punea asta la cale. Beth a tras adânc aer în piept şi a expirat mânie.
- Idiotule, i-a spus lui Harry. Secţia are nevoie de tine.
- Sincer, nu cred. Nu suntem în '41, când nu erau destui oameni şi toată lumea îşi dădea cu stângu-n dreptul. Nici în '42, când am pierdut interceptările. Ai idee cât de mare este secţia mea acum? BP a devenit o maşină bine unsă, cu mii de zimţi care contribuie la sistem. Un singur zimţ nu contează.
- Nu eşti un zimţ. Se mai găsesc jucători de şah şi studenţi la matematică, dar nu şi alt Harry Zarb. Cuvintele-i veneau de-a valma, talmeş-blameş, rugător. Pe tine nu te pot înlocui.
- Ba da. Vorbea blând, dar ei nu-i plăcea deloc asta. Beth, nu sunt special. Tu te descurci mai bine să-mi faci treaba. La fel şi alte femei, ca Joan Clarke, una dintre geniile din secţia mea. Cu argumentul ăsta îl convinsese pe Travis - „femeile astea au dovedit că sunt perfect capabile să îşi facă treaba, aşa că lăsaţi-le să şi-o facă şi lăsaţi bărbaţii care vor să se înroleze să se ducă pe front cât mai pot". După un mic răgaz, a continuat: Urmează un mare asalt. Ştii foarte bine.
Invazia Aliaţilor. Toată lumea ştia asta.
- Nu poţi pretinde că nu contează încă un om în lupta aia, a adăugat Harry la fel de blând. Orice om va conta. Treaba mea o pot face mai multe femei calificate. Dar femeile alea nu se pot înrola în FAA, pe când eu, da. Iar ei au nevoie de oameni.
- Nu de tine. Cum acest argument nu avea greutate, Beth a schimbat tactica. Şi fiul tău? Are nevoie de voi amândoi să trăiască...
- Părinţii lui Sheila au fost de acord să dea o mână de ajutor.
- Aia distracţie... a murmurat Sheila lângă chiuvetă, izbind ceştile. Tu omori nemţi în Atlantic, iar eu o ascult pe maică-mea cum îmi spune că nu-i prind bine ortezele lui Christopher.
- Dacă pici în mijlocul oceanului, rămâne fără tată. Iar ea rămâne văduvă. Beth arăta spre Sheila. Atât de egoist eşti, Harry?
- Nu. în glas i-a pătruns un ton de gheaţă. Egoist este să mă ascund în Bucks, la adăpostul unei slujbe sigure şi comode, în

vreme ce oricare alt bărbat apt fizic din ţara asta trebuie să-şi pună viaţa în pericol. Şi ei au copii şi soţii, asta nu-i scuteşte de primejdii. Nu am nici un drept să stau la adăpost de dragul familiei dacă ei nu pot face asta, doar pentru că nu au diploma şi scuza mea.

- Vai, ce nobil eşti tu! a mârâit Beth, în timp ce Sheila s-a răstit:
- Doamne! Ce cretin eşti!

Harry se uita calm la amândouă, neclintit ca un munte de granit în bucătăria mică.

- Plec, a spus când au terminat amândouă. îl iubesc mai mult ca orice pe copilul de sus şi vă iubesc şi pe voi, dar plec.

Spre groaza ei, Beth a zburat spre el şi a început să-l lovească unde apuca. Nu se putea opri. Cuprinsă de panică, se zbuciuma asemenea unei păsări speriate în colivie.

- Nenorocitule! A tresărit, dându-şi seama că o podideau lacrimile în timp ce- 1 izbea cu pumnii. Nenorocitule!

Harry tăcea şi îndura loviturile. Sheila a fost cea care a luat-o de pe el.

- încetează. Se uită lumea.

La uşă, Beth a văzut un grup de Pălărieri Nebuni care nu ştiau ce să facă - Giles, Mab şi gemenele Glassborrow, ambele cu ochii cât cepele. Beth a întors faţa, iar Harry i-a primit stingherit în casă. îi venea să-l lovească până-i dădea sângele. S-a luat singură în braţe, cu umerii lăsaţi, umilită că pierduse controlul complet.

- De ce se certau? o întreba Valerie Glassborrow pe sora ei în şoaptă, în drum spre salon.
- Chiar trebuie să-ţi explice cineva ce-i aia ménage à trois, copilă? a întrebat Giles, care auzise. Nu o să o fac eu.

Beth şi-a luat paltonul cu un gest brutal.

- Nu rămân.

Harry a ieşit după ea în amurgul de primăvară.

- Beth...
- Eşti criptanalist, nu pilot, mama dracului! S-a smuls înainte să-i atingă el braţul. La BP poţi face mult mai mult, dar tot ai de gând să pleci, cu impresia falsă că este un act nobil. Şi o să mori în

mijlocul Atlanticului... Beth îşi simţea lacrimile adunându-se la gândul că Harry se putea prăbuşi cu avionul ciuruit de gloanţele nemţilor în marea sclipitoare. Creierul lui complex, veşnic curios, făcut terci, incapabil să mai descifreze setări de submarine sau să emită teorii matematice vreodată. Războiul distrusese atât de mulţi bărbaţi, de ce trebuia să-l distrugă pe frumosul şi genialul ei Harry?

Mă iubeşti? o întrebase el în ianuarie, iar ea nu ştiuse cum să-i răspundă. Oare aşa încerca el să afle?

- Te urăsc, a şoptit, conştientă că, aşa infantilă cum părea, era prea devastată să-i mai pese. Să nu îndrăzneşti să-mi scrii când pleci, muribund neghiob! Să nu îndrăzneşti!

Fleet Air Arm, parte din Marina Regală, executa zboruri cu propria flotă de elicoptere

.Nouă zile până la nunta regală

11 noiembrie 194

7în interiorul ceasornicului

Abia în zori, în cel mai crunt şi mai deprimant moment, a izbutit Beth să chibzuiască la ultimul nume de pe lista ei de potenţiali trădători de la Bletchley Park.

Giles era o posibilitate. Peggy, o alta. Restul din secţia lui Dilly erau cu toţii suspecţi.

Şi în sfârşit... Harry.

Beth a strâns din ochi în bezna nopţii, înăbuşindu-şi tuşea. „Nu Harry."

Totuşi, el mai lucrase pe alocuri la secţia lui Knox, când era nevoie de oameni. Ba chiar şi-l amintea când susţinea că sovieticii ar trebui să primească mai mult ajutor, pe vremea când pierdeau milioane din cauza înaintării lui Hitler în est.

Harry, trădător.

„Harry a plecat cu mult înainte să decodez Trandafirul", şi-a spus Beth, apărându-l, cum o făcuse de mii de ori. Nu-i vorba că-i venea să urle: „Harry nu mi-ar fi făcut una ca asta". Harry era deja pe front când i-a distrus trădătorul viaţa lui Beth. Dar dacă nu se înrolase? Dacă fusese doar o scuză şi se dusese... în altă parte? Dacă monitorizase cumva activitatea din ISK sau pusese pe cineva s-o

monitorizeze în locul lui, când Beth decriptase în sfârşit mesajul fatal din cifrul abandonat al lui Dilly
?Tras de păr... Şi totuşi, în trei ani şi jumătate, Harry nu venise nici măcar o dată la Clockwell. Când s-a terminat războiul, trăgea nădejde să-l vadă intrând cu paşi mari pe porţile de fier. N-ar fi putut să-şi lase regimentul pe timp de război, dar la sfârşit, Harry ar fi venit după ea. Chiar dacă se certaseră înainte să plece el, nu l-ar fi oprit nimic dacă afla unde era.
„Harry, vor să mă opereze." Beth se gândea la tăcuta parteneră de Go, singura ei prietenă, pe care o luaseră s-o opereze, dar care nu se întorsese încă. Lobotomie, ca Beth? Cine să ştie? „O să mă taie şi nu ştiu ce au de gând pe urmă. Vino să mă iei înainte să..."
Dar nu venise, nici măcar o dată. Aşa că, într-unui din cazurile extreme, era mort şi nu aflase niciodată ce păţise Beth. în altul, era trădătorul, el o internase şi puţin îi păsa dacă murea aici.
Beth şi-a îngropat capul în pernă şi a plâns.
York
- Despre articolul pe tema pălăriilor Ascot este vorba? Osia ţinea telefonul între ureche şi umăr, în timp ce îşi prindea ciorapii de portjartier. Nu se aşteptase ca şeful ei de la Tatler s-o sune la York. Ţi l-am lăsat pe birou înainte să plec din Londra.

- Da, am văzut.

- Pot să încerc să-l schimb într-o satiră de elită? O să fie

senzaţional...

- Nu, lasă-l cum este. Dar nu pentru articol te-am sunat,

domnişoară Kendall.

- Atunci?

Osia s-a uitat la ceas. Dacă nu ieşea la timp, pierdea trenul spre

Clockwell.

- Ai cerut câteva zile libere. Cred că ar fi mai bine să nu te mai întorci până după nunta regală.
I s-a încleştat falca.
- încă se agită ziarele de scandal?
- Sună neîncetat să întrebe de tine. O să dureze până uită de asta. Nu-i ca şi cum se surpă pământul dacă nu avem articole despre pălăriile Ascot.

Osia a inspirat pe nas.

- Când mă pot întoarce?

- Păi... Curând te măriţi. Nu te mai întorci după nuntă, aşa că...
- Nu? Aparent nimănui nu-i venea să creadă că Osia voia să muncească. Poate că articolele ei amuzante cu detalii de prisos despre pălăriile Ascot nu schimbau lumea, dar, după ce tradusese numai tragedii la BP, Osia considera că oamenii aveau nevoie de articole amuzante cu detalii de prisos. La naiba, îşi iubea slujba! Nu am de gând să mă opresc după nuntă, i-a răspuns şefului.
- Şi bărbatul tău ce părere are despre asta?
„Ce legătură are cu el?", se întreba Osia, întinzându-se să-şi ia pantofii. „Eu nu fac scandal că se tăvăleşte cu altele, nici el n-o să facă scandal că lucrez." A închis telefonul, a şovăit, apoi şi-a sunat logodnicul. Nu a răspuns şi a închis, vinovată că se simţea uşurată să nu vorbească cu el, să scornească o poveste şi să-l audă cum îi zicea „pisoi".
- Vei găsi pe altul mai bun, draga mea! îi spusese mama ei după ce îl cunoscuse pe viitorul ei soţ. Chiar vei găsi.
„Nu-i adevărat", şi-a spus Osia atingând smaraldul de pe verighetă cu degetul mare. învăţase de la Philip să nu se încreadă în pasiune. Mai bine să accepte realitatea: o slujbă care-i plăcea şi un prieten pe care-l plăcea, chiar dacă-i zicea „pisoi" şi care weekendul ăsta vagabonda probabil cu vreo fufă din Whitstable.

Trăgându-şi valiza pe scări, Osia a chemat portarul.

- Fii bun şi cheamă-mi un taxi...

I-a pierit glasul. Sprijinită de un Bentley vechi şi îngrijit, parcat

vizavi de
hotel, elegantă în pantalonii negri, cu ochelari de soare enormi şi cu o pălărie cu borul aplecat peste ochi, aştepta Mab
.trei ani în urmă
Mai 194
4Dragă J.P.E.C. Cornwell,
Spune-mi, te rog, că nu se poate muri de inimă rea. Spune-mi, te rog, că durerea asta nu mă va ucide. Acum asta îmi doresc.
- Osia, poţi vedea transmisiunile FAA din secţia ta? Beth vorbea repede, însă cu voce domoală, aşezându-se lângă Osia în cantină. Trebuie să ştiu ce avioane se prăbuşesc. Care este numărul de victime.
- Of, Beth... Osia s-a uitat la colega ei de cameră, care, de la plecarea lui Harry la instrucţie, făcuse mai multe ture ca niciodată. Era pământie la faţă şi slabă moartă. Osia a dat farfuria deoparte. Ia şi mănâncă scrumbia mea. Eşti ca o scovergă de uscată.
- Spune-mi cifrele!
Osia şi-a dat bucla după ureche. Avea o durere surdă de cap, mâinile galbene de la machiajul aplicat pe picioare după ce i se rupsese ultima pereche de ciorapi şi, o, da, încă se trezea în fiecare dimineaţă cu gândul la Philip, aşteptând s-o străpungă suliţa agoniei. Până în acel moment, planul de a ignora cu totul inima frântă pe seama faptului că nu avea nici o importanţă pe timp de război nu funcţiona prea bine.
- Văd o parte dintre transmisiunile FAA, i-a spus lui Beth, care părea în sinea ei la fel de lipsită de viaţă pe cât se simţea Osia.
Şansele sunt la fel de slabe ca la RAF? Osia şi-a ales cu grijă cuvintele

- .Când sunt ţinta atacurilor, şansele... lucrurile sunt mult mai clare decât la RAF. Pentru că ei nu se pot paraşuta pe ţărm şi să se ducă acasă.

- Spune-mi ce ştii. Osia a oftat.

- Beth, nu am voie. Nu pot.

- Ba poţi. Beth a ridicat tonul. Nu vorbim la telefon, nu suntem în public. Suntem la BP. îmi poţi spune.

- Nu este...

- Osia! Cei din cantină se uitau deja la Beth, cum stătea aplecată spre Osia, implorând cu fiecare părticică din trupul ei.

După o clipă de tăcere, Osia a început să dea din cap afirmativ.

- O să caut ultimele transmisiuni.

O mică încălcare a confidenţialităţii, una însă pe care o tolera toată lumea - barăcile debordau de femei neliniştite în privinţa soţilor şi fraţilor de pe front ca să nu existe un mic şi discret schimb de informaţii. Osia nu se putuse abţine să arunce un ochi la Whelp, acum că se avântase spre Pacific, oricât şi- ar fi spus că nu mai era treaba ei. De ce nu se pot reseta inimile, să revină în poziţia iniţială, unde nu mai simt nimic în afară de compasiunea firească pe care o simţeai faţă de orice bărbat care pleca la război?

Uitându-se la buzele crăpate şi la ochii înroşiţi ai lui Beth, Osia bănuia că prietena ei se întreba acelaşi lucru.

- Mulţumesc, a spus Beth cu glasul stins. îmi pare rău că-ţi cer asta.

- Dă-o-ncolo, dacă nu pot încălca puţin o regulă pentru tine, la ce sunt bună?

A trecut-o un fior de afecţiune. Bun, nu-l avea pe Philip, dar avea prieteni. Mai mult decât cei cu care îşi petrecea timpul ziua, cum erau Sally Norton sau ceilalţi traducători, avea prieteni ca Beth, pe care nu ar fi cunoscut-o dacă nu ar fi fost războiul ăsta. Beth cea stranie, excentrică, genială, care

mărturisise recent, într-o confesiune la miezul nopţii, că murea de frica lipsei acestei munci după ce se termina războiul.

- Trebuie să mă întorc la secţia mea, spunea Beth acum şi, într-o clipită, îi revenise calmul şi voia bună.

Volumul de muncă îi secătuia pe toţi din pricina iminentei invazii, numai pe Beth părea să o învigoreze. Osia o invidia.

Lucra la ediţia Bâlbelor, dar, imediat ce s-a întors, şi-a dat seama că trebuia să şteargă tot. Pentru BB apăruseră informaţii mult mai importante decât un pamflet la adresa Clubului Highland Reel.
- S-a stabilit data, a spus şeful lor, uitându-se la cei adunaţi în secţia navală. 6 iunie. Ultimele ore ale zilei de 5 iunie, dacă ţine vremea cu noi.
S-a aşternut o linişte totală. Osia îşi înfipsese unghiile în palme.
- S-au anulat toate permisiile, a continuat el. Din acest moment şi până pe 5 ne concentrăm doar la interceptările privind poziţiile minelor germane din Canal. Vânătoare plăcută, doamnelor!
Osia a expirat lin. Poate că ăsta era ţelul la care năzuise de când începuse războiul, momentul şi locul în care putea dovedi de ce era în stare. în numai trei săptămâni, vasele amfibii aveau să pună ghearele pe apele Canalului spre Normandia.
„Să le facem loc."
S-a întins spre dicţionarul german, căutând „mină", „plantare mine", „plasator de mine".
6 iunie. Era momentul să se pună pe treabă.

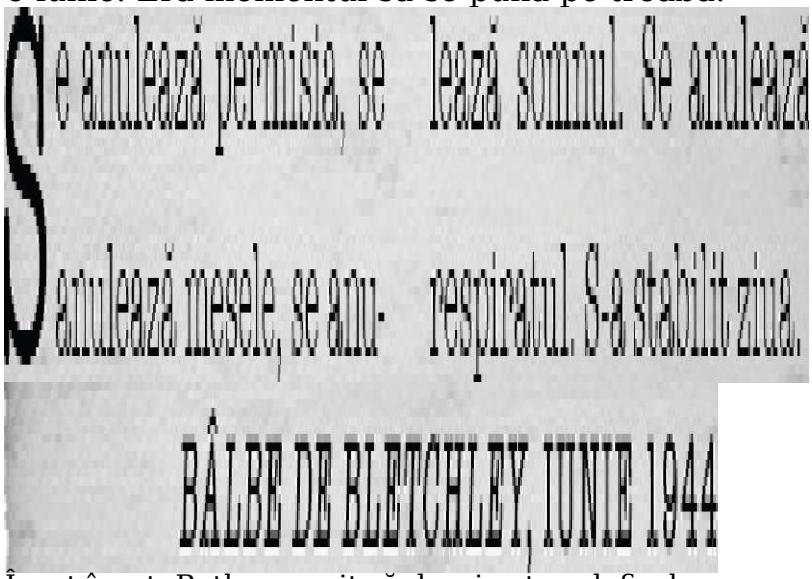
Se anulează permisia, se leazâ somnul. Se anulează
anulează mesele, se anu- respiratul. S-a stabilit ziua.
BÂLBE DE BLETCHLEY, IUNIE 1944

Încet-încet, Beth a reuşit să despice trandafirul.
- Pentru că sunt sintagme foarte scurte, i-a spus lui Dilly. L-a invocat sprijinit de biroul din faţă, îndesând tutun în pipă. Ai foarte

puţine date de care să te legi. Este ca şi cum sovieticii fac schimb de mesaje false.
El a încuviinţat.
-Şi?
- îmi trebuie un mesaj mai lung. Beth îşi muşca buza, ignorând privirile ciudate pe care le primea din partea colegilor de la biroul alăturat. A mai primit staţia Y ceva pe frecvenţa asta?
Lui i-au scăpărat ochii.
- Ce-ar fi să verifici?
Beth a făcut cererea, lăsând deoparte cifrul ermetic pe care ajunsese să-l privească întocmai ca pe un Trandafir. Codurile şi cheile primiseră nume de culori, animale, de ce nu şi flori? Rechin şi Delfin erau cifruri navale, îi auzise pe băieţii de la Baraca 8 bârfind neglijent. Şi-a schimbat brusc firul gândului, căci Baraca 8 însemna Harry, iar gândul la Harry era încă un chin de care trebuia să se ferească.
S-a ocupat de Abwehr imediat ce l-a primit. Mai erau câteva zile până la invazie. La Bletchley Park toată lumea era cu nervii întinşi la maximum. Nimeni nu pierdea vremea la cantină, ci înfulecau şi se întorceau degrabă la muncă. Toată lumea venea devreme şi pleca târziu.
- Zău dacă vă mai văd vreun pic, fetelor! a exclamat proprietara lor din Apsley Guise. Cred că vă muncesc pe brânci.
„O să merite, dacă punem piciorul pe plajele alea", şi-a spus Beth. Nu ştia la ce lucrau Osia şi Mab, ce aspect al sprijinului pentru Operaţiunea Overlord ţinea de competenţele lor, dar în cazul lui Beth, era viclenie curată. Agenţii dubli de nădejde, care fuseseră depistaţi prin intermediul serviciului de
informaţii Abwehr şi care se răsculau împotriva celui de-al Treilea Reich, transmiteau acelaşi mesaj la Berlin: invazia urma să aibă loc la Pas-de-Calais.
Până atunci, fiecare mesaj Abwehr pe care-l decripta Beth sugera că Berlinul luase de bună informaţia.
- Cum reuşiţi să ţineţi pasul? a mormăit Giles, prăvălit tot la biroul lui. Sunteţi inumane, pur şi simplu. Peggy şi Beth s-au privit şi au ridicat din umeri. Urma să fie exact ca la Matapan. Mai trecuseră prin asta şi aveau să mai treacă o dată.

Totuşi, cu câteva ore înainte de miezul nopţii, se domoleau toate activităţile şi, în fiecare noapte, Beth se trezea întorcându-se la faldurile şi tainele Trandafirului.

- Odihneşte-te, a sugerat Peggy. Giles a rânjit.

- Beth nu ştie cum.

Beth nu asculta, fiindcă tocmai primise de veste despre cererea pe care o făcuse cu cinci zile în urmă pentru transmisiunile marcate de Dilly şi toate frecvenţele asociate:
- A fost înregistrat ca având prioritate scăzută.
- Mă ocup eu de el. O întreagă pagină superbă cu care să lucreze, nu mizeriile astea care o frustrau. Dacă tipul de indicator la maşina asta este similar cu cel al Enigmei obişnuite, ar arăta la fel, dar poate că... Murmura şi scria de zor cu creionul. Ştia deja de unde s-o apuce.
Era 5 iunie.
- Acum este momentul să vă duceţi la culcare, i-a sfătuit Peter Twinn la apus. începând de la miezul nopţii, avem nevoie de toată lumea.
Majoritatea din ISK s-au îndreptat spre uşă, dar Beth s-a întors la birou, ignorându-l pe Peter când a insistat să o trimită acasă. După miezul nopţii, transmisiunile despre invazie aveau să înghită totul - mai bine lucra la Trandafir, decât să încerce să doarmă agitată câteva ore sau să încerce să nu se întrebe dacă Harry se îndrepta deja cu avionul spre Canal. Doar nu-şi terminase încă instructajul, dar auzise ea poveşti de groază despre piloţi azvârliţi în carlingă fără să aibă prea multe ore de zbor.
A clipit spasmodic ca să-l alunge pe Harry din minte, apucându-se de mesajul lung al Trandafirului. Avea poziţia unui rotor, un R, iar după ce a evaluat un număr ameţitor de blocuri de chei[45], a introdus un Z în următorul. Beth s-a uitat o vreme, apoi s-a întrebat dacă era posibil ca mesajul să fi fost transmis prin cheia C-Z-R, de la ţar. Era un mesaj rusesc.
A băgat capul pe uşa de alături, unde ţineau cei de la ISK maşinile Typex. Plecaseră toţi criptanaliştii. Beth şi-a muşcat buza, apoi a început să lucreze la cea mai apropiată maşină. A durat o vreme să îşi dea seama cum să seteze maşina, dar, în cele din urmă, a

potrivit rotoarele la CZR pentru poziţia iniţială, s-a aşezat şi a început să scrie migălos mesajul cifrat.

- Ce-i aia? A auzit vocea lui Peggy în spate, dar nu s-a întors.

- Pleacă!

- Ia stai să văd...

- Peggy, pleacă!

Supărată, Peggy s-a îndepărtat bocănind din tocuri, timp în care mesajul descifrat a început să se arate.

- Haide...

Tot ce voia Beth era să vadă dacă se putea desluşi. Nu-i păsa care era mesajul, probabil doar transmisiuni false, ruşi care făceau experimente cu o maşină capturată. Beth voia doar să ştie dacă reuşise să-l decripteze. Dacă putea decripta Trandafirul, putea decripta orice mesaj despre invazie pe care punea mâna.

Se obişnuise atât de tare să vadă grupuri ilizibile transformându-se în cuvinte
germane, încât, obosită fiind, i-a luat o clipă să-şi dea seama la ce se uita. Nu era germană, ci engleză. A ridicat din sprâncene, a şovăit, apoi s-a întors cu foaia la biroul ei, a scos dosarul în care se aflau celelalte date interceptate şi a încercat să le verifice cu setarea CZR. Setările maşinii se schimbau la miezul nopţii, dar uneori operatorii o mai dădeau în bară.

Nu şi de data asta. Nu înţelegea nimic, aşa că a abandonat maşina Typex şi s- a întors la cea pe care decriptase mesajul. Engleză... Bizar. A început să separe grupurile de cinci litere în cuvinte, dar ochii îi alergau înaintea creionului.

Beth a înlemnit.

- îmi pare rău, comandantul Travis nu a venit încă.

Beth se holba la femeia între două vârste care dactilografia placidă la birou, în Conac era o linişte stranie, jumătate din birouri erau pustii.

- Trebuie să vorbesc cu el. Este urgent.

- Totul este urgent astăzi, a suspinat femeia. Vine la miezul nopţii. Toată lumea vine la miezul nopţii.

Miezul nopţii? Mai erau patru ore. Beth îşi auzea inima bubuind. Strângea la piept dosarul Trandafirul ca pe un scut.
- Trebuie să vorbesc cu el acum, a repetat. Numai la asta se mai putea gândi de când citise mesajul în engleză.

- Păi, probabil doarme şi el câteva ore. Dacă laşi dosarul... -Nu.

- Atunci mi-e teamă că nu te pot ajuta, a spus femeia, pierzându-şi evident răbdarea, şi a plecat ochii la maşina de scris.
- Auzi, vacă tâmpă...
- Ascultă, domnişoară Finch! Potoleşte-te, că te scot de ureche afară.
Beth a ieşit ameţită, cu gura uscată. S-a oprit brusc între grifonii de piatră care flancau uşa Conacului, complet pierdută. Pajiştea verde şi mătăsoasă se întindea spre lac, dar atunci, în amurgul văratic, nu juca nici un criptanalist oină. Atât bărbaţii, cât şi femeile mergeau hotărâţi de la o clădire la alta, sub un cer cenuşiu şi ameninţător. La sud, pe plajele care purtau numele Omaha, Utah, Sword, Juno şi Gold susurau calm valurile neînsângerate. Totul avea să se schimbe curând.
„Ce să fac?" Beth s-a uitat la dosarul cu mesajul decriptat care conţinea revelaţii cumplite. „Să stau pe ăsta ca o cloşcă?" Nu-l putea duce înapoi la ISK - acolo putea da oricine peste el dacă-l lăsa pe birou, cât ar fi încercat să decodeze restul mesajelor Trandafir la Typex. Era în engleză. Oricine putea trece pe lângă el să-l citească. Peggy venise în spatele ei cât lucra la Typex. Văzuse? Poate văzuse altcineva? Dacă...?
„Nu intra în panică", şi-a spus Beth, dar nu ştia unde să se ducă şi ce să facă. Nu-l putea lăsa nepăzit. Nu se putea încrede în nimeni din ISK. Iar când venea Travis, oare i-ar fi dat ascultare? Invazia începea în câteva ore. Nu era nimic mai important, nici în ziua aia, nici a doua zi. Nici măcar ce citise în mesajul descifrat.
„Păstrează secretul. Să fie în siguranţă. Până se poate ocupa cine trebuie de el."
Deocamdată, la Bletchley Park nu era în siguranţă.
A pitit dosarul în jachetă şi a ieşit iute pe poartă, îndreptându-se spre primul colţ. Nu mai oprise niciodată un străin s-o ia cu maşina, dar a făcut-o acum, oprind o rablă Victor, care hurducăia prin oraş.
- Domnule, este urgent! Mă puteţi duce până la Courns Wood?

în decriptare, un mesaj de dimensiune mare este împărţit în segmente de lungime corespunzătoare, numite „blocuri"

.ffliHlíiilli

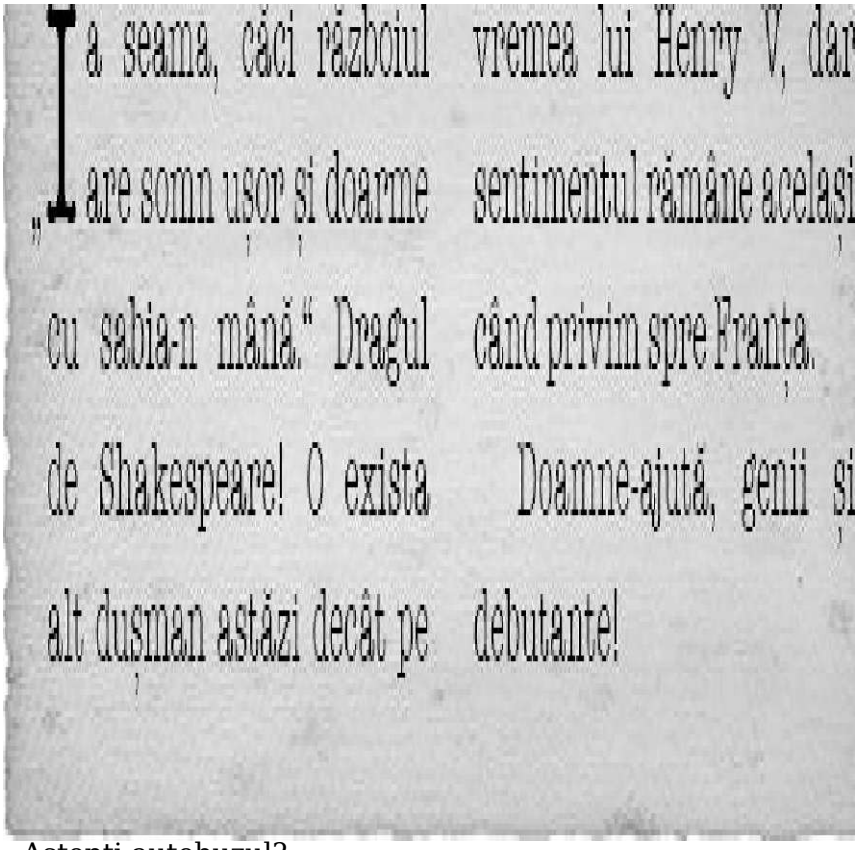

- Aştepţi autobuzul?

Giles venea alături de colega blondă de la ISK a lui Beth - Mab şi-a amintit că o chema Peggy - şi cei doi au început să o însoţească pe Mab când ieşea pe poarta de la Bletchley Park.

- Am ieşit la patru, dar mă întorc la miezul nopţii, când începe vacarmul.

Mab şi-a mutat poşeta de pe un braţ pe altul, încercând să nu-i evite privirea lui Giles. încă era stânjenită că picase lată în patul lui şi nu se putea uita în ochii acestuia.

Giles s-a încruntat.

- Nu pari să fi dormit, regină Mab.

- Nu am dormit.

O lăsase mai moale cu ginul şi, fără ameţeala pe care i-o dădea, s-a întors pe toate părţile înainte să aţipească. O visase doar pe Lucy, care alerga într-un labirint nemărginit de cenuşă şi moloz şi se trezise plângând.

- Păi, nu-i bine, a spus impulsiv Peggy. în seara asta toată lumea trebuie să fie odihnită. Ce chestie, nu? A dat din cap spre satul liniştit. Noi ştim că are loc invazia, dar ei habar n-au.

- Nu-mi fac griji până nu ajung barjele în zona de luptă. Giles a ridicat din umeri. A văzut-o careva pe Beth? Voiam s-o invit la un concert sau ceva după ce se termină tămbălăul.

- Era la ISK ultima oară când am văzut-o. Peggy părea iritată. S-a stropşit la mine.

- Cred că am o şansă acum, nemaifiind Harry în preajmă.

- O să se stropşească şi la tine dacă aduci vorba despre orice altceva în afară de muncă. Nu înţeleg cum de mai are prieteni.

Uitându-se la Mab, a adăugat:

Recunosc că tu şi Osia sunteţi mai iertătoare ca mine.

- Cum adică? s-a încruntat Mab.

- Te referi la avertismentul privind raidul din Coventry? a întrebat-o Giles pe Peggy.

- Da, eram acolo... Mab s-a oprit la colţ.

- Ce avertisment?

Peggy părea dezolată. Mab îi desluşea fiecare trăsătură cu o claritate stranie: părul blond în vânt, chipul fin şi inteligent.

- Am făcut vreo gafă?

- Ce avertisment?

-Să ştii că nu am vrut să... Am bănuit că după înmormântarea soţului tău ar fi venit să-şi ceară scuze că nu a...

Lui Mab îi bâzâiau urechile ca într-un stup.
- Pentru ce?
Pentru că nu te-a avertizat să nu te apropii de Coventry. Beth a decriptat din timp un raport referitor la raid, eram la biroul de lângă ea. Peggy a ridicat din sprâncene. Giles părea şocat. Nici după înmormântare nu ţi-a spus
- ?Beth? Doamna Knox a clipit mirată când a deschis uşa. Ce naiba? Fato, eşti albă ca hârtia!
- îmi pare tare rău că vă deranjez. Beth simţea că o frigea dosarul pe care-l ascundea în jachetă. Trebuie să ajung în biroul lui Dilly.
Slavă Domnului că doamna Knox era obişnuită să nu pună întrebări. A condus-o pe Beth spre bibliotecă. Se întunecase aproape de tot. Când a aprins veioza, lumina galbenă a aruncat umbre asemenea unor gargui de smoală pe rafturile cu cărţi. Beth s-a uitat la fotoliul din piele uzată unde stătea Dilly pe vremuri şi îi venea să plângă. „Dilly, de ce a trebuit să mori?" Ar fi fost mult mai simplu dacă trăia. El ar fi ştiut ce era de făcut cu dinamita pe care o decriptase.
Numai că Dilly se odihnea împăcat în mormânt din februarie trecut, iar Beth era nevoită să se descurce singură.
Imediat ce a plecat doamna Knox, Beth a tăbărât pe biroul lui Dilly. De când îl ştia Beth, ţinuse cheia la lanţul ceasului. Acum unde era? A icnit uşurată după ce a răscolit disperată printre vrafurile de hârtii vechi şi a dat de cheia mică de alamă pe care o cunoştea. S-a dus la uşa din perete cu balama invizibilă şi a deschis-o, dezvăluind seiful. A răsucit cheia şi l-a deschis - gol.
Scoţând din jachetă dosarul cu mesajele cifrate ale Trandafirului, Beth a şovăit. Majoritatea erau încă nedescifrate - era tentată să se aşeze la biroul lui Dilly şi să vadă dacă mai putea lucra la ele, însă timpul trecea, iar la miezul nopţii trebuia să fie la BP. S-a uitat la primul raport, singurul decriptat, începutul era încâlcit şi nu-l dibuise, dar rândurile de mijloc în engleză erau clare. Deja le memorase

....posibilitate contrariantă, dar deocamdată avem tehnicile proprii. Rog transmite mulţumiri sursei tale din ISK şi asigur-o de interesul nostru perpetuu în privinţa viitoarelor informaţii ce se ivesc. Aceeaşi compensaţie.

Era un fel de nume de cod în loc de semnătură, un cuvânt rusesc pe care Beth nu-l cunoştea. Nu aceea era partea care o făcuse să încremenească atunci când citise.

Sursa ta din ISK.

Astea nu erau simple mesaje false. Cineva de la Bletchley Park transmitea informaţii sovieticilor şi, având în vedere de când erau aceste transmisiuni, o făcea din '42.

- Ai bănuit?

Simulacrul însă tăcea astă-seară, nu-i oferea nici un indiciu. Sigur nu-şi dăduse seama - dacă erau compromise informaţiile de la Bletchley Park, s-ar fi creat o secţie dedicată investigării fiecărui detaliu în parte, nu lăsate în biblioteca privată a unui muribund. Nu, Dilly îl luase acasă pentru că Trandafirul era altfel, interesant, o anomalie. Ultima lui enigmă.

„Enigma mea acum", şi-a spus Beth încuind dosarul şi închizând peretele fals. în cazul în care era nevoie să scoată ceva atât de secret precum criptogramele Enigmei de pe proprietatea Bletchley Park, cel puţin seiful se dovedise de pe-atunci un loc sigur. Beth nu îndrăznea să-l ducă la Apsley Guise şi nici să-l lase la ISK.

Acolo exista un trădător.

„Cine?", se întreba, într-o stare de disperare - pentru ea erau cu toţii preţioşi, fiecare în parte. Peggy, care o învăţase să folosească benzile de carton, Giles, care spunea că era cel mai bun criptanalist pe care-l cunoscuse şi nici nu părea s-o spună cu ranchiună, Jean, Claire, Phyllida şi restul echipei lui Dilly, care lucraseră împreună cu ea la criza Matapan. Unul dintre ei vindea informaţii de la Bletchley Park?

Aceeaşi compensaţie.

Beth simţea că i se face rău.

S-a uitat la cheia seifului şi a strecurat-o în buzunar. Dilly glumea adesea că ar fi trebuit să aibă mai mult de o cheie, că dacă o pierdea pe asta, era pe butuci. Dosarul Trandafirul putea rămâne acolo până când i-l putea duce comandantului Travis, oricând avea să vină momentul. „Dacă nu mă primeşte în seara asta, atunci o să mă primească în clipa în care se termină cu invazia, indiferent cum

se va termina. Nu mai târziu." Nu-i păsa dacă spărgea uşa cu toporul ca să intre în biroul lui, nu avea de ales decât să-i dea ascultare.
- Ai terminat, drăguţă? a întrebat doamna Knox, când a ieşit Beth din bibliotecă.
- Da. Vă rog să nu spuneţi nimănui că am fost aici. Am lăsat ceva în bibliotecă, nu căutaţi.

- Sigur că nu.

Soţia lui Dilly nu părea tulburată.

Beth a şovăit înainte să o strângă în braţe pe Olive Knox.

- Mulţumesc.
- încotro, domnişoară? a întrebat-o bătrânul om bun la toate al doamnei Knox, însărcinat s-o ducă pe Beth acasă.
Beth se pregătea să spună că la Bletchley Park, numai că a pătruns-o o durere surdă şi familiară de burtă şi a simţit cum îi năduşea spinarea sub cămaşă - îi venise ciclul. Dacă era să înceapă o tură dublă de la miezul nopţii - măcar atât, având în vedere invazia şi pe urmă cine ştie cum aveau să se complice lucrurile după ce-i raporta lui Travis - avea nevoie de tampon.
- Apsley Guise, i-a spus şoferului, luptându-se cu oboseala. Uneori ura
enorm să fie femeie: plătită mai puţin, subestimată şi trădată de propriul corp. îi venea să intre ca furtuna la Bletchley Park şi să zbiere cât o ţineau plămânii că aveau un trădător, mama ei de treabă, şi bine ar fi fost să îi dea toată lumea ascultare - dar nimeni nu ar fi dat atenţie unei femei cu sânge pe fustă. Prea mulţi bărbaţi păreau să creadă că femeile o luau razna când sângerau.
A urcat cu greu scările casei din Apsley Guise, alungând suspiciunea din cauza căreia o lua cu frig, în învălmăşeala de gânduri ce-i goneau de la un coleg de secţie la altul: „Nu poţi fi tu. Oare tu? Cum să fii tocmai tu?" A intrat în camera comună. Osia se spăla pe faţă la chiuvetă, iar Boots a ridicat ochii din coş căscând.
- Beth, a salutat-o Osia. Ce se petrece? Am primit un telefon, ceva legat de Mab şi Coventry...

Beth răscolea în coşul cu obiecte de igienă, dar s-a îndreptat de spate brusc agitată.

- Coventry?

- N-am înţeles mai nimic.

- Aici erai!

- Mab a năvălit în dormitorul pe care-l împărţise cu ele pe vremuri şi în care nu călcase de la moartea soţului şi a fiicei ei. Beth s-a întors la timp, doar cât să apuce să vadă flăcările din ochii lui Mab, înainte ca prietena ei s-o plesnească peste faţă cu sălbăticie.Ai ştiut! Mab a împins-o pe Beth în perete. Era gâtuită de furie.

- Mab...

Beth a încercat să se ferească de ea, dar Mab era cu un cap mai înaltă ca ea şi alimentată de furie. A izbit-o de perete, zgâlţâind oglinda, iar Boots a sărit din coş lătrând. în acel moment, Osia a apucat-o pe Mab de umeri şi a tras-o înapoi.

- Mab, încetează! Despre ce este vorba?

Beth înlemnise la perete, ţinându-se singură în braţe, cu Boots la picior. Mab stătea pe covor şi tremura de furie. între ele, Osia, mică şi neînduplecată, o ţinea pe Mab deoparte. De data asta, uitându-se la Osia, Mab nu mai era nedumerită dacă simţea mânie sau durere. La Coventry, Osia făcuse o greşeală - acea greşeală pe seama căreia Lucy se făcuse nevăzută, iar Francis se dusese după ea, dar fusese o greşeală.

Beth făcuse o alegere.

- Spune-i! i-a cerut Mab gâtuită, uitându-se la Beth. Spune-i despre Coventry!

- Nu am timp, a implorat-o Beth, frângându-şi mâinile. Trebuie să ajung la BP.

A dat să iasă pe uşă. Mab a traversat camera, a trântit uşa şi s-a aşezat în faţa ei.

Ce se întâmplă? voia să ştie Osia

.Mab a aşteptat, dar Beth se făcuse mică şi nu spunea nimic.
- Mi s-a spus că Beth a interceptat un mesaj despre raidul din Coventry. Cel care i-a omorât pe... Nu le putea pronunţa numele. A ştiut că urma un atac cu câteva ore înainte ca noi două să plecăm să ne întâlnim acolo cu Francis şi Lucy. Ne-a lăsat să ne ducem fără să sufle o vorbă.

Cuvintele s-au prăvălit asupra lor ca pietrele în apă, făcând valuri.

- Beth nu ar fi... a dat să spună Osia, în timp ce Beth şoptea:

- Cum ai aflat?

- De la prietena ta, Peggy, ce contează? E adevărat? Beth a săltat

brusc capul.

- Dacă ţi-aş fi spus, aş fi compromis...
- Nu-i adevărat! a ţipat Mab. Ne-am luat rămas-bun de la tine la cantina BP în dimineaţa aia - nu erau civili lângă noi, eram în siguranţă, pe proprietatea Bletchley Park. Nici nu trebuia să ne dai detalii. Tot ce trebuia să spui era „Vă rog să aveţi încredere în mine şi să contramandaţi vizita".
Mab l-ar fi sunat pe Francis şi i-ar fi cerut să se întâlnească în altă parte. Ar fi fost în viaţă în continuare. Lucy ar fi fost în viaţă.
- Nu vă puteam spune, se lamenta Beth. Cum să vă ofer avantajul în pofida celor neştiutori din Coventry, pe care îi aştepta atacul?
- Pentru că în război, Beth, salvezi pe cine poţi. Oricând poţi. Nu i-ai fi putut avertiza pe cei din Coventry, dar pe noi da, şi asta în siguranţă.
- Şi ai mai făcut asta, a spus Osia foarte încet. în toamna lui '40, ne-ai dat de ştire că s-a păsuit invazia germană.
Beth a tresărit.
- De-asta! V-am spus despre invazie şi nu ar fi trebuit s-o fac. Am jurat că nu
o voi mai face vreodată. Şi-apoi, e altceva - să ştiţi că s-a amânat invazia nu schimba lucrurile cu nimic. Dar dacă ştiai despre Coventry, i-ai fi spus lui Francis să nu vină, el poate ar fi spus unui vecin care ar fi avertizat pe altcineva, şi nici una, nici două...

- Nu am fi făcut asta, Beth. L-am fi minţit pe Francis. Minţim pe toată lumea, nu doar între noi. Osia se aşezase acum de partea lui Mab, cu braţele la piept, ca un scut. Nu s-ar fi schimbat nimic dacă am fi ştiut, doar că Francis şi Lucy ar fi încă în viaţă.
- Nu aveam de unde să ştiu. Am sperat că o să fie bine.
- Şi fiica mea a murit, a spus Mab îngreţoşată.
O fi fost nedrept faţă de Beth, care încercase doar să-şi ţină jurământul. Mab era conştientă de asta, chiar şi în toiul crizei de nervi, dar nu-i păsa. Beth făcuse o alegere, iar fiica ei murise. Soţul ei murise.
Beth scutura încăpăţânată din cap.
- Am jurat.
- Tu vrei ca noi să ne încălcăm jurământul când îţi convine ţie.
Chipul alb ca de fildeş al Osiei se înroşise. Privind-o, Mab şi-a dat seama că nu o mai văzuse niciodată pe Osia Kendall mânioasă.
Tocmai ce m-ai rugat să-ţi dau informaţii despre FAA din cauza lui Harry şi eu am făcut-o.
Beth a întredeschis gura, fără să spună nimic.
- Ipocrita naibii! a exclamat Osia.
- Nu ar fi trebuit să îţi cer informaţii despre Harry. Beth se uita în pământ. Ar fi trebuit să mă refuzi.
- Am făcut-o pentru că jurământul nostru nu este în alb-negru cum crezi tu şi lucrăm toate la Bletchley Park de suficient timp cât să ştim asta. Există modalităţi prin care transmiţi discret, fără să compromiţi confidenţialitatea.
- Nu am ştiut cum.
- Ai fi găsit o cale. Dar nu ţi-a păsat. Ţi-ai spus că va fi bine. Şi când s-a dus totul dracului, tot m-ai lăsat să te cred prietenă. Mab aproape că tremura de furie, amintindu-şi cât se bazase în ultimul an pe Beth. Avusese încredere în Beth, în timp ce dădea vina pe Osia.
- A fost un singur raid! Beth ridicase tonul. Ar fi trebuit să vă avertizez ori de câte ori, atunci când urma un raid asupra Londrei, voi vă duceaţi acolo de câte ori aveaţi liber?
- Oricine se duce la Londra îşi asumă conştient riscul, s-a răstit Mab. Londra, Birmingham, Liverpool sunt mereu ţinta atacurilor, toată lumea care citeşte ziarul ştie asta. Te duci în locuri micuţe precum Keswick sau Coventry ca să fii în siguranţă. Ştii bine că am crezut că vom fi în siguranţă acolo.

- Nu ar fi trebuit să credeţi asta. Aţi fost în destule locuri bombardate până atunci. S-a întâmplat, iar acum daţi vina pe mine pentru că aţi dat cu zarul şi aţi pierdut. Coventry fusese deja lovit crunt...
- Dar nu se aştepta nimeni să fie atacat din nou. Nu cu un raid aşa de mare ca ăsta.
Beth îşi frângea mâinile.
- Nu am putut.
Mab s-a aruncat asupra lui Beth sau ar fi făcut-o dacă nu o împingea Osia. Mab şi-a umflat plămânii să urle, Boots le dădea roată lătrând şi mârâind în faţa stăpânei, când, deodată, s-a auzit o bătaie în uşă şi au încremenit toate.
- Fetelor? Era vocea proprietarei. Am primit un telefon de la Bletchley Park. Domnişoară Kendall şi doamnă Gray, sunteţi chemate de urgenţă. Au trimis maşina să vă ia, trebuie să sosească.
Tăcere. E totul în ordine?
- Totul în ordine, a strigat Osia.
Mab avea senzaţia că-i auzea pietriş în gură. Au ascultat paşii care se îndepărtau. Osia şi Mab s-au privit, iar între ele s-a aşternut o tăcere care ar fi putut dura oricât între două şi zece minute.
- Hai să mergem! Mab s-a uitat la Beth. Nu cred că mai este nimic de spus.
Lui Beth îi tremura barba.
- Am făcut doar ce-am crezut că era bine.
- Exact. Nu ai făcut nimic, javră trădătoare! Mab a deschis brutal uşa. Vii dracului la maşină cu noi sau nu?
Şi dacă ar fi preferat s-o calce cu maşina pe Beth decât să stea cu ea pe banchetă, Bletchley Park avea nevoie de ea.
Dar Beth s-a lăsat pe pat, iar Mab a auzit-o râzând cu un sunet strident ca unghiile pe tablă. Râdea şi plângea în acelaşi timp, cu mâinile la urechi, legănându-şi capul înainte şi înapoi. Boots scâncea, dar a ignorat câinele.
- Habar nu aveţi, a spus printre hohote de râs, cu lacrimile şiroindu-i pe bărbie. Habar nu aveţi ce se întâmplă, deloc-deloc. Doamne! Dilly, de ce-ai murit, de ce a trebuit să te duci?
- Fetelor! a strigat proprietara de jos. A venit maşina.
- Au stat pe loc o clipă, dar Beth se legăna, plângea şi hohotea cu un râs sumbru şi straniu. în cele din urmă, Mab şi Osia au fost nevoite să plece fără ea.Domnişoară Kendall. Doamnă Gray.

Comandantul Travis şedea la birou cu spatele drept, extenuat, încăperea fiind plină de agenţi în costume anoste. Aţi fost invitate aici pentru a furniza informaţii concordante. Nu vă reţinem prea mult, pentru că avem cu toţii treburi mult mai importante de făcut în seara asta. A început să răsfoiască un dosar al personalului şi, chiar şi cu susul în jos, Osia vedea perfect numele trecute în el. Nedumerită, Osia a uitat de furia care o încerca şi de extenuare. De ce, cu câteva ore până la lansarea atacului asupra Normandiei, când toţi cei de la Bletchley Park erau cu totul înnebuniţi, se uita comandantul Travis la dosarul lui Beth?

- înţeleg că, în ultimii patru ani, aţi fost cazate amândouă cu Bethan Finch, a spus el. Ce ne puteţi spune despre ea?

Osia şi Mab s-au privit. Era limpede că nici Mab nu ştia ce să spună. Oricât de supărate erau pe Beth, era irelevant să se descarce din cauza ranchiunelor noi şi a durerilor de demult.

El a plesnit din limbă nerăbdător.

- Când aţi văzut-o ultima oară şi cum i-aţi descrie starea emoţională?

- Am văzut-o acum o oră, a spus Mab, în cele din urmă, concis. Era complet isterică. Râdea şi plângea şi spunea ceva de genul „habar nu aveţi".

Un bărbat din spatele comandantului Travis a scos un „hm".

- Sunteţi de acord cu această declaraţie, domnişoară Kendall?

Osia nu voia neapărat să fie de acord, dar, da, „isterică" era cuvântul potrivit pentru a descrie criza lui Beth de râs şi plâns în acelaşi timp

- .Cred că da. în mod normal, n-o ia razna aşa, s-a simţit obligată să adauge. Este foarte echilibrată.
- Ce voia să spună cu „habar nu aveţi"? a întrebat unul dintre agenţi. Osia l-a recunoscut, era slugarnicul care făcuse aluzii că furase dosarul din Baracă şi îi ceruse să-l spioneze pe Philip. V-a pus în faţa unor teorii absurde? A vorbit despre cineva din secţia ei?
-Nu.
Mab redevenise calmă şi justă. Osia se gândea că trebuia s-o cunoşti foarte bine ca să ştii că încă fierbea de furie sub calmul afişat.

- A menţionat ceva despre mesajele decriptate de ea? Osia şi-a dat

o buclă după ureche, complet nedumerită. -Nu.

- Am înţeles că a avut o legătură de lungă durată cu un coleg de la Baraca 8. Dungatul a subliniat cu răutate cuvântul „legătură". Un criptanalist căsătorit, Harry Zarb? Negroteiul.
Amândouă au încuviinţat şovăitor. Nu avea rost să nege, toată lumea de la BP ştia.

- înţeleg că el a rupt relaţia când s-a înrolat în FAA, iar ea s-a

supărat.

- Nu ştiu care dintre ei a rupt relaţia, a răspuns Osia. Mab a ridicat

din umeri.

- Da, a fost supărată.
- Se purta deja dubios înainte de această dezamăgire romantică aş zice? Moartea lui Dilly Knox, pe care-l privise ca pe un tată aproape - asta o făcea inconstantă? Instabilă?
Mab şi Osia s-au privit din nou.
- Asta are legătură cu munca ei, aşa că nu a adus vorba.

Dungatul s-a aplecat, murmurând:

- Am vorbit deja cu celelalte fete, cu domnişoara Rock şi... care era cealaltă?

- Phyllida nu ştiu cum.
- .. .care au spus că domnişoara Finch vorbea cu Dilly după moartea lui, ca şi cum lucra încă la ISK. Domnişoara Rock a spus că-i dădea fiori.
- Să vorbeşti cu oameni inexistenţi nu este nici pe departe cel mai straniu lucru pe care o să-l vedeţi la noi, a început Osia, dar comandantul Travis i-a tăiat-o cu un gest. Arăta ca un om care nu-şi dorea nimic mai mult decât câteva ore de somn înainte de invazie, dar care în schimb fusese scos cu forţa din pat şi adus la birou. „Ce se întâmplă?", se întreba Osia, din ce în ce mai neliniştită. Beth nu avea cum să fi dat de necaz din cauza raidului de la Coventry. Superiorii ei ar fi fost foarte mulţumiţi să ştie că ţinuse secretul, chiar şi cu riscul siguranţei colegelor ei de cameră.
- Cred că avem destule dovezi ale unui comportament din ce în ce mai instabil, a spus Dungatul. întrebarea este...
Comandantul Travis s-a uitat la Osia şi la Mab.
- Colega dumneavoastră de cameră, Bethan Finch, a încălcat vreodată contractul de confidenţialitate, vorbind în afara proprietăţii Bletchley Park despre informaţii secrete?
Osia s-a uitat la Mab, care se uita drept în faţă.
- Da. O dată.
Trei femei în bezna unei camere, şoptind informaţii secrete ca să se simtă un pic la adăpost într-o lume rece şi violentă.
Travis s-a întors spre Osia.
- Domnişoară Kendall, puteţi confirma?
Cu o oră în urmă, Osia îi reproşase lui Beth amânarea invaziei germane. încă o irita alegerea de a nu fi divulgat raidul de la Coventry, dar niciodată nu ar fi ales să le dezvăluie superiorilor de la Bletchley Park unicul moment de indiscreţie al lui Beth. Tot nu ar fi făcut-o, numai că o făcuse Mab acum şi se priveau toţi cu răceală, iar Osia ştia că nu mai putea minţi. Poate motivele pentru care aveau nevoie de informaţia asta erau critice şi, dacă minţea, putea fi acuzată de cine ştie ce infracţiune.

- Beth ne-a divulgat o informaţie secretă o dată, a spus Osia şovăitor. Nu eram la BP, doar nouă ne-a spus, acasă, unde sigur nu avea nimeni cum să audă. De-atunci, nu a mai făcut asta.
- Irelevant, s-a răstit Dungatul, iar altul a început să le ţină teorie: Fetelor, voi două ar fi trebuit să...
Osia l-a întrerupt însă:
- De ce tocmai acum se agită toată lumea în privinţa lui Beth şi a stărilor ei? Ceva nu se lega, toate informaţiile astea care picau grămadă pe biroul lui Travis. „Şi pe mine, şi pe Mab", şi-a zis Osia. Beth este unul dintre cei mai buni oameni pe care-i avem, nu este momentul să fie pusă la zid.
- Mulţumesc, domnişoară Kendall, doamnă Gray, a întrerupt-o Travis. Vă puteţi întoarce la treabă. îmi imaginez că este nevoie de voi.
Osia a mai încercat o dată:
- Domnule, pare destul de clar că cineva încearcă să scape de Beth. Nu cred...
- Lasă părerile, debutantă proastă, s-a răstit unul dintre agenţii MI-5.
îi dădeau lacrimile, iar Osiei tot îi venea să-şi expună argumentul. Doar că nu ajuta la nimic. Travis a întors scaunul, spunând:
- Domnilor, putem încheia cazul? Avem mărturiile colegelor de cameră, ale colegilor de secţie şi ale mamei ei. Poate aţi observat că, în seara asta, avem chestiuni considerabil mai importante decât să ne ocupăm de cineva care este
cu nervii la pământ.
Uşa s-a trântit şi nu i-au mai auzit vocea. Osia a tras aer în piept, nedumerită, furioasă şi cu presimţiri, dar afară se auzea un bâzâit pe cer. S-a uitat la Mab şi au dat fuga la uşă. Au ridicat ochii spre cerul întunecat, în timp ce criptanaliştii începeau să se năpustească din Conac şi din celelalte clădiri. Osiei îi bubuiau timpanele sub umbrele care străbăteau cerul dedesubtul norilor: sute şi sute de bombardiere RAF care trăgeau după ele planoare şi se îndreptau spre Canal.

- A început, a şoptit cineva. Apoi au început toţi să strige:

- A început! A început!

Nu aveau de ales. Osia a fugit spre secţia ei, Mab s-a întors în Conac, iar totul a fost dat uitării, mai puţin faptul că începuse în sfârşit invazia mult-aşteptată.Beth habar nu avea cât îi luase să se întremeze. După ce se oprise din sughiţuri, din râs şi din plâns, şi-a luat ochii umflaţi de la gâtul lui Boots şi s- a uitat la Dilly Knox, care stătea în colţ. Nu era acolo, dar îi făcea bine să se prefacă.
- Ştiu, a spus ea. Trebuie să mă duc.
Nu avea timp de căderi nervoase, nici să îşi jelească prieteniile încheiate, nu avea timp de nimic.
S-a frecat la ochi, şi-a pus tamponul, i-a prins lesa lui Boots şi l-a luat cu ea - cine ştie cât o ţinea invazia legată de birou la ISK. Doamne! Cum să lucreze două ture la rând decodând transmisiunile Abwehr, ştiind că cineva în care avea încredere - poate chiar cineva din cameră - vindea informaţii?
„Lasă asta", şi-a impus, ieşind în noapte. „Pune-o bine în seiful ei, în spatele unui perete fals, precum cel din biblioteca lui Dilly."
Spera să facă autostopul până la Bletchley Park, dar nu trecea nici o maşină, îi venea să urle de frustrare până a sosit autobuzul, plin de criptanalişti pe care nu-i cunoştea. Se schimbaseră extrem de multe de când fusese ea recrutată. Operaţiunea în trei ture mergea ca unsă, cu miile de oameni care intrau şi ieşeau fără întrerupere din clădirile noi de beton, nici nu se compara cu zilele năvalnice, vesele şi agitate de pe vremea barăcilor verzi. A coborât din autobuz la poartă, hotărâtă să se ducă drept la comandantul Travis, înainte să uite de ea, cufundată în decriptare, până se termina invazia. în acel moment, tot labirintul de chichiţe Abwehr îi părea un refugiu. Beth mergea grăbită, căutându-şi legitimaţia.
Din spate, a oprit-o o mână uriaşă care a apucat-o de umăr

.- Ea este.
Bărbatul masiv şi fălcos, cu costum ecosez, a dat din cap spre cel care fuma Pali Mall lângă ghereta paznicului, mai scund, în costum cu dungi.
- Ce vreţi? Beth a încercat să se smulgă, dar parcă era prinsă în menghină. La picioarele ei, Boots scâncea. Nu vă cunosc.
- Te cunoaştem noi, Beth Finch. Bărbatul în dungi s-a apropiat. Ai spus vrute şi nevrute. Sau poate că nu eşti întreagă la cap. Asta, din fericire, vor decide alţii. I-a smuls legitimaţia din mână şi i-a aruncat-o portarului. Legitimaţia este revocată la ordinul comandantului Travis. Bethan Finch nu mai are acces pe proprietatea Bletchley Park.
- Ce? a strigat ea. Nu, trebuie să ajung la comandantul Travis.
- Mi-e teamă că nu se poate, domnişoară. Este foarte ocupat în clipa asta.
- Este important! Am documente... Şi-a adus aminte să vorbească în şoaptă, conştientă că treceau pe lângă ei criptanalişti, lingvişti şi funcţionari arătând legitimaţiile, intrând pe poartă, uitându-se cruciş din pricina discuţiei aprinse. Cineva scoate informaţii de la Bletchley Park. Nu ştiţi cât de important...
- Aha! înţeleg. Un informator? Un spion? Dungatul a chicotit. Ziceau că asta vei pretinde.
- Cine zicea?
Ce naiba se întâmplase în ultimele câteva ore? Era încă lumină când plecase de la ISK cu dosarul Trandafirul, nimeni nu-i aruncase nici măcar o privire, iar acum, nici cinci ore mai târziu, era escortată de pe proprietate?
Cu un gest către fălcosul care o ţinea pe Beth de umăr:
- Ia-o!
Boots lătra fioros, tras de lesa prinsă de încheietura lui Beth, pe care o împingeau cu mâinile la spate spre un Bentley lung şi negru.
- Doar zece minute cu comandantul Travis.

Au ignorat-o complet. Dungatul s-a aplecat spre şofer.

- Ai adresa sanatoriului Clockwell?

- Da, nu-i prima dată când duc la nebuni un geniu care a clacat.
Beth a auzit cuvântul „sanatoriu" şi şi-a ieşit din minţi. I-a dat peste mână fălcosului care-o ţinea de umăr, zgâriindu-l până la

sânge, şi s-a întors în fugă spre poartă. Boots încă lătra, poticnindu-se de lesă, iar ea s-a împiedicat de el şi a căzut lată. Fălcosul a ajuns-o atunci, a ridicat-o şi a dus-o pe sus la maşină. I-a alunecat lesa de pe încheietură în timp ce se zbătea şi striga. Toţi criptanaliştii din Bletchley Park se uitau la ea.

- N-o băgaţi în seamă, a strigat Dungatul brutal. A cedat nervos şi acum o să se odihnească. Beth şi-a dat seama într-o clipită cum se vedeau lucrurile: maşină oficială impecabilă, oficiali impecabili şi femeia ciufulită, cu ochii umflaţi şi hainele şifonate, care mârâia şi urla.

S-a aruncat din nou asupra Fălcosului care a intrat după ea în maşină, dar acesta a prins-o de mâini, mormăind:

- Deci eşti una din-alea...

- Vă rog, nu mă duceţi la sanatoriu, nu am nici o cădere nervoasă, am dovada că există un informator! i-a spus Beth şoferului.

Omul nu a răspuns, însă şi Beth o observat că Fălcosul scotea ceva argintiu din haină. S-a răsucit disperată când a pornit maşina, uitându-se pe geamul fumuriu, trăgând aer în piept ca să strige... Apoi a simţit acul penetrându-i mâneca.

Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte să se facă beznă a fost conturul câinelui cu blană cenuşie care alerga pe drumul întunecat, târând lesa după el şi rămânând în urma maşinii.

S-a trezit cu greu, în fum de ţigară şi în miros de ploaie. îşi simţea toată greutatea corpului şi craniul căptuşit cu lână, iar gura uscată.

Pe banchetă, în umbră, era singură. Se apropiau zorii, iar Bentley-ul era parcat pe un deal arid, învăluit în ceaţa matinală şi cotropit de orz sălbatic spinos. Nu-i vedea nici pe Fălcos, nici pe Dungat, doar pe şoferul din faţă. Deschisese geamul doar cât să scuture scrumul afară.

- Te-ai trezit. S-a uitat în jur. Era un bărbat vânjos, banal, între două vârste. Un străin. Am rămas fără benzină, dacă te întrebai unde sunt ceilalţi. Au tăiat- o la benzinărie, la câţiva kilometri, să aducă o canistră. MI-5 au toate cupoanele de benzină din lume, să ştii. Am zis să stau cu tine.

Beth s-a uitat ameţită la mânerul uşii, întrebându-se dacă ar fi putut fugi.

- Nu încerca, i-a spus el, văzându-i privirea. Cu injecţia aia, o să te mişti ca melcul. Şi-apoi, suntem în mijlocul mlaştinilor din Yorkshire, nu sunt decât tufe şi oi bătrâne.
Yorkshire. Probabil merseseră toată noaptea. Ce loc menţionaseră? Sanatoriul Clockwell? „Ce-i aia? Unde este câinele meu?" Avea simţurile amorţite. Nu mai era la fel de îngrozită ca la poarta de la Bletchley Park.
- Cine eşti?
- Doar şoferul. A tras din nou din ţigară. Conduc pentru tipii ăştia din Londra, care nu plătesc cât ar trebui, aşa că nu mă deranjează să fac un ban în plus... şi înainte să plecăm de la BP, mi-a oferit cineva cinci lire să-ţi dau ceva, dacă te prind singură.

- Cine?

- Banii sunt şi ca să nu spun asta.

- Te plătesc, a spus Beth disperată. Dacă mă laşi să plec, o să...
- Nici o şansă, puică. Una e să iau cinci lire ca să transmit un mesaj pe care n-o să-l vadă nimeni niciodată. Dacă îţi dau drumul, înfund puşcăria. Vrei sau nu mesajul?
Beth a înghiţit în sec.
-Da.
I-a dat o hârtie împăturită peste separator. Beth s-a cutremurat citind cuvintele dactilografiate concis.
Am văzut raportul pe care l-ai decriptat la ISK. Vreau să ştiu ce ai făcut cu el şi cu celelalte. Spune-i da şoferului şi voi găsi o cale să trimiţi vorbă de la Clockwell. După ce mă văd cu sacii în căruţă, voi avea grijă să fii externată.
Spune DA.
Dacă nu, vei putrezi în casa de nebuni. Prietenii tăi au depus mărturie împotriva ta. Mama ta a depus mărturie împotriva ta. Nu te va salva nimeni.
Dă-mi ce vreau.

Beth a ridicat privirea.

- Cine ţi-a dat asta?

Dar şoferul i-a smuls hârtia din mână.

- Da sau nu?

- Ai idee ce îmi ceri? Un trădător te-a plătit! A pufnit.

- Eu am auzit doar că ai luat ceva ce nu era al tău, iar acel cineva îl vrea înapoi. Eşti în drum spre casa de nebuni şi vrei pe tine să te cred?

- Când se întorc ceilalţi cu benzina, le spun...

- N-ai decât. Şoferul a ridicat biletul la geam, i-a dat foc cu ţigara şi s-a uitat cum a ars înainte să-i dea drumul. Nu o să recunosc nimic. îi duc de cinci ani
cu maşina, iar tu eşti o dementă anesteziată. Aşa că, da sau nu? Mai primesc cinci lire când dau răspunsul.

Informatorului... Oricine ar fi fost, i-o copsese bine, se gândea Beth cu amărăciune. Era simplu să plantezi sămânţa îndoielii că-şi pierdea minţile un criptanalist. în privinţa BP, ea reprezenta un potenţial risc din cauza informaţiilor pe care le ştia. Ar fi uitat de ea şi s-ar fi afundat în abisul debarcărilor în Normandia. Beth se întreba oare cum decurgea invazia. Soldaţii Aliaţi se luptau deja în valuri, pe acele plaje îndepărtate, iar ea nu era la birou - nu avea să mai fie niciodată acolo. Preţ de o clipă, asta a durut mai mult decât să ştie că se ducea la casa de nebuni.

„Mi-ai luat ce aveam mai de preţ", i-a spus în gând trădătorului, într-un acces de furie criminală. într-o singură zi pierduse tot ce avea: slujba, prietenele, jurământul, casa, câinele, libertatea.

„Nu tot", i-a spus Dilly Knox. „Eşti cea mai deşteaptă dintre Mânzele mele."

- Deci? Şoferul era nerăbdător. Da sau nu?

Beth s-a aplecat brusc, cu o durere de burtă. A băgat mâna sub fustă, unde avea tamponul leoarcă, şi a scos mâna plină de sânge.

-Ciclul...

Ca majoritatea bărbaţilor, şoferul se pierdea şi el când trebuia să aibă de-a face cu fiziologia femeii. A căutat peste tot o batistă, apă, orice care să-i spele sângele de pe mâini. A fost extrem de simplu să ducă mâna curată în dublura chiloţilor, să scoată cheia seifului lui Dilly şi s-o bage în gură.

Alama s-a lovit cu un clinchet de dinţii ei, metalică aşişderea sângelui. A tras aer în piept cutremurându-se şi a înghiţit-o. Era

ditamai efortul să înghită marginile metalice fără să vomite, dar a izbutit.
- Uite care-i treaba, dă-mi un răspuns. Şoferul se uita la ea în timp ce-şi curăţa sângele menstrual de pe degete şi îi părea rău că luase cele cinci lire. Acum se întorc prietenii noştri cu benzina. Da sau nu?
Beth s-a rezemat de banchetă şi a închis ochii.
-Nu.

Nu a suflat o vorbă când s-au întors ceilalţi sau când a pornit maşina.

Nu a scos o vorbă cu orele, până a intrat Bentley-ul pe poarta unui zid

ameninţător de înalt şi s-a îndreptat spre o clădire maiestuoasă din

cărămidă cenuşie, unde Beth Finch a fost condusă printre tufele de

trandafiri spre uşa sanatoriului şi a auzit mecanismele zgomotoase ale

unui mare orologiu zbierându-i în urechi, în vreme ce porţile azilului

se închideau în urma ei.Interceptări germane decriptate la Bletchley

Park în Ziua Z **De la: Flotila 11 U/B**

Pregătire imediată. Există indicii că invazia a început. **De la:**

GRUPPE WEST

EXTREM DE URGENT. în largul lui LE HAVRE, 6 nave de luptă şi aproximativ 20 de distrugătoare.
De la: Seeko NORMANDY
EXTREM DE URGENT. MARCOUF raportează: multe nave de debarcare se apropie, protejate de cuirasate şi crucişătoare.
Către: KARL
încearcă să ajungi la CHERBOURG. Atacaţi formaţiunile inamice atât timp cât durează muniţia.
Vocea prim-ministrului răsuna zgrunţuros prin telefon în urechea Osiei

.Parcă-l şi vedea fâţâindu-se în biroul lui, uitându-se la peretele estic, spre Normandia. înainte să răspundă, a întrebat:
- Veşti avem?
- într-o clipă, domnule! Osia stătea la birou de prea multe ore ca să se înfioare că vorbea cu premierul.
I-a dat telefonul superiorului şi s-a apucat din nou să traducă, simţindu-şi mintea răzuită cu şmirghel. Nu citea nimic din ce traducea, totul curgea prin faţa ochilor ei prin creion şi ieşea fără să lase nimic în memoria ei. Treizeci de ore mai târziu, s-a dus ameţită acasă, unde a aflat că jumătatea de cameră a lui Beth era pustie. Bluzele şi rochiile lipseau din dulap, iar sertarele fuseseră golite. Nici o agrafă de păr nu sugera că Beth Finch ar fi locuit vreodată acolo. Nici măcar Boots nu mai era.
Osia s-a aşezat pe pat. în viaţa ei nu fusese atât de extenuată, abia se putea târî în pat. Pe scări s-a auzit sunetul unor tocuri familiare, iar Mab a intrat în cameră.
- Beth a dispărut, a întâmpinat-o Osia. Poate s-a întors la familie sau...
- Este la sanatoriu, a spus Mab. Mi-a spus paznicul că au luat-o pe sus, era complet isterică.
Osia se holba la ea.
- Glumeşti. Beth nu ar ceda psihic chiar aşa... Totuşi, chiar în acea cameră, când fuseseră ultima oară laolaltă, Beth făcuse o criză nervoasă. Râdea şi plângea cumplit de strident. Osia îşi masa tâmplele. Din cauza noastră? I-am pus capac - chiar dacă o merita - când era extenuată şi nerăbdătoare să se ocupe de invazie?
- Nu ştiu. Mab s-a aşezat pe patul fără aşternuturi al lui Beth, la fel de epuizată ca Osia. Nu ar fi trebuit să ţip la ea. Nu că nu sunt încă furioasă pe ea, dar trebuia s-o las pe mai târziu.
- Şi cine i-a spus lui Travis că Beth şi-a încălcat jurământul? Toată sincronizarea asta.
Osiei încă i se părea că toată treaba era cusută cu aţă albă.
- Neoficial, suntem cu toţii monitorizaţi de serviciile secrete din Londra, ca să se asigure că nu suflă nimeni o vorbă. I-am auzit vorbind la Conac despre asta, a spus Mab. Probabil că cineva a auzit ceva despre Beth, atâta tot.

O vreme nu au spus nimic. Pe Osia o durea capul.

- Invazia, spuse, rupând tăcerea. Ai aflat ceva la Conac?

- Nemţii au muşcat momeala Pas-de-Calais cu tot cu undiţă.

- Straşnic, aş zice...

Au tăcut din nou, sperând în zadar că undeva departe, în nisipurile şi valurile însângerate ale Normandiei, Reichul lui Hitler începea să se zbată în chinuri pe plaje.

- Plec de la Bletchley, a spus Mab. Nu încă, dar curând. Vor să trimită câteva femei la amiralitate în Londra. Azi, în toiul haosului, cineva şi-a adus aminte să-mi spună că am fost selectată. Şi prietena ta, Sally Norton. „Pentru a facilita cooperarea dintre Bletchley Park şi sus-puşii marinei." Cred că vor să ne arătăm picioarele amiralilor ca să nu comenteze felul în care se obţin informaţiile navale de la BP.

Mab pleca de la BP. Nici Beth nu mai era. Nici Harry. Pleca şi Sally.

- Ai grijă de tine, Mab, a spus Osia, întrebându-se dacă se puteau măcar despărţi prietene cumva. A întins mâna.

Mab s-a ferit, îndârjită.

- N-am nevoie de urările tale de bine, Os.

- Păi, atunci nu te mai bat la cap cu ele. în toată extenuarea, furia şi-a găsit şi ea loc. Scorpie de East End ce eşti!

Mab s-a uitat la ea, frântă şi dispreţuitoare.

- Marş la Mayfair, debutantă proastă!

Osia nu mai plesnise niciodată pe nimeni. A plesnit-o pe Mab în acea clipă şi a ieşit din cameră. îi venea să se zvârcolească.

- Te simţi bine, drăguţă?

Proprietara urca din nou, cu un braţ de prosoape.

- Da, sigur. Cobora mecanic treptele. „Debutantă proastă", dispreţuitor, tocmai din partea lui Mab.

„Asta eşti şi nimic mai mult." Osia s-a oprit la baza scării. Oricât ar fi încercat, nu avea să fie nicicând altceva. De ce să mai încerce? Şi-a adus aminte când a cunoscut-o pe Mab în drum spre Bletchley Park, în tren: două fetişcane cu ochii luminoşi, cu valize şi nedumeriri, întrebându-se ce le rezerva misterioasa Staţie X, fete care voiau să-şi servească ţara, să îşi facă prieteni, să citească, să trăiască, fete care erau, mai presus de orice, hotărâte. Mab să se mărite, Osia să arate de ce era capabilă.

„Aveţi grijă ce vă doriţi", voia Osia să le spună fetelor din compartiment. „Mare grijă!"
Se gândea să dea pe gât un ceai, după care să scrie un nou articol post-invazie în Bâlbe şi să se ducă la muncă. O fi fost ea o mondenă prostuţă fără prieteni, iubit sau colege de cameră, dar tot mai avea treabă: să facă oamenii să râdă şi să traducă orori. Fără urmă de îndoială, în următoarele luni era mare nevoie de aşa ceva.
S-a dovedit că a urmat încă un an de muncă istovitoare. A avut şi momente frumoase: a locuit cu gemenele Glassborow după ce s-a mutat Mab, s-a dus cu Giles la concertul lui Glenn Miller, a aflat vestea că Baraca 6 descifrase mesajul pentru capitularea necondiţionată a Germaniei, a stat în cârca unuia dintre leii din Trafalgar Square în Ziua Victoriei în Europa, unde s-a abţiguit cu şampanie Bollinger împreună cu doi infanterişti americani şi, în sfârşit, le- a spus tuturor că ea era cea care scrisese Bâlbele de Bletchley în tot acel timp, primind în replică icnete şi râsete. în ziua în care Valerie Glassborow era de serviciu şi a aflat că se predase Japonia şi s-a dus vestea, Osia a ieşit pe pajişte şi arunca role de hârtie igienică în copaci, de nestăpânit, uitându-se la hârtia albă cum se desfăşura pe cer şi plângând de fericire.
Dar acesta a fost epilogul, şi-a spus mai târziu. Adevărata poveste de la Bletchley Park s-a încheiat pentru Osia în Ziua Z, ziua în care trei prietene au vorbit ultima oară între ele, ziua în care Mab Gray a primit transferul la Londra, ziua în care Beth Finch a dispărut în neant.Nouă zile până la nunta regală

11 noiembrie 194

7în interiorul ceasornicului

Până şi prizonierii de la Clockwell sărbătoriseră Ziua Victoriei şi victoria împotriva Japoniei. Sinuciderea lui Hitler, prăbuşirea colosului european care terorizase lumea atât de mult timp... Atât personalul, cât şi pacienţii vărsaseră lacrimi de bucurie. Şi, câteva luni mai târziu, au aflat despre marile bombe care îngenuncheaseră Japonia şi au băut şampanie ieftină în pahare de hârtie, ca să ciocnească toată lumea în cinstea victoriei şi a păcii. „în cinstea celor de la Bletchley Park", le-a urat în gând. „Fără BP, nu ar fi nici victorie, nici pace."
Se întrebase şi atunci, şi acum, când se plimba prin grădina de trandafiri căutând-o pe partenera ei de Go ca să vadă dacă ieşise

din operaţie, ce se întâmplase cu Bletchley Park după ce trecuseră în sfârşit şase ani de la terminarea războiului. îşi imagina maşinile Typex amuţind, barăcile golindu- se, întrucât criptanaliştii nu mai lucrau acolo. Nu se mai juca oină pe pajişte, nu mai mânca nimeni rinichi pe pâine prăjită la trei dimineaţa, nu se mai ţineau Ceaiurile Pălărierilor Nebuni pe malul lacului, cu pâine şi margarină şi cărţi împrumutate de la bibliotecă. Unde se duceau cu toţii, acea adunătură de oameni năstruşnici şi remarcabili, aduşi laolaltă de disperarea războiului? „Vă întoarceţi la vieţile voastre", îşi imagina că li se spusese tuturor. „Vă întoarceţi la vieţile voastre şi nu vorbiţi niciodată despre asta."

Oare Bletchley Park căzuse pradă ruinei, odată ce s-au închis porţile în spatele ultimului criptanalist? Avea cineva să afle vreodată ce se întâmplase acolo?

„Eu o să ştiu", şi-a zis Beth, atingând trandafirii cu vârfurile degetelor, luptându-se cu accesul de tuse şi cu cheia de alamă a seifului lui Dilly ascunsă, ca de obicei, în pantof. „Şi dacă mă ţin aici până la o sută trei ani, tot
o să ţin minte ce s-a întâmplat la BP. îmi pot lua tot, dar nu şi asta."

Avea impresia şi că ştia cine era trădătorul. Nici asta nu-i putea lua nimeni. în fond, avusese trei ani şi jumătate la dispoziţie ca să cântărească argumentele. Trei ani şi jumătate să ascundă cheia şi să-şi cearnă amintirile. în ultimele zile, în agonia aşteptării ca Osia şi Mab să-i răspundă mesajului cifrat, îşi găsise de lucru cântărind încă o dată fiecare posibilitate, chiar dacă numele îi provocau suferinţă. Şi concluzia era mereu aceeaşi.

Totul se reducea la o întrebare foarte simplă: cine-i spusese lui Mab că Beth decriptase raportul referitor la raidul din Coventry? Pentru că fusese o coincidenţă mult prea mare. Singura informaţie care le-ar fi întors pe colegele de cameră împotriva ei, care ar fi făcut-o să întârzie şi s-o lase fără susţinători care s-o apere împotriva acuzaţiilor de instabilitate psihică - cine aruncase acea pastilă la timp?

Beth şi-a amintit schimbul de replici, ea şoptind „Cum ai aflat?", Mab scuipând: „Peggy, prietena ta". Peggy, care era în tură la ISK în după-amiaza în care a spart Beth codul Trandafirul. „Ce-i aia?", în timp ce Beth lucra la Typex. „Ia stai să văd."

„Peggy, pleacă."

îi auzea tocurile îndepărtându-se. - Tu ai făcut-o, a şoptit Beth.
Uneori avea dubii, dar de cele mai multe ori, era sigură. Trădătorul era Margaret Rock
.Mab era cât pe ce să nu ajungă la Grand Hotel la timp pentru a o prinde pe Osia înainte să plece la Clockwell. îşi făcea bagajul când s-a dat de perete uşa de la parter. A auzit vacarmul pe care-l făceau de obicei Eddie şi Lucy, după care soţul lui Mab a intrat în dormitor. Zâmbea la gemenii care se agăţau de el ca maimuţele, dar avea falca încleştată în timp ce se uita la Mab.
„Fără ceartă, nu am timp!"
El a dus ochii la valiză.
- Pleci undeva? a întrebat cu accentul australian de care nu se debarasase după cinci ani în Anglia.
- Un weekend impromptu cu nişte vechi prietene, a spus Mab veselă. Mike, nu fi aşa posomorât. O să te ajute guvernanta cu copiii.

Vorbea calm:

- Speram să terminăm discuţia pe care am început-o aseară.

- Nu-mi amintesc, a minţit ea. Eram foarte obosită.
- Nu suficient de obosită cât să te urci pe mine în loc să termini discuţia. Asta faci de câte ori nu vrei să vorbeşti cu mine.
- Aş fi zis că eşti fericit cu o soţie pe care nu o doare capul tot timpul. Mab a trântit capacul valizei. Am lăsat o plăcintă cu cârnat şi roşii pentru cină şi tartă cu sirop de zahăr...
- Mab, încetează!
Mai sunt resturi de ieri dacă..

- .Puţin îmi pasă de cină. Vorbeşte cu mine.
Şi-a privit soţul care stătea lângă ea în cămaşă, jonglând de minune cu mica Lucy în braţe şi cu Eddie agăţat de cracul pantalonului. Mike se pricepea de minune la copii, ceva ce ea nu anticipase când îl alesese. Se întâmplase în fericita săptămână care urmase Zilei Victoriei, când toată Londra sărbătorea, iar Mab sorta cutii cu criptograme navale la Amiralitate, iar una dintre secretare a intrat cu copilul pe şold, spunând că mama ei era bolnavă şi întrebând dacă-l putea ţine cu ea la serviciu.
- Ţine-l, Mab! Şi Mab întinsese braţele în transă.
De la Coventry începând, încă îşi ducea zilele ameţită şi nopţile îndura coşmaruri, numai că în nebunia care urmase capitulării Germaniei, când toată Anglia îşi punea în sfârşit întrebarea „Şi-acum ce facem?", se întrebase şi Mab acelaşi lucru, în timp ce se uita la băieţelul care-i gângurea în braţe, iar răspunsul a venit aproape cu violenţă: „Vreau un copil."
Astfel că a lăsat deoparte rochia neagră de lână şi a îmbrăcat-o pe cea roşie de crep, care-i foşnea la picioare ca însuşi păcatul, după care a pornit în căutarea unui al doilea soţ. O căutare foarte diferită de prima, căci văduva Gray avea deja un cont bancar şi o casă, tot ce-i trebuia era un soţ bun, care îşi dorea copii şi care, eventual, să semene puţin cu Francis Gray. Iată că apăruse locotenentul Mike Sharpe, de un metru şi nouăzeci şi opt înălţime, fost pilot RAF, bronzat, care se lovise de ea într-o seară la Savoy şi care spusese cu un accent australian vioi: „Bună, frumoaso!"
„Eşti suficient de bun", îşi spusese Mab, mai mult sau mai puţin pe loc.
- Vreau să-mi pun aripile la uscat într-un loc cu ceaţă şi răcoare şi să nu mă mai întorc niciodată în blestemata de Canberra, doar la inginerie să mă întorc, spusese Mike când îl întrebase ce avea de gând odată cu încheierea războiului. Asta era toată confirmarea de care avea nevoie. Mab s-a culcat cu el în aceeaşi seară, iar în mai puţin de-o săptămână erau căsătoriţi. Războiul se terminase şi toată lumea se îndrăgostea, iar Mike nu era o excepţie de la regulă. El se îndrăgostise, iar Mab se îndrăgostise de ideea de a avea copii cu fălcuţe mătăsoase şi cu ochi foarte, foarte albaştri, întocmai ca ai lui.
Cu acei ochi o priveau acum copiii ei.

- Nu vorbeşti cu mine decât despre vreme, copii şi cină, se plângea Mike acum. Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece în capul tău. Şi dacă îndrăznesc să te întreb la ce te gândeşti sau, Doamne fereşte, ce simţi, începi să vorbeşti despre Eddie şi Lucy sau mi te sui în poală şi mi-o tragi de nu mai ştiu de mine...
- Nu fi obscen, a spus ea cu răceală.
- .. .ca nu cumva, din greşeală, să ajung să te cunosc mai bine. Şi tactica este destul de bună, strategic vorbind, dar nu prea mai ţine.
A tăcut, stăpânindu-şi mânia. Mike era un soţ calm de obicei, nu într-un fel opac, asemenea lui Francis, care fusese ca o fântână în centrul pământului, ci într-un fel, aflase Mab, tipic australian: în permanenţă laconic, dar, odată ce se înfuria, ataca asemenea unui rechin în ape adânci. Ştiu că a fost un război crunt, dar ai rămas încremenită acolo. Şi m-am săturat al naibii să stau şi să mă uit la tine, în speranţa că o să te dezgheţi.

Mab şi-a luat privirea, simţindu-se laşă.

- Nu înţelegi...

- Pentru că nu-mi dai ocazia.
„Corect." în ziua în care îşi spunea pentru a doua oară jurămintele, o cuprinsese groaza iraţională şi cumplită că, dacă-l lăsa pe acest bărbat să o cunoască aşa cum îl lăsase pe Francis, lumea urma s-o facă din nou bucăţi, însemna să o caute cu lumânarea dacă-şi scotea masca. Nu putea. Refuza s-o facă. Şi nu avea nici un motiv s-o facă, pentru că după părerea ei, majoritatea bărbaţilor nu semănau deloc cu Francis, nu aşteptau să se conecteze spiritual cu soţiile lor. Se aşteptau să convieţuiască, soţul în sfera lui, soţia într-a ei, amiabil, mulţumiţi. Aşa că încuiase într-un seif adânc femeia care fusese cu Francis şi pe el laolaltă şi, în general, îşi spunea că totul era în regulă, numai că recent, aceste certuri se înteţeau.
- Regret că-ţi par atât de dezamăgitoare, a spus cu un ton băţos, în timp ce-şi dădea jos valiza din pat. Având în vedere că nu te bat la cap, nu sunt
extravagantă, sunt gospodină şi ţi-am făcut doi copii frumoşi.
- Da, da, eşti o soţie bună. O bifezi ca pe listă. Mâncare bună, casa curată, mamă iubitoare, ai bifat tot.
- Şi ce-i rău în asta? a ripostat ea.

Era mândră să fie o soţie bună, ce mama naibii! Dacă te măritai cu un om bun, el merita să primească în schimb o nevastă de valoare. Mab ştia că era valoroasă. Nu avea nici un motiv să se plângă, nici unul!
- Aş vrea să ştiu dacă mă iubeşti vreun pic, a spus el. Sau dacă te-ai fi mulţumit cu orice docher nenorocit care ţi-ar fi făcut copii.
Mab a rămas fără suflu în clipa aia. Fără să bată în retragere, el nu-şi lua ochii de la ea.

- Scuză-mă, a spus ea în cele din urmă. Trebuie să plec.

- Te mai întorci?

- Dacă aşa vrei tu să afli dacă am o aventură...
- Eşti ultima femeie din lume care ar avea o aventură. Asta ar însemna să laşi pe cineva în sufletul tău. A răsuflat. Nu pleca. Vorbeşte cu mine, Mab, este mult mai important.
„Nu, nu este mai important!" îi venea să urle. „Trebuie să mă duc la azilul de nebuni, ca să vorbesc cu o ţăcănită şi să aflu dacă există un trădător care bântuie liber prin ţară. Un trădător care a vândut secrete militare în război dintr-un loc atât de secret, încât nici nu am voie să visez despre el. Asta este important, dragul meu!"
însă nu putea da glas acestei versiuni. Ce mai grozăvie, să ai atâtea secrete într-o căsnicie! Soţul ei mânca la masă cu ea, dormea în pat cu ea, se bucura de trupul ei şi habar nu avea câte minciuni fusese nevoită să-i spună de-a lungul anilor.
Copiii au început să se agite din cauza tensiunii dintre ei. Mab şi-a luat fiul în braţe şi l-a strâns la piept.
- Eddie, mama trebuie să plece câteva zile. Se întreba dacă aşa se simţeau bărbaţii când plecau la război. „Nu vreau să plec, dar am o luptă de câştigat şi trebuie s-o fac." L-a lăsat pe Eddie jos şi l-a mai mângâiat o dată, apoi şi-a lipit nasul de părul moale şi negru al lui Lucy. Mab se bucura că mica Lucy nu avea buclele surorii ei mai mari. Această Lucy purta acelaşi nume ca un tribut mut, dar era o cu totul altă persoană, nu o copie, nu un substitut. Mike, vorbim când mă întorc. Mab i-a mângâiat mâna dolofană a lui Lucy. Promit.
- Da? Mike a coborât după ea, enervat, dar şi-a luat fiica pe umăr cu un gest blând. Ştiu când minţi, Mab. Nu-i nici o petrecere de fete. Unde te duci, de fapt?

- Nici tu nu eşti întotdeauna sincer. Mab a întors argumentul împotriva lui, ca să nu fie nevoită să inventeze un răspuns. Aud de la tine numai poveşti despre munca pe aerodrom, dar nu cred că te-am auzit spunând două vorbe despre anii din RAF.
- Nu-mi place neapărat să retrăiesc momentul în care am fost doborât peste Kent şi am rămas infirm de un picior. Mike a lăsat-o pe Lucy jos ca să fugă în curte după fratele ei. Acum este rândul tău.
Mab, în schimb, l-a pupat pe obraz. El a întors capul şi a sărutat-o pe gură, lipind-o de el. L-a sărutat şi Mab cu toată furia pe care o simţea, căci o atrăgea numaidecât căldura lui - la capitolul ăsta se înţeleseseră mereu de minune, aveau destulă pasiune să-şi ofere. Dar nu era timp şi s-a desprins, rujându-se din nou în oglinda din hol.
- Ne vedem în câteva zile.
- Unde te duci? Era cumplit de calm când a deschis ea uşa. De ce nu-mi spui? Este secret de stat?
„Da", i-a răspuns în gând, trântind uşa după ea. „Este." Şi aşa a lăsat în urmă, îndepărtându-se şi privind în oglinda retrovizoare a Bentley-ului, întreaga tevatură a celei de-a doua căsnicii, îndreptându-se spre Grand Hotel ca s-o aştepte pe Osia.
- - Intră, i-a spus Mab neceremonios prietenei ei, bucurându-se s-o vadă uluită. Tu mă îndrumi spre azil, eu conduc.Aici erai! Beth s-a aşezat la tabla de Go cu un zâmbet forţat. Te-am căutat peste tot. Ai chef de o partidă?
Femeia se uita prin ea. Avea capul bandajat şi scalpul ras. Beth şi-a păstrat zâmbetul, pregătind piesele.
- Tu prima.
Femeia cu ochi de vultur nu s-a clintit, uitându-se la tablă de parcă o vedea prima oară.
„De la sedative", şi-a explicat Beth. Toţi pacienţii erau amorţiţi după operaţii. Majoritatea intervenţiilor făcute aici erau minore. Beth s-a întins spre mâna femeii şi s-a speriat de moarte auzind glasul infirmierei în spate.
- Aveţi un musafir în grădina cu trandafiri, domnişoară Liddell.
„Osia?" Beth era să-şi dărâme scaunul, uitând într-o secundă de partenera de Go. „Poate Mab?" Doamne! Una din ele venise, în sfârşit. însă în centrul grădinii somnolente stătea un bărbat. Unul

înalt, cu un palton scump şi pălărie de fetru ecosez, cu spatele la Beth, fumând o ţigară. Fumul îi era străin şi totuşi familiar. Gitane.
- Giles? a întrebat Beth uluită.
S-a întors, cu un zâmbet deja pregătit, care însă i-a pierit văzând-o cum arăta. S-a holbat la Beth cu groază şi... vinovăţie. Vinovăţie.
Beth nu şi-a luat ochii de la el în timp ce intendenta perora regulile vizitelor, iar mintea ei a creat alte conexiuni, ca un cod pe care-l descifra cu creionul.
Tu... a spus ea după plecarea intendentei. Tu

- .Nu eram sigur că ştii sau nu. Cu greu, a zâmbit mâhnit. Salve, Beth!
- Şi-a privit vechiul prieten, în costumul scump, cu părul roşcat sclipitor. Nu mai era defel profesorul neglijent pe care-l cunoscuse la Bletchley Park. Giles. Giles fusese de la început, nu Peggy. Beth simţea că începea să clocotească de furie. Dacă ar fi atins-o, s-ar fi opărit.
- Putem vorbi. A stins ţigara, fără să se uite în ochii ei. Nu poţi avea încredere în camerele de vizitare, oricine poate trage cu urechea. Aici nu-i nimeni. Este prea frig să iasă pacienţii la plimbare. Dar în grădină... cred că putem vorbi pe şleau.
- Ce e de zis? a întrebat Beth.
-Să ştii că îmi pare foarte rău. Nu am vrut să te pun în situaţia asta groaznică. Am intrat în panică. Trebuia să scap de tine înainte să vorbeşti cu Travis despre raport.
Aşadar, el văzuse raportul pe biroul ei când încerca să decripteze restul mesajelor Trandafirului.
- Am bănuit-o pe Peggy, s-a auzit Beth spunând. I-a spus lui Mab despre raidul de la Coventry.
- Eu i-am spus ei. Era deja supărată pe tine că te-ai răstit la ea în ISK. Aveam de gând să-i spun lui Mab despre Coventry, dar mi-am zis că mai bine să afle de la altcineva, aşa că am informat-o pe Peggy în prealabil, ca să îi facă ea capul calendar din cauza ta. Nu ştiam dacă o să ţină, dar a adus vorba fără să fac nimic odată ce am schimbat macazul discuţiei.
- Deşteaptă treabă, a spus Beth. Zău că da. De ce ai venit, Giles? De ce acum?
- Nu credeam să dureze atât. E timpul să încheiem partida încheiată cu remiză.
„Deloc amenințător", şi-a spus Beth, dar era mult prea înfuriată ca să lase loc fricii.
- Şi, mă rog, în ce calitate eşti aici, ca frate? Doar membrii familiei mă pot vizita.
- I-am rugat să încalce regula pentru un vechi prieten. Nimic în neregulă, nu? A zâmbit. Chiar suntem prieteni vechi.
- Prietenii nu îşi bagă prietenii în azil.
- Ei, haide, nu-i aşa rău aici. M-am asigurat eu. Servicii medicale de calitate, contact fizic blând...

- Da, foarte blând mă leagă în cămaşa de forţă când dau să protestez. Beth scuipa cuvintele. Trădătorule!

Şi-a curăţat polenul de pe mânecă.

- Nu sunt trădător.

- Ai încălcat contractul de confidenţialitate.

- Sunt patriot. Beth a râs.
- Sunt destul de patriot cât să comit acte de trădare în interesul ţării mele. Vorbea încet şi feroce.
- Cum poţi să...?
- Maturizează-te, Beth. O ţară este un ideal înalt, remarcabil, dar guvernele sunt alcătuite din oameni egoişti şi lacomi. Poţi spune sincer că cei din vârf ştiu mereu ce fac? Cuvintele-i veneau potop. Beth se întreba dacă era uşurat, în sfârşit, că avea un public care să-i asculte argumentele prezentate minuţios. De câte ori i-am prins lucrând de mântuială cu informaţiile pe care le dădeam? Pe care le foloseau aiurea, le ignorau ori le ascundeau aliaţilor care aveau nevoie disperată de ele?
- Nu ştiu. Beth s-a aplecat în faţă, coborând tonul. Ce se întâmpla cu informaţiile nu era treaba mea. Treaba mea era să le obţin, să le decriptez şi
să le dau mai departe.
- Ce albinuţă harnică... Păi, stai să-ţi spun, unora dintre noi nu ne ajunge asta. S-a aplecat şi el, cu nasul aproape lipit de al ei. Un străin ar fi spus că erau amorezi, se gândea Beth - un bărbat şi o femeie apropiindu-se unul de altul printre trandafiri, cu priviri pasionale, o legătură de netăgăduit. Doar că patima stătea în ură, nu în dragoste. Poate că tu poţi închide ochii şi să nu vrei să vezi unde ajunge munca ta, lăsându-ţi conştiinţa să se ghideze după contractul de confidenţialitate. Eu nu pot. Dacă văd informaţii care ar trebui să ajungă la aliaţi, în loc să putrezească într-un sertar, din cauză că Ministerul n-are chef să împartă jucăriile, nu caut scuze. Acţionez. Ştiam care erau consecinţele, ştiam ce-mi pot face chiar oamenii mei şi tot am acţionat. Pentru că aşa era bine dacă voiam să-l învingem pe Hitler şi ideologia lui scârboasă.
- Nu era treaba noastră să decidem ce era bine.

- E treaba fiecărui om care gândeşte, mai ales în război, şi nu-mi spune că nu-i aşa. Să permiţi răului să se întâmple pentru că regulile îţi interzic să faci ceva în privinţa asta a fost scuza multor germani după război. Eu m-am supus ordinelor. Dar asta nu i-a salvat de ştreang când au început procesele crimelor de război. M-am uitat la superiorii mei şi am ştiut că nu făceau bine, aşa că m-am întors împotriva lor. Am făcut rost de un contact la Moscova şi am transmis informaţii care au salvat mii de vieţi ale Aliaţilor din URSS.

„Sovieticii. Mă gândeam eu."

- Ai transmis sau ai vândut? l-a luat peste picior.

- Mă plătesc, dar nu cer asta. Părea defensiv. Aş fi făcut-o de

pomană.

- Aşadar, eşti patriot în continuare. Doar că unul bogat. Se uita la paltonul lui frumos, la aerul de succes şi a clătinat din cap. Şi nu te-a prins nimeni niciodată...

A ridicat din umeri.

- Era să mă prindă Osia. M-am furişat în Baraca 4 când erau toţi cu ochii cât

cepele la amiralul venit în vizită şi era să mă prindă copiind nişte

dosare. Beth îşi amintea ceva.

- Tu eşti cel care a pârât-o că a scos dosare din Baraca 3 mai

târziu? Iar a ridicat din umeri.

- Trebuia să scap de ea. Tot adulmeca, verifica, nu voiam s-o

creadă nimeni.

- Ce curaj pe tine, a spus Beth. Să-ţi arunci alt prieten în faţa

maşinii.

- Habar n-ai ce-i aia curaj. Giles s-a apropiat şi mai mult. Nu ai avea niciodată curaj să faci ce am făcut eu, riguroasă mică ce eşti.

Nu ai putea face o alegere atât de gravă şi să-ţi asumi consecinţele.
- Dar tu nu prea îţi asumi consecinţele, aşa-i? i-a şoptit Beth. Eu da. Tu eşti liber, eu sunt privată de libertate pentru o cădere nervoasă de care nu am suferit. Mi-ai furat viaţa pentru că te-am dibuit. S-a retras, privindu-l în ochi. Cum suportă conştiinţa ta asta?

A tresărit aproape imperceptibil. „Aşa, ăsta este punctul lui slab", şi-a zis Beth. Vechiul ei prieten nu considera că greşise vânzând informaţii secrete, însă ştia că greşise când o internase.
- Nu asta era intenţia.
- Dar asta s-a întâmplat. Drumul spre iad, Giles, cu ce era pavat?
- Tu eşti cea răspunzătoare. S-a retras, fâţâindu-se în jurul băncii de piatră. Poţi pleca oricând de-aici. Dă-mi criptogramele şi gata.

Beth se gândea la seiful lui Dilly, la cheia ascunsă în pantof de trei ani şi jumătate, iar triumful îi încălzea oasele în soarele cu dinţi care tocmai se ivise. Giles o potcovise bine, însă habar n-avea că apucase să dea fuga la Courns Wood.
- Ştiu că l-ai ascuns pe undeva, a continuat grăbit. Ai mai găsit ceva în restul mesajelor? Numele meu, în vreunul dintre ele?

Beth nu a răspuns.

- Lasă. Spune-mi unde sunt şi am grijă să te scot de-aici.

- Cu ce autoritate? l-a întrebat. Ce îţi dă dreptul să-mi decizi

viitorul?
- Acum lucrez la MI-5, Beth. M-au recrutat după război. La Clockwell nu mi-am dat numele real, nu mă ocup de cazul tău, dar şefii mei nu se vor mira dacă mă interesez de tine având în vedere că eram prieteni pe vremuri. Mă pot oferi voluntar să preiau cazul, să fac un raport cum că te-ai înzdrăvenit, iar acum eşti stăpână pe tine. Vei fi externată.

Liberă. Aer curat, pâine prăjită cu unt, un pat care să miroasă a aşternuturi scrobite şi nu a pete vechi de urină... Beth şi-a muşcat obrazul. Era o iluzie, aşa că nu avea de gând să se lase păcălită.
- Fă-mi o favoare, a spus ca prin vis. A ridicat mâinile ca vrejurile şi s-a jucat cu părul degradat. Te rog!
- Orice. S-a aplecat şi i-a luat mâinile într-ale sale. Vreau să te ajut.

- în fiecare noapte să-ţi spui ce mi-ai spus mie. Cât de patriot eşti, nicidecum trădător. Cât de erou eşti în povestea asta, nicidecum răufăcător. Beth a zâmbit. Pe urmă, adu-ţi aminte cum ai închis o femeie nevinovată într-o casă de nebuni ca să scapi basma curată. Şi pe urmă întreabă-te: cât de eroică este fapta asta?
Nu a răspuns. Se albise la faţă.
- Apropo, de când vinzi secrete MI-5 Moscovei? a adăugat Beth. Bănuiesc că din prima săptămână de lucru.
A pălit şi mai tare. Beth a zâmbit şi s-a aşezat pe bancă. Şah-mat. O spusese la întâmplare.
- Habar n-am despre ce vorbeşti, a spus el în cele din urmă.
Ea a zâmbit cu dispreţ.
- De unde...? a vrut să întrebe, dar s-a oprit.
„Am câştigat războiul, iar BP nu a păţit nimic, oricât ţi-ai băgat coada. Dar cine ştie ce daune poţi produce acum când te bagi în treburile MI-5?"
- Sovieticii nu ne mai sunt aliaţi. Cum justifici asta, Giles? Vinzi duşmanului nostru. Asta se cheamă la tine patriotism sau acum o faci doar pentru bani? A ridicat din sprâncene. Poate din autoconservare. Tu le dai ce vor, ca să nu te dea de gol? Abia acum îţi dai seama că eşti la cheremul lor cât au ei chef?
- Nu va fi aşa pe veci. I se asprise figura ca unui copil încăpăţânat. încă puţin şi am terminat.
- Aşa ţi-au spus? Sau aşa te minţi singur?
A apucat-o de mână cu un gest care ar fi părut prietenos oricărei asistente medicale care privea de la depărtare, dar i-a dat degetul mic peste cap până aproape de încheietura mâinii. Cu un fior cumplit de durere, Beth a ţipat uluită.
- Am vrut să fiu amabil, a şoptit. Dar dacă ai de gând să fii proastă, am terminat-o cu bunăvoinţa. Dă-mi ce vreau.
-Nu.
Beth a încercat să se smucească.
- Ba da. Pentru că altfel o să-ţi curgă o bală în colţul gurii ca unei idioate pentru tot restul vieţii. Noul medic-şef a revăzut cazul lui Alice Liddell şi are o sugestie pentru îmbunătăţirea stării tale şi a crizelor violente pe care le ai uneori. Ah! Şi a promiscuităţii tale - se pare că te-ai oferit recent unui infirmier în debara. Nu sunt admise faptele promiscue între pacienţi, nu face bine reputaţiei spitalului. Giles s-a apropiat mai mult. Ştii ce-i aia lobotomie?
încă o înjunghia durerea din braţ.

- Este o operaţie neurologică preferată de americani. Se taie chirurgical conexiunile dintre cortexul prefrontal şi restul creierului.
A luat-o mâncărimea de parcă-i umbla un şobolan prin sistemul nervos.
- Te rad în cap şi intră cu burghiul în craniu, apoi îndeasă o spatulă metalică şi sfârtecă până taie toate conexiunile. Vorbea brutal. în tot timpul ăsta, eşti trează. Asistentele te încurajează să cânţi, să reciţi poezii, să răspunzi la întrebări. Procedura se termină când nu mai poţi vorbi deloc.
Fiorii groazei îi şerpuiau pe şira spinării. Beth se vedea pe masa de operaţie, cu capul în menghină, cântând La Capul Matapan Cunningham a câştigat/Cu voia Domnului şi graţie lui BETH, străduindu-se să-şi amintească următorul vers, nemaizicând nimic…
Exact ca partenera ei de Go.
- După operaţie, vei fi într-o stare numită „copilărie indusă chirurgical". Cuvintele au bubuit ca valurile în stânci. Sună minunat, nu? Nu ne place tuturor să fim copii? Dar a doua oară s-ar putea să nu mai fie aşa distractiv, după ce îţi fac instructajul toaletei. Ideal vorbind, rămâi într-o stare infantilă şi îţi impun ei o personalitate mai docilă, mai cuminte. Sigur, rezultatele sunt diferite. Poţi ajunge legumă şi să faci în pat în următorii cincizeci de ani.
Beth a reuşit să se smulgă. îi amorţise tot braţul, se ţinea de el şi tremura.
- Acum crezi că mint. Nu mint. S-a uitat de sus la ea, muşcându-şi buza, de parcă pe el îl durea. Doctorul Seton abia aşteaptă să facă operaţia. A început deja să facă lobotomii altor pacienţi, poate ai observat. Nu ar fi trebuit să-mi spună că eşti pe listă, având în vedere că, oficial, nu sunt contactul tău MI-5, dar pot fi foarte convingător.
Beth s-a prăvălit pe banca de piatră, gâfâind. Găuri în craniu. Instructaj pentru toaletă. Se vedea parcă pe banca asta, zâmbind în gol, amintindu-şi ceva legat de o cheie de alamă şi de trandafiri, fără să aibă idee ce însemnau ele. încă cincizeci de ani pe banca asta.
„Minţi", şi-a spus. Dar nu mai credea asta.

- Medicul tău te-a recomandat pentru operaţie, Beth. MI-5 nu se împotriveşte. în fond, este medicul tău. Giles s-a aşezat lângă ea pe bancă, cu
mâinile osoase întrepătrunse. Poate nu se întâmplă nimic rău, o să fii doar ameţită. Dar poate că vei ajunge o carcasă cu capul plin de terci. A ridicat tonul. Aşa că dă-mi ce vreau, altfel o să te trezeşti legată de o masă în timp ce îţi intră burghiul în craniu.
Beth a ţipat. Şi-a dus mâinile deodată la gură să se abţină, dar în mintea ei nu se oprea din ţipat. Capul ei, creierul ei. Fără mintea ei, nu era nimic. Supravieţuise trei ani aici mulţumită minţii ei.
- Vreau să ştii că nu a fost sugestia mea. Nici nu ştiam că există o asemenea procedură. Dar nu o să fac nimic împotriva ei. S-a aplecat spre ea. Vrei să ştii de ce am venit în sfârşit să vorbesc cu tine? Pentru că m-am săturat să îmi fac griji dacă te-ai prins sau nu că eu am făcut-o. Cresc în grad, curând voi avea familie şi nu mai am chef să îmi fac griji că tu ai reprezenta un pericol pentru toate astea. Aşa că spune-mi ce vreau să ştiu. Fie pleci de-aici fără o dovadă împotriva mea, fie rămâi pe veci, incapabilă să-ţi aminteşti ce dovezi aveai. Oricum, eu voi fi liber.
S-a ridicat.
- Gândeşte-te. Pentru că nu-mi place deloc gândul că ţi-ar intra cineva în creierul ăla admirabil, dar zău că m-am săturat să-mi fie frică.
A aşteptat.
Beth s-a aruncat asupra lui. Nu se putea abţine, nu putea gândi, nu putea judeca raţional, doar l-a atacat pe Giles, încercând să-l facă bucăţi. I-ar fi scos ochii din orbite dacă nu o azvârlea ca pe o păpuşă de cârpă înainte să apară infirmierii.

- Operaţia este programată la amiază, după nunta regală. A făcut un pas în spate, aranjându-şi cravata. Voi suna în dimineaţa

Capitolul 1

respectivă. Le vei spune doctorilor că doreşti să mă vezi şi eu voi vorbi cu tipul de la MI-5 care se ocupă de dosarul tău, voi opri operaţia şi voi prelua cazul tău. Dacă nu aflu veşti, operaţia va decurge normal. Linişte. Beth, îmi place de tine. Dintotdeauna mi-a plăcut de tine. Nu mă obliga să-ţi fac asta.De când ştii să conduci? a întrebat-o Osia pe Mab, în timp ce ieşeau din York.
- M-a învăţat soţul meu. Mab a cotit brusc cu încredere. E australian. A crescut la o mie de kilometri de orice loc important şi la cinci sute de kilometri de orice în general, aşa că nu înţelege de ce nu învaţă toată lumea să conducă din leagăn.

Osia a mijit ochii la ea.

- Ce i-ai spus despre excursia asta?

- Că merg în vizită la o prietenă. Tu ce i-ai spus lui Philip?
- Ştii prea bine că pe logodnicul meu nu-l cheamă Philip. îţi baţi joc de mine şi nu apreciez.
- Văd că tot aduci vorba. Şi cum anume îl cheamă pe logodnicul tău?
- Ce contează? Este un tip de ispravă, iar tu nu eşti invitată la nuntă. Aceeaşi minciună i-am spus, că-mi vizitez o veche prietenă. Cele mai bune minciuni conţin cât mai mult adevăr.
- Asta cu siguranţă.
S-au privit precaut când a oprit Bentley-ul în intersecţie. „Poate trecem prin asta fără să mai scoatem ghearele."
- Nu purtai pantaloni, a spus Mab cu ochii la pantalonii largi şi roşii. Te fac îndesată. Pentru unii e mare lucru raţionalizarea asta prelungită.Nu eşti în Casablanca, a ripostat Osia, aşa că nu mai purta pălăria pe un ochi, ca o Ingrid Bergman de mâna a treia.

Urcând printre mlaştini, Osia o îndruma spre Clockwell.

- Cam două ore de-aici.

- Şi când ajungem acolo? Mab a luat o curbă. Cum intrăm? Osia i-a

Capitolul 2

expus planul.

- Intendenta cu care am vorbit la telefon nu era dispusă să îmi dea detalii, dar am intrat într-o bârfă lungă de toată minunea despre nunta regală, iar majoritatea femeilor îţi spun orice acum în schimbul bârfelor despre acest eveniment. I-am spus marele secret, că buchetul de mireasă este din mirt şi crini şi, îţi zic, a mea a fost.
- Şi chiar o să fie din mirt şi crini?
- De unde naiba să ştiu? Am scornit şi eu ceva.

Au reuşit să fie relativ civilizate, discutând despre nume false şi reguli de vizitare ale sanatoriului.

- Ar putea să meargă, a spus Mab, fără prea mare încredere.
- Dacă se ţin tare, o dăm pe lacrimi. Doctore, vă rugăm, ne-a obosit rău venirea aici, am bătut atâta drum. Osia îşi tampona ochii presupus înlăcrimaţi. Este fascinant de ce sunt în stare bărbaţii, chiar şi doctorii, ca să scape de femeile care plâng.

- Poţi să plângi la comandă?

- Evident. Al naibii de util.

Peste maşină s-a lăsat răcoarea, poate doar un nor trecător.

- Ce crezi că se va întâmpla? a întrebat Osia ca prin vis. Mab se

uita drept în faţă.

- O să vedem că Beth este dusă cu capul şi am scăpat.

- Asta speri tu să se întâmple. Eşti cam afurisită. Nu s-a putut

abţine s-o spună.

- Sunt un om afurisit, Os. în ultimul timp, numai asta am auzit. De la tine, de la...

A tăcut, încleştând falca.

- într-un fel mă bucur că eşti afurisită. Osia şi-a strâns picioarele sub ea. Dacă Beth nu-i nebună şi nu minte, va trebui să îndreptăm

Capitolul 3

lucrurile. Prefer să lupt alături de o scorpie de neclintit decât de o nătăfleaţă care leşină.

- Ia-ţi pantofii de pe scaunul meu! Osia a ignorat-o.

- Cine crezi că este trădătorul?

- Poate că tu eşti, a sugerat Mab.

- Hai, mai taci! Trădătorul...

- Auzi, chiar trebuie să îi tot spunem „trădător"? Parcă sunt într-un roman de Agatha Christie, şi nu la modul bun.

- Nu prea-mi dau seama cum ai putea fi la modul bun într-un roman de Agatha Christie.

- Tu eşti cadavrul din primul capitol, a sugerat Mab. Maşina

şerpuia prin ţinutul mlăştinos.

- Mai că-ţi place, a observat Osia. Bănuiesc că te-ai certat rău cu soţul tău dacă îţi place să vii cu mine la azilul de nebuni, draga mea.

A primit o privire sfredelitoare.

- Doar o uitătură, nici o înjurătură? Regină Mab, îţi pierzi mâna. Poate că şi Osiei îi plăcea puţin discuţia asta. Dacă în loc de „trădător" spun „informator", te mai uiţi urât?

- „Informator" merge.

- Superb. Dacă informatorul este... cineva cunoscut?

- Dacă-l cunoştea Beth, noi de ce nu l-am cunoaşte? a răspuns Mab înverşunată. îţi dai seama că sigur este femeie.

- Cum aşa?

- La BP eram mai multe femei. Şi pe femei nu le bănuieşte nimeni.

- Vorbeşti prostii, a pufnit Osia. Nu poţi părăsi un bărbat fără să se spună că eşti uşuratică, nu te poţi caza la un hotel fără să te

Capitolul 4

suspecteze că ai venit pentru hârjoneală...
- Femeile sunt bănuite de hârjoneală, a corectat-o Mab. Dar niciodată nu le bănuieşte nimeni de spionaj, pentru că au impresia că femeile nu ştiu să ţină un secret.
- Care sunt cele mai rapide căi de comunicare? a glumit Osia, după care, în cor cu Mab: telegraful, telefonul şi femeia.
- Nu ai idee cât urăsc gluma asta, a spus Mab.
- Draga mea, te înşeli.

Au tăcut. Maşina a trecut pe lângă un camion vechi de fermă care hurducăia pe un drum accidentat de ţară, cu parbrizul împroşcat de noroi. Stâncile golaşe arătau ameninţător conturate pe cerul întunecat, cel puţin pentru un londonez, se gândea Osia.
- De ce te-ai mutat tocmai la Yorkshire?
- Pentru că aici lucrează soţul meu şi pentru că era departe de Londra şi de Bletchley, a spus Mab imediat. Pentru că nu am amintiri de-aici.

Osia îşi răsucea smaraldul mare pe deget.
- Ziceai că ai familie acum. Fir-ar să fie, nu putea s-o întrebe de copii, având în vedere fantoma lui Lucy care nu dispăruse niciodată dintre ele, ar fi fost ca şi cum i-ar fi implântat pumnalul în inimă.
- Am gemeni, a spus Mab pe neaşteptate. Un an şi jumătate au.

Pentru prima oară de când o văzuse, cu o zi în urmă, Osia a zărit primul semn de îmbunare şi dragoste în ochii ei.

- Mă bucur pentru tine, a spus Osia sincer. Cum îi cheamă?

- Edward - Eddie îi spunem - şi Lucy.

Osia a simţit mâna fantomatică a unei fetiţe scăpându-i printre

degete. -Mab...

- Să nu te-aud!

Osia s-a uitat înainte prin parbriz, la drumul întortocheat care

Capitolul 5

cobora panta.

- N-ai decât să mă urăşti în continuare. Sper că te ajută.
- Nu te urăsc, Os. Nu i se vedeau ochii în spatele ochelarilor mari de soare, încerc să nu mai simt nimic, nici dragoste, nici ură. îi iubesc pe Eddie şi pe Lucy, pentru că nu ai cum să nu-ţi iubeşti copiii, şi aşa trebuie să fie. Dar mi- e mai uşor dacă nu simt nimic pentru nimeni altcineva.

- Mai uşor să ce?

- Să rezist.

Au mers în linişte o vreme

.12 noiembrie. Mai erau nouă zile până la operaţia lui Beth, opt zile până la nunta regală, despre care asistentele vorbeau neîntrerupt.

Capitolul 1

Numai şi numai despre flori, despre bijuterii şi despre caleaşcă, în timp ce o examinau pe Beth în vederea procedurii.

- Cică domnişoarele de onoare poartă alb, dar cum poartă prinţesa alb...

Numai pălăvrăgeală, în timp ce Beth stătea cu partenera de Go, disperată să comunice cu ea.

- O singură mişcare. Mută piatra neagră. Preferi şah? Beth a întins tabla. Ţi- aduci aminte când m-ai învăţat să fac din pion regină?

Nimic. Femeia care jucase şah asemenea unei mari maestre stătea inertă, complet inexpresivă şi, din când în când, făcea pe ea. Avea ochii precum ferestrele baricadate. „Nu se poate termina aşa, nu pentru tine şi nici pentru mine. Nu se poate!", urla Beth în sinea ei. Dar apoi:

- Avem ceva bun pentru tine, domnişoară Liddell, a gângurit intendenta. Vrei să ştii ce?

„O menghină pe cap." Apoi şuierul burghiului, lipăiala ustensilelor chirurgicale care-i sfârtecau creierul.

Au mutat mai repede operaţia? Pe Beth a cuprins-o panica, iar tabla de şah a zburat cu toate piesele albe şi negre în timp ce încerca să fugă.

Numai două ore cu maşina până la azil, însă n-a mers nimic bine. Un drum inundat, încât a fost nevoie să facă un ocol de câteva ore, apoi au făcut pană şi, în cele din urmă, a început o ploaie torenţială.

- Asta-i pune capac, a şuierat Osia. Până ajungem, se termină orele de vizitare. Ea şi Mab ajunseseră să petreacă o noapte nesuferită la un hotel de doi bani, aproape de Clockwell, iar abia dimineaţă au intrat pe poarta azilului.

Mab a intrat pe proprietate şi a parcat Bentley-ul unde i se indicase. Nu au avut probleme cu numele, nici nu li s-au cerut documente de identitate când au intrat amândouă unduindu-şi încrezătoare şoldurile şi legănându-şi poşetele.

- Doamna Riley şi Doamna Chadwick, am venit la sora noastră Alice Liddell.

Intendenta de la recepţie s-a ridicat zâmbind.

- Azilul părea un loc prietenos când intraseră: o casă de ţară discretă, din piatră, cu două aripi alungite, înconjurată de grădini întortocheate. Acum, lumina puternică a iernii pătrundea pe ferestre orbitor, ca un reflector care secera pe oricine trecea prin el.S-a discutat cu părinţii ei despre operaţie, fiind cei mai apropiaţi. Poate dacă vorbiţi cu ei...
- Tocmai de la Buckinghamshire venim, a spus Mab cu cel mai rece ton. Am venit s-o vedem pe sora noastră, nu să fim trimise acasă de parcă am avea doisprezece ani.
Intendenta a şovăit.
- îl chem pe doctor să vă dea detalii, dar este o operaţie chirurgicală cu un succes uriaş, care îmbunătăţeşte temperamentul pacienţilor cu tulburări de comportament sau emoţionale. Este o procedură simplă, prin care se secţionează conexiunile dintre...
- Pe limba noastră, vă rog, a spus Mab cu răceală, în timp ce Osia s-a apucat de masă, cu un puls periculos de rapid.
- Vă asigur că este un nou val în tratamentul avansat al celor bolnavi psihic. Mai obişnuit în America, dar noul nostru medic a venit de la o instituţie din Chicago şi este versat în tehnici de ultimă oră. Intendenta a zâmbit. Se cheamă lobotomie.

- Ce-i aia lobotomie? a întrebat Osia, dar cuvântul îi dădea fiori.

- O procedură inofensivă...

- Care are loc acum?

- Da, pe 12 noiembrie... Intendenta s-a uitat din nou la calendar, s-a încruntat, apoi s-a uitat mai bine. Vai mie! 21 noiembrie, nu 12 noiembrie! Mă lasă ochii. încă aveţi timp de vizită, deşi, sigur, vă rugăm să nu menţionaţi operaţia. Nu are rost s-o supăraţi pe sora dumneavoastră dacă nu este necesar. I-au scânteiat ochii. Veniţi cu mine, doamnelor!
Grădina era uscată şi moartă, dar tot se plimbau femeile în halate albe şi cu priviri goale prin ea.
- Pacienţii ies la amiază ca să-şi facă exerciţiile.
Osia a ignorat-o pe intendentă. Fuseseră aduse să aştepte la băncile de piatră din centrul tufelor de trandafiri şi urmau s-o vadă pe Beth după trei ani şi jumătate. Lângă ea, o vedea pe Mab

clipind prea des ca să fie calmă, cu toate că era întruchiparea eleganţei cu pălăria ei aplecată peste ochi şi cu poşeta lucioasă.
- Nu... Osia s-a speriat auzind vocea răguşită, la limita disperării, atât de strident, încât i s-a ridicat părul în cap. Nu vreau nimic bun. Ştiu unde mă duceţi.
- Prostuţo, au venit surorile tale. Glasul exasperat al asistentei se auzea tot mai aproape printre trandafiri. Nu vrei să le vezi?
Beth s-a ivit ameţită în centrul grădinii de trandafiri şi a încremenit. Au încremenit şi Osia, şi Mab. Asta era Beth? Fosta lor colegă de cameră, care se transformase dintr-o fată bătrână supusă, ce purta un pulover mâncat de molii, într-o criptanalistă de succes coafată ca Veronica Lake? Nu era posibil. Femeia asta era un strigoi într-o casă bântuită, slabă moartă, redusă la furie oarbă. îşi muşcase unghiile până la sânge, părul blond îl avea tăiat până la umeri şi se juca neîntrerupt cu vârfurile despicate. Avea un corp sfrijit şi pielea cu o textură întinsă ca un strat de cenuşă. Tresărea sălbatic la orice sunet, dar Osiei tot nu-i părea înfricoşată. Părea prea înnebunită să ştie ce era frica: o arătare pe care doar furia o mai ţinea în picioare şi îi dădea energie să se zbată.
- în primăvară a avut pneumonie, a spus intendenta în apărarea ei, văzându-le groaza. De-asta e aşa slabă... Vă las, bine? Vizitele durează o oră.
A plecat degrabă. Beth se holba la cele două, iar Osia a strâmbat din nas, simţind duhoarea de transpiraţie, de frică şi de nespălare.
- Am... Beth a dat să vorbească, mai răguşit ca niciodată, dar s-a poticnit. Nu vă uitaţi la mine, nu sunt obişnuită să se uite nimeni la mine, mă rog, se uită doctorii, se uită tot timpul, şi deţinuţii se tot uită, dar doctorii şi deţinuţii nu se aşteaptă să te porţi logic. Trebuie să fiu logică, altfel o să plecaţi cu gândul că aici îmi este locul şi, nu-i aşa...
Gâfâia, vorbind monoton, prea repede ca să poată fi urmărită.
- Beth. Cumva, Osia s-a trezit aşezându-se pe bancă, încrucişându-şi picioarele la glezne şi sugerându-i cu un gest să se aşeze în faţă ei, ca şi când ar sta la un ceai. Spatele drept, fetelor! Parcă îşi auzea fostele îndrumătoare de la pension ţipând. Orice dezastru social se remediază cu o poziţie corectă şi cu bune maniere! Nu face scandal. Am venit şi te ascultăm. Vorbea cât putea de calm. Nu ne aude nimeni, aşa că zi ce ai de zis.

Beth a înghiţit în sec din nou. Mab s-a aşezat lângă Osia, iar aceasta îi citea mişcarea iute a ochilor ca pe ziar. „Este nebună?", se întreba Mab. „Sau îngrozită?"

- Cine e? Osia s-a aplecat în faţă. Cine este trădătorul? De data

asta, cuvântul nu părea o melodramă, ci adevărul.

- Giles Talbot, a răspuns Beth, iar Osia s-a răcit dintr-odată de

spaimă.

„Nu, nu se poate să fie Giles, nu are cum", dar Beth deja nu se mai oprea din vorbit.

în timp ce vorbea, se uita mai mult la trandafiri, iar cuvintele îi curgeau cu un debit inepuizabil, de parcă aşteptase clipa asta mult prea mult ca să nu divulge totul. Apoi a tăcut. Osia s-a uitat la Mab şi a ştiut că amândouă şi-l închipuiau pe roşcovanul Giles cel imposibil de stăpânit, cu jobenul înalt pe cap şi cu farfuria cu pâine şi margarină în mână. Giles, aici, tocmai ieri, amenințând-o pe Beth.

Osia şi-a privit mâinile încleştate. Numai la mărturisirea asta nu se aşteptase din partea lui Beth.

- Mereu avea chef de bârfe. Mab şi-a trecut mâna prin părul coafat impecabil, ciufulindu-l. Nu te fermeca aşa, ca să ciripeşti, o făcea din... prietenie.

- Toate am avut încredere în el, a spus Beth.

- El este, fără urmă de îndoială. Osia şi-a dat seama că o spusese foarte încet, în timp ce se uita la smaraldul de pe deget. Este totodată şi logodnicul meu.

Undeva pe la mijlocul anului '44, s-a dus cu Giles la concertul trupei lui

Glenn Miller, lângă Bletchley Park. Au dansat nebuneşte pe „Chattanooga Choo-Choo". A băut din sticla lui Giles, încercând să uite cum dansase aşa cu Philip, încercând să uite, la naiba, că avea inima frântă. L-a lăsat pe Giles s-o sărute când a început să cânte „În The Mood".

- Eu ştiu ce chef am, îi murmurase el la ureche. Se dăduse bine pe lângă ea, încercând să afle ce traducea în ultimul timp în Baraca 4, dar ea nu suflase o vorbă şi, când minunatul, imbatabilul Glenn

Miller a schimbat tonul, la fel a procedat şi Giles. Haide, Os! Tu vrei să uiţi pe cineva. De ce nu încerci cu mine?
Iar Osia, abţiguită şi rănită până în străfundul sufletului, s-a gândit: „De ce nu? De ce naiba să n-o fac?" Ce rezolvase vreodată fiind cuminte, în afară de faptul că ajunsese aici, cu inima frântă şi distrusă?
Aşa că o şterseseră la maşina lui Giles, se puseseră pe bancheta din spate şi în patru minute se terminase totul, iar Osia nu simţea nimic diferit, în afară de faptul că i se părea că nu fusese decât mult zgomot şi furie şi că nu însemnase nimic tot actul - ca întreaga noţiune a dragostei. „Doar asta primeşti. Mai mult nu există", şi-a spus.
Giles nu părea să aibă prea mari aşteptări, doar a plesnit-o amical pe coapsă şi a dus-o acasă. Redevenise acelaşi prieten: băiat bun, îşi mai dădeau uneori întâlnire, ba chiar se mai tăvăleau din când în când după război. Giles cel amuzant şi exasperant, care apăruse exact la momentul oportun în anul respectiv, în clipa în care ea simţea că o lua razna, gândindu-se că putea foarte bine să se mărite, numai să-şi vadă de viaţă, şi i-a spus:
- Hai să încercăm, Os! Dragostea este pentru romane proaste, dar căsătoria este pentru amici... amici ca noi. Ce zici?
încă o dată, îşi spusese „de ce nu". Şi-l lăsase să-i pună smaraldul pe deget.
Şi iată, acum o asculta pe fosta ei inamică, care îi spunea că viitorul ei soţ era un trădător al Coroanei.
- Ieri a fost aici. Beth se albise aşa tare, că părea să leşine. Mi-a spus că în curând va avea o familie. Nu a zis... A tăcut, rupându-şi pieliţele. I-ai spus că ţi-am trimis mesajul? I-ai spus că vii aici?
-Nu.
De ce nu o făcuse de fapt? se tot întreba Osia, fără să vrea, complet şocată. Giles ştia de Beth şi de Bletchley Park. Fusese unul dintre motivele pentru care acceptase să se mărite cu el, că nu mai trebuia să mintă în legătură cu felul în care îşi petrecuse anii în război. Osia ar fi putut să-i ceară sfatul când descifrase codul Vigenere de la Beth. De ce nu o făcuse?

Instinctul îi pusese lacăt la gură.

- Nu mă crezi.

Beth vorbea sumbru, uitându-se la Osia.
Osia a dat să răspundă, neştiind ce urma să spună, doar că amintirile se aşezau dintr-odată la locul lor ca nişte piese de puzzle.
- Iunie '42, când am fost târâtă în biroul comandantului Travis din cauza dosarelor lipsă, a spus încet. Travis spunea că m-a raportat cineva. Că i-a dat numele meu.
- Giles, a spus Beth. Mi-a mărturisit. A zis că era să-l prinzi de mai multe ori, ceva legat de dosarele din Baraca 4.
Osia şi-a amintit peticul de haină care se făcuse nevăzut. „Ştiam eu." însă nu- i făcea nici o plăcere să recunoască.
Mab a continuat firul discuţiei.
- într-o noapte, după ce mă transferasem la Conac, Giles tot îmi dădea să beau în Baraca de recreaţie. Eram distrusă. Aveam la mine cheile sertarelor şi dulapurilor cu dosare. A zis că le-am lăsat la Conac după ce-am plecat din baracă, dar nu-mi aminteam.
- A răscolit dulapurile din Conac când erai beată. Beth avea un ton dur. Ţi-a luat cheile, probabil că pe urmă şi-a băgat nasul peste tot cât ai fost leşinată.
Se albise şi Mab, iar Osia îşi dădea seama că îşi amintea că acele chei oferiseră accesul la rapoartele care ajungeau direct la prim-ministru. A săltat capul, iar Osia îi vedea furia în paloarea feţei.
- M-a folosit, a spus tăios. M-a folosit, a furat de la mine şi pe urmă m-a consolat.
„Şi ne-a întors una împotriva celeilalte", şi-a spus Osia. Ca un pumnal în stomac a simţit ruşinea.
S-a uitat la Beth: avea spasme, nu avea încredere, era disperată şi terminată. Oare rămăsese întreagă la cap după trei ani în locul ăsta? Dar şi dacă nu era cu totul întreagă, tot nu se înşela.

- Te cred, a spus Osia.

- D... da? a şoptit Beth cu glasul acela răguşit. Şi Mab a

încuviinţat.
- O să te scoatem de-aici. Osia s-a uitat în jur şi a coborât tonul. Trecea ora pe care o aveau la dispoziţie. Mă duc direct la Londra să raportez. Odată ce încep să investigheze...

- Durează prea mult. Vor să mă opereze a doua zi după nunta regală. Beth a clătinat sălbatic din cap. Trebuie să mă scoateţi acum. îmi sunteţi datoare.
De data asta, nu şi-a luat ochii de la ele nici o clipă. Osia vedea că fierbea de furie. Ştia că şi Mab era conştientă de asta. Pentru prima oară, nici una din ele nu s-a zbârlit în faţa declaraţiei „îmi sunteţi datoare".
Da. îi erau.
- Am un plan, a şoptit Beth. Am petrecut trei ani şi jumătate urmărind rutina de-aici. Spuneţi-mi, aţi venit cu maşina sau cu trenul?

Şi, printre trandafirii muribunzi, cele trei capete s-au pus la sfat.Osia se purta încântător, Mab înfiorător, iar Beth spera cu

Capitolul 1

ajutorul uneia dintre ele să scape.
Mab încolţise un doctor de serviciu, o intendentă şi doi infirmieri.
- Mă îngrijorează foarte tare sănătatea surorii mele. Cu braţele încrucişate la piept, bătea din degete şi, cu un cap mai înaltă, se uita de sus la toţi bărbaţii din faţa ei. Aş vrea să discutăm despre terapiile pe care le puneţi în aplicare...
Osia încolţise fiecare asistentă din cadrul vizual şi pe majoritatea pacienţilor şi vorbea neîntrerupt, ca o coţofană de Mayfair:
- Numai la Abbey vor fi o sută de kilograme de petale de trandafiri. Va purta o coroniţă absolut superbă, dintre cele ale reginei, drept acel „ceva împrumutat". S-a aplecat confidenţial, făcându-le şi pe femei să se aplece spre ea. Să nu spuneţi nimănui, că domnul Hartnell m-a pus să jur când am fost la proba rochiei, însă regina va purta mătase liliachie, o nebunie...
- Cum de aveţi invitaţie la nunta regală? a murmurat una dintre intendente.
- Mulţumită războiului! Am lucrat la Londra, o muncă plictisitoare, dar eram mereu în preajma unor oameni de nu vă vine să credeţi. Ştiţi că o dată l-am văzut pe prinţul Philip? Un vis, nu alta...
Cu toate că Beth stătea aproape, dar nu prea aproape de şopronul din grădină, nu-i dădea nimeni atenţie.

- Poate mai multă activitate în aer liber? îi sugera Mab doctorului, cu ochii spre grădină. Acesta se dădea de ceasul morţii să-i facă pe plac. Surorii mele i-a plăcut dintotdeauna să grădinărească. Dacă o ajută cu stările astea schimbătoare despre care vorbiţi...Vrea cineva Gauloise? Osia îşi oferea tabachera cu un zâmbet de milioane. Nimic nu se compară cu ţigările franţuzeşti, lenjeria franţuzească sau bărbaţii francezi! Aşa, domnişoarele de onoare ale prinţesei...
- Ce fel de ustensile de grădinărit le oferiţi pacienţilor? Mab şi-a strâns anturajul lângă şopron. Sunt sigură că sora mea s-ar face bine dacă s-ar apuca de grădinărit. Vreau să văd ce aveţi... Intendenta-şefă a descuiat şopronul. înăuntru erau atârnate nişte chei cu care se descuiau uşile mici de acces, pe unde grădinarii scoteau roabele cu frunze moarte şi rămurele tăiate. Acel şopron care, timp de trei ani şi jumătate cât îl urmărise Beth ca un uliu, nu fusese lăsat nesupravegheat nici pentru o pauză de-o ţigară.
- Cică prinţesa Margaret va purta rochie din voal alb cu volane cu buline, dar eu cred că în ultimul moment se va răzgândi ca să se dea în spectacol... Osia a tăcut, tamponându-şi fruntea. Doamne! Şi vouă vă este la fel de cald?

S-au uitat cu toţii la cerul înnorat.

- E noiembrie, doamnă...

Şopronul a fost descuiat. Mab a intrat şi s-a uitat încruntată la

unelte.

- Aveţi nevoie de mai multe lopeţi şi făraşe de grădină. O să vorbesc cu soţul meu să facă o donaţie. Spuneţi-mi, de ce alte lucruri mai are nevoie instituţia...?
- Serios, îmi pare foarte cald...?

Osia părea întrebătoare şi nesigură. S-a ridicat, încruntată, şi s-a prăvălit într- un morman cu iarbă.

- DOCTORE! a strigat Beth.

(„Beth, să ţipi tare, vrem ca fiecare om în parte să-şi sucească gâtul şi să se uite în acea clipă la Osia.")

Doctorul a plecat brusc de lângă Mab şi a venit degrabă. Asistentele, ba chiar

şi pacienţii, s-au adunat în jurul Osiei, lată la pământ, în spasme, cu capul dat pe spate.
(„Nu uita că doctorii de-aici au mai văzut crize de epilepsie. Nu poţi să te prefaci că ai văzut un păianjen?")
(„Beth, îi păcălesc eu. De la unsprezece ani ştiu să mă prefac că am epilepsie. Făceam orice să scap de hochei la internat.")
- Soră! Are un soi de criză. Ţine-i capul!
Osia a tresărit uşor, fără să exagereze. „Te pricepi", şi-a zis Beth, săgetată de speranţă.
(„Imediat ce începe să-i distragă, urmează mişcarea lui Mab.")
Când toată lumea era cu ochii la Osia, Beth a observat că Mab îşi strecura mâna în şopron.
(„Cheile nu au etichete, dar este una dintre cele mititele. Nu ştiu care. Ia-le pe toate. Sigur poţi să le scoţi de pe inel fără să te vadă nimeni?")
(„A trecut mult de când nu am mai şutit rujuri la Selfridge, dar nu mi-am pierdut îndemânarea.")
Beth i-a văzut braţul mişcându-se rapid, iar Mab închidea deja uşa şopronului şi îşi făcea loc în mulţimea din jurul Osiei.
- Sora mea pică mereu în stările astea de transă. Lăsaţi-o un pic să respire...
îi fluturau pleoapele. Mab a ajutat-o să se ridice, ea a roşit şi şi-a cerut scuze: „Vai, doctore, ce jenă îmi este". Una dintre asistente, pe care Beth o zărea cu coada ochiului, încuia degrabă şopronul, fără să catadicsească să arunce vreo privire înăuntru.
Medicii şi infirmierii s-au chinuit s-o ridice pe Osia, care s-a lăsat moale, cu graţie, în primitoarele braţe ale bărbaţilor.
- E timpul să-mi duc sora acasă, a anunţat Mab. Au obosit-o toate episoadele
astea. Un pahar cu apă... Mab a dat fuga prin mulţime spre clădire, urmată de un val de asistente şi de pacienţi. Ea şi Beth au reuşit să ajungă la uşă în acelaşi timp, dându-şi ghionturi. Beth a pipăit cele trei cheiţe în palmă.
(„Pe urmă, Beth, de tine depinde!")
„Nu te grăbi", şi-a impus Beth.
Aşteaptă să fie conduse Mab şi Osia la poartă. Aşteaptă să se domolească agitaţia din jurul crizei făcute de Osia şi să se liniştească toată lumea în camera comună. Aşteaptă să îşi înceapă asistentele bârfa de rutină. Nu te grăbi.
„Dar dacă se întorc grădinarii în şopron şi observă...?"

Beth şi-a înfrânat panica. Aşteptase trei ani şi jumătate, nu avea de gând să distrugă totul din grabă. A ieşit lent din camera comună, ca şi cum s-ar fi întors în celula ei. A luat-o în schimb pe culoar, dispărând în spatele perdelei. Intendentele de la recepţie nu ar fi trebuit să lase uşa nepăzită, dar o făceau tot timpul. Pacienţii nu le dădeau bătaie de cap, nu exista un risc real, şi-apoi zidurile exterioare îi opreau să ajungă prea departe. Intendenta Rowe, în acea zi de serviciu la recepţie, nu rezista patruzeci de minute fără să fumeze şi numaidecât dădea colţul după ce răbdase cincisprezece minute. Beth s-a strecurat pe uşă fără să sufle. A coborât treptele de piatră. îşi amintea ziua în care le urcase prima dată, ca Alice care cădea în vizuina iepurelui. „Nu mai sunt Alice", şi-a spus fosta domnişoară Liddell. „Nu mai sunt în capcana ceasornicului."
A pornit alene, fără să alerge deloc, pe lângă aripa femeilor, către fundul clădirii, ghemuindu-se pe sub ferestre. Uşa s-a ivit, iar Beth s-a uitat la turnul cu ceas. Zece şi jumătate - infirmierii făceau ronduri în jurul zidului din oră în oră. A dat fuga spre poartă, scoţând cele trei cheiţe din mânecă. Prima nu se potrivea. A scos-o iute, gâfâind, a dat s-o introducă pe a doua, pe care a scăpat-o...
- Ce cauţi aici?
Un infirmier care tocmai îşi încheia nasturii uniformei s-a oprit şi s-a uitat
lung la ea. Avea părul roşcovan, era uscăţiv, evident terminase tura şi ieşea pe uşa de serviciu. Era cel pe care-l satisfăcuse Beth în debara, de la care încercase să afle ce era lobotomia, cel care mai apoi îi ciufulise părul.
- Nu ar trebui să fii aici, a dat să spună, venind spre ea, dar Beth nu a ezitat. I-a aruncat cheia inutilă în cap şi, cât el a tresărit, luat prin surprindere, l-a atacat. Omul a urlat mirat, încercând să scape de ea, dar ea şi-a lungit gâtul şi şi-a înfipt dinţii în obrazul lui. Omul a zbierat ca opărit, iar Beth i-a pus mâna la gură, încercând să-l oprească. A căzut ca bolovanul, iar Beth a simţit impactul pe toată partea stângă pe care a căzut odată cu el, numai că şi-a înfipt dinţii şi mai adânc. Se auzea scoţând un sunet dement şi hotărât. Toată furia de neajutorare din ultimii trei ani şi jumătate îi fierbea în gâtlej şi a dat pe dinafară în clipa în care a simţit gustul de cupru din sângele omului pe care-l muşcase. Simţea în gust mai mult decât sânge, era o aromă ca de cretă, din tablete de sedative

şi antisepticele de pe degetele asistentelor care-i băgau mâna pe gât ca să-i descleşteze fălcile. Simţea gust de ruşine, disperare şi dorinţă de a-şi face streang din cearşaf. Simţea gustul urii dezolante şi acerbe faţă de Giles şi o doză mai mică şi mai insensibilă de venin îndreptat direct către asistentele şi infirmierii care terorizau prizonierii. Mai simţea gustul de metal al burghiului care i-ar fi ciuruit craniul şi pe cel al menghinei care i-ar fi ţinut capul în timp ce i-ar fi mutilat creierul.
- Dă-mi drumul, i-a scâncit infirmierul la ureche, cu faţa lipită de a ei, de parcă dansau ca doi amorezi. Dă-mi drumul, jigodie dementă...
- Nu, a mârâit Beth cu colţii înfipţi în mutra lui şi a reuşit să-şi bage degetele în părul lui şi să-l izbească cu capul de pământ.
L-a izbit o dată, de două ori şi s-a moleşit. L-a mai izbit o dată, ca să fie sigură.
îi bâzâiau urechile. O dureau fălcile când şi-a scos dinţii din el şi s-a şters tremurând la gură, simţind cum întindea sângele. S-a uitat la bărbatul de sub ea, cu obrazul mutilat, fără cunoştinţă. Nu ştia dacă din cauza loviturilor la cap sau dacă leşinase, dar nu se mai mişca. I-a verificat pulsul. Strună.
Era prea greoi să îl mişte şi nu-l putea ascunde nicăieri. Trebuia să rişte, sperând că va dura o vreme până să fie găsit.
S-a ridicat în picioare tremurând şi s-a dus ameţită spre uşă. La început, îi tremurau prea tare mâinile ca să potrivească cheia. încă avea gust de cupru în gură. Nici a doua cheie nu era bună. „Te implor", se ruga Beth, încercând a treia cheie.
A intrat.
A ieşit într-o clipită pe uşă, închizând-o şi încuind pe dinafară: dincolo de ziduri, pentru prima oară în trei ani şi jumătate. Cărarea cobora în panta acoperită de iarbă spre un drum pe care nu-l cunoştea. A început să alerge cât o ţineau picioarele. Le ceruse să aştepte, dacă nu erau acolo...
„Vă rog", a implorat din nou.
Osia stătea cocoţată pe capota lungă a Bentley-ului verde, cu părul ciufulit de briza rece. Mab era ghemuită la volan, aprinzându-şi o ţigară şi spunând:
- .. .Am vrut să mă las, dar nu te poţi lăsa în săptămâna în care pui la cale o evadare din azil. Au ridicat privirea auzindu-i paşii lui Beth, iar aceasta le-a văzut tresărind la vederea gurii ei mânjite de

sânge. Au dat să îşi mascheze şocul, dar tot a observat. Preţ de o clipă, s-a poticnit.
Osia a lunecat de pe capotă şi a deschis portiera larg.
-Vii?
Beth s-a urcat de-a buşilea în spate şi s-a întins. Ameţise brusc, inhalând mirosuri pe care le uitase în ultimii ani: tapiserie de piele, parfumul Soir de Paris al Osiei, Chanel No. 5 al lui Mab... şi propriul miros de frică şi de amoniac, pe lângă faptul că nu se spălase decât o dată pe săptămână. „Vreau să fac baie." Mab a pornit maşina şi au întors.
- Nu goni, să nu atragem atenţia, a spus Beth.
- Pune asta peste tine, i-a cerut Osia, împingând preşul maşinii spre banchetă.

Beth s-a ascuns sub el, dar tot îi venea să tragă cu ochiul prin lunetă când au ieşit de pe drumul azilului. O simplă clădire mare şi

Capitolul 1

cenuşie, în spatele unor tufe de trandafiri morţi şi de ziduri înalte, care rămânea în depărtare. Castelulîn ruine al Frumoasei adormite. Aerul rece, încărcat de aromele pădurii răzbea prin geamul deschis. Aer de libertate.

- Stai culcată! a şuierat Mab, accelerând.

Beth s-a lungit ameţită. Mab şi Osia se certau în şoaptă.

- .. .după ce se prind că nu suntem surorile lui Beth...

- .. .habar nu au cine suntem... Beth a izbucnit de sub preş:

- Ce s-a întâmplat cu Boots?

Au tresărit, amuţind. îngrozită, Beth s-a făcut mică.

- A fost dus la Apsley Guise după ce te-au luat, a spus Osia. L-a păstrat proprietara, vorbea despre el în ultima felicitare de Crăciun.

Beth a strâns din ochi. Câinele ei era în viaţă şi în siguranţă, iar ăsta era cel mai bun semn din lume.

- Unde mergem, Beth? a întrebat apoi Mab.

Beth a deschis gura şi a închis-o la loc. Prima decizie reală pe care o avea de luat de trei ani şi jumătate încoace. Maşina gonea printre mlaştini, în timp ce Beth Finch a închis ochii înlăcrimaţi, suspinând de bucurie.

- „Alice a scăpat din oglindă, Giles. Şi după tine vine."De ce s-a încurcat Giles cu sovieticii? se întreba Mab, schimbând viteza. Maşina trecea acum în goană pe lângă Blackpool, la sud de York, îndepărtându-se şi mai mult de Clockwell. La BP erau mai mulţi care cochetau cu socialismul, dar Giles nu părea să aibă pic de ideologie în el.

- Considera că BP nu făcea destule pentru a-şi ajuta aliaţii. Beth şedea acum pe banchetă, într-o rochie a lui Mab, prea mare pentru cât era de sfrijită. Osia insistase să-i perie părul şi s-o dea cu

parfum: „Fără supărare, draga mea, dar arăţi ca dracu". A considerat că avea ocazia să-i ajute pe sovietici să câştige războiul şi a făcut-o. în mintea lui - scuipa cuvintele - a fost un act de patriotism.
- Premierul chiar era zgârcit cu informaţiile pe care le dădea sovieticilor, a subliniat Osia. Nici eu n-am ştiut ce să cred în privinţa asta, sinceră să fiu.
- Da, dar tu nu ţi-ai trădat ţara, a spus Beth.
„Oare eu mi-aş mai apăra ţara, dacă ţara m-ar băga la nebuni?", se întreba Mab. Pentru că Giles o fi pus el totul la cale, dar obsesia confidenţialităţii celor de la BP făcuse posibilă internarea lui Beth. Oricum, Beth avea o personalitate ieşită din comun şi mai rigidă. Era irelevant că propria ţară o trădase, ea jurase s-o apere şi avea să se ţină de cuvânt până la moarte. Poate că tocmai acea trăsătură de personalitate, din sufletul ei de neînfrânt, o ţinuse întreagă la cap printre nebuni.
- Mai întâi îl căutăm pe comandantul Travis, a început Osia. Acum locuieşte în Surrey. Ne cunoaşte, iar cu conexiunile lui, putem lua legătura cu MI-5 şi...
- Nu, a întrerupt-o Beth. Nu îl pot contacta încă pe Travis şi nici MI-5.
Mab şi-a luat ochii de la drum cât să se uite lung la ea.
- Trebuie să îţi stabilim poziţia cât se poate de repede. Deja ne-am asumat riscuri când te-am scos din...

- Din cauza voastră am ajuns acolo, a sărit Beth. Atmosfera dintre

ele a devenit extrem de încordată.

- Beth. Osia s-a întins spre mâna lui Beth, pe care o ţinea pe despărţitorul dintre scaunele din faţă şi bancheta din spate, apoi s-a răzgândit. Nu ştiam că aveau de gând să te interneze în sanatoriu. Dacă am fi ştiut atunci când ne-au interogat...
- Am pierdut trei ani şi jumătate din viaţă pentru că eraţi voi supărate pe mine. Şi-a flexat degetele şi le-a deschis, apoi a repetat gestul. Vă convine acum cât am fost pedepsită? Aveţi cea mai vagă idee cum este la Clockwell?
- Fireşte că nu. Mab a frânat brusc când au ajuns în intersecţie, mai brutal decât era necesar, zdruncinându-se toate. A fost oribil ce ţi s-a întâmplat şi nu ţi-aş fi dorit asta în veci, oricât ne-am fi certat. Tot ce spun este că, dacă vrei să împroşti vina, putem s-o

facem şi noi, aşa că hai să nu o facem, pentru că nu mai contează. Omul vinovat în acest moment de mârşăvie, adevărată mârşăvie,

Capitolul 3

este Giles Talbot, iar eu şi Osia vrem să te ajutăm în privinţa lui. Aşadar, de ce nu putem merge imediat la autorităţi?
Beth a scos ceva din buzunar, între două degete: o cheiţă de alamă.
- Pentru că încă mai am de descifrat codul cu numele Trandafirul
.Era trecut de zece când au traversat drumurile de ţară, cufundate în beznă, din Buckinghamshire. De cincizeci de kilometri tăcuseră, cam pe când începuseră - după părerea lui Beth - să se apropie de Bletchley Park.
- N-am mai fost aici de când am plecat la amiralitate în toamna lui '44, a spus Mab brusc. Era ca un stup care funcţiona ceas, aveam deja mii de angajaţi atunci. Vă aduceţi aminte la început, când totul părea în paragină şi îi recunoşteam pe toţi la schimbarea turei?
- Pe mine m-au disponibilizat în septembrie '45, a spus Osia. Prin acel formular, scurt şi la obiect: „Pe seama încetării ostilităţilor etc., vă rugăm să vă luaţi catrafusele şi să vă căraţi, iar dacă vorbiţi vreodată despre activităţile prestate aici, vă spânzurăm şi vă facem bucăţi". A oftat. Au început să elibereze proprietatea până să plec. Au trimis o parte dintre noi la fosta Baracă 4 şi ne-au pus să verificăm fiecare scândură în parte. Unii mai ascundeau criptograme în găurile pereţilor când trăgea curentul. A trebuit să le găsim pe fiecare în parte şi să le dăm foc.
Beth tânjea cumva să oprească la porţile Bletchley Park să arunce o privire, dar, pe de altă parte, se bucura că era prea periculos să rişte să fie văzută în oraşul natal. Nu ştia dacă ar fi suportat să vadă pustietate şi abandon în acel loc. „Ce lucruri extraordinare am făcut aici, dar nu va şti nimeni, niciodată!"
Au virat şi au parcat în linişte, ieşind din maşină pe rând, înţepenite. Beth nu ştia când fusese mai obosită: dimineaţă se trezise în celulă, la prânz fugise, traversaseră Anglia toată după-amiaza şi seara. Chiar le făcuse pe toate într-o singură zi?
Mab a sunat la uşa casei cu luminile stinse de mult. în cele din urmă, s-a auzit o balama scârţâind

- .Ce s-a întâmplat? a întrebat speriată văduva lui Dilly Knox. Vreun accident?
- Nici un accident. Beth s-a arătat şi s-a uitat la femeia în vârstă care făcea ochii cât cepele. îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă Knox, dar este o urgenţă. Acum trei ani şi jumătate am pus ceva în seiful soţului dumneavoastră. Am venit să-l recuperez.
Beth îl simţea atât de puternic pe Dilly când a intrat în bibliotecă, încât era s- o podidească plânsul. „Nu te-am dezamăgit", i-a spus în gând, trecând pe lângă fotoliul lui ponosit. „Nu m-am dat bătută."
Osia şi Mab au rămas în urmă, urmărind-o pe Beth, care s-a dus să deschidă peretele fals.
A tras aer în piept, uitându-se la uşa seifului şi băgând cheia. A auzit sunetul slab atât în străfundul inimii, cât şi în urechi. Le-a auzit pe fete icnind când a băgat mâna şi a scos dosarul Trandafirul.
- Ăsta e? a şoptit Osia.
Beth s-a dus cu dosarul la biroul mare de stejar al lui Dilly şi a întins paginile pe el. La vederea grupurilor familiare de cinci litere ale Enigmei, la mirosul de lipici pe spatele colilor, amintirile i-au revenit cu o forţă care a ameţit-o. O parte din creierul ei adormit s-a trezit şi s-a întins ca o pisică flămândă. A răsfirat paginile, dându-şi seama că nu mai bâjbâia, ci se mişca rapid şi cu precizie. A pus în ordine mesajele în funcţie de dată, iar deasupra, unicul mesaj pe care-l decodase şi verificase în ultima ei zi la BP cu ajutorul maşinii Typex.
- Veniţi să vedeţi, le-a cerut, iar ele s-au supus, citind peste umărul ei cuvintele pe care le păstrase în memorie în aceşti ani. Mai întâi partea alambicată pe care nu reuşise s-o decodeze, apoi cuvintele clare, care săreau în ochi din toată harababura de litere.

Osia a fost prima care a desluşit problema.

- Suntem de-a dreptul consternate, a spus succint.

- Nu-i trecut numele lui. Mab stătea să scuipe. El şi-a dat seama?
- Nu ştiam ce am găsit. Beth a bătut cu degetul în cuvinte: sursa ta de la ISK. Fără nume, nu avem destule dovezi să-l distrugem.

- Dar, imediat ce ai găsit asta, a început să acţioneze împotriva ta. Te-a internat ca să nu-i duci asta lui Travis. Mab a ridicat criptograma. Asta dovedeşte că el a făcut-o, nu?
- Poate spune că eu eram sursa din ISK. Că eu eram cea care voia să acţioneze împotriva lui. Dacă o întoarce împotriva mea, sună la fel de plauzibil ca versiunea noastră. Şi el este cel cu o carieră respectabilă, nu o femeie nevricoasă, fugită din azilul de nebuni.
- Dar acuzaţia l-ar defăima, chiar dacă nu i-ar dovedi vinovăţia. Osia şi-a ronţăit unghia dată cu ojă. Genul ăsta de lucru distruge cariere. Mai ales după ce-i îndes smaraldul pe gât şi spun că este vinovat fiecărui om influent pe care-l cunosc, iar eu cunosc o sumedenie.
- Ar putea să-şi piardă locul de muncă. Ar putea trăi ascuns ca un şobolan. Dar eu tot la Clockwell aş ajunge şi tot mi-ar face creierii praştie. Beth a ridicat privirea, din ce în ce mai hotărâtă. Avem nevoie de mai mult ca să mergem la MI-5 - eu am nevoie de mai mult. Vreau ceva care să conţină numele lui, ceva ce nu-i permite să mai mintă şi să scape. Una din astea - a răsfirat mesajele nedecodate pe birou - poate conţine informaţia. „Sper." Trebuie să le decodez şi trebuie s-o fac acum.
Mab bătea din degete.
- în cât timp îşi va da seama că ai evadat?
- Azilul va anunţa MI-5 că nu mai sunt acolo. Beth se gândise la toate. Dar Giles nu era numele de pe dosarul de la Clockwell. Altcineva se ocupă la MI- 5 de cazul meu. Şi dacă vor arunca plasele să mă prindă, Giles nu ar afla încă, cel puţin nu imediat. A tras aer în piept. Operaţia este programată a doua zi după nunta regală. A spus că va suna în acea dimineaţă la Clockwell şi abia atunci va afla că am evadat.
- O săptămână. Osia s-a uitat la cele două. A doua zi după nuntă, mergem la prima oră la MI-5 cu ceea ce avem.
Şapte zile pentru a decoda Trandafirul şi a dovedi vinovăţia lui Giles Talbot. Beth decodase un singur mesaj, iar asta durase câteva luni. în faţa ei se înălţa un munte greu de străbătut.
Au tresărit toate auzind bătaia în uşă. Doamna Knox, în haine de casă, a intrat cu o tavă sprijinită de şold.

- Ceai, a spus căscând. V-am pregătit dormitoarele sus. Serviţi, dragilor, orice aveţi nevoie. Mă duc la culcare. Nu vreau să ştiu nimic.Şase zile până la nunta regală

14 noiembrie 194

- 7Face progrese? a întrebat Osia.
- Greu de spus.

Mab a clătinat din cap. Fusese fascinant şi extrem de tulburător s-o urmărească pe Beth lucrând în ultimele două zile. Stătea aplecată peste biroul de stejar al lui Dilly şi, pe fiecare suprafaţă plană din încăpere, făcând fâşii de carton numite axuri şi liste de grupajuri aleatorii, rupea nenumărate creioane şi bea ibrice întregi de cafea. Avea conversaţii lungi cu fostul mentor, de parcă acesta ar fi fost de faţă: „Dar dacă...?", „Am încercat deja, Dilly", „Ai încercat vreodată...?", după care nu mai spunea nimic cu orele, într-o tăcere abstractă.

- Aşa lucrau geniile în timpul războiului?

Nelămurită, Mab nu s-a putut abţine să întrebe. De-a lungul lanţului de informaţii cu care jonglau la BP, trecuse prin multe stadii de lucru, dar niciodată nu fusese părtaşă la primul dintre ele: încăperile în care creierele umane făceau primele incursiuni esenţiale, înainte ca informaţiile să fie trimise la maşinile-bombă. Sub privirea lui Mab, Beth scria ceva, ştergea, termina cafeaua din cană şi o lua de la capăt. Făcea asta de aproape treizeci şi şase de ore.

- Acum îmi dau seama de ce ne credeau agenţii secreţi duşi cu capul, a spus Osia, strâmbându-se, apoi, fiindcă vorbise gura fără ea, numai că Beth nu auzise.

Mab nu era sigură că Beth ar fi băgat de seamă nici dacă se prăbuşea casa peste ea. îşi dăduse pe după urechi părul degradat, era oarecum îmbujorată, iar ochii îi scânteiau ca doi licurici. Sincer, nu părea întreagă la cap

.„Face ceva de fapt?", se întreba Mab. „Sau ne uităm la o nebună care răsfoieşte hârtii?"
- Au trecut două zile, a spus cu voce tare.
- Uneori, durează câteva luni.
Beth vorbise de la masă, fără să ridice ochii din diagrama pe care o crea dintr- un lanţ de litere.
- Păi, nu avem câteva luni la dispoziţie, a răspuns Mab. Chiar dacă găseşti setările rotoarelor, cum le decodezi fără o maşină Enigma sau un Typex identic?
- Maşinile au fost luate de la BP la sfârşitul războiului, a spus meditativ Osia. Nu ştiu unde. Să le fi dezasamblat?
- Dintre mii de maşini Enigma, Typex şi maşini-bombă, ai zice că cel puţin o parte au supravieţuit. Dar Mab nu ştia cum să afle. Nu puteai să te-apuci să întrebi din senin unde se ţineau maşinile de decodare ultrasecrete.
- Mă întreb dacă nu poate afla unchiul Dickie ceva. Acum este în India, dar poate foştii săi aghiotanţi de la amiralitate...
Osia s-a întors foşnind din rochie şi s-a îndreptat spre telefonul de pe hol.
Beth a ridicat ochii aşa de brusc, încât a speriat-o pe Mab. I-a luat ceva să îi vadă chipul clar.
- Cafea?
- Imediat, înălţimea Ta! a spus Mab cu ceva acreală, dar nu ştia cum altfel să ajute.
Nu putea decoda Trandafirul, nu avea pile ca să tragă sfori, aşa că putea măcar cafea să facă. „Ce caut aici?", se întreba, mergând spre bucătăria casei din Courns Wood.
- Dacă fata aia nu mai vrea cafea, îmi mănânc şorţul, a spus doamna Knox de la chiuvetă.

Femeia cunoştea metehnele criptanaliştilor.

- Asta vrea.

- Am pus deja la fiert. Mă ajuţi cu vasele?
Mab şi-a prins o cârpă de vase peste rochia bleu din bumbac.
Odihniţi-vă, că mă ocup eu, doamnă Knox. Măcar atât putem face dacă tot v-am invadat casa.

- Mă bucur să văd locul ăsta plin de viaţă. Gânditoare, doamna Knox ştergea o ceaşcă de ceai. Au trecut patru ani de la moartea soţului meu.
- L-am cunoscut în trecere numai. Am lucrat la altă secţie. Dar am auzit că era un om de soi.
- Era. Un om de soi, dar mă scotea din minţi. Ca majoritatea oamenilor de soi. Cum umbla cu tutunul şi cu stilourile... Şi - vai! - cât venea factura la apă din cauza băilor lungi pe care le făcea când îşi bătea capul cu vreo problemă! Doamna Knox a clătinat din cap zâmbind. îmi lipseşte.
Mab şi-a amintit cu durere de Francis, care se săpunea în oglinda hotelului din Keswick. A clipit ca să se întoarcă cu picioarele pe pământ, înghiţind în sec.
- Mai aveţi săpun?
- Mi-e teamă că doar fărâma asta. Ce-o să mă bucur când nu o să mai avem raţie la săpun! Soţia lui Dilly s-a uitat curioasă la Mab. Mi se tot pare că te- am cunoscut, doamnă Sharpe. Ne-am întâlnit cumva la vreun varieteu la Bletchley Park?
- Poate. Eram... doamna Gray atunci.
- Ah! Cu blândeţe, doamna Knox i-a luat o cană din mână. Condoleanţe, draga mea! Mă bucur că ţi-ai găsit din nou fericirea.
Mab s-a pierdut cu ochii în apă. „Eddie, Lucy", se gândi ea. Numai că sub valul de dragoste pentru copiii ei se umfla un ocean de nepăsare cruntă. De cele mai multe ori, pur şi simplu nu voia să recunoască faptul că nu simţea nimic.
- Ştii, Dilly a fost a doua mea dragoste. Doamna Knox vorbea contemplativ. Am avut un logodnic, a murit în Franţa în primul război. Doamne! Cât a trecut! Când am primit telegrama, am crezut că o să mor, fără doar şi poate. Fireşte că nu aşa se întâmplă. O vreme mi-am spus că n-o să mă mai ataşez niciodată de nimeni. Dar nici asta n-ai cum. Când te rupi de viaţă, eşti ca mort. Pe mine m-ar fi rupt de un anumit profesor cu capul în nori, care traducea papirusuri, avea un talent deosebit la decriptare şi o manie pentru băi lungi. Ar fi fost tare păcat.
- Da, a spus Mab forţat, uşor agitată. Gata, ultima ceaşcă. Mă duc să văd ce tot face Osia.

Ieşind pe coridor, Mab a rămas pe loc, ştergându-şi mâinile de prosopul agăţat peste rochie, după care a văzut-o pe Osia aplecată peste telefon. Mab s- a zbârlit. Ce s-a întâmplat?
Osia a ridicat privirea, zâmbind cu răutate.
- Mă gândesc dacă să-l sun sau nu pe Giles. Să găsesc o scuză pentru întârziere. Nu suport să-i aud vocea. Şi-a plimbat degetul pe firul telefonului, iar smaraldul inelului de logodnă a scânteiat. M-am cam împuşcat în picior singură când mi-am pus încrederea în el.
- Nu eşti singura. Mab îşi amintea noaptea în care a ajuns beată în patul lui. Slavă Domnului că nu m-am culcat cu el.
- Ce noroc pe tine... Mori de plictiseală cu el în pat.
Mab a strâmbat din gură. Şi Osia la fel, iar preţ o clipă, au stat să râdă. Apoi, Osia a spus:
- N-are sens s-o amân.
A ridicat receptorul, iar Mab a intrat în bibliotecă, unde Beth de fâţâia de colo până colo.
- Zici că eşti o eroină gotică gata să se arunce în fântână, a remarcat Mab, dar Beth doar clătina din cap.

- Nu-i bine. Nu pot. Nu o să-l decodez la timp, mi-am pierdut

mâna... Mab a întrerupt-o.

- Sună-l pe Harry. Beth a tresărit. -Ce?

- Nu vrei să-l suni pe Harry, a spus Mab nerăbdătoare. Pentru că nu l-ai văzut de patru ani şi nu ştii dacă mai ţine la tine şi nu vrei să afli încă, dar ne mai trebuie un creier. Cineva care să te ajute să decodezi mesajele alea şi să nu te predea autorităţilor. Şi-a încrucişat braţele la piept. Sună-l pe Harry.
Beth nu a avut timp să răspundă înainte să intre Osia ca o furtună în bibliotecă, roşie toată de furie.
- Asta chiar le întrece pe toate, a mârâit. Eu şi Giles am primit o invitaţie şi trebuie să dau urgent fuga la Londra. Doamnă Knox, vă deranjează dacă mai rămân ele puţin? a întrebat când a venit văduva lui Dilly cu cafeaua.
- Nicidecum, dragă. Din Ziua Victoriei nu am văzut atâta viaţă, a spus ea liniştită şi a împărţit ceştile de cafea.

- Cine naiba te-a chemat la Londra? a întrebat-o Mab pe Osia.
îţi vine să crezi că Palatul?Cinci zile până la nunta regală
15 noiembrie 194
- 7Alteţa Voastră.
Osia îşi dădea oarecum seama că Giles făcea o plecăciune, timp în care ceilalţi oaspeţi trepidau în micul salon privat în care fuseseră invitaţi. Osia habar nu avea cine erau aceştia, îi privea ca pe „camuflaj", mai ales în timp ce făcea cuvenita plecăciune şi îşi îndrepta umerii, privind rochia de un albastru-fumuriu, şiragul de perle, masca senină pe chip şi ochii albaştri, neclintiţi, la acelaşi nivel cu ai ei.
- încântată! a murmurat prinţesa Elizabeth.
Osia şi-a amintit atunci când alerga să-l întâlnească pe Philip la gară, cu faţa ridicată spre a lui, dându-şi seama că uitase cât de albaştri erau ochii lui. „Vor avea copii frumoşi, cu ochi albaştri."
- Ce rochie elegantă, domnişoară Kendall! Nostima şi drăgălaşa prinţesă Margaret, într-o rochie de culoarea untului, măsura îndrăzneţ, din cap până-n picioare, rochia pe care o adusese mama Osiei de la Paris, din mătase creponată violacee, cu o fustă imensă şi un brâu lat cu model floral impresionist, precum nuferii lui Monet. Dior? încântător! Dragul domn Hartwell începe să se demodeze. Pe domnişoarele de onoare ale lui Lilibet le îmbracă în satin alb cu coroniţe de flori, ca pe spiritele Wilis din baletul Giselle.
Prinţesa Elizabeth i-a aruncat o privire surorii, un soi de aluzie şi, urmând protocolul, Osia şi Giles au fost conduşi la locurile lor de la masa care sclipea de argintărie şi cristaluri. Osia şi prinţesa Elizabeth s-au aşezat faţă în faţă, afundându-se amândouă în faldurile rochiilor, fără să clipească.
„Fii prietenoasă", şi-a impus Osia. „Pentru asta am fost invitaţi masă." Cineva de la palat se săturase, în mod evident, de ziarele de scandal în car

etot apărea fosta iubită a lui Philip şi a decis să aplice o strategie preemptivă: Osia şi logodnicul ei iau masa de prânz cu prinţesele, sunt prieteni cu toţii, a doua zi se pomeneşte de bine în ziare. Osia nu ştia dacă să râdă sau să plângă din cauza momentului atât de prost ales. Pe de-o parte, prefera să-şi roadă unghiile decât să îşi îndese pe gât trei feluri de mâncare alături de logodnicul trădător şi de oricine altcineva, darămite alături de viitoarea regină şi soţie a fostului ei iubit. Pe de altă parte, Giles urma să considere orice rigiditate din partea ei ca fiind emoţii legate de Buckingham Palace, nu că-i dibuise jocul.

- Iar dacă este la palat, nu se va gândi la Beth, subliniase Mab. Stai cu ochii pe el, Os. Dacă pare îngrijorat...

Nu părea - era foarte încântat să fie la Buckingham, dar pe Olsa n-o dădea optimismul afară din casă doar fiindcă Beth bănuise corect: nu primise de veste că evadase.

- Arăţi superb, i-a şoptit la ureche Osiei, în timp ce serveau primul fel. De unde atât noroc pe mine să mă aleg cu aşa o comoară?

„Pentru că mi te-ai vârât pe sub piele într-un moment în care m-aş fi măritat şi cu poştaşul", şi-a spus Osia. Se gândise foarte mult la cererea lui, făcută la repezeală, de când aflase cine era de fapt logodnicul ei. O fi absolvit el Cambridge cu brio, însă Giles nu se învârtea în aceleaşi cercuri ca ea, cercuri din care era foarte dornic să facă parte. „Arivist", şi-a spus Osia, zâmbindu-i cu toată faţa peste castronul cu supă de ţestoasă. „Nu m-ai considerat nicicând o prietenă, doar o treaptă pe scara socială." Se bucura că nu era Philip la masă. Spre deosebire de logodnicul diabolic, el i-ar fi remarcat numaidecât dispoziţia.

Viitoarea regină a luat prima lingură din vasul de porţelan de Coalport, iar toată lumea i-a urmat exemplul.

- Sper că îmi permiteţi să vă felicit personal pentru căsătoria care urmează, doamnă, a spus Osia, luând taurul de coarne. Vă doresc multă fericire.

Ochii viitoarei regine s-au mai îmblânzit un pic.

- Mulţumesc.

- Câtă tevatură pe seama unei singure zile, a spus prinţesa Margaret cu nepăsare. Parcă-mi vine să fug de starea civilă când mi-o veni timpul. Cred că nici Philip n-ar refuza. îi plac lucrurile

fără prea multă ceremonie, domnişoară Kendall - nici nu vă închipuiţi cum ne prosteam în copilărie. Nici n-o să vă spun ce poreclă îmi dăduse, deloc măgulitoare. Apoi, cu un licăr răutăcios în privire, prinţesa Margaret a întrebat: Ce poreclă avea pentru dumneata?
Mai bine se arunca de la etaj decât să spună că Philip o striga „prinţesă". A salvat-o Giles, care s-a lansat într-o poveste autoironică despre şotiile pe care le făcea la şcoală. Câţiva dintre bărbaţi au râs. Prinţesa Elizabeth s-a adresat unei doamne în vârstă, care şedea lângă ea. Supa de ţestoasă a fost înlocuită de potârniche rumenită cu cartofi. Prinţesa Elizabeth i-a răspuns Osiei cu un comentariu politicos despre vreme. Osia a răspuns şi a luat alt taur de coarne.
- Ziarele sunt neînduplecate când vine vorba despre nuntă. Cred că sunteţi uşurată că totul va reveni la normal în curând. Mai precis, în cinci zile.
- Jurnaliştii sunt enervanţi, a exclamat prinţesa Margaret, în vreme ce sora ei zâmbea neutru. Sincer, le-aş face vânt tuturor.
- Mai ales când inventează aiureli. Osia se uita drept în ochii prinţesei Elizabeth. Mie îmi pare stânjenitor, doamnă. Cred că şi dumneavoastră.
Voia să spună, preferabil cu litere de-o şchioapă: „Nu am venit să-ţi pun beţe în roate şi să-ţi stric planurile de nuntă. Putem sări peste desert, ca să mă duc acasă? Am pus mâna pe un trădător care stă aici şi bate apa-n piuă cu tinereţile lui!"
Una dintre celelalte doamne îl întreba pe Giles dacă stabiliseră data nunţii lor.
- Iunie, a zâmbit el, lipindu-şi genunchiul de al Osiei pe sub masă. îi venea să-i înfigă în picior furculiţa din argint pentru desert. Nu vom fi deloc la modă, doamnă, având în vedere noua modă a nunţilor de iarnă.
I-a zâmbit mieros viitoarei regine. Osia a observat cum aceasta îşi încleşta maxilarul, căscând fără să deschidă gura. Numai respect puteai avea pentru o
femeie care putea căsca cu gura închisă.
- O nuntă în iunie! Prinţesa Margaret a dat vinul pe gât. Câtă originalitate!

Cineva a menţionat serviciile aduse în război de către prinţesă, iar Osia s-a bucurat de schimbarea subiectului, în timp ce locul potârnichii a fost luat de nişte clătite pufoase cu gem de caise.
- înţeleg că eraţi în ATS în timpul ultimului război, doamnă. Ce schimbare trebuie să fi fost, să învăţaţi să lucraţi cu motoare şi automobile.

Ochii albaştri ai prinţesei au scânteiat.

- Poţi face multe dacă eşti bine instruit.

- Da, aşa este, a spus Osia, cu gândul la Baraca 4. Prinţesa

Elizabeth a înclinat capul într-o parte.

- Aţi făcut armata, domnişoară Kendall?

- Da, doamnă, a răspuns, muşcând din clătită. Nu mi-aş fi îngăduit

altfel.

- Bănuiesc că nu într-una dintre branşele femeilor?
- Aş vrea să pot spune mai multe, doamnă - înghiţind găluşca -, dar mi-e teamă că nu-mi permite contractul de confidenţialitate.
Viitoarea regină a părut să tresară. „Nu uita momentul ăsta, este prima oară când mă bucur de secretomania de la BP - la masă, la un cu totul alt BP."
Prinţesa Margaret ţinea în mână alt pahar de vin când s-a terminat masa şi a tras-o pe Osia la fereastră, să-i arate, pare-se, grădinile.
- Eu sunt cea care a vrut să te invite, să ştii. Lilibet nu avea deloc chef. îi sclipeau ochii ca unui drăcuşor. Haide, scuipă tot. Cum este Philip când eşti... doar cu el?
Osia a zâmbit dulce. Prinţesa Elizabeth le-a aruncat o privire, apoi a continuat
să dea din cap la Giles, căruia nu-i mai tăcea gura.
- N-o fi bun la pat, dacă ţi-ai văzut de viaţă. Margaret se uita la Giles. Logodnicul tău este destul de plăcut.

- Mori de plictiseală cu el.

Ciudat că un trădător putea fi totodată plictisitor. Prinţesa a râs.

- Atunci, fă-i vânt! Nevoia de a stabili data nunţii este de înţeles,

dar apoi...

- La asta mă gândeam şi eu, a consimţit Osia. Margaret a rânjit.
- Nu eşti aşa apă de ploaie cum pari. Nici nu credeam. Lui Philip nu-i plac neajutoratele.
- Sunt sigură că va fi foarte fericit cu sora ta.
- Dacă nu-l strică alţii... Mama nu s-a bucurat prea tare. Margaret s-a uitat atent la Osia: Uite care-i treaba, tu îl cunoşti. O să facă faţă? O să se descurce?

Osia şi-a amintit ce-i spusese lui Philip ultima oară când se văzuseră la gara Euston: „Crezi că eşti făcut pentru asta, să fii Albert al Victoriei? Nu prea cred." Şi privirea lui apoi... Uitându-se acum la Margaret, Osia şi-a dat seama că putea complica intrarea lui Philip în această familie cu câteva vorbe otrăvite, alese pe sprânceană.

- Puteţi avea încredere în el, a spus Osia. Nu-i perfect şi nu ar trebui să vă aşteptaţi la asta. Dar este aproape orfan, ca mine, iar pentru oameni ca noi, familia reprezintă totul.
- Şi ţara? a întrebat Margaret cu îndoială. Ştii că mama îi zice „nemţălău".
- După propriile cuvinte, aproape că a comis crimă în nume-le Imperiului

Britanic. A zâmbit văzând expresia speriată a lui Margaret. Poate într-o zi, dacă va avea încredere în voi ca familie, vă va povesti despre experienţele lui la Matapan.

Familia era într-adevăr totul, şi-a spus Osia. Şi poate - tânjind să se întoarcă la Courns Wood - avea parte de aşa ceva mai mult decât credea.

- A mers ca pe roate! Giles era vesel când au ieşit din salon. Parcă şi văd ziarele de mâine: „Prinţesele au luat masa în intimitate cu prieteni deosebiţi, printre care Giles Talbot şi logodnica sa, domnişoara Osia Kendall..

Osia şi-a căutat mănuşile în poşetă, în speranţa că Giles nu avea de gând s-o scoată în oraş la cocktailuri. Doamne! Dacă încerca s-o ademenească în patul lui, sigur avea să vomite.
- Mă scuzaţi, domnişoară Kendall! La jumătatea coridorului lustruit până în pânzele albe, i-a prins din urmă un paj, care a făcut o plecăciune. Aţi putea să vă întoarceţi cu mine? Mănuşile dumneavoastră...
Dar nici vorbă de mănuşi când s-a întors Osia în salon, fără Giles. Doar Philip, cu mâinile în buzunar, lângă fereastră.
- Salutare! a spus, cu un zâmbet şui.
I s-a pus brusc un mare gol în stomac.
- Salutare! Nu prea ştia cum să i se adreseze: în ziua nunţii avea să primească rangul de duce, dar nu era încă în posesia titlului, renunţase la cetăţenia greacă pentru a se căsători cu prinţesa Angliei, aşa că nu mai era Philip al Greciei.
Philip i-a făcut semn pajului să iasă, iar acesta a lăsat uşa întredeschisă, a observat Osia. Era aşadar o întâlnire în doi, dar nu tocmai.
- Am vrut să te salut, dacă tot nu am apucat să vin la masă. Cum a fost?
- Sunt sigură că ai aflat deja. Ceva-i spunea că Philip vorbise deja cu logodnica lui. Sper că nu crede nimeni că am avut de-a face cu mizeriile din ziare.
- Os, te cunosc. Nu este stilul tău.
S-au privit intens. Philip arăta ciudat fără uniformă, iar părul lui deschis, în care nu se mai reflectau tresele aurii, scânteia chiar şi îmbrăcat cum era, într- un costum civil. Ochii i-au picat pe inelul cu smarald.
- Urăşti verdele.
După bombardamentul de la Café de Paris, coşmarurile îi erau înţesate de rochia verde pe care o purta, îmbibată în sânge.

- Am învăţat să-l suport. Ca multe alte lucruri.

- Margaret zice că logodnicul tău este un bou.

- Margaret vorbeşte prea mult.

- Mi-a povestit şi ce i-ai spus despre mine. Mulţumesc, a adăugat, după o clipă de tăcere. Puteai spune multe despre mine, ar fi ajuns la sora ei şi... în sfârşit, puteai complica lucrurile între mine şi logodnica mea. Nu te-aş fi învinovăţit, având în vedere cum au rămas lucrurile.

în oceanul lucrurilor nespuse s-a stârnit un curent. Poate „Nu m-am purtat cum trebuia" sau „M-am ataşat mai mult decât trebuia şi te-am rănit". Nu-şi spuseseră toate astea. Philip era mai stăpânit decât îşi aducea Osia aminte: viitorul consort îşi cântărea deja vorbele. A regretat pentru o clipă locotenentul din război cel năvalnic, care râdea şi vorbea necumpănit.

- Arăţi bine. Philip se uita atent la ea. Aş vrea să te văd şi fericită. Giles Talbot este util în acest sens?

- Nu cred că ai dreptul la o părere despre viitorul meu soţ, a spus monoton.

- Corect.

- Să nu crezi că mă macin în sinea mea, Philip. Chiar şi acum o mai trecea uneori un junghi de regret, dar Osia nu mai avea inima ţăndări. Acum nu o durea inima, ci... Apoi, şi-a găsit cumva cuvintele: Ce mă doare este că nu mi

s-a îngăduit nicicând să te uit. Când o să pot fi din nou Osia Kendall, şi nu fosta iubită a prinţului Philip? Şi-a răspuns singură. Ştiu că se va întâmpla în cele din urmă. Tu vei deveni soţul viitoarei regine, vor apărea mici prinţi şi prinţese cu ochi albaştri, iar eu voi avea soţul şi copiii mei, după care oamenii vor uita. Aş vrea doar să vină mai repede ziua în care să-mi recuperez numele şi să nu mai fiu doar cineva care le aduce aminte oamenilor de altcineva mai important.

Philip a strâmbat din gură.

- Cred că am o vagă idee cum te simţi.

Poate că da. Alesese o femeie cu un titlu mai marcant şi aşa avea să rămână pe veci. „Dacă te-ai fi însurat cu mine, ai fi fost locotenent în marină, poate deja căpitan, liber să rătăceşti pe mările lumii, iar eu aş fi fost pe veci soţia prinţului. Dar te vei căsători cu ea şi nu vei mai rătăci nicicând pe mări ca soldat, vei fi mereu soţul reginei."

- Să ştii că poţi, a spus Osia. Ce am spus în gară, că nu ai putea niciodată să fii Albert al Victoriei pentru prinţesa Elizabeth. Ba poţi, Philip. Ştiu că poţi.

- Mulţumesc, a spus laconic. Mă face... fericit.

- Atunci, mă bucur că ţi-ai găsit locul în lume.

- Şi locul tău unde este, Os?
- Eu voi fi cea mai înţeleaptă şi mai proeminentă scriitoare de satiră la Tatler, a apus Osia. Voi avea propriul public pentru editorial până fac treizeci de ani.
O spusese într-o doară, dar şi-a dat seama că exact asta îşi dorea. Poate că nu- şi dăduse seama până atunci, fiindcă bărbaţii erau felicitaţi dacă îşi satirizau viaţa de zi cu zi, pe când, femeile erau lăudate că scriau prostioare. Numai că Osia a decis în acea clipă că voia să le scoată tuturor pe nas aroganţa asta. Avea de gând să obţină acel editorial şi să mai şi aibă ditamai succesul.
-Să dau un telefon la Tatler? a întrebat Philip. Aş putea să-ţi pun o vorbă bună.
- Nu, mă descurc, a decis Osia.
Imediat ce vedea terminată treaba cu trădătorul.
- Abia aştept să te citesc. Philip a şovăit. Rămânem prieteni, Os? Nu vreau să te pierd.
- N-o să mă pierzi.
- Atunci, ia asta, a spus, întinzându-i o bucată de hârtie. Este numărul meu personal de telefon la palat.
- O vampă distinsă ca mine are voie să sune un duce la Palatul Buckingham? l-a ironizat.
- Ştii prea bine că nu asta eşti. Philip a ezitat. Poate că nu-mi poţi spune, dar ştiu că în război ai făcut mai mult decât să dactilograf iezi rapoarte.
- Poftim?
O lăsase mască.
- Oamenii care au luptat în război au suferit într-un fel care lasă urme. Se văd rănile. Am cunoscut băieţi care, după Matapan, nu mai suportau zgomotele, băieţi care au făcut tremor după ce ne-au bombardat în Mediterană. Nu ştiu ce ai făcut tu, Os, pe vremea aia

nu m-am gândit, dar apoi, uitându-mă în urmă, mi-am dat seama... După cum tresăreai, sigur nu ai fost dactilografă. Deşi te pricepeai foarte bine să pretinzi asta, a adăugat, uitându-se pieziş. Osia îl privea fără să răsufle. Spune-mi un lucru, i-a cerut Philip. Ce-o fi fost, te pricepeai?

- Maestră de-a dreptul, i-a răspuns.

- Aşa, da! Prin urmare, s-a terminat cu debutanta prostuţă, nu?

Osia a zâmbit atât de larg, că mai avea un pic şi îşi înghiţea

urechile.

- Consort fiind, despre mine vei putea afla într-o bună zi ce am făcut. Este posibil. întreabă MI-5.
- Aşa o să fac. Philip s-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Uite, nu ezita să suni dacă ai vreodată nevoie de ceva. Unul dintre oamenii mei va răspunde la orice oră.
- Acum ai oamenii tăi? l-a tachinat. El a rânjit, a venit s-o pupe pe obraz, iar ea i-a simţit parfumul nefamiliar. Mă bucur să te văd, Philip.

Când a fost condusă la Giles, care aştepta între o oglindă şi un tablou victorian hidos, cu natură moartă, acesta era binedispus.

- Pisoi, ai dispărut cam mult pentru o pereche de mănuşi. E cazul să fiu gelos?

Radia când l-a privit pe Giles, dezarmându-l înainte să i-o

trântească:

- Tu eşti cel care a oferit informaţii despre mine ziarelor de

scandal, nu-i aşa? Era numai o presupunere, dar întemeiată.

- Doar o dată sau de două ori. A avut decenţa să pară supărat. La cât plătesc ziariştii pentru bârfe...

„Excelent", şi-a zis Osia. Se putea certa cu el până la Knightsbridge, ca să nu mai aibă timp să se gândească s-o invite în

oraş sau, Doamne fereşte, în pat, ci doar să-şi ceară scuze. Să fie prea stresat să se gândească la Beth.
- Giles Talbot, ce şobolan poţi să fii! a strigat Osia, scremându-se să lăcrimeze în timp ce cobora furioasă treptele interminabile ale palatului.
- Până la lăsarea serii, voia să se întoarcă la Courn Wood, la Beth şi la Mab. La cei care contau pentru ea.Aud că-ţi trebuie un geniu.
Beth a săltat capul speriată. Harry stătea sprijinit de uşa bibliotecii, cu vechiul sacou aruncat peste umăr. Părul lui negru era tuns mai scurt, acum nu mai uita cu săptămânile să se ducă la frizer din cauza turelor pe care le făcea continuu ca să decodeze mesajele submarinelor. Uitase cât de masiv era.
- Ai venit, a spus, cu inima bubuindu-i.
A măsurat-o din priviri, iar ea s-a strâmbat de groază când a observat, pentru o clipă, în ochii lui impresia lăsată. Acum era curată, făcuse o baie lungă în cada doamnei Knox şi scăpase de mirosul de azil, dar nu putea ascunde nici cât de scheletică era, nici starea de degradare în care îi erau părul şi unghiile.
- Harry, a spus, auzindu-şi răguşeala perpetuă, instalată după atâţia ani în care vomitase zilnic.
- Mi-a dat drumul doamna Knox. Părea să stăvilească torente de cuvinte care implorau să se reverse, dar a rămas calm şi atent la ton, ca un bărbat care nu voia să sperie un animal sălbatic. Mab şi Osia sunt...?
- Mab face cafea, Osia a fost chemată la Londra.
Harry lucra ca profesor la fosta facultate de la Cambridge acum. Mab dăduse de el cu o zi în urmă. Beth simţea că-i venea să-şi ducă mâna la păr îngrijorată, dar s-a abţinut.
- îmi erau datori cu nişte zile libere la serviciu. Harry a făcut un pas în faţă. Beth...
Ce face Christopher? a izbucnit ea. Voia să ştie de ce nu se dusese niciodat

ăla Clockwell, însă nu ştia dacă putea suporta răspunsul. Şi Sheila?

Vizibil, Harry s-a retras de lângă abisul unei anume trăiri.

- Christopher... face bine. Tata s-a mai răzgândit în privinţa hotărârii de a nu-i călca pragul, l-a trimis pe Christopher la un specialist care să-i opereze glezna. Acum merge un pic mai bine. Sheila este în al nouălea cer.
- Ce bine! Beth a tras aer în piept. Ţi-a povestit Mab despre Giles?
- Da. Harry a spus ceva sec şi infam despre Giles Talbot. Cifrul ăsta pe care l-ai decodat - cum de vorbeau sovieticii despre Giles în engleză, prin intermediul unei maşini Enigma, dacă ei nu folosesc Enigma pentru transmisiunile lor?

Beth se întrebase şi ea.

- Probabil au capturat o maşină a armatei germane. Poate comunicau cu superiorul lui din Anglia şi aflau cum se foloseşte. Poate schimbau mesaje ca să vadă cum funcţionează. Cine ştie?

Harry şi-a tras un scaun.

- Cum pot să te ajut?

I-a împins mesajele cu numele de cod Trandafirul peste masă. Harry a răsfoit paginile care conţineau transmisiunile Enigmei, cu un surâs în colţul gurii, iar Beth s-a emoţionat.

- Ce aduceri-aminte! A inhalat mirosul hârtiei. Acum lucrez cu matematică teoretică, Conjectura lui Poincare, care îmi lipsea la BP. Pură cercetare, nu pune vieţi în pericol. Dar uneori mă uit în jur când stau în birou şi îmi lipsesc turele de noapte, cafeaua de cicoare, disperarea din zori pe seama transmisiunilor submarinelor...
- Să lucrezi cot la cot în secţia lui Knox, claie peste grămadă când veneau curierii...

Beth ar mai fi putut beneficia un an de toate astea dacă ar fi lucrat până la
sfârşitul războiului. Până şi de asta o privase Giles. S-a scuturat să se lepede de furie, nu avea timp de asta. Nu avem prea multe grupaj uri.

I-a explicat lui Harry cum decodase primul mesaj din Trandafir, iar el s-a apucat de treabă fără să sufle o vorbă, ca şi ea, după ce a tras aer în piept ca să îşi păstreze calmul.

- Te-am căutat după ce am fost demobilizat, a spus după vreo oră, picurând cuvintele cu calm, în linişte. Mi-a spus mama ta că ai murit într-un azil. Nici n-a vrut să-mi spună unde erai înmormântată.
Beth a închis ochii strâns.
„Ah, mamă..."
- Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, nu ştiam destul cât să nu-i dau crezare. Te-am iubit şi te-am lăsat în locul ăla... a adăugat după o clipă de stres.
- Harry, l-a întrerupt Beth disperată. Hai să ne concentrăm, bine? Nu pot să...
A tăcut, iar el a expirat neregulat.
- Bine.
Beth s-a uitat la mesajul cifrat din faţă, fără să-l vadă în acel moment. „Te-am iubit." La trecut.
Păi, patru ani însemnau o veşnicie.
S-a întors cu greu la spiralele Trandafirului. A mai trecut o oră lungă, în care a lucrat la un potenţial grupaj care nu ducea nicăieri. S-a sprijinit de spătar, o usturau ochii.
- De ce nu-mi iese? a şoptit. De trei zile mă chinui şi nimic. Nu-l văd ca pe vremuri.
- O să-l vezi.
- Şi dacă nu? întrebase cu mai multă disperare decât intenţionase. Dacă nu mai reuşesc niciodată?
Asta o îngrozea cel mai tare, să rămână pe dinafară. Să cadă în viteză cu capul înainte în Ţara Minunilor, în lumea literelor şi tiparelor printre care cândva rătăcise fermecată. Acum bătea la porţile Ţării Minunilor până îi sângerau pumnii, dar tot ferecate rămâneau.
- Oare cât din mintea mea a rămas acolo?
în azil se crezuse cea mai întreagă la cap. Acum, după ce ieşise, se simţea ca un nebun în cuşcă, expus la circ.
Harry a întins mâna peste birou. Beth a ezitat, apoi i-a pus în palmă vârfurile degetelor cu unghiile roase până la sânge.
- Beth, nu ai lăsat nimic din mintea ta acolo. Se uita drept în ochii ei. încă poţi face asta.
îi dădeau lacrimile, pentru că el era cald, întreg la minte şi credea în ea.

- Harry, să nu te porţi cu mănuşi cu mine. în clipa asta nu am timp să fiu distrusă.
Mai târziu, după ce era prins Giles, putea să tremure şi să plângă, să simtă toate nenorocirile pe care i le provocase azilul. Nu acum.
Harry i-a strâns mâna cu putere.
- Atunci, hai la treabă!
După încă o oră, Harry trecea prin fragmentele de cod, în vreme ce Beth încerca să urmeze filonul gândirii lui Dilly privind homarii şi rotaţiile. Amândoi au ridicat privirea auzind tocurile bocănind pe coridor.
- Am dat-o în bară, a strigat Osia, intrând ca o furtună în bibliotecă, gătită toată după masa la Buckingham. Nu am avut noroc... Harry!
- Salut, frumoaso! Harry s-a ridicat şi a luat-o pe sus, scoţând-o din pantofii scumpi de piele cu baretă. Credeam că eşti deja ducesă.
- Mai rău, dragule! M-am logodit cu un trădător, n-ai aflat? Osia s-a întors spre Beth, în timp ce Harry o aşeza la loc în pantofi, iar Mab a intrat în cameră ştergându-se pe mâini cu un prosop de bucătărie. Am sunat la toţi oamenii naşului meu din Londra. Nu am reuşit să aflu de unde facem rost de o maşină Enigma.
- Lasă Enigma deocamdată. Mai avem de decodat înainte să avem ce verifica la ea. Beth se trăgea de părul fragil. Şi nu o să ajungem prea repede în punctul ăla.
- Mai avem nevoie de oameni. Harry a căzut pe gânduri, bătând din degete. O să-l sun pe Prof, este la Cambridge, şi-a luat un an liber. Dacă ar putea veni să ne ajute câteva zile...
- Nu putem vorbi cu nimeni despre asta, a protestat Beth. Panica îi picura ca otrava în vene. Nu putem avea încredere...
- Ba da. Harry avea un ton calm şi foarte sigur pe el. Beth, nu mulţi oameni au prieteni cu acces la informaţii secrete şi întru totul capabili să ţină secrete, dar noi da. Şi cu nemiluita, cum avem noi! Avem un trădător în libertate şi doar o săptămână la dispoziţie să-l prindem. Hai să-i sunăm pe cei în care ne putem încrede.
- Am avut încredere în Giles, a subliniat Osia.
- Trebuie să credem că este singurul măr putred dintre cunoştinţele noastre. Am fost selecţionaţi. Am fost verificaţi. Una peste alta, trebuie să avem încredere că toate procedurile în acest sens au funcţionat. Altfel, BP nu ar fi avut ditamai succesul.

După o tăcere îndelungată, rozându-şi unghia degetului mare, Beth a întrebat:
- Ce le spunem?
- Că are legătură cu BP şi că este important, a răspuns Mab. Vor lăsa tot, vor veni degrabă, exact ca noi şi ca Harry. Asta au făcut pe toată durata
războiului. Le curge în vene.
- Mă duc să mai pregătesc nişte paturi, a spus doamna Knox, din spatele lui Mab. Cu toate că fac pariu că nu o să dormiţi prea mult.
Doamne, ce interesant! Şi s-a dus, făcând semn că nu avea nevoie de ajutor. Ceilalţi s-au privit între ei.
Chemaţi Pălărierii Nebuni! Osia s-a dus la telefon. Se trimit invitaţii la un ultim Ceai, absolut demenţial!Cioc-cioc.
- Domnule Turing! l-a salutat Mab pe bărbatul brunet, puţin gârbovit, pe care-l văzuse hoinărind la BP, în şoaptele admiratorilor. Mulţumim că aţi venit la Courns Wood aşa din scurt. Poftiţi, vă rog... A pus mâna imediat pe cana cu cafea. Mai învăţase ceva zilele astea de când avea de-a face cu criptanalişti: dă-le cafea, pe urmă prezintă-le problema şi fă-te nevăzut. Aici este camera de lucru.
Proful s-a dus agale şi s-a aşezat faţă în faţă cu Beth şi Harry, iar Beth a împins spre el un teanc de mesaje deja marcate.
- Ia să vedem.
A început să fredoneze afon, iar Mab s-a abţinut să nu strige: „încetează!" Nu avea de gând să se răstească tocmai la marele Alan Turing doar pentru că îi era dor de familie şi îi venea să bată pe cineva. Mab sunase acasă în acea dimineaţă, ca să spună că mai întârzie câteva zile. Eddie şi Lucy gângăviseră fără griji în dialectul unic al gemenilor, pe care Mab îl numea „Jabberwock"[46], însă cu Mike avusese o discuţie cu tăceri mai spinoase şi cu întrebări pe care nu putea decât să le ocolească. „Vezi tu mai târziu", şi-a spus. Cioc-cioc.
- Eşti din echipa lui Dilly? a presupus Mab, uitându-se atent la femeia durdulie şi îmbujorată de pe coridor.
- Phyllida Kent.
Intră, vezi tu..

.Cioc-cioc.
- Bună ziua!
O femeie blondă, ca o coadă de mătură, s-a îndreptat de spate după ce o pupase pe obraji pe doamna Knox. Mab nu ştia despre ea decât că făcuse parte din echipa lui Dilly: în jur de patruzeci de ani, sprintenă, într-un pulover făcut de mână. „Am crezut că ea era trădătoarea", spusese Beth. „Slavă Domnului că nu-i, pentru că este o criptanalistă la fel de bună ca mine."
- Peggy Rock sunt, am venit imediat ce-am putut. Ce aveţi aici?
- îi spunem Trandafirul. Harry i-a tras un scaun la insula geniilor, cum o denumise Mab deja: biroul şi două mese puse laolaltă, pline de criptograme, creioane şi axuri. Ca insula papagalilor-de-mare pe coasta Ţării Galilor, unde o dusese Mike în luna de miere, doar că aici erau numai criptanalişti ciudaţi, în loc de păsări ciudate.
- Bună, tu! Peggy a salutat-o pe Beth, care lucra cu picioarele sub ea în fotoliul vechi al lui Dilly. Am crezut că ai avut o cădere nervoasă.
- Mi s-a înscenat, a răspuns Beth succint.
- Nenorocitul. Hai să văd... Nu ştiu cât pot rămâne, acum lucrez la GCHQ. Sediul de comunicaţii guvernamentale, i-a explicat Peggy, văzând expresia lui Beth. Nu se mai cheamă GC&CS, dar facem acelaşi lucru. Decodăm mesaje când nu suntem în război. S-a încruntat văzând mesajele cifrate. Pentru asta s-ar putea să ai nevoie de aprobare oficială. Poate rezolv ceva la birou. Operaţiune semiavizată, care se ocupă de codurile rămase în scopuri de cercetare.
- Ai vreo şansă să pui mâna pe vreo maşină Enigma? a intervenit Mab. Doar n-au fost toate distruse după război.

Peggy părea să cugete şi s-a îndreptat spre telefon.

- Mă duc să sun pe cineva...

Era extraordinar, şi-a spus Mab. Bărbaţi şi femei de la BP, care

veneau şi
plecau de la Courns Wood, o parte, Pălărierii Nebuni pe care-i privea ca pe familie, alţii, vagi cunoştinţe din turele de noapte sau de la cantină, toţi de încredere. Peggy a lucrat patruzeci şi opt de

ore fără pauză, după care a plecat spunând ceva vag, cum că trebuia să vorbească şi cu şeful ei de la GCHQ. Proful venea şi pleca absent, două ore aici, patru dincolo, oricând putea fugi de la Cambridge. De la Oxford a apărut un istoric cu ochelari din Baraca 6, care avea deja un creion în mână, înainte ca Harry să apuce să-l prezinte:

- Asa, ce mă bucur să te văd! îl ştie toată lumea pe Asa Briggs? Nimeni nu pronunţa numele lui Giles. Nimeni nu vorbea despre trădarea lui şi nimeni nu o întreba pe Beth despre azil. Nimeni nu trebuia avertizat la plecare să nu dezvăluie nimic.

- îmi lipseau toate astea, a oftat Phyllida când a fost nevoită să

plece şi ea. „Da, şi mie", se gândea Mab, chiar dacă munca nu era

deloc lipsită de stres.

- Beth, a strigat Mab, observând că fosta colegă de cameră rupsese două creioane în ultima jumătate de oră. Fă o pauză de cinci minute. Hai să te tund!
- De ce? a întrebat Beth, clipind des.
- Pentru că trebuie să ai un pic grijă de tine ca să-ţi recapeţi concentrarea, încă un lucru pe care-l învăţase Mab zilele astea: ca să dea ce era mai bun în ei, trebuia să ai grijă de criptanalişti. Cu gândul la doamna Knox şi la sarcasmul cu care îşi exprima indulgenţa faţă de ciudăţeniile lui Dilly - şi la felul în care le aducea neîncetat cafea - Mab a dus-o pe Beth la baie cu forţa, a luat o foarfecă de la doamna Knox şi a început să-i aranjeze părul blond măcelărit, în timp ce Beth revenea încet-încet cu picioarele pe pământ.
- De ce îţi baţi capul? a întrebat Beth, în timp ce Mab îi prindea părul într-o parte. Mă urăşti, chiar dacă m-ai ajutat să evadez din azil.
- Nu te urăsc, Beth. Mab i-a tuns bretonul, străduindu-se să recreeze coafura Veronicăi Lake. în general, mă uit la tine şi mă înfior. Dar nici o femeie nu ar trebui să umble ca şi cum a dat secerătoarea peste ea.

Iar Beth s-a întors la lucru, aruncându-şi mulţumită bretonul într-o parte, şi într-o oră reuşise să decodeze o setare a unuia dintre mesaje.
- Avem noroc.
Peggy Rock a dat năvală în bibliotecă surâzând, cu o cutie de lemn în braţe. Toată lumea a înlemnit şi s-au holbat în timp ce o aşeza şi îi scotea capacul. Mab simţea cum i se ridica părul pe ceafă. Nu mai văzuse în viaţa ei o maşină Enigma, doar pe cele Typex, mult mai mari şi mai voluminoase. Aceasta avea aceleaşi rânduri de taste, acelaşi set de rotoare pe margine, dar era mai fină, mai compactă... mai periculoasă.
- Cum? a icnit cineva.
- Hai să zicem că nu toate maşinile au fost distruse după război, a spus Peggy, tăinuitoare faţă de GCHQ. Există un buncăr subteran, nu contează unde. A trebuit să-i spun câte ceva şefului meu. A tras nişte sfori ca să-mi facă rost de-acolo de o maşină cu împrumut. A lucrat şi el la BP, ceea ce ajută. Când nu o folosim, trebuie ţinută sub cheie. Slavă Domnului că locul ăsta a primit aprobare pentru genul ăsta de lucruri în timpul războiului.
- Există vreo şansă ca în acel buncăr să fie şi o maşină-bombă? a întrebat Harry, când a închis Peggy cutia în seiful lui Dilly. Am scuti nişte zile de muncă.
- Crezi că pot face rost, ca prin magie, de o maşină-bombă la fel de uşor ca de Enigma? Ceva de două ori mai mare ca şifonierul?
- Da, au spus Beth, Osia şi Mab în cor.
- Fac pariu că ai întrebat deja de maşina-bombă, a adăugat Osia.
Peggy a zâmbit cu gura închisă, în stilul caracteristic, şi Mab a simţit un gol în stomac. O maşină-bombă - urâse bestiile alea când lucra cu ele în Baraca 11, dar la Courns Wood, în afară de faptul că o ajuta pe doamna Knox cu cafeaua, nu putea face mare lucru. Dacă puneau mâna pe o maşină...
- Poate că l-am întrebat pe şeful meu de la GCHQ, a spus Peggy. Poate că
există nişte maşini undeva şi poate că unele dintre ele se pot împrumuta pentru proiecte de cercetare de calcul.
- La un astfel de proiect lucrez la Manchester, a sărit Alan Turing. Nu ştiu să fie nici o maşină-bombă în laboratorul ăla.

- Nu, dar există una de împrumut din buncăr pentru un proiect de cercetare în Londra. Peggy a încetat să mai vorbească pe ocolite. în acest moment, se află într-un atelier de reparaţii şi nu se poate scoate de-acolo, dar am putea avea acces la ea. Atelierul este închis zilele astea, până la nunta regală. Am acces prin GCHQ şi vă pot duce acolo, dar stăm prost cu timpul. Am putea lucra în linişte doar până la nuntă.
Mab o vedea pe Beth cum se făcea mică la gândul de a pleca din biblioteca lui Dilly, dar tot a încuviinţat.
- Ne-ar ajuta să ne mişcăm mai repede.
- încă ceva, a adăugat Peggy. Fiind într-un atelier de reparaţii, nu avem nici o garanţie că este în stare bună. Şi nu se pricepe nici unul dintre noi la mentenanţă.
- Păi, şi cine se pricepe? voia Osia să ştie. Tata mare?
- Inginerii RAF, a spus Harry. Uneori mai vorbeam cu ei în cantină. Staţi să văd...
S-a dus la telefon.
- Mai avem nevoie de un tehnician, spunea altcineva. Un operator pentru blestemata aia de maşină.

Mab a rânjit cu gura până la urechi.

- Dacă merge strună, mă ocup eu de asta.

O discuţie aprinsă pe coridor şi, în cele din urmă, Harry a reapărut.

- Alfred este în Inverness, iar David, în vacanţă la Penzance, dar

mai este un
inginer RAF care poate veni mâine-seară.
- Să vină direct la Londra, a spus Peggy.
în zori, îşi luau deja rămas-bun de la doamna Knox şi se urcau în tot soiul de maşini, Beth ascunsă cu Enigma sub o pătură, pe bancheta maşinii lui Mab. Un Bletchley Park mobil, în miniatură, se punea în mişcare.
Cioc-cioc.
Cei nou-sosiţi au fost nevoiţi să se ducă la uşa din spate, în capătul unui complex de depozite urâte aflat la periferia Londrei. Mab nici nu ştia bine unde anume se aflau. Peggy, cu secretele ei de stat,

refuza să divulge nume, dar a insistat să conducă prima maşină de la Bucks în Londra, în vreme ce restul o urmau ca nişte copii legaţi la ochi, care se ţineau de mâini. Atelierul răsuna de pustiu ce era, ferecat peste tot. La intrare, a apărut un necunoscut care a schimbat două vorbe cu Peggy, după care au aşezat tabăra din nou în hala de mentenanţă, plină de ustensile şi de căni cu ceai neterminat.

- Bănuiesc că „n-avem noi treabă" cu sforile pe care le-ai tras ca să putem face asta, i-a spus Mab lui Peggy, în timp ce Beth şi ceilalţi au început să unească mesele, să scoată dosarul Trandafirul şi să reorganizeze Insula Geniilor în mijlocul spaţiului gol.

Peggy era inexpresivă în timp ce despacheta Enigma.

- Nu lăsăm maşinile nesupravegheate, uşile se încuie mereu şi nu intră picior de om dacă nu avem toţi încredere în el.

Cioc-cioc, s-a auzit din nou, iar Peggy i-a deschis Osiei, care venise cu braţele pline de sandviciuri, biscuiţi şi ţigări.

- Hrană, dragilor! A aşezat mâncarea pe masă, lui Beth a trebuit să-i pună sandviciul în mână, că altfel nu mânca, şi s-a dus la Mab, care lucra la ce aveau mai de preţ - maşina-bombă împrumutată din buncărul misterios, care se înălţa asemenea unui altar păgân în colţ. Cum merge?

- Tamburii sunt praf. Mab şi-a scuturat mâinile, o dureau şi îi amorţiseră

degetele după nenumărate ore în care umblase la cabluri cu propria pensetă. A fost neglijată mulţi ani şi va trebui să facem mai mult decât să desfacem cablurile cu penseta ca să înceapă să ciripească. Mab s-a uitat neliniştită la tabloul de prize, la repartitoare, la cablurile cu douăzeci şi şase de poziţii şi nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Unde naiba este tehnicianul ăla?

- Se pare că întârzie. Stai să văd dacă mai pot aduce oameni să ne ajute cu cablarea între timp...

Cioc-cioc.

- Val Glassborow, a exclamat Mab recunoscătoare, în timp ce Peggy venea câteva ore mai târziu cu încă o figură familiară.

- Acum sunt Val Middleton. Aveţi noroc că eram în oraş pentru nunta regală. Şi-a dat la o parte coama de păr şaten sclipitor, trecând pe lângă Beth şi geniile aplecate asupra mesajelor cifrate. Care-i treaba?

- Ia un tambur, draga mea! a strigat Osia de pe jos, unde stătea turceşte, cu un tambur în poală. îţi explică regina Mab cum să foloseşti penseta.
Bula de la Bletchley Park se închisese în spaţiul expus curentului, iar timpul trecea mai apăsător decât atunci când munceau ca sclavii la Bletchley Park.
Cioc-cioc. Mult după apus, Peggy a deschis ultimului sosit.
- Scuze de întârziere, s-a auzit vocea unui bărbat pe coridor. A trebuit să găsesc pe cineva să aibă grijă de copii.
Accentul australian i-a ajuns ceva mai târziu la urechi, căci Mab se concentra foarte tare la tamburul pe care-l ţinea în poală. S-a încruntat şi şi-a îndreptat umerii tocmai când l-a auzit strigând:

-Mab?

în prag, cu valiza în mână, stătea soţul ei.

- Baraca 6, a spus Mab. Apoi 11 şi 11A, apoi la Conac.
- Eu am lucrat la staţiile Eastcote şi Wavendon, a spus Mike. După ce am fost doborât, au aflat că eram inginer, mi-au trântit contractul de confidenţialitate în faţă şi m-au pus să repar maşinile-bombă. A clătinat din cap. Şi tu erai una dintre operatoare? Credeam că erau toate din Wrens.
- Eram substitut, pentru că eram înaltă. Pe urmă am făcut carieră.
Lucrau împreună lângă maşina-bombă. Osia era cu Valerie, luase pensetele şi un vraf de tamburi în cealaltă parte a camerei, oferindu-le intimitate lui Mab şi soţului ei. Mab desfăcea cablurile, iar Mike era băgat până în gât în spatele maşinii, în cămaşă cu bretele şi cu trusa de unelte deschisă lângă el. Vorbeau încet. Mab nici nu îndrăznea să-şi privească soţul în ochi, fusese complet luată prin surprindere.
Mike lucrase pentru Bletchley Park? Propriul soţ?
- Cum de nu ne-am întâlnit niciodată? El zâmbea, lucrând delicat cu un cleşte îngust. Uneori, mă chemau la BP. Aşa l-am cunoscut pe Harry, una dintre acele prietenii care se leagă la trei dimineaţa în cantină. Dacă te vedeam, mi- ai fi sărit în ochi.

- Când ai venit, în '44? Pe-atunci erau deja mii la BP, iar eu lucram la Conac. Nu ni s-au întâlnit drumurile, atâta tot. Este foarte posibil, chiar probabil.
- Aşadar, de-asta ai zbughit-o aşa grăbită. Mike şi-a şters fruntea cu interiorul cotului. Tocmai m-am lămurit în multe privinţe.
- Nu-mi place că mint, a vrut Mab să precizeze. Dar nu am de ales. Ştii asta, pentru că şi tu minţi. Toate acele tăceri aspre şi conversaţii găunoase se explicau, în sfârşit.

- Nu ai de ales, a încuviinţat el.

- Când eşti ca noi, a consimţit ea.

- El ştia? Mike s-a uitat la ea. Francis.

- Da. S-a concentrat la tambur, desfăcând două cabluri lipite între ele. Nu lucra la BP, dar era la curent.
- Şi era mai simplu?
- Nu... nu prea am avut timp să ne dăm seama.
- Dacă tot suntem la momentul adevărului... Mike avea acea expresie nesigură când venea vorba despre Francis. Când mă uit la tine, mă gândesc cât te iubesc. Când te uiţi tu la mine, te gândeşti cât nu semăn cu el.
Mab se uita la tamburul din poală. Soţul ei avea un ton calm.
- Mă înşel?
- Da, a răspuns, în timp ce desfăcea două cabluri. Nu mă gândesc la el când mă uit la tine, pentru că am încercat să-l dau uitării cu totul. Doare mai puţin.
- Cred că ne-ai dat uitării pe amândoi, dintr-o lovitură.
Francis: mic şi îndesat, tăcut, în permanenţă calm, ţinând-o cu spatele la piept în pat, rar râzând. Mike: înalt şi exuberant, ţinând copiii în braţe, rar nezâmbind. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi n-a mai văzut cablurile tamburului.
- Poate că da, a spus Mab.
- Mi-a plăcut poezia lui. Mike s-a întins după o cheie franceză. I-am citit cartea când eram în RAF. Poate nu am luptat în acelaşi război, iar el nu era pilot, dar mi-am dat seama că pricepea. Războiul.
- Aşa este.

A dat frâu liber lacrimilor. Nu un torent, doar cât să exprime durerea pură pentru bărbatul cu fetiţa în braţe, care stătea în ruinele din Coventry şi privea spre viitorul amândurora.
- Nu mă deranjează să-mi povesteşti despre el... Ridicase tonul la sfârşit, lăsând declaraţia în aer. „Vreau doar să vorbeşti cu mine."
- într-o zi o să-ţi povestesc despre el. Mab şi-a şters lacrimile. Acum prefer să vorbeşti despre tine. Cum era să repari maşini-bombă?
Soţul ei a acceptat diversiunea şi a schimbat macazul zâmbind în stilul lui laconic.
- Uneori, petreceam patruzeci şi opt de ore încercând să dibuiesc hiba, în timp ce fata din Wren de lângă tine intra în fibrilaţii. Aş zice că era haotic. La tine cum a fost?
- Anost. Interesant. Stresant. Plictisitor. Câte puţin din fiecare, zău! Mab a zâmbit cumva. Să-ţi povestesc despre noaptea în care eu şi toate din Wrens ne-am dezbrăcat şi am lucrat în lenjerie?
- D-apăi cum?
Câteva ore mai târziu, Mab şi soţul ei s-au ridicat, s-au uitat în jur şi şi-au dat seama că plecase toată lumea, în afară de Beth.
Era miezul nopţii, cu o zi înainte de nunta regală, iar maşina-bombă era gata să intre în funcţiune.
- NonsensMâine, a spus Mab cu ochii scânteind. Sau chiar astăzi, mai târziu, o să vedem ce se întâmplă când o racordăm.
Ea şi soţul ei au plecat la braţ, unsuroşi, dar triumfători. Beth şi-a dat seama că rămăsese singură. Unu câte unul, Pălărierii extenuaţi se duseseră acasă la familiile neştiutoare, se târau obosiţi în apartamente neglijate, ca să doarmă câteva ore, sau se duceau cu Osia, care îi caza pe restul în apartamentul ei din Knightsbridge, în paturi improvizate.

- Dormi aici? o întrebase Harry pe Beth, punându-şi haina pe el.

Plecase primul, imediat după ce venise Mike Sharpe.

- Mi-am făcut un culcuş din pături în debara. Peggy nu vrea să lăsăm maşinile singure. Şi-apoi, Beth nu voia să se ducă afară, nici măcar la periferia Londrei, cât era Giles în oraş. Te întorci la Cambridge? Nu prea ţi-ai văzut familia de când a început toată nebunia.

- O să rămân până terminăm. Christopher ştie că tatăl lui are ceva important de făcut. Harry a zâmbit. Sheila îţi transmite toate cele bune.

Beth şi-a amintit dintr-odată.

- Pilotul ei a supravieţuit războiului?
- Da. Bun băiat. L-am cunoscut. Sheila se duce la el acasă, în Romford, în fiecare marţi şi joi.

Harry a dat din cap în loc de noapte bună şi a ieşit din atelier. Plecase toată lumea acum, iar Beth era singură în spaţiul pustiu, uitându-se la faţada impasibilă a maşinii-bombă

- .Ar fi bine să fii utilă, a spus cu voce tare.

Mai întâi dă-mi ceva util, şi-a-nchipuit ea răspunsul maşinii. S-a întors

la Insula Geniilor şi a răscolit din nou printre mesaje.

- Haide, Trandafirule, deschide-te!

Să găsească poziţiile rotoarelor era ca o luptă cu ghimpi. Beth şi-a amintit de ce numise codul „Trandafir": după felul în care se închidea în sine, suprapunându-şi tainele. îi luase câteva luni să descifreze Abwehr, dar nu avea atâta timp la dispoziţie pentru Trandafir. Nici măcar zile.

Câteva ore mai târziu, a auzit că bătea cineva la uşa de-afară, în timp ce dormea peste criptograme. A tresărit şi s-a ridicat.

- Eu sunt, spuse Harry. Ţi-am adus un prieten.

Harry a pus pe jos un coş acoperit şi a ridicat capacul. Boots a scos capul cenuşiu şi pătrăţos dinăuntru.

-O!

Beth s-a aruncat în genunchi şi a luat câinele în braţe, iar acesta s-a agitat şi a fornăit, încercând să sară pe picioarele scurte. îi venea să plângă. Nu ştia cât timp trecuse stând cu câinele în braţe, spunându-i cât îl iubea, înainte să ridice privirea la Harry.

- Mi l-ai adus.

- Am fost până la Apsley Guise şi m-am întors. Proprietara se bucură că eşti bine, sănătoasă. Harry a ridicat coşul. Noapte bună, Beth!

- Rămâi! i-a cerut pe negândite. El s-a oprit, ca o umbră vastă conturată pe uşă. Sau poate că nu vrei, a continuat Beth repede. Toată săptămâna asta ai refuzat să te uiţi ca lumea la mine.

Harry a lăsat coşul, s-a întors dintr-un pas lung şi s-a pus pe jos lângă ea, întinzând încet mâna mare şi încălzindu-i gâtul cu ea.

- Nu ştiam dacă vei suporta să te uiţi tu la mine, i-a zis încet.

- De ce?

- Pentru că te-am lăsat acolo. Vorbea calm, dar i-a băgat mâna în păr şi a strâns. Când m-a dat mama ta afară din bucătărie, m-am dus ameţit acasă şi am plâns pentru tine, în loc să fi încercat să dau de comandantul Travis sau de Mab, de Osia... Am crezut-o pe scorpia de maică-ta, în timp ce tu putrezeai acolo.

- Am nevoie de tine. Beth l-a cuprins cu mâinile de gât. Mă vrei? Mă iubeşti? Dacă îmi răspunzi „da" la una din ele - nici măcar nu am nevoie de amândouă! - atunci, te rog, fă ceva!
Harry şi-a îngropat faţa în gâtul ei, hohotind. O clipă, ea a crezut că plângea, dar râdea.
- Da, doamnă! a spus, desfăcându-i primul nasture al rochiei, apoi următorul.
L-a ajutat şi ea cu restul, voind să se cuibărească în braţele lui şi să nu mai plece de-acolo. El s-a ridicat, a luat-o pe sus, s-a împiedicat de Boots, apoi s-a îndreptat spre mica debara, fără să-şi desprindă buzele de ale ei. A trântit uşa, apoi a deschis-o din nou şi l-a scos pe Boots:
- îmi pare rău, băiete...
După care s-au aruncat pe salteaua improvizată din pături.
„Patru ani", se gândea Beth, dar parcă nu se despărţiseră niciodată. Greutatea lui Harry peste ea, mâna care-i ţinea încheieturile deasupra capului, îşi înfigea degetele de la picioare în spatele genunchilor lui, arcuindu-şi spatele. Au rămas întinşi în întuneric, cu pieptul lipit unul de altul, palmă peste palmă, fără să facă nimic altceva decât să respire.
- îţi ştiu privirea asta. Harry s-a ridicat să-l lase pe Boots înăuntru. Schnauzerul s-a băgat printre picioarele lor încâlcite şi s-a ghemuit pe jos revoltat. La ce te gândeşti?
-La axuri şi la homari, a spus Beth adormită.
- Mă gândeam eu. Pieptul lui Harry vibra de râs când a tras pătura pe ei. Doamne! Şi tot te iubesc.
- Pune-ţi o eşarfă, i-a spus Osia lui Beth a doua zi, când s-au întors şi ceilalţi Pălărieri. Pot să număr de câte ori v-aţi pupat, stricato!
Beth, aplecată peste cod, cu părul prins cu două capete de creion peste gâtul pătat de săruturi, n-a auzit nimic. Se apucase de treabă de la trei dimineaţa. Boots sforăia la picioarele ei, iar ea se afundase în labirint.
De dimineaţă şi până la amurgul zilei de iarnă, Beth a avut senzaţia pe care o avea uneori la Conac, că băgase mâna pe poarta Ţării Minunilor şi, cu cât trăgea mai tare, cu atât se deschidea mai mult. Trandafirul se opunea, dar îl ţinea bine şi se afunda tot mai mult în centrul lui. „Am învins Enigma italiană", i-a spus Beth, pregătind rodul de bază din cilindrul de carton pentru rotorul central. „Am

învins Enigma Spy. Nu te poţi pune cu mine, Trandafirule." Nu se putea pune nici cu Harry, care se apucase şi el de treabă la ora trei, aplecându-se din când în când să o sărute pe ceafă. Nici cu Proful, cu Peggy sau cu tipul de la Baraca 6, pe nume Asa, întors de la Oxford.
„în seara asta te deschidem," îşi spunea Beth cu calm, uitându-se la mesaje.
- Ne-ajunge, a spus Harry în cele din urmă, mult după ora cinei. în acea seară nu plecase nimeni să mănânce sau să doarmă, mai aveau doar puţin, timp nu mai aveau. Maşina poate porni cu asta.
„Trebuie", nu mai era nevoie să spună. Timpul se scurgea ca nisipul în clepsidră.
Mab se uita la haosul de pe mese, la perechile de litere, la cilindrele de axuri şi la diagrame.
- Ştie cineva să facă meniul maşinii? Beth s-a uitat absent la ea. Pentru numele lui Dumnezeu! Felul în care ne-au compartimentat capacităţile ne face o mare defavoare.
- Foarte, foarte neprevăzători, draga mea! a spus Osia. Să nu-şi dea ei seama că, dacă apărea vreodată un caz de trădare, noi am avea nevoie urgent să înţelegem cum funcţionează totul...
- Eu făceam meniuri la BP.
Asa se apucase deja să creeze diagrama din rezultatele lui Beth. Mab a încuviinţat când a luat-o, iar toată lumea s-a adunat fascinată, cu sufletul la gură. Soţul australian al lui Mab se uita cu un rânjet imens la soţia lui, care mânuia cu dibăcie marea complexă de cabluri şi de fire, asemenea unui îmblânzitor de şerpi care chema viperele în coş. Valerie Middleton făcuse ochii mari.
- Deci, aşa funcţionează...
- La o parte, le-a cerut Mab, trezind maşina la viaţă.
Tamburii au început să huruie şi să se învârtă, iar întreg spaţiul a răsunat, dându-i fiori lui Beth.
- Ce primitiv pare acum! a rostit Proful, stând lângă Harry. Prin comparaţie cu maşinile cu care lucrez de-atunci...
Tamburii au continuat să se învârtă, iar vuietul mecanic să se înteţească. în acelaşi timp, Mab a ridicat din sprâncene.
- Păi, apucaţi-vă de celelalte mesaje, i-a gonit ea pe ceilalţi. Durata medie de la început până la sfârşit este de aproximativ trei ore cu o cheie militară pentru trei rotoare ca ăsta. Să ştiţi că o să fac mai

multe încercări. Când şi dacă primim un rezultat, tot nu avem garanţia că va fi ce ne trebuie.
Beth şi-a luat ochii dinspre maşina care huruia hipnotic şi s-a apucat de alt mesaj.
- Putem avea în vedere aceeaşi poziţie pentru primul rotor? Nu cred că au urmat prea riguros protocolul pentru rotaţii.
Nu ştia câte ore trecuseră, câte încercări făcuse Mab cu maşina-bombă în timp ce se fâţâiau ceilalţi. La un moment dat, Beth a ridicat ochii şi a văzut maşina inertă, tamburii încremeniţi şi lăsând o linişte care-i răsuna în urechi, iar Mab făcea o verificare complexă cu ajutorul Enigmei, care până atunci fusese neglijată.
- Trebuie să verific stopurile, a spus, mormăind ceva de ştechere. Să găsesc Ringstellung[47]... la Baraca 6 se ocupau de asta, dar nu am stat prea mult acolo.
Toată lumea era în suspans. în cele din urmă, Mab a ridicat privirea şi şi-a dat părul din ochi rânjind.
- E bun. Gata treaba, dezechiparea!
Au izbucnit cu toţii în urale care au răsunat în tot spaţiul. Valerie s-a aşezat la Enigma, a potrivit rotoarele, în timp ce Mab citea poziţiile rotoarelor pe care tocmai le decodase maşina-bombă. în timp ce-şi freca piciorul de spatele lui Boots, Beth şi-a dat seama că trecuse mult de miezul nopţii - de fapt, în curând se iveau zorii. Harry a luat-o în braţe din spate şi ea îi simţea inima bătându-i în piept. Asa îşi curăţa ochelarii, Peggy şi-a prins la loc agrafa în cocul blond, Osia se tot ridica pe vârfuri că nu avea stare. Proful se muta de pe un picior pe altul, Mab se sprijinea de o parte a maşinii-bombă, iar soţul ei, de cealaltă, amândoi încurajând maşina în şoaptă, în timp ce Val scria lent şi migălos mesajul cifrat al Trandafirului.
- Dă-l încoace!
Osia a înşfăcat textul cifrat înainte să iasă de tot din maşină. Era în engleză, Beth a văzut dintr-o privire, dar traducătorul de la BP, care era Osia, s-a apucat oricum de treabă: ăsta îi era locul în toată această orânduire, să pună mâna pe criptogramă şi să separe grupurile de cinci litere în cuvinte, cu câteva mişcări din creion.
Beth nu mai putea sta locului şi a dat fuga să se uite peste umărul Osiei, vag conştientă că venise şi Mab în dreapta Osiei, iar toată lumea se adunase în spatele lor.

Buzele tuturor se mişcau pe muteşte, în timp ce citeau Trandafirul descifrat. Cu gândul la mutra roşcovanului Giles Talbot, Beth a spus calm şi cu satisfacţie:

- L-am prins!

- Setarea inelelor alfabetice faţă de cablarea rotoarelor (în limba germană, în original)Giles, dragul meu! Osia vorbea la telefon cu

Capitolul 1

un ton perfect firesc, salutându-l cu entuziasm. Era într-o cabină telefonică pe stradă, în faţa atelierului de reparaţii. Mab, care se înghesuise în cabină cu ea, a încuviinţat concis. Te-am trezit?
- Evident că m-ai trezit, s-a auzit vocea adormită a lui Giles la celălalt capăt al firului. Auzindu-i glasul, Beth a căpătat în privire licărul feroce care o neliniştea mereu pe Osia. După casa de nebuni, nu avea nimeni să se mai uite vreodată la Beth Finch şi să o creadă fragilă. E şase dimineaţa.
Osia i-a gonit cu un gest pe Pălărierii Nebuni adunaţi în jurul cabinei telefonice. Cum i-au oferit spaţiul necesar, a răbufnit:
- Nu îndrăzni să te enervezi, Giles, sunt încă furioasă că ai vorbit cu reporterii.
- Am zis că-mi pare rău. Avea un ton linguşitor. Doar n-ai de gând să mă perpeleşti iar, nu?
- Să ştii că aşa ar trebui. Făcea tot posibilul să pară arţăgoasă. Dar refuz să mă duc la nunta regală fără însoţitor, aşa că poţi să te consideri iertat. O să trec pe la tine în câteva ore şi plecăm.

- Aiurea, te iau eu. Ne vedem la tine, cu o oră înainte?

- Nu-i nevoie să...

- Draga mea, măcar atât pot face.

Trandafirul la picioare, iar Harry înghesuindu-se în spate cu Beth şi cu Osia.
- Asta îmi aminteşte de vremea când făceam autostopul la Londra cu piloţi RAF abţiguiţi, a spus Osia, încercând să-şi scoată cotul din urechea lui Harry. îngrămădiţi ca sardinele, luând curbele pe orbecăite, complet praf. Mare minune că am supravieţuit războiului.
- Eu trebuia să dau o petrecere în cinstea nunţii regale azi, a spus Mab. Am învăţat să fac lebede din şervete.
Nu se ştie de ce, Osiei i s-a părut amuzant. Poate de nedormită ce era sau poate datorită euforiei că Giles Talbot urma să fie prins în ziua aia. Curând, toată lumea râdea în hohote, în timp ce se îndreptau cu maşina spre inima Londrei, unde s-au împotmolit în traficul luat cu asalt de cei veniţi să vadă nunta.
- în douăzeci de minute, îşi face Giles apariţia!
Osia a deschis brutal portiera şi nu s-a oprit până în dormitor. Pierduseră câteva ore bune târându-se prin oraş spre Knightsbridge. Abandonaseră maşina şi alergaseră ultimele şase străzi. Beth s-a prăbuşit acum cu Boots sub braţ, roşie ca focul, şi Mab s-a aplecat de spate, gâfâind.
- Poate acum te laşi de fumat, i-a spus Mike autoritar, venit ultimul, şchiopătând din cauza genunchiului rănit în război.
Osia îşi scosese deja în grabă fusta şi jacheta mototolită şi îşi punea rochia strâmtă din satin argintiu pe care o pregătise pentru nunta regală. Giles urma să bată la uşă, Osia să răspundă, pregătită să meargă la catedrală. Urma să-i ceară o ţigară, „sunt cu nervii întinşi, dragul meu", iar imediat ce închidea uşa, Harry şi Mike puneau mâna pe el. Giles Talbot urma să-şi petreacă toată ziua şi noaptea acolo, păzit de toţi Pălărierii Nebuni, până ce îl puteau escorta, cu tot cu dosarul Trandafirul, la MI-5, a doua zi.
Osia a ieşit grăbită, trăgându-şi mănuşile albe, lungi, şi punându-şi agrafe cu diamant în păr.
- E prea devreme să beau?
Din strada aglomerată se auzeau urale şi zgomote până la fereastră. Osia şi-a pus câteva şiraguri de perle la gât, a luat sticluţa de la Harry şi a tras o duşcă. Aşteptau cu toţii să vină. Harry se fâţâia ca un leu cu coama neagră, Beth îşi rodea unghiile,

Mab vorbea la telefon, încercând să dea de cineva la MI-5, GCHQ, oriunde. Mike îşi masa genunchiul, spunând:

- Pot să-l pocnesc pe nenorocitul ăsta?

- Eu primul, a mârâit Harry.

- Ba eu prima, a protestat Beth. Eu sunt cea pe care a închis-o la

nebuni.

Minutele treceau. Mab a deschis radioul şi au auzit comentatorii: „La Palatul Kensington, înălţimea Sa ducele de Edinburgh...", aşadar, ăsta era noul titlu al lui Philip, şi-a spus Osia... „şi cavalerul de onoare, marchizul de Milford Haven, s-au uitat la ceas ca să pornească..

- Giles întârzie. Mab şi Osia s-au privit între ele. Nu întârzie

niciodată.

- Din cauza traficului? Osia nu îndrăznea să rişte.

- Mike, stai aici! Dacă apare, pui mâna pe el.

Osia, Mab, Beth şi Harry s-au îndreptat spre uşă. Osia a renunţat la etola de vulpe argintie pe care ar fi purtat-o dacă s-ar fi dus într-adevăr la nuntă, şi-a luat paltonul vechi şi de încredere al lui J.P.E.C. Cornwell şi a fugit pe scări. Giles nu avea cum să fi mirosit ceva.

Apartamentul lui era foarte aproape de al ei, dar drumul lor trebuia să fie chiar prin centrul oraşului şi nu aveau nici o şansă să prindă un taxi. Oamenii se revărsau de pe trotuare în stradă, pe ici-colo mai înainta câte un automobil ca melcul, claxonând, însă puhoiul care se îndrepta spre catedrală era de nestăvilit. Harry a dat din coate în mulţime, cu Beth lângă el, Mab şi Osia venind în spate. Cerul se întuneca şi norii coborau. Osiei îi bubuia inima.

‚Fuge deja?"

Şi-au croit drum prin mulţime vreme de o oră. La Palatul Buckingham, era puzderie pe stradă, iar oamenii ridicau oglinzi în

mâini ca să vadă mai bine. Vânturau drapele, fanioane, iar mulţimea a izbucnit în urale la vederea unei căleşti trase de cai, venind dinspre palat către catedrală: regina şi prinţesa Margaret. Osia a observat florile albe din părul negru al domnişoarei de onoare, după care caleaşca s-a făcut nevăzută. Mulţimea a dat năvală, iar Harry le-a strigat, îndemnându-le să se prindă de mâini, ca să le tragă pe amândouă după el.
în sfârşit, au ieşit de pe arterele principale, intrând pe cele rezidenţiale, unde oamenii încă îşi dădeau ghionturi să ajungă la catedrală. Casa lui Giles - Osia a simţit un junghi în coaste, dar a urcat câte două trepte deodată. De câte ori veniseră aici după întâlniri, vorbind amical... „Mori", i-a spus în gând, bătând la uşă cu pumnii înmănuşaţi, sperând că gâfâitul suna a entuziasm.

- Giles, dragul meu, nu mai pierde vremea! De ce întârzii? Nimic.
- Eu sparg uşa, a spus Harry, forţând clanţa. Uşa era însă descuiată şi s-a deschis singură. Camera fusese răscolită, toate sertarele deschise, haine aruncate pe jos, parcă scoase şi abandonate, un pumn de monede căzute la uşă, de parcă cineva numărase bani în fugă.
Beth a mârâit aproape inuman, fără să scoată o vorbă.
„Nu se poate să-i fi dat de înţeles", şi-a spus Osia disperată, ducându-se la telefon. Putea să jure că Giles nu simţise nimic alarmant în tonul ei. Dacă ea făcuse greşeala care făcea să eşueze operaţiunea...
- Venea la tine. Harry a ridicat mănuşile de pe pălăria impecabilă lăsată la uşă - articolul care făcea desăvârşit costumul unui domn la o nuntă importantă. Nu l-am speriat cu telefonul. Ce l-a făcut să...?
Mab a ridicat ziarul de lângă cana cu ceai. Pe prima pagină erau doar ştirile despre nuntă, dar era împăturit la ultimele pagini, unde se afla fotografia cu
Beth, deloc zâmbitoare.
- Se oferă recompensă pentru orice veste despre femeia din fotografie. Sunaţi la următorul număr, familia este îngrijorată. Ăsta este număr de la MI-5, jur pe ce-am mai sfânt. Ultima oară a fost văzută la Buckinghamshire. Mama naibii, credeţi că a văzut-o vreunul dintre vecinii lui Dilly?

- Ce contează cine a văzut-o? Giles ştie că Beth a evadat. Osia avea un gust amar. Şi ştie că dacă a ajuns până la Bucks, şi-a găsit prietenii de la BP. Oameni care ar crede-o.
Beth tăcea, tremurând furioasă.
- Bun, deci a şters-o, a spus Mab. Oricunde se duce, MI-5 îl prinde imediat. Ne ţinem de plan, arătăm dovezile şi să-l prindă ei.
- S-ar putea ca abia mâine-dimineaţă să se apuce de treaba asta. Dacă se foloseşte de agitaţia din jurul nunţii ca să plece din Londra spre Canal? Dacă iese din ţară...
S-au privit cu toţii între ei.
- Nu are cum să fi ajuns prea departe. Osia a atins ceainicul de pe aragaz. Cald încă. Nu prinde taxi în mulţimea asta, aşa că merge pe jos. Probabil se duce să ia primul tren să fugă din oraş. Osia ştia pe dinafară orarul trenurilor după ce făcuse naveta către şi dinspre Bletchley Park în război. Victoria este cea mai apropiată gară.
Nu aveau de ales decât să pătrundă din nou în mulţime. Mab sunase deja acasă la Osia şi îi spusese lui Mike să se ducă la Victoria, dar Osia coborâse scările în fugă şi era deja în gloată. Ceilalţi au urmat-o pe arterele principale, unde s-au lovit de valuri de strigăte. Toată Londra înnebunise. Trecea o caleaşcă aurită, trasă de doi cai albi care mergeau la trap, iar Osia a zărit pe geam un licăr de dantelă albă: mireasa lui Philip.

Pe-aici! a strigat Osia, trăgându-şi peste braţ trena argintie de satin şi gonind spre gară prin zidul ca de cărămidă al

Capitolul 1

petrecăreţilor.„O să scape."
Cuvintele astea îi curgeau lui Beth prin vene ca otrava. Nu credea că MI-5 îl putea găsi dacă dispărea din Londra. Cine ştie ce prieteni de la Moscova îl puteau ajuta să dispară peste hotare? Poate era o frică iraţională, dar nu putea alunga gândul. Dacă scăpa acum, scăpa poate definitiv.
- Ar putea merge pe linia Chatham până la Dover. Mab se uita la orarul trenurilor. Să dispară peste Canal...
- Pleacă un tren cu douăzeci de minute mai repede spre Birghton, s-ar putea să încerce să ia primul tren.
- Verificaţi-le pe amândouă.
Mike şi Mab s-au năpustit spre linia Brighton ca un cuplu de copoi cu picioare lungi. Harry s-a îndreptat spre Chatham, cu Osia după el în rochia de satin şi plină de diamante şi cu Beth în urmă. La gara Victoria, nebunia era mai mare decât la Clockwell când era lună plină. Din trenuri coborau femei îmbrăcate cu ce aveau mai bun pentru nuntă, cu flori şi fanioane, bărbaţii împărţeau alcoolul în cinstea perechii regale, iar copiii ţipau bucuroşi. Valul mulţimii se umfla la suprafaţă asemenea unei bărci pe o mare furtunoasă. Beth şi prietenii ei păreau singurii care se străduiau să intre, nu să iasă. Beth nu putea respira de frică să nu urle. „Nu o să scape, nu o să scape."

Osia s-a oprit, iar trandafirii de diamant i s-au desprins din păr când şi-a lungit gâtul. Arăta ca o domnişoară de onoare a prinţesei, care fusese dată afară de la nuntă şi care fugise de nebună - „nebună, nebună, nebună", spunea mintea lui Beth. Şi-au făcut loc până au ajuns pe ultimul peron şi Harry verifica fiecare bancă, Beth, a intrat în toaleta bărbaţilor, uitându-se după un ciuf roşcat.- Hei! a protestat un bărbat speriat, urinând pe pantofi.

Din nou afară, la intrarea în gară. Se golise ultimul tren, pasagerii îşi făceau loc să iasă la suprafaţă, iar mulţimea se rărea. Beth se uita ca un uliu. Nimic.

- Prea târziu, a spus cu gura împietrită.
- Mama lui de nenorocit! a mârâit Osia.

La ghişeul alăturat, o femeie avea radioul dat la maximum şi se auzeau comentatorii de la catedrală, acoperind zgomotul roţilor de tren: „Philip, o iei în căsătorie pe această femeie?"

- Nu-i prea târziu, a spus Osia feroce, ca o mică leoaică împodobită cu diamante, trăgând-o pe Beth după ea.

în valul de oameni care se îmbulzeau, lui Beth i se părea că îi vedea pe Mab şi pe Mike venind spre ele, fără să târască însă între ei un bărbat roşcovan. îi venea să plângă.

Elizabeth Alexandra Mary, îl iei de soţ pe acest bărbat...

Mulţimea s-a răsfirat, iar Beth l-a zărit. O fracţiune de secundă a zărit un bărbat într-un pardesiu impecabil, bătând nervos din degete pe mânerul valizei, în timp ce se uita de-a lungul căii ferate, apoi o familie bucuroasă, în haine de duminică, a traversat peronul şi nu l-a mai văzut.

Dar era acolo.

- Giles, a şoptit Beth, după care s-a îndreptat spre el. Giles. A împins din calea ei un bărbat de două ori mai mare ca ea, dărâmând o vitrină cu fanioane pentru nuntă. Giles.

A săltat capul, simţind-o parcă, iar Beth i-a citit şocul pe faţă. Cu toată frica lui de a fi citit în ziar despre evadarea ei, destul cât să-l pună pe fugă şi să ia primul tren, nu se gândise niciodată că putea fi atât de aproape: Beth Finch, femeia pe care o nedreptăţise, nu mai era în spatele zidurilor în cămaşă de forţă, ci la câţiva metri, venind spre el asemenea unei săbii implântate. Iar în spatele ei, Osia, Mab, Harry, Mike, apropiindu-se ca nişte copoi.

„Să-ţi fie frică", i-a spus Beth în gând, cu părul venindu-i pe faţă odată cu pala de vânt adusă de alt tren, în timp ce înainta spre el. „Să-ţi fie frică, trădătorule!"
Giles a lăsat valiza şi a luat-o la fugă. Beth a pornit după el, iar Osia, la un pas în spate, a luat-o pe urmele ei, în rochia argintie care-i flutura în spate.
Un grup de şcolari le-a tăiat calea lui Mike şi Harry, încetinindu-i, dar Mab, înaltă cum era, a zbughit-o înaintea puhoiului. Beth l-a văzut pe Giles ţipând, în clipa în care a observat capul de războinică legendară al lui Mab. A luat-o în stânga. Mab l-a apucat de cot şi i-a rupt mâneca, însă, după ce s-a împiedicat, a fugit în continuare, strecurându-se printre pasagerii care coborau cu nemiluita din ultimul tren. Se îndrepta spre scările care urcau la suprafaţă.
Mab, Osia şi Beth alergau cot la cot acum, Harry şi Mike, undeva în spate, însă mulţimea era prea densă, iar ei obosiseră deja după toată goana până la gară. Mab gâfâia cât îi permiteau plămânii afumaţi de ţigări, Osia avea pasul mai mic şi rămânea în urmă, Beth a dat să gonească, însă plămânii îi erau încă fragili după pneumonie, iar Giles câştiga teren, gonind pe scări. Dacă se pierdea în vasta îngrămădeală de la suprafaţă...
Beth a văzut-o pe Osia îndreptându-se spre un bărbat care se sprijinea de zidul gării şi care citea o carte voluminoasă. Osia i-a smuls-o din mâini şi a azvârlit cartea ca la oină, într-un meci la Bletchley Park.
L-a nimerit pe Giles în umăr, iar acesta s-a clătinat. Atât i-a trebuit lui Mab, din trei paşi lungi, cu picioarele ei interminabile, l-a prins din urmă, l-a apucat de cot şi l-a târât din nou în gară, mârâind cu dinţii la vedere.
Giles şi-a smuls braţul, dar inerţia l-a împins spre Beth. Pentru o clipă, părea să fi încetinit totul, destul cât să se adune şi să îl atace. L-a pus la pământ urlând de furie, cu o durere care-i zgâria tot gâtlejul, reuşind să îi facă pe toţi cei din preajmă să întoarcă ochii. în liniştea bruscă ce a urmat, Beth a auzit glasuri metalice la radioul din ghişeul de bilete: corul de la Westminster Abbey, vocile care se înălţau vesel
pe cântec de goarne. Cuplul regal se căsătorise.

Sub ea, Beth îl simţea pe Giles tremurând. S-a uitat la mutra lui de la câţiva centimetri şi, când şi-a dat seama că plângea, au apucat-o dezgustul şi furia.
- îmi pare rău, a şoptit el.
- Nu am nevoie de regretul tău, a scuipat Beth, gâfâind în continuare. Trădător prost, de doi bani şi de mâna a doua.
- Nu sunt...
- Exact asta eşti. Osia a apărut şchiopătând, gâfâind, fără un pantof, şi s-a aşezat ca un val de satin argintiu pe picioarele sucite ale lui Giles. Nici nu te gândi să te ridici. Şi apropo, zise scoţându-şi inelul, nu mai suntem logodiţi. Oricum, nu mi-au plăcut niciodată pietrele verzi.
- Să-l străpung?
Mab şi-a pus botina elegantă cu toc pe fruntea lui Giles, uitându-se urât la el. Nu se zbătea, dar lacrimile îi şiroiau pe obraji încontinuu. Spectatorii uluiţi şuşoteau.
- Ei, ce se petrece aici? Un poliţist roşu la faţă, indignat, cea mai bine-venită fiinţă din lume. Faceţi scandal în ziua nunţii Alteţei Sale? Aşa ceva nu tolerez, nu în gara Victoria!
Mab a dat să-i explice, se auzea şi vocea lui Harry, iar pe urmă oamenii au început să se bulucească şi să vorbească tare. Un conductor de tren a dat s-o smulgă pe Mab de pe Giles, dar Mike l-a pocnit în faţă. Omul s-a prăvălit precum un sac de cartofi. Osia gesticula la poliţistul care ţipase la ea, iar Beth era singura care auzea şoaptele îngrozite ale lui Giles.
- Ce-o să se întâmple cu mine?
Beth s-a uitat în ochii lui. Bărbatul care-i fusese prieten şi care îi furase ani din viaţă. Trădătorul prietenelor lui, trădător faţă de viitoarea regină, care tocmai semna registrul de stare civilă, trădător al bravului rege bâlbâit, care o condusese la altar. Trădător faţă de Churchill, care radia alături de noul prim-ministru la catedrală, acelaşi Churchill care venise şchiopătând la Bletchley Park şi le spusese că războiul nu se putea câştiga fără ei. Trădător faţă de tot ceea ce însemna Bletchley Park şi de tot ceea ce iubea Beth.
S-a îndepărtat ameţită de Giles, nevoind să-l atingă.
- Orice ţi s-ar întâmpla, nu va fi îndeajuns, a spus hârâit.

Sunteţi toţi arestaţi pentru tulburarea liniştii publice, a anunţat poliţistul, iar lumea a ajuns încă o dată în pragul nebuniei.„Am ratat nunta secolului", şi-a spus Osia, uitându-se meditativ la gratiile celulei. „Asta e."
Poliţia i-a arestat până în final pe Giles, Osia, Mab, Beth, Harry, Mike, pe bărbatul cu cartea voluminoasă legată în piele şi pe controlorul de bilete. Acum erau toţi într-o celulă dedicată beţivilor, cine ştia pe unde, ameninţaţi de poliţist că vor sta toată noaptea sau până la terminarea festivităţilor, care venea mai întâi. Undeva pe coridor, Osia îi văzuse pe Mab şi pe Mike intrând într-o singură celulă, pe Beth, Harry şi Giles în alta. Giles protesta, dar nu foarte desluşit. Atunci când se agitau să-i scoată cătuşele, se împiedicase de gheata lui Harry, căzuse lat şi cumva se ridicase cu falca dislocată. Ce să vezi… Osia a zâmbit, privindu-şi trena Dior distrusă, auzind gratiile zgâlţâindu-se şi pe poliţişti foindu-se de colo până colo. „Am reuşit", gândi ea.
Mă rog, aproape. Giles Talbot se putea ruga cât voia, era terminat. Nu putea convinge pe nimeni să-l scoată din celula aia înainte ca Peggy Rock să dea de cineva la GCHQ şi să aducă ajutoare ori, în caz contrar, înainte ca Osia să scoată asul din mânecă.
- Domnule, dacă nu vă deranjează foarte tare, îmi permiteţi să dau fuga la birou şi să dau cel mai scurt telefon înainte să eliberaţi pe oricine din grupul nostru? se mâţâia la sergent, strecurându-i discret în mână o bancnotă de o liră. Dădea din gene, profitând de pronunţia ei sofisticată: evident, o femeie dintr-o familie cu care nu vrei să te trezeşti în prag, vărsându-şi mânia asupra ta, ca să-şi salveze prinţesa.
Debutante proaste, murmurase sergentul, dar Osia doar rânjise
.Nu mai aveau nici un efect cuvintele astea. Oare o debutantă proastă putea prinde un trădător al coroanei? Nu. Şi cei mai importanţi oameni, familia ei de la BP, consortul viitoarei regine şi, curând, o parte dintre cei mai importanţi agenţi MI-5 aveau să afle ce făcuse. Dacă restul lumii avea de gând să o considere în continuare inferioară, ei bine, era pierderea lor. Osia Kendall le dovedise tuturor celor care contau cine era şi ce putea.

- Sigur nu eşti nevastă-mea, comenta o voce de cealaltă parte a gratiilor. Osla a ridicat ochii şi a văzut un ofiţer înalt, în uniformă de puşcaş.
- Nici eu nu cred că sunt nevasta ta, a răspuns Osia. Mai puţin dacă am cine ştie ce amnezie spectaculoasă.
Ofiţerul s-a întors spre sergent.
- De ce anume am fost chemat de urgenţă pentru o femeie cu care nu sunt căsătorit?
Avea o voce familiară.
Sergentul i-a dat paltonul primit de la Osia.
- Numele dumneavoastră era pe etichetă, domnule maior Cornwell. Funcţionarul ar fi trebuit să verifice... Sergentul a tăcut, auzind agitaţie pe coridor. O clipă, revin...
A plecat degrabă, iar Osia s-a uitat la paltonul uzat pe care-l păstrase după bombardamentul de la Café de Paris şi la bărbatul care-l ţinea în mână: brunet, cu trese de maior pe uniformă, Crucea Militară.
- Eşti J.P.E.C. Cornwell. Bunul ei samaritean cu ton calm şi liniştitor, ivit după explozie. „Ia loc, Ozma de Oz, să văd dacă eşti rănită". Osia s-a ridicat şi s-a dus la gratii. De la ce sunt iniţialele? De ani şi ani vreau să ştiu.
- John Percival Edwin Charles Cornwell, a spus el, încă amuzat, salutând în glumă. Maior, brigada de puşcaşi. întâi în Egipt, apoi cu partizanii în Cehoslovacia.
Osia s-a întins printre gratii şi l-a apucat pe bunul samaritean de guler, i-a tras capul în jos şi l-a sărutat afectuos pe gură printre gratii.
- Ţi-am rămas datoare de când m-ai scos din ruinele de la Café de Paris, i-a explicat, zâmbind. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cine-i Ozma de Oz!
- Prinţesa pierdută a lui L. Frank Baum. Cartea mea preferată. A privit-o fără grabă şi gânditor. Mă bucur să te cunosc, Osia Kendall. Dacă-mi permití, ai un scris foarte frumos.
- Măi să fie! Chiar ai primit scrisorile mele?

Osia bănuia că misivele erau într-un soi de purgatoriu, având în vedere lipsa oricărui răspuns. Să scrie în gol devenise o confesiune unilaterală până la sfârşitul războiului. Nu mai scrisese nimic despre BP, şi totuşi...

- Le-a păstrat bătrâna mea proprietară până m-am întors, acum şase luni, în Londra. Atunci ţi-am răspuns, dar adresa din Buckinghamshire nu mai era bună. S-a uitat la ea cu un zâmbet imperceptibil. L-ai uitat pe tipul care ţi-a frânt inima?

Osla a dat din mână.

- Dragul meu, de mult!

- Bun. O vreme mi-ai părut foarte deprimată.

- în mod normal, sunt destul de energică. Doar că dai tu peste mine numai când sunt amărâtă. Cu inima frântă, proaspăt bombardată sau în închisoare.

- Da, chiar, de ce eşti în închisoare?

- Mi-e teamă că nu pot spune. Legea informaţiilor clasificate.

Maiorul John Cornwell şi-a trecut mâna prin părul negru, din nou amuzat, dar l-a întrerupt vocea acră a sergentului.

- Puteţi pleca, domnule! îmi cer scuze de deranj. Şi dumneata, domnişoară Kendall, ai permisiunea să dai telefon.

- Nu pleca nicăieri, i-a cerut Osia lui J.P.E.C. Cornwell cu un zâmbet
sclipitor, trecând pe lângă el în drum spre recepţie, unde a pus pe masă asul din mânecă, formând un număr pe care-l ştia pe dinafară:

- Un mesaj pentru prinţul Philip, vă rog! Da, ducele de Edinburgh. Ştiu că este la nuntă. A coborât tonul şi a murmurat ceva o vreme, în timp ce poliţiştii care trăgeau cu urechea se uitau cu gura căscată. Nu, nu-i pot spune mai multe. Dar mi-a dat numărul ăsta pentru urgenţe, iar acum am o urgenţă

.*****SECRET: EXCLUSIV DESTINATARULUI*****
conform sancţiunilor de urmărire penală sub Legea informaţiilor clasificate
1911 şi 1920
21 decembrie 1947

Băiatul nostru roşcovan a fost foarte vorbăreţ.
După ce aflăm tot ce putem de la el, recomand instituţia noastră din Scoţia, Kiloran Bay - pentru rezidenţii permanenţi este mult mai sigură, chiar dacă şi mai sumbră decât sanatoriul din care a fugit domnişoara Finch.
Un ultim gând... există indicii care sugerează faptul că individul cu părul roşu nu este singurul compromis în cercurile noastre. Odată încheiată problema de faţă, sugerez să ne îndreptăm eforturile spre aceste noi informaţii. Este timpul să ne reglăm conturile.
- Pare mort, a spus Mab.
- Nimic nu mişcă, a consimţit Osia.
Beth s-a uitat spre Conacul de la Bletchley Park, peste lacul năpădit de buruieni. Domul de cupru verde şi zidăria complexă se înălţau spre cerul cenuşiu al iernii, câţiva oameni intrau şi ieşeau, dar BP se schimbase. Clădirile lungi şi vechile barăci verzi aveau obloanele trase de Crăciun, peste tot era pustiu, dar nu era doar asta. în noul ei palton elegant din stofă ecose

zşi cu eşarfă stacojie, Beth s-a cutremurat, aplecându-se să-l scarpine pe Boots pe cap. Brusc, se bucurase că nu venise singură.
- Nu-i aşa pustiu de obicei. Acum, spaţiul se închiriază pentru cursuri de formare şi aşa mai departe. Osiei îi ieşeau aburi din gură. în mantoul lung până la glezne, de culoarea fildeşului, cu blană de nurcă argintie pe margini şi cu glugă de nurcă peste părul negru, arăta ca Zâna iernii. Dacă nu eram cu două zile înainte de Crăciun, forfotea.
- Nu ca pe vremea noastră. Mab se uita la Conac. îţi aduci aminte ziua în care am sosit şi ai zis că este un lavabou gotic?
Beth încă nu scotea un cuvânt. Uşa dublă a Conacului, pe care o dăduse de perete în toiul nopţii ploioase, cu planurile de luptă de la Matapan în mână, malul lacului unde Pălărierii Nebuni comentaseră atâtea cărţi, Vila, care nu se vedea de-aici, văruită şi intimă. în mintea ei a deschis uşa şi l-a văzut pe Dilly Knox printre criptanalistele lui. Ai un creion? Spargem coduri germane.
I-au dat lacrimile.
- Hai să mergem!
Nici Osia, nici Mab nu au protestat. S-au întors, îndreptându-se spre poarta care nu mai era păzită de bărbaţi riguroşi. Pe jos sclipea un strat subţire de chiciură.
- Am terminat, pare-mi-se, cu interogatoriile. Mab mergea cu paşi mari, îmbrăcată în pantaloni kaki şi un pardesiu lung de culoarea jadului, cu o pălărie bărbătească aplecată peste ochi. Cu siguranţă nu ne mai cheamă MI-5 a doua oară.
- Mă îndoiesc, draga mea, a spus Osia.
- Ce credeţi că s-a întâmplat cu Giles?
Mab se uita la lac, iar Beth ştia că se gândea la momentul în care ea şi Osia au pus prima oară ochii pe el, ieşind din apă în chiloţi, zâmbind prietenos.
- Nu cred că vom afla vreodată, a spus Beth indiferentă.

- Mai mult, puţin îmi pasă, a declarat Osia. Atât timp cât nu mai

este. S-au îndepărtat de BP fără să se uite înapoi.

- Mergem toate la gară? a întrebat Osia în cele din urmă. Eu fug la Londra, Mab la York. Nu-mi spune că te duci în sat să-ţi vezi familia, Beth.

- Nu. Familia Finch era foarte agitată: mai întâi fuga lui Beth şi eliberarea de la Clockwell, pe urmă vestea că tatăl ei o părăsise pe doamna Finch din senin. Se mutase în Londra într-un bloc de nefamilişti şi refuza să se întoarcă acasă. Casa, pare-se, urma să fie vândută. Mama căzuse la pat isterică, dar nici una dintre surorile lui Beth nu o voia în casă. Beth hotărâse că problema se putea rezolva fără ea. Rămân aici. Vine Harry de la Cambridge.
Osia a înclinat capul.
- Tu şi Harry... sunteţi încă împreună? Nu vrei ceva mai mult, nu ştiu, ceva normal?
Beth bănuia că se referea la copii. La căsătorie, la casă, la pantofii bărbatului aşezaţi lângă ai ei la uşă. Beth a clătinat din cap, dar a zâmbit.
- Asta vreau şi ne merge foarte bine.
- Şi unde o să stai? Poţi dormi cu mine la Knightsbridge cât doreşti, să ştii.
Beth i-a mulţumit în gând Osiei, dar a refuzat. După trei ani şi jumătate la azil, voia să fie singură. Să aibă timp să se gândească la tot ce i s-a întâmplat, să lase coşmarurile să vină şi să treacă cu bine peste ele. Harry să înţeleagă asta fără să fie nevoie de explicaţii. îi făcuse rost de o slujbă la magazinul de muzică al lui Scopelli, în Cambridge, şi de o cameră: „Domnul Scopelli zice că poţi folosi fosta cameră din buncărul antiaerian până îţi găseşti un loc al tău". Beth îşi imagina dimineţi în care era singură cu Boots şi cu o ceaşcă de ceai, ascultând Bach, amiezi în care lucra liniştită la tejghea şi îşi câştiga banii, dimineţi de duminică la biserică, cu gândul la cifruri, cufundată în imnuri. Harry, venind cu mâncare în fiecare zi de la universitate, rămânând peste noapte când se putea lipsi familia de el. A zâmbit din nou. Deocamdată
părea foarte bine.
- Eu tot cred că MI-5 îţi datorează bani, a spus Mab cu asprime. Te-au închis pe nedrept şi tot ai reuşit să le aduci un trădător la uşă? Ar putea măcar să-ţi dea cât să îţi închiriezi un apartament.
- E posibil să apară ceva până la urmă.
Beth ştia că nu avea să lucreze mereu la magazinul de muzică. Dacă vrei genul de slujbă potrivit capacităţilor noastre, vino cu mine la GCHQ, îi spusese Peggy după ultima întâlnire. Şi fără

război, Anglia are nevoie de oameni ca noi. Ar sări în sus de bucurie să te aibă.
„Da", şi-a spus Beth. Munca era un drog pe care nu voia să şi-l scoată vreodată din sistem, voia să se întoarcă mereu, dar nu încă. Nu mai era blocată în ceasornic, dar nici nu simţea că apucase să trăiască vreun pic în libertate.
- Până bagă mâna în buzunar zgârciţii ăştia de la MI-5 - Osia a scos tabachera şi, dintre ţigările Gauloises, ceva verde - ia ăsta. Amanetează-l.
Beth s-a uitat la inelul cu un smarald imens.
- Eşti sigură?
- Voiam să i-l arunc în faţă lui Giles când am fost arestaţi, dar, pe bune, de ce să ajungă la el? Altundeva decât în romane, cine mai aruncă de fapt inele cu smarald ca pe scoici? Prefer să îţi închiriezi tu un apartament cu el.
Un apartament ori să plătească tratamentul pentru prietena ei cu care juca Go, încă prizonieră la Clockwell, poate mai izbutea să facă ceva pentru ea.
- Mulţumesc, Os!
- Dă-mi o ţigară, a cerut Mab înainte ca Osia să pună tabachera deoparte. Şi un foc... O, ce-i aia? S-a uitat mai bine la bricheta de argint a Osiei. J.P.E.C.C.?
- Onorabilul John Percival Edwin Charles Cornwell, a spus Osia, aprinzând
ţigările.
- Cum naiba intri în închisoare cu un trădător şi ieşi cu un lord?
- Nu-i încă lord. Tatăl lui este al şaptelea baron Cornwell, atâta tot. Au o casă absolut superbă în Hampshire. Mă duc de Revelion, după ce-mi negociez noul post la Tatler. Osia i-a dat ţigara lui Mab. Tu faci Crăciunul la York, regina mea?
- Mă întorc cât să apuc să-i pregătesc pe Lucy şi Eddie pentru prima bătaie cu bulgări. Nu o să vă vină să credeţi ce încântat este Mike de zăpadă. Aşa sunt australienii. Mab şi-a răsucit verigheta pe deget. O să fie bine acasă.
- Ciudat sentimentul ăsta legat de casă. Osia părea gânditoare, trăgând cu sete din ţigară. Mereu am crezut că nu am aşa ceva, nu la modul serios. Case, hoteluri, tot soiul de locuri, dar nu un loc al

meu. Nu o familie adevărată. Nu îmi găseam nicăieri locul. S-a uitat înapoi spre Bletchley Park. Dar am locul ăsta.
- Locul ăsta este mort, a subliniat Beth.
- Tot al nostru este. Al tuturor. Uite cum au venit toţi când i-am chemat, chiar şi oameni ca Asa şi Alan, pe care abia de-i ştiam, au dat fuga la Cambridge fără să ne ceară socoteală. Este un fel de familie în sine. Osia a zâmbit şi, în acest timp, fulgii de zăpadă i se aşterneau pe genele negre. Nu-i genul de familie la care am visat în viaţa asta, dar tot se pune.
în ninsoarea delicată, trăgeau de timp, prelungind despărţirea.
„Osia se întoarce la Londra, eu la Cambridge, Mab tocmai la York..Orice discurs ar fi ţinut Osia despre familie, care erau şansele să se mai întâlnească, dacă nu le mai aducea laolaltă munca de la Bletchley Park? Cele trei nu mai aveau nimic în comun. în cursul firesc al vieţii, nici nu s-ar fi întâlnit vreodată.
- Mulţumesc! a izbucnit Beth. Amândurora. Că m-aţi scos din azil, că m-aţi ascuns.
Trebuia s-o spună, meritau mulţumiri. Dacă nu se mai ivea niciodată ocazia?
- Nu am nevoie de mulţumiri. Mab a mai tras un fum din ţigară şi a aruncat chiştocul pe jos. Datorie, onoare, jurăminte... nu sunt doar pentru soldaţi. Nu doar pentru bărbaţi.
- Tot vreau să vă mulţumesc. Beth a tras aer în piept, cu ochii în lacrimi. Şi... şi îmi pare rău. Coventry. Că nu v-am avertizat.
Nu se putea uita în ochii lor. S-a uitat în schimb înapoi, spre Bletchley Park.
- Dă-o dracului, Beth! Mab a stins ţigara cu tocul botinei. Uneori nu te suport. Şi sunt lucruri pentru care nu vreau să te iert, pe tine sau pe Os, şi poate nici nu voi putea vreodată. Dar asta nu înseamnă că nu... A tăcut. A ridicat privirea, încruntată mai teribil ca niciodată.
îmbrăţişarea celor trei a fost feroce, ostilă, stângace. Beth simţea pe obraz blana moale a Osiei şi adulmeca parfumul familiar al lui Mab.
- Ştiţi ce? Mab s-a încruntat când s-au desprins una de cealaltă. Ajung trenurile şi la York. Vă aştept pe amândouă.

- Am putea alege o carte, să o luăm de la capăt cu Pălărierii Nebuni. Osia s-a şters la ochi. Ne întâlnim la Bettys, facem ceai cu brioşe adevărate şi gem.
Beth şi-a dat părul pe după ureche.
- Citesc Principia Mathematica.
Isaac Newton i se părea monoton, dar uneori mai prindea nişte spirale interesante, când îi arăta Harry exerciţii complicate. Spirale din numere, în loc de grupuri de cinci litere.
- Aoleu, draga mea, nu ne pune cu burta pe cartea de matematică! a mormăit Osia. Ce ziceţi de Vrăjitorul din Oz? îl devorez pe Baum.
- Prea de domeniul fantasticului, s-a plâns Mab. Apare curând un nou Hercule Poirot...
- Nu ne-am înţeles niciodată la cărţi, a spus Osia.
- Nu ne-am înţeles în nici o privinţă, a pufnit Mab şi s-a uitat la ceas. O să pierd trenul.
Au dat din cap, salutându-se pentru ultima oară, iar Beth s-a aşezat în faţa porţii cu Boots, care adulmeca pământul îngheţat, urmărind mantoul alb şi pe cel verde legănându-se pe drum.
-Osia! a strigat deodată, aproape urlând. Mab!
S-au întors deodată, acele două brunete deştepte, care în 1940 intraseră graţios în bucătăria familiei Finch şi în viaţa lui Beth.
Beth a tras aer în piept:

- Cu creionul, pe hârtie... Osia a continuat apoi:

- de la Bletchley ţi-au vestit Pe urmă Mab:

- mândrele noastre şi declinul, şi zdrobirea Şi au încheiat

triumfător:

- însă tu n-ai auzit!
Şi, pentru ultima oară în ultimele decenii, la Bletchley Park a răsunat râsul criptanalistelor.Epilog

Ducesa de Cambridge redeschide Bletchley Park
Iunie SO 14

Gata treaba, dezechiparea! Fosta Kate Middleton.

Replica maşinii-bombă superbă în costumul rnili-
se opreşte, iar ducesa de tar alcătuit diri fustă şi din
Carnbridge zâmbeşte pre- bluza alb cu bleumarin cre-
seritatoarei în timpul es- ate de Alexander McQueen.
cursiei la Bletchley Park; redeschide oficial Bletchley
faimosul centru de cripta- Park; după un proiect de
nalizăal Angliei. în timpul restaurare care a durat un
celui de-al Doilea Război an si în urmă căruia Cona-
Mondial aceasta proprie- cui şi barăcile din jur au
tate maiestuoasă forfotea fost readuse la aspectul dm
de activităţi ultrasecrete, timpul războiului. Locul s-a
coordonate de mii de bărbaţi deteriorat, abandonat fiind
şi de femei, care trudeau să după război, insă, 111 acest
descifreze codurile militare moment, găzduieşte sute de
imbatabile ale Axei, reali- mii de vizitatori în fiecare
zare care, conform multor an. Ducesa are un motiv per-
istorici. a scurtat războiulsonal pentru a vizita BP: bu-
cu cel puţin doi ani. nica e:.. Valerie Middleton
,născută Glassborow, a fost angajată la Baraca IS. Mergând pe urmele bunicii, ducesa le-a cunoscut pe crip tanalistele veterane, precum doamna Mab Sharpe, care lucrează cu jumătate de norrnâ la BP ca. prezentator al maşinii-bombă. Doamna Sharpe, căruntă, înaltă de un metru optzeci şi perfect dreaptă Ia nouăzeci si şase de ani, i-a

prezentat nepoatei fostei colege arta de a intercepta şi de a descifra un cod Morse.

-Ce poveste incredibilă] a exclamat ducesa. O ştiam de mică şi o Întrebam mereu pe bunica despre asta, dar era foarte tăcută şi nu spunea prea multe.

-Nu prea vorbeam pe vremea aceea, doamna! Nici acurn nu prea vorbim.

întrebată dacă femei ca ea au fost chemate să-şi pună talentele iiţ practică după război, doamna Sharpe a zâmbit neutru:

-O, nu.ᵥ. Mi-ajunge să văd că se apreciază munca asta 111 ziua de azi

Nu este un punct de vedere comun în rândul veteranilor de la Bletchley Park. nici măcar acurn. cáncl a expirat oficial contractul de confidenţialitate. Doamna Sharpe, înconjurată de copii, nepoţi şi strănepot! malţi de peste un metru optzeci, pare bucuroasă să retrăiască poveştile pe care le împărtăşeşte vizitatorilor Ia Bletchley Park. Alti veterani au refuzat să li se publice poveştile până după moarte - de exemplu, memoriile postume, cunoscute sub numele de Bâlîje de Bletchley de Lady Corwriell, născută Osia Kendall, satirista premiată si jurnalistă la Tatier, ale cărei povestiri amuzante şi emoţionante de pe vremea când lucra ca traducător la Baraca 4 nu au fost publicate până după moartea ei, în 1974. Şi alţi veterani consideră jurământul valid pe veci Domnişoara Beth Finch, fostă angajată, a GCHQ, a fost una dintre puţinele femei criptanaliste de Ia Bletchley Park, insă bătrâna încărunţită, de nouăzeci şi opt de ani, în jachetă roz, refuză politicos să discute despre munca depus

ăîn timpul războiului: „Ar fi o încălcare a jurământului"

Codul discr$ie| păstrat printre angajaţii cíe la Bletcli- ley ParL este tot atăt ele remarcabil precum realizările lor ca spărgători ele coduri, într-o epocă 111 care se poate

publica orice, instantaneu, pe reţele sociale, este frapant să ştii că iniilor de
bărbaţi si de femei li se în-
credinţa pur şi simplu cel mai incendiar secret al războiului şi il si păstrau pană la ultimul (sau ultima), Oliurcliili i-a definit cu celebra expresie „Gâştele care au făcut ouă de aur, dar nu au găgăit niciodată".

Astăzi, în ciuda aglomeraţiei de la Bletcliley Pari - fotografi care nu contenesc să surprindă vizita regală, milioane de oameni veniţi sa se minuneze în fata maşinilor - predomină o linişte de neînchipuit pe această proprietate, întocmai ca o şoaptă în onoarea secretelor nespuse, Fără îndoială, încă există poveşti nespuse: poveşti ferecate m minţile de otel ale criptanaliştilor cu limba legată.

Zidurile de la Bletchley Park au fost renovate, Numai de-ar putea vorbi..,
Asa fiind, unele coduri
nu vor fi nicicând sparte.